

Giới thiệu Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế

Tên gốc: Mẹ kế dưỡng thành ký

Tình trạng bản gốc: hoàn - 94 chương

Editor: Ajisai

Bìa: Mo

Ở một vùng nông thôn nhỏ hẻo lánh rất ít đàn ông hướng gì đàn ông tốt. Vậy mà năm ba mươi tuổi, Liễu Xuân Oánh mặc dầu ngàn chọn vạn tuyển, cũng không ngờ tới cô có thể chọn ra một đàn ông tốt muốn tái hôn, gả cho người ta thì thành mẹ của con người ta, dù là mẹ kế.

Liễu Xuân Oánh rất rối rắm, không biết chính mình nên vì người kia không màng tất cả, làm một mẹ kế tốt, hay là vung tay từ chối.

Quá khó lựa chọn, Liễu Xuân Oánh bị mất ngủ, vất vả mãi mới có thể ngủ ngon, vừa mở mắt ra, liền phát hiện chính mình ngẫu nhiên tiến vào hệ thống dưỡng thành mẹ kế! Đây là muốn huấn luyện trước khi làm thật sao?

Cô nhìn thoáng qua, cảm thấy cũng không tồi, liền thử một chút vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Hình tượng 1: Mẹ kế hết lòng

Ba mươi tuổi, đối với một phụ nữ nơi huyện nhỏ mà nói, là một con số đáng xấu hổ. Bởi lẽ đàn ông tốt không phải quá trẻ, thì cũng đã là đàn ông của người khác, còn không chính là tái hôn, thậm chí mang theo con cái của vợ trước.

Tính cô có chút kiêu ngạo, gặp người có điều kiện không tốt thì cảm thấy nếu ở với người như vậy cả đời là ủy khuất chính mình, thêm nữa cô hành xử hơi khác người nên vẫn chưa có bạn trai, trường bối vì điều này quở trách nhiều lần.

Liễu Xuân Oánh sau khi tốt nghiệp đại học liền trở về quê nhà. Từ nhỏ đến lớn cô luôn là bé ngoan, hoàn toàn không biết yêu đương, chờ đến lúc lớn tuổi, người nhà sốt ruột, chính cô cũng sốt ruột, vứt bỏ hết rụt rè, bắt đầu điên cuồng xem mặt, hy vọng tốc chiến tốc thắng, tìm một đàn ông tốt để gả.

Nhưng nói thực ra đã đi xem mặt thì có thể tốt đẹp được mấy? Liễu Xuân Oánh đành phải đem điều kiện nêu lên, trải qua ba năm, rốt cuộc đến 29 tuổi cũng tìm được rồi một người có thể coi như tốt đẹp. Lý Lỗi, ôn nhu sắc sảo, năng lực không tồi, còn có nhà có xe, diện mạo nam tính, nhưng điều duy nhất không ổn chính là có đứa con gái ba tuổi Lý Nhã Khiết.

Liễu Xuân Oánh biết mình không thể tính toán quá chi li, khó được vận khí tốt, gặp được người tốt, không nhanh chóng bắt lấy chính là đồ ngọc, nhưng mọi người đều nói mẹ kế khó làm, cô còn không có kinh nghiệm làm mẹ, chứ chưa nói đến làm mẹ kế.

Rối rắm vạn phần, nhưng người trong nhà hoàn toàn không hiểu, thúc giục bọn họ kết hôn, Lý Lỗi cũng nguyện ý kết hôn, dù sao Liễu Xuân Oánh trừ bỏ tuổi hơi lớn, mặt khác đều tốt.

Dưới tình huống hai bên đều nguyện ý, mọi người liền mau chóng bắt đầu thương lượng ngày cưới, xem bát tự, bái Bò Tát. Ba mẹ Liễu vội đến cực kỳ vui vẻ, bọn họ càng nóng vội càng làm cho Liễu Xuân Oánh hoảng hốt, mỗi tối đều lăn qua lộn lại không ngủ được. Mỗi ngày mất ngủ, tinh thần không tốt, đi làm lại gáp liên miên, hiệu suất công tác giảm sút nghiêm trọng, bị cấp trên hỏi thăm nhiều.

Sau khi cân nhắc, Liễu Xuân Oánh quyết định mua thuốc ngủ. Lần đầu tiên uống, hiệu quả cực tốt, chẳng được bao lâu cô liền muốn ngủ. Trước khi vào giấc ngủ cô nghĩ thầm, chẳng trách trong TV thường xuyên có cảnh uống thuốc ngủ, hiệu quả thật tốt.

Lúc này cô rút cuộc cũng không bị cảnh không thể hiểu được trong mơ dọa sợ, cũng không có mơ mơ hồ hồ, đã lâu không có thoải mái như vậy, thật quá sung sướng, mờ mắt ra, đuổi người, hôm nay mười phần tỉnh táo.

Chỉ có điều, khung cảnh này thế nào đều không giống ấm áp phòng ngủ ấm áp của mình, liếc mắt nhìn lại, mọi thứ đều rách nát. Cái bàn mất một bên chân, xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào tường. Ghế còn thảm hơn, như chạm cái liên đồ, mà cái giường dưới thân cũng không tốt, bốc mùi ẩm mốc. Thế nhưng càng quan trọng hơn là còn có một đứa trẻ đang nằm quay mông vào mặt mình, đây là tình huống như thế nào?

"Liễu Xuân Oánh, chúc mừng cô được lựa chọn từ 1,4 triệu người, tiến vào hệ thống dưỡng thành mẹ kế. Từ hôm nay trở đi, cô sẽ tham gia các khóa huấn luyện do hệ thống dưỡng thành mẹ kế cung cấp. Mỗi lần hoàn thành khóa huấn luyện, cô sẽ có được phần thưởng thần bí. Để quay lại xã hội hiện thực, cô phải được công nhận trở thành một người đủ tư cách làm mẹ kế. Hiện tại cô làm ơn hãy lựa chọn 'Yes' để bắt đầu tiến vào khóa huấn luyện đầu tiên: 'Mẹ kế tận tâm'".

Đột nhiên nghe thấy được một câu như vậy, nhìn lại này hoàn cảnh quỷ dị, Liễu Xuân Oánh lập tức tin hệ thống nói. Cạn lời, đây là chương trình huấn luyện trước khi bước vào thực tế sao?

Dù sao trải qua hệ thống huấn luyện này, sau khi mình cùng Lý Lỗi kết hôn hẳn là mọi chuyện sẽ tốt hơn một chút! Vấn đề rối rắm trong khoảng thời gian vừa qua cuối cùng cũng có thể dễ dàng giải quyết, do dự một lát, cô liền chọn 'Yes'.

Khóa huấn luyện bắt đầu, trong đầu cô lập tức xuất hiện thật nhiều nội dung.

Đứa nhỏ trong chăn gọi là Lý Á Kiệt, là con đẻ chồng hiện tại của Liễu Xuân Oánh, nhưng không phải là con đẻ của cô. Thật khó nói. Tóm lại một câu, thân phận của Liễu Xuân Oánh bây giờ chính là mẹ kế.

Hiện tại không nhìn thấy chồng Liễu Xuân Oánh đâu là do hắn sinh bệnh qua đời. Hơn nữa hắn trước khi qua đời đã tiêu tốn nhiều của cải trong nhà để chữa bệnh. Chủ nhân của thân thể này bởi vì áp lực quá lớn, uống quá nhiều thuốc ngủ, vì thế đã bị Liễu Xuân Oánh đồng dạng uống thuốc ngủ chiếm mất.

Xem ra thuốc ngủ tuy tốt cũng không nên uống nhiều.

Mà lần này nhiệm vụ chính là nỗ lực sống tốt, đem Lý Á Kiệt nuôi lớn thành người. Cho điểm tiêu chuẩn chính là dựa theo chất lượng cuộc sống kết hợp với mức độ xuất sắc của Lý Á Kiệt. Đặc biệt là Lý Á Kiệt càng xuất sắc, điểm sẽ càng cao, phần thưởng cũng càng tốt.

Loại khen thưởng này làm Liễu Xuân Oánh nháy mắt sôi sục ý chí chiến đấu, nhưng nhìn lại căn phòng thanh bản (nghèo, trống không), cả người liền ừ rừ, phải làm như thế nào đây? Cùi không có, làm sao để đốt cùi?

Cô hơi di chuyển thân hình, vì sao lại có cái gì di chuyển theo? Đó là bởi vì thân thể này thật sự là "khả quan", nếu là heo có khi đã sớm tiến vào lò mổ, sao có thể sống đến bây giờ.

Vừa mới động, cái giường xưa cũ liền kêu cọt kẹt mấy tiếng. Đứa nhỏ trên giường bị đánh thức, Liễu Xuân Oánh trong lòng nghĩ thầm, mộng rồi cuộc không quay vào mặt mình, cảm ơn trời đất, tính cô có hơi kỳ quái, còn có chút thối sạch sẽ.

Bé trai mơ hồ một lúc liền lập tức thanh tỉnh, kêu một tiếng "mẹ". Mới 6 tuổi, cậu đã có thể tự mặc quần áo, rửa mặt, làm bữa sáng ra dáng ra hình. Liễu Xuân Oánh thực vui vẻ, đứa nhỏ càng nghe lời, gánh nặng trên người cô gánh nặng liền nhẹ nhàng đi một chút.

Nhưng cô rất nhanh không cao hứng nổi. Lý Á Kiệt không vệ sinh, tay chưa rửa đã chạy tới vo gạo nấu cơm. Quan trọng nhất chính là cái muống, mặt trên còn dính một khối to đen xì, không biết là thứ gì. Làm như vậy đồ ăn có thể ăn sao?

Đây là vấn đề rất nghiêm trọng, đừng nói là ở nhưng thành phố lớn như thành phố A và thành phố S, chính ở huyện nhỏ nơi Liễu Xuân Oánh sinh sống, hành vi của Lý Á Kiệt đều bị người âm thầm xem thường, nói là không gia giáo. Cứ như vậy thì đứa nhỏ không thể trở thành một người đàn ông xuất sắc.

Dù sao cũng có thể lý giải, cô từ trong trí nhớ của nguyên chủ biết được, chính mình sau khi chồng qua đời, liền hoàn toàn ngã xuống, rất nhiều chuyện đều là đứa nhỏ tự mình sờ soạng ra. Thật khổ thân đứa nhỏ này.

Bụng đói đến kêu lên, cô thờ dài một hơi, nếu hiện tại mình đã ở trong thân thể này thì phải làm tốt chuyện này, không chỉ là vì nhiệm vụ, càng là vì thương cho đứa nhỏ. Ngăn Lý Á Kiệt lại, bảo cậu trở lại trên giường ngủ thêm một chút, cô chậm rì rì từ trên giường bò dậy, lết vài trăm cân thịt mỡ, bắt đầu lên một thực đơn nấu ăn riêng.

Béo đến mức này thật không dễ dàng, cô tự nhủ, cùng là vận động làm việc, so với người gầy còn khó khăn hơn nhiều.

Chảy mất vài cân mồ hôi, rốt cuộc cũng hoàn thành, xoay người chuẩn bị gọi Lý Á Kiệt dậy, cô phát hiện cậu mở to một đôi đôi mắt, nhìn chăm chăm, thấy cô đột nhiên xoay người, bị phát hiện, cậu lập tức cúi đầu.

Liễu Xuân Oánh lúc này mới phát hiện mình có đứa con xinh đẹp, đôi mi dài, mắt to ngập nước. Ha ha, thứ lỗi cho dân ngành kỹ thuật thiếu từ hình dung.

Lý Á Kiệt có chút ngưng ngừng, mẹ kế chưa từng hấn như vậy, không có ghét bỏ cùng ác ý. Cậu rũ đầu, lệ quang lấp lánh, nghiêm túc gấp chăn, lại bước qua mẹ kế, dọn ra hai bộ chén đĩa còn sót lại trong nhà.

Liễu Xuân Oánh thật sự cảm thấy đứa nhỏ này quá ngoan, làm người khác muốn xoa đầu, khen ngợi một chút.

Cô vừa mới nảy sinh ý nghĩ như vậy, tay đã không chịu khống chế vươn tới vị trí mục đích. Xúc cảm quá tốt, dù là người sắp nổi bão, chỉ cần nhìn thấy một đứa nhỏ mặt vui vẻ mở to ngập nước, nặng lời gì đó đều không nói ra được.

Thôi, từ từ tính tiếp vậy.

"Đình, ký chủ Liễu Xuân Oánh, hiện tại phát sinh thêm nhiệm vụ, bồi dưỡng cho Lý Á Kiệt thói quen vệ sinh tốt đẹp. ' Yes ' hay ' No ', xin hãy lựa chọn."

Liễu Xuân Oánh trong lòng mừng thầm, cái này còn phải do dự sao, trực tiếp lựa chọn ' Yes '. Liễu Xuân Oánh cảm thấy chính mình kiếm được hệ thống thật hiểu người khác, nhưng là sự thật có như cô tưởng tượng sao? Thiên cơ bất khả lộ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2

Nhanh chóng ăn vài miếng cơm, Liễu Xuân Oánh không lập tức thu dọn mà đun một nồi nước ấm, chuẩn bị đem Lý Á Kiệt tẩy rửa sạch sẽ một lần. Lúc ăn cơm, cái mũi phải chịu từng luồng khí đặc thù, cô nỗ lực làm bộ không để ý, nhưng cô lại không phải diễn viên, sẽ luôn lộ ra một chút biểu tình ghét bỏ.

Liễu Xuân Oánh không chú ý tới là đứa nhỏ trời sinh mẫn cảm, tuy không biết vì cái gì, nhưng cậu cũng nhìn ra là cô ghét bỏ, biểu tình bị thương. Cậu đã cho rằng mẹ kế không còn che mình, không nghĩ tới là người vẫn như vậy. Cậu cúi đầu, đỏ mắt, chậm rãi đang ăn cơm, nghĩ mình ăn ít đi thì mẹ kế hẳn còn sẽ nuôi dưỡng mình.

Lúc cậu ra ngoài một mình thường nghe được hàng xóm chung quanh hàng xóm nói chuyện, sợ đi mẹ kể không thích cậu là bởi vì cậu lớn lên sẽ ăn rất nhiều, nuôi không nổi, từ đó về sau mỗi bữa cậu tận lực ăn ít đi.

Nhìn thấy Liễu Xuân Oánh buông bát đĩa, tuy chưa ăn no, Lý Á Kiệt cũng buông theo.

Liễu Xuân Oánh có chút kinh ngạc, đứa nhỏ này sao lại ăn ít như vậy. Cô chưa từng làm mẹ, ngày thường vẫn luôn vội vàng công tác, căn bản là không có kinh nghiệm ở phương diện này, cho rằng đứa nhỏ nào cũng như vậy, chỉ kinh ngạc một phen, không để ở trong lòng.

Cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm là đem Lý Á Kiệt tắm rửa sạch sẽ! Sau đó thu thập lại nhà ở cùng bản thân, cô hơi khó chịu, quá bận. Cô muốn từ hành động của mình, giáo dục Lý Á Kiệt chú ý vệ sinh.

Chặt vật một hồi, cô mới có thể đun một ấm nước đổ vào bồn tắm, thêm nước lạnh, thử thấy độ ấm vừa phải liền xoa người, dặt tay đứa nhỏ đang ngồi xôm rửa bát đĩa đến, "Ngoan, cởi quần áo, chúng ta tắm rửa!" Nói chuyện với trẻ nhỏ hẳn là như vậy?

Liễu Xuân Oánh lúc này mới phát hiện, lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô cùng đứa nhỏ nói chuyện!

Lý Á Kiệt ngẩn cả người, gắt gao nhìn bàn tay to đang nắm lấy tay nhỏ của mình, đôi mắt hơi ướt, hung hăng cắn môi. Người ta nói, đứa trẻ thích khóc không được yêu thích.

Thật cẩn thận ngẩng đầu liếc Liễu Xuân Oánh một cái, thấy cô không có nhú mày, lộ ra vẻ nóng nảy, cậu thở phào một hơi, lại nhanh chóng cúi đầu, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo. Đây là quần áo bố mua cho, cậu vẫn luôn quý trọng.

Sau khi cởi quần áo, đứa nhỏ lộ ra thân thể gầy gò, Liễu Xuân Oánh khẽ nhú mày, dù cô lại không kinh nghiệm, cũng biết đây là do thiếu dinh dưỡng tạo thành.

Trong lòng ần ần đau, cô nhẹ nhàng cầm lấy tay đứa nhỏ, sợ mình dùng sức lực lớn làm thương cậu, nhẹ nhàng xoa xoa, xúc cảm này thật sự không tốt, xương cốt đâm đau tay.

Yên lặng tắm rửa sạch sẽ, Lý Á Kiệt cả người trắng hơn, nước tắm cũng đen bẩn, hơn nữa do hơi nước, gương mặt trở nên hơi hồng hào, thoát nhìn khỏe mạnh hơn nhiều. Liễu Xuân Oánh nhìn không được khen một câu: "Thật ngoan!"

Lý Á Kiệt mặt càng đỏ hơn, đáng yêu cực kỳ, là thẹn thùng cũng là cao hứng, cậu đã thật lâu không được đãi ngộ như vậy. Nghĩ lại vành mắt hồng hồng, cảm giác muốn khóc.

Cậu nhanh chóng xoa người, tiếp tục rửa bát.

Liễu Xuân Oánh thở dài một hơi, đứa nhỏ này thật sự quá hiểu chuyện, nếu con gái của Lý Lỗi cũng nghe lời như vậy thì thật tốt. Ngăn cậu lại, cô nhìn đồng hồ, thấy cậu đến giờ đi học, đứa trẻ 6 tuổi chắc là học tiểu học? Hỏi cô học tiểu học, hình như là 9 giờ vào học? Những việc này quá mức xa xôi, cô đã nhớ không rõ.

Lý Á Kiệt hơi cúi đầu, "Con không đi học!" Bởi vì không có tiền nộp học phí, học kỳ này cậu không đi báo danh. Chủ nhiệm lớp qua nhà vài lần, nhìn thấy tình huống trong nhà như vậy, cái gì cũng chưa nói đã đi luôn.

"Sao lại có thể không đi!" Liễu Xuân Oánh không rõ nguyên nhân. Tuy nói đọc sách không nhất định có thể thành tài, nhưng đọc sách có thể làm con người trở nên sáng suốt hơn; còn nếu không được, nhận biết mặt chữ cũng tốt. "Hôm nay nhất định phải đi!" Đây là việc lớn!

Lý Á Kiệt chán kinh vận vẹo cơ thể, thành thật cùng hơi ủy khuất trả lời: "Nhưng nhà mình không có tiền!"

Lời này làm Liễu Xuân Oánh đang muốn nói đạo lý phải nuốt tất cả vào trong, đúng là nhà không có tiền! Cô hiện tại nghèo như vậy, quét mắt một vòng, hung hăng nói, "Mẹ cho con đi học!" Liễu Xuân Oánh cảm thấy lúc mình nói lời này thật khí khách. Nhưng rất nhanh liền ừ rừ, tiền lấy ở đâu ra đây?

Nếu là ở thế giới hiện thực, chỉ với tiền cô tiết kiệm trong 8 năm cũng đủ cho một đứa nhỏ học hết tiểu học, nhưng vấn đề là đây không phải xã hội hiện thực.

Càng quan trọng là, theo những gì cô biết, thân thể này chỉ có bằng cao trung, mà hiện tại sinh viên khắp nơi, trừ bỏ nhiều hơn một ít thể lực, cô còn có thể làm gì. Hơn nữa, thân thể này còn đang bị béo phì, hình thể như vậy, có được bao nhiêu ông chủ muốn tuyển dụng!

Lý Á Kiệt chuẩn bị tinh thần bị mẹ kể ghét bỏ, không nghĩ tới lại có kết quả này, có chút không thể tin được, trừng to đôi mắt nhìn Liễu Xuân Oánh, "Con thật sự có thể đi học à?" Cậu rất thích đọc sách, thành tích đáng kiêu ngạo, đợt kiểm tra cuối học kỳ trước cậu còn đạt tuyệt đối, đứng nhất toàn khối.

Liễu Xuân Oánh vốn còn có chút chua xót, đột nhiên cảm thấy không có gì ghê gớm cả, một thân thể đầy mỡ này cũng coi như có thể kiếm tiền. Cùng lắm thì cô đi bán thịt, à nhưng nếu loại thịt trên người cô có bán.

Lý Á Kiệt rốt cuộc mới chỉ là bạn nhỏ 6 tuổi, nên không khống chế được cảm xúc, vui vẻ đến quên cổ kị, cậu nhào vào thân hình mập mạp của Liễu Xuân Oánh, ôm đùi khóc. Cậu biết người lớn không thích đứa trẻ khóc nhác, nhưng cậu thật sự nhịn không được, "Mẹ, người có thể luôn đối xử tốt với con như vậy?" Lời nói đầy vẻ lấy lòng.

Liễu Xuân Oánh lần nữa thở dài, tình mẹ nổi lên, nhẹ nhàng xoa đầu đứa nhỏ, hứa hẹn, "Mẹ sẽ luôn đối xử tốt với con!"

Lý Á Kiệt càng khóc lớn hơn.

Không có gì so với việc Lý Á Kiệt được đọc sách quan trọng hơn, cô buông tay, tùy ý thu thập bản thân một chút. Kỳ thật cũng không thể thu thập tốt, cô đóng cửa chính, nắm tay Lý Á Kiệt đi đến trường tiểu học.

Đi có một đoạn đường mà nhận không biết bao nhiêu cái nhìn, quả nhiên phụ nữ béo đến mức này không nhiều. Chỉ nhìn thôi đã tốt, thậm chí có người còn trộm chụp ảnh phát lên mạng, ghi "Người béo nhất trong lịch sử".

Ngay cả Liễu Xuân Oánh cũng không quen, cô trước nay đều không béo như vậy. Đi một bước thở đến ba lần, thân thể cực kỳ dễ mệt, đi chưa được mấy bước, cô thấy mình sắp đi không nổi.

Cô thật sự không hiểu được, rõ ràng điều kiện sinh hoạt thiếu thốn như vậy, ăn còn không đủ no, làm sao cơ thể này còn có thể phát triển thành như bây giờ? Chẳng lẽ là vật cực tất phản (*) sao?

(*) *Vật cực tất phản: Cái gì bị đẩy đến quá mức thì sẽ phản tác dụng*

Thân thể cứ như vậy, muốn cô dùng sức nuôi chính mình và đứa nhỏ chẳng khác nào nằm mơ. Phải giảm béo thôi! Liễu Xuân Oánh đặt ra mục tiêu tiếp theo cho mình.

Lý Á Kiệt cảm thấy như vậy mẹ kể như vậy thật đáng yêu, nắm lấy ống tay áo của cô, nhắm mắt theo đuôi đi phía sau, hít sâu, tràn đầy cười, thật ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Thật vất vả mới tới được trường tiểu học, Liễu Xuân Oánh không lãng phí thời gian, trực tiếp đi đến văn phòng. Bất giác phải bắt vua trước, tìm người làm việc thì gặp lão đại trước, hẳn là không sai đi! Không thấy có rất nhiều dân chúng tới cơ quan chính phủ đều chạy thẳng đến trước lão đại la lối khóc lóc sao.

Thế nhưng chưa đi vào liền đã xảy ra một sự kiện vô cùng 囧, cô thiếu chút nữa ngay cả cửa cũng không đi qua nổi, à không... Là do cửa quá hẹp.

Cố gắng lách thân qua cửa, khuôn mặt đỏ bừng, đầu hơi nghiêng, trước nay cô chưa từng bị mất mặt như vậy.

Hiệu trưởng còn xem như người có tố chất, không cười ra tiếng, nhưng quai hàm run rẩy tố cáo ông phải cố gắng nhẫn nhịn thật vất vả.

Lý Á Kiệt có chút đau lòng nhìn mẹ kể nhà mình, việc vừa rồi hẳn là rất đau! Cậu còn nghe thấy tiếng vang thật lớn mà.

Buồng quần áo Liễu Xuân Oánh ra, cậu chạy tiến lên cầm lấy hai ngón tay cô. Cậu mặc kệ có phải đang ở văn phòng hiệu trưởng hay không, nhón chân khê thối vào miệng vết thương như có như không của Liễu Xuân Oánh, "Thối thối liền không đau nữa."

Thấy đứa nhỏ đáng thương hết lòng quan tâm đến mình như thế, Liễu Xuân Oánh muốn kéo nó ngồi xuống. Lúc này thì cô còn chưa có thấu hiểu công việc làm mẹ kế, nó không chỉ là bản cùng, mà còn kéo theo cả vận đen nữa.

Sau lần trải nghiệm này, khí thế của Liễu Xuân Oánh liền thấp xuống, muốn la lối khóc lóc không được, mà rút lui có trật tự cũng không thể. Hiện tại cô còn phải giáo dục Lý Á Kiệt, gặp khó khăn cũng không thể từ bỏ. Vì thế cô đem biểu tình hung ác trên mặt thu lại, quyết định áp dụng phương thức ôn hòa.

Tuy nhiên, cô không biết là cô có hung dữ hay ôn hòa thật ra không khác nhau nhiều lắm, cô béo đến mức ngũ quan đều nhấn lại, hoàn toàn không cảm thấy có cái gì biến hóa.

Cô tỏ ý, "Hiệu trưởng, tôi tới tìm ngài nói chuyện về vấn đề cho con trai tôi đi học. Học kỳ này bố đứa nhỏ qua đời, ta cũng ngã bệnh, ốm đau trên giường, trong nhà lại không có thân thích hỗ trợ, vì thế mà không kịp báo danh. Đứa nhỏ nhà ta thông minh lại có năng lực, thành tích học tập rất tốt, không thể chậm trễ! Nếu đứa nhỏ được không thu nhận, chính là làm nước ta mất đi một nhân tài!"

Tuy rằng Lý Á Kiệt không hoàn toàn hiểu những gì Liễu Xuân Oánh nói, nhưng những từ như thông minh, có năng lực, cậu đều biết, không nghĩ tới mình trong lòng mẹ lại tốt như vậy, liền đỏ mặt, liếc nhanh Liễu Xuân Oánh một cái, càng thêm gắt gao mà nắm lấy ngón tay của Liễu Xuân Oánh, hẳn muốn trở nên thông minh và tài giỏi hơn.

Hiệu trưởng gật đầu, "Có thể! Nộp hồ sơ là được!" Ông nhìn thoáng qua đứa trẻ vẫn luôn đứng cạnh người phụ nữ béo, xác thực rất ưu tú, nhưng nhỏ như vậy, ai biết về sau sẽ ra sao.

"Đơn giản như vậy sao?" Liễu Xuân Oánh còn tưởng rằng phải tốn miệng lưỡi thuyết phục mới có thể đạt được kết quả mình muốn, không nghĩ tới lại thực hiện dễ dàng như vậy, cảm giác rất không chân thật, không phải người ta đều nói hiện tại nhập học rất khó khăn sao?

"Tuy nhiên....." Hiệu trưởng vừa chuyển đề tài, Liễu Xuân Oánh trong lòng đắc ý, biết ngay là còn có chuyện khác! "Trong tháng này bà phải đem học phí cùng các phụ phí, tổng là một ngàn nộp bổ sung."

Cô nghe vậy liền yên lòng, tưởng cái gì đại sự, không phải chỉ là một ngàn đồng sao, hào sảng vung tay lên, "Không thành vấn đề, hiệu trưởng ngài nói cho tôi biết hồ sơ cần có những gì, tôi về nhà chuẩn bị, ngày mai liền cho ngài. Hôm nay đưa nhỏ nhà tôi có thể bắt đầu nhập học luôn được không?"

Hiệu trưởng gật đầu, sớm một chút đuôi kịp tiến độ lớp cũng tốt. Sau khi hỏi Lý Á Kiệt học kỳ 1 học ở lớp nào, ông liền gọi điện thoại kêu chủ nhiệm lớp 1-2 đưa Lý Á Kiệt đi.

Lý Á Kiệt có chút bất an, không nói lời nào, chỉ cúi đầu lúi cúi tay Liễu Xuân Oánh không chịu buông.

Biết đứa nhỏ này mỗi khi làm nũng đều là cái dạng này, Liễu Xuân Ánh xoa mái đầu có chút tóc khô vàng tóc của cậu, "Ngoan ngoan đi học, buổi chiều tan học, mẹ tới đón con!"

Đôi mắt Lý Á Kiệt liền sáng lên, gật đầu, đi theo giáo viên rời đi.

Lễ phép chào hiệu trưởng, Liễu Xuân Oánh lần nữa chậm rì rì về đến nhà, nhìn căn phòng đồ nát, lúc này cô mới ra mình đây là đang huấn luyện, hoàn toàn không có mấy chục vạn gởi ngân hàng. Cô chưa từ bỏ ý định, không tin trong phòng này thật sự là một ngàn đồng cũng không có, thừa dịp trong lúc thu dọn nhà cửa, đem toàn bộ nhà ở đều lục tìm một lần, đặc biệt kiểm tra nơi nguyên thân có thể giấu tiền, kết quả tìm được có ba trăm khối.

Ha ha, lấy giá cả thị trường hiện nay, ba trăm đồng có thể sống được sao? Muốn khóc quá.

Cô đã mạnh miệng nhận lời, nhưng ít nhất một tháng làm linh tinh mới kiếm được một ngàn đồng, lại còn sinh hoạt phí tháng này, lương thực, củi gạo, tương, mắm, trà, dầu cũng cần tiêu tiền. Hiện thực vô cùng tàn khốc.

Cô muốn công tác giống ở thế giới thực cũng không thể, bởi vì không có bằng cấp. Lao động chân tay thì cơ thể không đáp ứng được, nghĩ đi nghĩ lại, cô tựa hồ chỉ có thể kinh doanh.

Ba trăm đồng làm vốn, muốn làm lớn hoàn toàn không có khả năng, cô chỉ có thể tận lực buôn bán nhỏ. Kinh doanh cái gì mà vốn chỉ vắn ít hơn ba trăm đồng, ha ha, Liễu Xuân Oánh hiện tại còn chưa nghĩ ra.

Cô cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Bận rộn một ngày liền nhanh chóng đến giờ đến trường đón Lý Á Kiệt. Cô không chắc mình có đến đúng giờ không, cảm thấy hối hận vì buổi sáng trước khi rời đi không hỏi thời điểm tan trường. Cô đành phải bước nhanh hơn, cố gắng đến trường sớm một chút.

Không nghĩ tới là vẫn đến chậm, trường học chỉ còn lác đác vài người. Cô nhớ đến ánh mắt kỳ vọng của đứa nhỏ lúc mình rời đi hôm nay, trong lòng căng thẳng, bước càng nhanh, thở dốc đến mức phát ra tiếng.

Tìm kiếm một hồi mới đến phòng học của Lý Á Kiệt, cô liền nhìn thấy thân hình nhỏ bé, lẻ loi, ù rù đứng trước cửa lớp. Trong lòng rầu rĩ, đứa nhỏ này thật là! Cô cho rằng mình đã thành công khiến cậu có lại được dáng bộ của một đứa trẻ, không nghĩ tới... Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực.

Cô nhẹ nhàng đi lên trước, xoa xoa tóc cậu, gọi cậu tới, công việc làm mẹ này cô còn đang ở giai đoạn thích ứng.

Liễu Xuân Oánh nháy mắt cảm giác được đứa nhỏ bên cạnh mình lập tức có tinh thần, hai mắt tỏa sáng nhìn mình, ngay sau đó tay áo bị nắm lấy, một thân thể nhỏ nhỏ, mềm mại nhích lại gần.

Cô trong lòng yên lặng thở dài một hơi, nắm lấy tay nhỏ, cho cậu cảm giác an toàn.

Hai mắt Lý Á Kiệt càng sáng, quả nhiên mẹ kế không vứt bỏ chính mình.

Hôm nay, sau khi tan học, bạn học từng người rời đi. Cậu nhớ rõ đường về nhà, nhưng cậu không muốn về một mình. Từ khi được hưởng thụ sự ấm áp của mẹ kế, cậu liền luyện tiếu. Cậu cũng không muốn tin rằng mẹ kế sẽ không cần mình, tuy rằng rất nhiều người nói với cậu rằng sớm hay muộn cũng có một ngày mẹ kế bỏ mặc cậu.

Nghĩ vậy, Lý Á Kiệt càng nhích tới gần Liễu Xuân Oánh, tựa hồ làm như vậy sẽ khiến sợ hãi trong lòng đỡ đi một ít.

Liễu Xuân Oánh cũng rõ ràng, không cự tuyệt, ngược lại cô chủ động kéo gần khoảng cách giữa hai người, đi ra cổng trường.

Lúc tới không phát hiện, giờ cô mới thấy ở cổng trường tiểu học có bán rất nhiều quà ăn vặt, mùi hương thơm nức khiến cho đứa nhỏ không hay ăn nhiều như Lý Á Kiệt cũng toát ra sự lưu luyến, nuốt nước miếng, lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Liễu Xuân Oánh sờ vào túi tiền chỉ có hai tờ tiền đỏ, hạ quyết tâm, mua!

Quyển 1 - Chương 4

Cô cho rằng một hai đồng là có thể mua được, kết quả là tiêu phí mất những năm đồng. Lòng đau như cắt, chút đồ ăn như vậy, lợi nhuận có chút quá cao rồi!

Kinh doanh đồ ăn vặt tuy rằng không thực sự quá có lời, ưu điểm là rất được các bạn nhỏ hoan nghênh. Bây giờ đã tan học từ rất lâu, lượng người qua lại không nhiều, nhưng ở mỗi quán ăn vặt đều có không dưới mười người vây quanh. Nếu tình cơ bản là mỗi đứa trẻ mua một phần, mỗi ngày quầy hàng rong nhỏ này thu về tương đối khả quan.

Vừa lúc vô cùng thiếu tiền, Liễu Xuân Oánh nảy ra ý nghĩ, hay là cô cũng làm kiểu kinh doanh nhỏ này? Trên ý tưởng như vậy, cô liền suy xét xem mình rốt cuộc nên bán loại thức ăn nào. Hiện tại cô chỉ có một ít tài sản, không có khả năng làm quá nhiều, thay vào đó là phải tập trung vào một số ít món.

Cô không quá rõ ràng sở thích của các bạn nhỏ, cũng không có bạn bè thân thích góp ý, bên người chỉ có bạn nhỏ Lý Á Kiệt, vì thế Liễu Xuân Oánh uyển chuyển hỏi ý kiến cậu, "Á Kiệt, con thích ăn loại quả vặt nào?"

Tay cầm đồ ăn vặt khế khựng lại, Lý Á Kiệt đối với mỹ vị trong miệng nháy mắt mất đi hứng thú. Chẳng lẽ mẹ kế ghét bỏ mình tiêu nhiều tiền? "Cái gì con đều có thể ăn, con không kén ăn. Con cũng không thực sự thích ăn vặt." Ngay sau đó, mặc kệ Liễu Xuân Oánh phản đối thế nào, cậu nhất quyết gấp một cái khác cho cô.

Liễu Xuân Oánh hơi ghen, thật là dễ nuôi. Thử chút đồ ăn trong miệng, cô thấy hương vị chẳng ra sao, hẳn là không bằng mình làm. Chưa đạt được mục đích, cô chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi, "Con thích nhất loại nào?"

Lý Á Kiệt mở to một đôi mắt vô tội, "Chỉ cần là đồ ăn con đều thích!" Bàn tay nắm lấy tay Liễu Xuân Oánh càng khẩn trương.

Liễu Xuân Oánh hết nói nổi, đứa nhỏ này thật sự quá dễ nuôi, lại nghĩ đến tính cách mẫn cảm của đứa nhỏ, quyết định nói trực tiếp một chút. "Á Kiệt, tình huống trong nhà con cũng biết, rất khó khăn. Nếu không kiếm tiền chúng ta không sống nổi. Mẹ nghĩ ra cách kiếm tiền, chúng ta sẽ bán đồ ăn vặt. Chỉ là mẹ không rõ các con thích ăn cái gì, nên mới hỏi. Nếu không ngày mai con hỏi giúp mẹ xem bạn học con thích ăn gì."

Lý Á Kiệt nhìn Liễu Xuân Oánh đầy sùng bái, mẹ kế thật lợi hại. Cậu nghĩ thấy có liên quan đến sinh hoạt sau này, thật nghiêm túc gật đầu như vừa tiếp nhận một việc vô cùng hệ trọng.

Bộ dáng này quá dễ thương, làm Liễu Xuân Oánh nổi tình mẹ quá độ, khen Lý Á Kiệt rất đáng yêu.

Cuối cùng Lý Á Kiệt mặt đỏ bừng trốn vào phòng, vừa đi vào liền kêu lên, "Mẹ, nhà chúng ta trở nên thật đẹp!"

Liễu Xuân Oánh nhìn thế nào cũng không thấy căn phòng đồ nát trở nên đẹp đẽ. Nhưng có người thương thức thành quả lao động của mình, cô vẫn thấy thực không tồi.

Bởi vì ngày hôm sau hai người đều có nhiệm vụ, sáng sớm liền dậy, Liễu Xuân Oánh phát hiện căn bản cô không cần quá nói nhiều, Lý Á Kiệt liền đi theo cô, học cô vệ sinh, thậm chí một ít thói sạch sẽ rất nhỏ cũng được cậu học theo, ừm, thực không tồi.

Đóng cửa phòng vệ sinh, xử lý sạch sẽ đầu tóc, cô vô cùng vui mừng, nếu cứ theo tốc độ như vậy, không tới một tháng, nhiệm vụ phụ tuyển hoàn toàn có thể hoàn thành.

"Đình, Liễu Xuân Oánh xin chú ý, bởi vì trong nhiệm vụ này, Lý Á Kiệt quá mức ngoan ngoãn, không có tính khiêu chiến, vì thế nhiệm vụ này coi như kết thúc. Để công bằng, cô nhận được 10 điểm vì đã cố gắng, đồng thời nhận nhiệm vụ tiếp theo: Thành công giảm 50kg trong một tháng!"

Liễu Xuân Oánh cả người đều thấy không tốt, phẩm chất tốt đẹp bao năm tu dưỡng cũng bỏ qua, chỉ muốn chửi má nó, lấy thân thể này mà muốn giảm 50kg một tháng, đây là muốn mạng cô sao? Cô từng đọc rất nhiều hệ thống văn, người ta gặp được nhiệm vụ giảm béo nếu không phải được cấp thuốc giảm béo cũng chính là có trợ giúp. Cô nhẹ giọng hỏi: "Tôi có thể xin chút trợ giúp không?"

"Có thể, nhưng phải dùng điểm đổi!"

Liễu Xuân Oánh thầm vui vẻ, "Điểm của tôi có đủ không?"

"Đủ, nhưng chỉ có thể đổi lấy cấp thấp nhất. Cấp thấp nhất của chương trình huấn luyện phải tốn 10 điểm, những cấp cao hơn theo thứ tự tăng gấp bội lên."

"Tôi đổi." Có còn hơn không.

"Cô xác định?" Hệ thống dường thành mẹ kể nói một cách kỳ quái.

Liễu Xuân Oánh nghe ra, có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đổi. Cô ở thế giới thực có hơi mập, từ khi biết điệu, liền hiểu phụ nữ quá béo rất khó coi. Phụ nữ phải có đường cong mới đẹp.

Khung cảnh trước mắt lập tức thay đổi, không gian phong bế, bốn phía đều là gương. Từ nơi nào cô đều có thể nhìn thấy thân hình to lớn của mình, thật sự... vô cùng có động lực.

"5 giờ tập giảm béo, bắt đầu!" Âm nhạc vang lên, video cũng xuất hiện, động tác rất đơn giản, nhìn qua là có thể làm được, nhưng cũng rất tiêu hao thể lực. Không bao lâu, tốc độ tay chân của Liễu Xuân Oánh liền chậm lại. Kiên trì thêm một chút, cô thấy mệt như chó.

Liễu Xuân Oánh chịu không nổi, ngã trên mặt đất, không ngừng thở dốc. Rốt cuộc cô hiểu tại sao nhiều người béo phì đều không thể thành công giảm cân, là bởi vì quá khó khăn.

Vừa thả lỏng, toàn thân cô rút giống như bị điện giật. Run rẩy, Liễu Xuân Oánh chưa từng trải qua chuyện như vậy, hô to, "Dừng, dừng lại!"

"Dừng lại sẽ bị trừng phạt, xin hãy tiếp tục luyện tập!"

Toàn thân quá khó chịu, Liễu Xuân Oánh lấy tinh thần, chống đỡ thân thể tiếp tục cố gắng cũng không dám ngừng nữa.

Bây giờ cô đã rõ vì sao hệ thống lại có phản ứng quái dị như vậy, thì ra vấn đề ở chỗ này!

Có điều, cho dù như vậy, Liễu Xuân Oánh cũng cảm thấy rất vừa lòng, như hiện tại so với bản thân tự mảy mò thì hiệu quả tốt hơn nhiều, chỉ là thực sự quá vất vả.

Thật vất vả chống đỡ qua năm giờ, toàn thân ướt đầm dề, cô chỉ muốn nằm trên mặt đất không động đậy. Nhưng hệ thống không có lương thiện như vậy, thời gian vừa hết liền đem Liễu Xuân Oánh đá trở về phòng vệ sinh, bản muốn chết.

Giữa giữa bỏ dẫy, mở nước ấm, cô hiện tại mặc kệ tiền nước cao bao nhiêu, cứ thoải mái là được.

Tắm nước nóng xong, cơ thể đỡ đau nhức, cô mở cửa ra liền thấy đứa nhỏ nhà mình đang ngồi nuốt nước miếng nhìn cháo cùng dưa chua. Thật đáng yêu.

Nghe thấy tiếng của mở, Lý Á Kiệt quay đầu, khát vọng đối với đồ ăn càng rõ ràng. Cô bước nhanh, cũng không nên bị đói, trẻ con lại càng không chịu được đói.

Gạo còn ít như vậy, không biết còn có thể kiên trì bao lâu cho nên buổi sáng Liễu Xuân Oánh cũng không nấu quá nhiều. Lý Á Kiệt ăn xong một bát liền buồn ngủ, nhưng đôi mắt lại luôn nhìn đồ ăn. Phát hiện Liễu Xuân Oánh nhìn mình, cậu lập tức dời ánh mắt.

Đứa nhỏ này!

Liễu Xuân Oánh san nửa bát cháo của mình cho Lý Á Kiệt, "Ăn đi!"

Cô cảm thấy quá mệt mỏi, hoàn toàn không muốn ăn. Cô thực sự không muốn mỗi sáng sớm đều phải vận động mạnh, nếu có thể đổi thành buổi tối thì tốt.

"Yêu cầu của cô được thỏa mãn, mỗi đêm huấn luyện năm giờ. Chỉ có điều, bởi vì thay đổi thời gian, cô không có điểm nên chỉ có thể dung thời gian thật dễ đổi. Mỗi lần cô đều sẽ tiêu phí một giờ. Có đồng ý không, lựa chọn "Yes" hoặc "No"."

Cô liền khen hệ thống tốt bụng mà hoàn toàn quên mất chính nó mới đào hố mình. Không cần suy nghĩ, cố trực tiếp chọn "Yes". Sau này cô mới biết đối với đứa con chồng trước, bản thân tự dung biến mất là một chuyện rất khó tiếp nhận.

Lý Á Kiệt đỏ mắt, đem bát của mình đẩy đến trước mặt Liễu Xuân Oánh, "Mẹ, con no rồi! Con không cần nữa đâu."

Liễu Xuân Oánh nhìn hần, yên lặng nói: "Ăn nhiều một chút mới có thể nhanh lớn lên." Đứa nhỏ quá hiểu chuyện đôi khi cũng không phải là tốt.

Lý Á Kiệt rốt cuộc không chịu khát vọng, ăn nốt nửa bát cháo, bật khóc, thật hạnh phúc.

Mà Liễu Xuân Oánh lúc này chỉ muốn hét một tiếng "Ôi, trời", nàng cũng rất kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dường Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Liễu Xuân Oánh thật vất vả mới có thể trấn an Lý Á Kiệt, đưa cậu đến trường học. Đang đi trên đường cô mới nhận ra bản thân bắt giặc đã đem đi mình bán đi, nhường ra rất nhiều quyền lợi. Kì thực cũng không có gì to tát, chỉ là hàng ngày đưa đón cậu đi học và buổi tối cho cậu ngủ chung.

Cô khẽ lắc đầu, nội tâm đưa nhỏ 6 tuổi hẳn không có quan co như vậy, chắc mình suy nghĩ nhiều rồi.

Nheo thịt mỡ trên người mình, đau đến nhe răng trợn mắt, nhìn lại trong gương, cô không thấy có gì biến hóa. Eo to, chân thô, mặt đầy thịt cho người khác cảm giác không thể thích nổi.

Chống đỡ cơ thể đã béo thành bệnh, Liễu Xuân Oánh đi tới khu chợ lớn nhất địa phương, tìm hiểu những loại thức ăn giá rẻ, thuận tiện mua ít thịt về bồi bổ cho Lý Á Kiệt. Cậu quá gầy, mỗi lần cô nhìn đều thấy đau lòng.

Cô mang thịt đi hầm. Thấy đã đến giờ liền vội vàng đến trường học đón Lý Á Kiệt, cô vừa đến cửa phòng học liền thấy Lý Á Kiệt mặt đầy kiêu hãnh, hưng phấn chạy về phía cô. "Mẹ, của mẹ đây, là kết quả con đã sắp xếp sau khi hỏi bạn học."

Liễu Xuân Oánh nhanh chóng nhận lấy xem qua. Cô vô cùng kinh ngạc, không nói đến việc nó rất mạch lạc, đối tượng điều tra rất rộng, số liệu có tính đại biểu, đây không giống như việc một đứa trẻ 6 tuổi có thể làm được. Cô nháy mắt thấy bản thân nhất được bảo bối. Thông minh như vậy, nếu đứa nhỏ này không thể thành tài thì cô vô cùng có lỗi với toàn thế giới.

Cô càng xem trong lòng càng hưng phấn. Eo không mỏi, chân không đau, tinh thần phấn chấn, cô bước nhanh về nhà. Cô lấy sổ, đối chiếu theo giá các loại rau dưa mà chọn lựa.

Nghiêm túc so sánh thì cô chỉ thấy có rau cải trắng (chắc là cải thảo) là rẻ nhất. Nhưng nghĩ lại cô không biết có đồ ăn vật nào làm từ cải trắng. Cũng không phải không có, như kim chi chẳng hạn, nhưng không phải ai cũng cảm thấy nó ngon. Vấn đề là Liễu Xuân Oánh cũng nằm trong số người kia, cô thậm chí không chịu được mùi hương của kim chi.

Cho nên Liễu Xuân Oánh biết làm rất nhiều đồ ăn vặt, nhưng chưa từng làm kim chi.

Vì thế cải trắng trực tiếp bị loại. Còn lại bí đao linh tinh, đều không nằm trong phạm vi sở thích của bọn nhỏ, cũng loại luôn.

Lý Á Kiệt cũng ghé đầu vào xem, Liễu Xuân Oánh không biết cậu có hiểu hay không, nhưng cũng đưa qua cho cậu xem rõ hơn.

Sau một hồi lựa chọn, cô quyết định bán khoai tây. Cách chế biến khoai tây rất nhiều, lại ngon, nhưng có lời không mới là vấn đề.

Cô còn đang rối rắm thì đã được hệ thống thông báo đã đến giờ tập luyện giảm béo mỗi tối. Aaa... Không phải hôm nay vừa mới làm lúc sáng sao? Đây là muốn một chết người mà.

Nhưng trình tự hệ thống quy định không phải cô muốn phản kháng là được. Nháy mắt, Liễu Xuân Oánh liền tới không gian lúc sáng, đầu đầu cũng thấy thần hình mập mạp của mình.

Vốn còn chút bất đắc dĩ, nháy mắt biến mất, quá xấu, cô không chịu nổi kích thích lớn như vậy.

Cô cắn răng nhẫn nại, 5 giờ rớt cuộc cũng kết thúc. Không gian biến mất, Liễu Xuân Oánh lần nữa ngồi trên ghế, đầu đầy mồ hôi, trực tiếp nằm gác xuống bàn. Vì tránh phải chịu phạt, cô tập liên tục không ngừng, thật sự rất mệt mỏi. Cô cũng không chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của đứa nhỏ.

Toàn thân dính dính, rất không thoải mái, cô chậm rãi lết vào phòng tắm. Cô theo bản năng nhìn đồng hồ, 7 giờ. Từ mai cứ giờ này vào phòng tắm, bằng không lại tốn thời gian đi lại, quá vất vả.

Kỳ thật lúc này cô chỉ muốn ngâm bồn, chứ không phải tắm vòi sen. Nhưng lấy điều kiện kinh tế bây giờ cùng thân thể quá khổ này, đây là điều không tưởng.

Lý Á Kiệt chớp chớp mắt, vừa rồi cậu không có nhìn lầm, mẹ kể biến mất giờ rồi mới lại xuất hiện.

Cậu biết điều này không bình thường, nhưng mẹ kể có thể lợi hại như vậy, cậu ngày càng sùng bái. Cậu cảm thấy mẹ kể vì tin tưởng mới có ý ở trước mặt cậu thực hiện. Tâm tình càng vui vẻ, cậu nhất định sẽ giữ bí mật cho mẹ.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy mình quên mất chuyện gì quan trọng, nhưng thực sự quá đói bụng, đầu óc rối bời, hoàn toàn không nghĩ ra. Con trai hỏi cũng vậy, không nói lời nào, cứ như vậy nhìn cô chăm chăm, trong phòng chỉ có tiếng kêu khe khẽ.

Đứa ngọc này! Cô bụng thịt lợn đã hầm đến chín rục ra, mùi hương lập tức bay khắp nhà. Bụng kêu càng lớn, Liễu Xuân Oánh cũng không khống chế được mà nuốt nước miếng, thật thơm.

Kiểm tra xem Lý Á Kiệt có rửa tay sạch sẽ không, Liễu Xuân Oánh đem phần lớn chỗ thịt bỏ vào bát cậu, còn bản thân ăn cải trắng, thật đói!

Lý Á Kiệt là đứa bé ngoan, không có khả năng ăn thịt một mình. Cậu gấp nửa phần thịt trong bát mình bỏ lại vào bát của Liễu Xuân Oánh. Liễu Xuân Oánh không để ý liền ăn vào.

"Nguy hiểm! Nguy hiểm! Miếng thịt này nặng 1g, chứa khoảng 3000cal, vượt quá 3 lần khẩu phần ăn giảm béo. Bây giờ bắt đầu thực thi trừng phạt!" Tiếng nói trong đầu vừa dứt, Liễu Xuân Oánh liền cảm thấy toàn thân đau đớn, giống như lúc đang luyện tập trong phòng kín kia.

Sau khoảng 5 phút trừng phạt mới chấm dứt, Liễu Xuân Oánh cũng không dám ăn thêm một miếng thịt nào nữa, thật đáng sợ. Chỉ với cường độ như vậy, còn ai dám ăn mấy thứ giàu năng lượng, không gây đi mới lạ. Nhưng có thể kiên trì với cường độ này, không phải biến thái thì cũng là cường giả.

Liễu Xuân Oánh tất nhiên hy vọng mình có thể là người sau.

Lý Á Kiệt bị dọa rồi, vừa mới mẹ kể giống như người lên cơn động kinh, người không ngừng run rẩy, mặt đầy thống khổ, làm cậu không biết phải làm sao. Chờ đến khi tình huống tốt hơn một chút, cậu nhào vào lòng cô, ôm lấy không buông như thể chỉ có làm vậy mới cậu mới cảm thấy an toàn.

Liễu Xuân Oánh không biết giải thích thế nào liền vô si nói mình bị bệnh, bảo Lý Á Kiệt đứng cách xa bản thân để tránh lây bệnh.

Lý Á Kiệt không những không đáp ứng, còn ôm chặt lấy cô đuôi không bỏ, cậu không cần.

Thấy không có biện pháp, Liễu Xuân Oánh đành phải mặc kệ cậu như vậy, chỉ có điều như vậy rất không quen. Chưa từng có người nào đứng giữa hai chân mình, cảm giác này quá quỷ dị.

Cô lùi ghế về phía sau, chừa lại một khoảng trống lớn hơn trước bàn, muốn cho mình thoải mái hơn một chút. Nhưng Lý Á Kiệt vẫn cứ dính sát vào đuôi cô, dần dần phát hiện ra béo mập cũng có chỗ tốt, toàn thân mềm như bông. Cậu trực tiếp bò lên, ngồi trên đùi Liễu Xuân Oánh.

Cả người Liễu Xuân Oánh đều thấy không tốt, thân thể cứng đờ bất động, chưa từng có nam nhân nào cùng mình thân mật như vậy. Cô vừa đặt Lý Á Kiệt xuống, liền thấy cậu nước mắt lưng tròng vô tội nhìn mình, tình mẹ lại bùng nổ, cô từ bỏ.

Cô hung hăng xoa đầu Lý Á Kiệt một trận xả giận.

Vì thế từ nay lúc ăn cơm, hai người chỉ cần một cái ghế là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6

Liễu Xuân Oánh vẫn luôn cảm thấy mình đã quên mấy chuyện gì quan trọng, nhưng ăn xong cả người đều mềm nhũn, không muốn làm gì cả, chỉ muốn lên giường ngủ. Cô vội vàng cùng con trai hờ, rửa mặt, đánh răng.

Dù mệt cỡ nào, Liễu Xuân Oánh nhất định đánh răng ít nhất 3 phút. Đây là cô yêu quý hàm răng của mình, rất cần thiết. Lý Á Kiệt bên cạnh cũng vậy, ừm, thật ngoan.

Cô vừa mới nằm trên giường, cả người liền bị điện giật, trực tiếp kinh sợ Lý Á Kiệt. Cậu không quan tâm, bỏ nhào vào lòng Liễu Xuân Oánh, găt gao lôi kéo quần áo cô. Dòng điện cũng theo đó chạy sang người Lý Á Kiệt, toàn thân phát run, nhưng cậu cắn răng chịu đựng.

"Cảnh cáo, nửa giờ sau khi ăn cơm không thể ngồi, nằm. Hệ số nguy hiểm lên tới 200%, dễ dẫn đến béo phì. Đáng người dị thường là vấn đề mà rất nhiều thiếu nữ luôn rối rắm, cho nên, ăn xong xin hãy tản bộ một giờ. Đình, niệm tình cô vi phạm lần đầu, chỉ giật điện 30 giây. Nếu còn thấy hình phạt chưa đủ, xin tiếp tục."

Trong đầu vừa xuất hiện lời này, Liễu Xuân Oánh liền vùng dậy, nhanh chóng mặc quần áo, tỉnh táo hơn trăm lần. Nằm xuống là lại bị điện giật đó. Tư vị không hề dễ chịu, nhưng hình như cô vừa đẩy cái gì khỏi người.

Lý Á Kiệt không rõ nội tình, trong mắt nhanh chóng hiện lên bi thương, nhìn Liễu Xuân Oánh chăm chăm, không nói một câu.

Mặc xong quần áo, Liễu Xuân Oánh theo thói quen xoa người gấp chăn, liền nhìn thấy đôi mắt mở to nhìn mình của Lý Á Kiệt. Cô bừng tỉnh, nhớ ra vừa rồi hình như con trai hờ có ôm mình, chẳng lẽ cậu đã biết? "Á Kiệt, con vừa nãy có nhìn thấy gì không?"

"Con thấy mẹ điện giật rất đau đớn!"

Liễu Xuân Oánh ghen hờn, đừng nói trắng ra vậy chứ! Có điều, giờ đây không phải việc quan trọng nhất, "Chuyện hôm nay con không được nói cho ai, biết không?" Cô vói tay, móc ngón út vói cậu, "Đây là bí mật của hai người chúng ta."

Lý Á Kiệt ngượng ngùng cười với Liễu Xuân Oánh, gật đầu thật mạnh, bọn họ đã sớm có bí mật chung. Hóa ra mẹ không có vứt bỏ mình. Cậu chỉ cần đi theo mẹ kể, hết thấy đều tốt đẹp.

Liễu Xuân Oánh rất vừa lòng với Lý Á Kiệt, ngoan như vậy. Cô ngửa tay, xoa đầu cậu. Nhất định phải đem đứa nhỏ nuôi trắng mập! "Mẹ muốn đi tản bộ, con có đi không?"

Lý Á Kiệt rất hưởng thụ cảm giác như vậy. Vừa nghe Liễu Xuân Oánh gọi ý, cậu lập tức gật đầu, gấp không chờ nổi đi luôn giày. Xong xuôi, cậu tràn đầy khát vọng nhìn Liễu Xuân Oánh, hai mắt tỏa sáng, cũng không nói lời nào, chỉ đợi cô nắm tay mình đi ra ngoài.

Đứa nhoe này, đây là muốn hay không muốn, nói ra thì đã sao. Thật dính người, nhưng nàng thích!

Hai người đều không phải người nói nhiều, rất an tĩnh, cùng những người xung quanh vô cùng náo nhiệt có sự đối lập rõ ràng. Nhưng hai người đã thành thói quen, không cảm thấy có gì không thích hợp. Sở dĩ Liễu Xuân Oánh đến tuổi này mới lần đầu có bạn trai, tuy nguyên nhân chính là do cô ở chuyện này không thông suốt, còn có vấn đề nẫu chốt là cô rất trạch, thích đọc tiểu thuyết. toàn bộ thời gian rảnh cô đều dành cho tiểu thuyết, đâu có dư thời gian gặp gỡ, quen biết đàn ông. Dần dà, cô không có quen bạn trai.

Ít tiếp xúc với người khác, cũng ít gặp chuyện, rất nhiều mặt tối cô không biết. Ở phương diện nào đó cô còn ngây thơ lắm.

Hôm sau, tiễn Lý Á Kiệt đi học, Liễu Xuân Oánh lại chạy tới chợ bán rau ở ngoại ô, chọn lấy 50 đồng khoai tây, để lại một ít chuẩn bị mua những thứ khác.

Cô biết mình mua không đủ, nhưng tình huống như thế nào, cô còn không hoàn toàn xác định được. Nếu thật sự không được, cô còn phải dựa vào chỗ tiền đó kéo dài một thời gian.

Thấy cái trắng quá rẻ, cô không nịn được mua hai cái lớn. Muốn xách mấy chục cân về nhà quả có chút khó khăn, nhưng Liễu Xuân Oánh không chịu bỏ ra 10 đồng, cô thấy như thế rất phí. Các gia vị khác cũng không mua, không đáng bỏ tiền mua.

Cô mượn của bà chủ hàng cái bao, để hai cây cái trắng trên chỗ khoai tây, khiêng lên vai, đi về phía bến xe buýt. Trên thế giới trừ bỏ hai chân, còn có phương tiện vào rẻ hơn xe buýt sao? Không hề.

Cảm thấy có thể tiết kiệm được một ít tiền, cô khiêng bao, ngồi lên xe buýt.

Cơ thể Liễu Xuân Oánh lớn, một người hai chỗ, chiếm không ít không gian. Tài xế nhìn nhiều lần, cô mặt dày coi như không biết, nhưng dù sao cũng là lần đầu, vẫn có hơi đỏ mặt.

Kỳ thật điểm xuống chỉ cách chỗ ở của Liễu Xuân Oánh 15 phút đi bộ. Với người bình thường, khoảng cách đấy chẳng là gì, nhưng với Liễu Xuân Oánh mà nói đây chẳng khác nào muốn mạng cô!

Đã đi xa như vậy rồi, từ bỏ thật không đáng, Liễu Xuân Oánh cắn răng đi tiếp. Toàn thân run lên, đây hẳn là di chứng do tiêu hao thể lực quá độ, giống như hôm qua, lúc cô luyện tập được quá nửa thời gian. Nếu có thể kiên trì tập suốt 5 giờ, từng này cô cũng có thể vượt qua được.

Cắn răng tiếp tục, cô phát hiện ra cái coi như khó khăn này cũng chẳng tính là gì. Chỉ cần bản thân dung cảm, kiên định bước tiếp.

Vì buôn bán kiếm tiền có ý nghĩa trọng đại, Liễu Xuân Oánh tự nhiên có hơi mất tin tưởng vào trù nghệ của mình. Thừa dịp Lý Á Kiệt còn ở trường học, chưa đến giờ tan trường, cô định luyện tập tay nghề một chút.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định làm khoai tây chiên. Dù là làm theo kiểu Tây hay kiểu Trung, bọn nhỏ hầu như đều thích khoai tây chiên. Chẳng qua là tên gọi có khác nhau, kỳ thực bản chất vẫn giống nhau.

Cách làm rất đơn giản. Khoai tây rửa sạch, xắt miếng dài, rồi chiên qua dầu nóng. Có thể căn cứ vào khẩu vị mỗi người mà có điều chỉnh cho giòn hay mềm, thậm chí ngoài giòn trong mềm, làm thế nào ăn cũng ngon.

Đẹp, Liễu Xuân Oánh còn có ý cắt thành nhiều hình dạng.

Lãng phí ba củ khoai tây lớn cùng không ít dầu ăn cùng gia vị, cô cũng làm xong. Khoai rất thơm nhưng mùi hương không giống như trong trí nhớ. Cô vỗ đầu, vấn đề do dầu chiên. Người ta dùng bơ, thơm như vậy, từ xa đã ngửi thấy, có thể hấp dẫn không ít khách hàng.

Để có thể làm ăn tốt, lát nữa cô đành phải ra ngoài mua thêm ít bơ về.

Cô gấp thêm một miếng ném lại hương vị, chậm rãi cảm nhận. Ừm, tạm được, có thể giữ chân một số khách hàng. Cô có chút cao hứng, cuộc sống có hi vọng rồi.

Đột nhiên toàn thân lại nổi lên đau đớn, trong đầu giọng điệu cứng nhắc của hệ thống vang lên: "Đỉnh. Cảnh báo, hệ số nguy hiểm 300%. Xin chú ý: Đồ chiên chứa nhiều năng lượng, sử dụng lâu dài dễ gây béo phì, trong lúc giảm béo, hãy cẩn thận. Để giúp ký chủ nhớ rõ, ngăn chặn tình huống tương tự xảy ra, đặc biệt tiến hành điện giật một phút. Lần sau, tăng gấp đôi."

Cả người Liễu Xuân Oánh đều thấy không tốt. Không được! Cô mới chỉ ăn một miếng đã vậy, chẳng lẽ sau này muốn mình nói vĩnh biệt với những loại đồ ăn này?

Ừ ừ cụp đuôi, giảm béo thật vất vả, không chỉ có thân thể bị tra tấn còn có áp lực tinh thần. Hiện tại ăn cũng không được ăn ngon, đối với kẻ tham ăn lâu năm mà nói, đây là vấn đề khủng bố đến mức nào. Hương thơm của khoai tây chiên tỏa bốn phía, bản thân chỉ có thể nuốt nước miếng. Xem ra cô

đành phải đợi con trai hờ về giải quyết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7

Về nhà, Lý Á Kiệt hạnh phúc muốn chết, đem chỗ khoai tây chiên vừa thơm vừa giòn tiêu diệt sạch sẽ, Cậu chưa từng ăn món khoai tây nào ngon như vậy. Cậu muốn ăn thêm, hai mắt nhìn Liễu Xuân Oánh đầy khát vọng.

Liễu Xuân Oánh vất vả lắm mới thu hồi được ánh mắt, dõ dặt cậu, kiên quyết cự tuyệt. Ăn quá nhiều đồ chiên không chỉ dễ bị béo phì, mà còn không tốt cho tiêu hóa. Lý Á Kiệt còn nhỏ như vậy, không nên chà đạp thân thể mình, huống chi cô còn mong chờ vào tiền đồ sau này của cậu.

Lý Á Kiệt có chút tiếc nuối, nhưng cậu là đứa bé biết nghe lời, mẹ kể nói không được ăn cậu sẽ không ăn.

Thấy vẻ mặt mất mát của cậu, Liễu Xuân Oánh không kìm được, mạnh mẽ nói, "Sau này mỗi ngày mẹ đều nấu món ngon cho con ăn!" Tại sao cô lại quên cơ chứ? Hiện tại cô không ở thể giới thực, cô không có tiền! Tiền đâu mà ăn ngon chứ.

Lý Á Kiệt cao hứng lảng lảng, chủ động hỗ trợ thu dọn bàn ăn, quét tước sạch sẽ, tránh cho phòng bị ám mùi, mẹ kể lại không thích. Có mẹ kể tốt như vậy, cậu đương nhiên muốn mẹ kể càng thích mình.

"Đình, chúc mừng, ký chủ chủ động đối tốt với Lý Á Kiệt, đạt được 2 điểm. Xin không ngừng cố gắng." Hệ thống vừa nói xong, Liễu Xuân Oánh liền lên tinh thần. Má ơi, cô không nghĩ là còn có chỗ tốt như vậy! Thấy cô cười với mình, Lý Á Kiệt không rõ nguyên nhân thấy ngượng ngùng, má lộ ra hai lúm đồng tiền.

Đứa nhỏ thật đáng yêu, lại ngứa tay rồi! Đứa nhỏ ngày thường không thích cười, người khác còn không biết cậu có má lúm đồng tiền đâu.

Phấn đấu trong phòng bếp một hồi, cả người ám mùi khói dầu, thói sạch sẽ của Liễu Xuân Oánh nổi lên. Cô ghét bỏ mình bẩn, đồng thời cũng chê con trai hời, thu dọn xong liền kéo tay nhỏ tới phòng tắm. lưu loát cởi quần áo cậu, xả qua nước ấm, bôi lên một lượng xà phòng tương đối tiết kiệm, nhẹ nhàng xoa bóp.

Cô không chú ý thời gian, đang gội đầu cho đứa nhỏ thì choáng váng, mở mắt ra thấy xung quanh đều là gương, giai điệu quen thuộc vang lên. 5 giờ luyện tập bắt đầu.

Lần này cô có chút không yên, bản thân biến mất như vậy hẳn là đã bị con trai hời nhìn thấy rồi. Đến lúc đó phải giải thích thế nào đây? Đây là một là vấn đề vô cùng lớn, Lý Á Kiệt tuy còn nhỏ, nhưng thực sự không dễ lừa gạt cho qua.

"Đình, cảnh cáo, ký chủ không tập trung, hệ số nguy hiểm 10%, dễ dẫn tới sai trọng tâm, thân thể không cân đối là vấn đề nghiêm trọng, thậm chí có thể dẫn đến trật khớp. Hiện tại trừng phạt 10 giây, xin hãy nghiêm túc!"

Liễu Xuân Oánh cũng không dám nghĩ ngợi lung tung nữa.

Tập luyện xong, cả người vẫn giống như lần đầu tiên, ướt đầm mồ hôi, cơ bắp đau nhức. Nháy mắt liền quay trở lại phòng tắm, cô không muốn cử động một chút nào.

"Mẹ, con lạnh." Thân thể trần truồng, cậu đợi một giờ, rốt cuộc cũng chờ được mẹ kể quay lại. Mặc kệ hiện tại cô có bao nhiêu chật vật, cậu theo bản năng tiến đến ôm lấy cô, ủy khuất mở miệng.

Liễu Xuân Oánh cúi đầu, thân thể còn chưa kịp phản ứng, không chịu nổi sức lực ở cổ, lập tức liền ngã ngửa về sau, quá yếu.

Ra mồ hôi, toàn thân dính dính, cô không thích người khác dựa vào mình, rất khó chịu. Cô tùy tiện đẩy Lý Á Kiệt ra, ngẩng đầu liền thấy đôi mắt nhỏ bi thương.

Chẳng lẽ mẹ kể thật sự không cần mình sao? Càng nghĩ cậu càng cảm thấy khủng hoảng, cả người đều bắt đầu run rẩy, cậu không cần. Mặc dù không lên tiếng, cậu kiên trì dựa gần mẹ kể, cậu muốn ở cùng mẹ kể.

Cực kỳ xấu hổ, Liễu Xuân Oánh lúc này mới nhớ ra mình đang làm nhiệm vụ, còn chưa thích ứng hoàn toàn với thân phận mẹ kể. Cô không thể tùy hứng như trong hiện thực, vì những điều nhỏ nhặt mà tùy tâm sở dục*.

** tùy tâm sở dục: làm theo ý mình muốn*

Chờ cô tiêu hóa xong Lý Á Kiệt đang nói gì, trong lòng một chút băn khoăn cũng không có, chỉ còn lại lo lắng, sờ người cậu thấy toàn thân lạnh băng. Hiện tại thời tiết lạnh như vậy, để người trần truồng không lạnh mới lạ. Cô nắm tay cậu dẫn đi xả nước nóng cho ấm cơ thể.

Chỉ là khi tay đụng vào chậu nước đã lạnh, lúc này cô mới nhớ hình như mình đã dùng một giờ để thay đổi thời gian luyện tập. Nói cách khác, con trai hờ của mình đã chờ như vậy một giờ. Không phải đứa nhỏ rất thông minh hay sao? Chẳng lẽ lúc trước cô nhìn nhầm rồi?

"Lúc mẹ không có ở đây, con phải mặc quần áo vào, nhờ bị cảm thì sao?" Cô rất đau lòng, giọng điệu tự nhiên có chút nặng. Lý Á Kiệt đầu cúi càng thấp, bàn tay nắm lấy ống tay áo Liễu Xuân Oánh càng gấp.

Cậu rất sợ lạnh, nhưng càng sợ mẹ kể đột nhiên biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa.

Thấy cậu như vậy, Liễu Xuân Oánh không thể nói nặng lời, chỉ có thể im lặng, một lần nữa hòa thêm một chậu nước ấm, xả cho Lý Á Kiệt ấm lên, lại nhanh chóng giúp cậu mặc quần áo thật dày, bảo cậu lên giường nằm trước.

Nước của mình đã được dùng, Liễu Xuân Oánh đành phải nấu thêm nước. Như vậy trì hoãn khoảng một giờ, so với bình thường muộn hơn một chút, cô cho rằng Lý Á Kiệt đã ngủ rồi, không nghĩ tới mình vừa ngồi xuống mép giường liền nhìn thấy cậu vẫn còn mở to mắt.

Lại thở dài, cô ôm cậu vào ngực, giây giữa hồi lâu mới nói, "Con bị cảm, mẹ đau lòng! Sau này không cần như vậy, lúc mẹ không ở bên cạnh, con phải tự chăm sóc tốt bản thân. Con là con trai mà." Lời nói rất buồn nôn, nhưng lại là lời thật lòng. Lúc ấy cô hoàn toàn không nghĩ đến việc bảo vệ bí mật mình đột nhiên biến mất một giờ.

Tâm tình Lý Á Kiệt nhảy mắt tốt lên không ít, gạt đầu lia lịa, tỏ vẻ con đã biết, còn rất hiểu ý, khẽ nói: "Mẹ, con sẽ không nói cho người khác."

Liễu Xuân Oánh lần nữa xác nhận đứa nhỏ này thật sự là một nhân tài, quá thông minh. Cô yên lòng, nhưng vẫn không quên dặn dò cậu nếu không thoải mái thì nhất định phải chăm sóc bản thân trước, ngàn vạn không cần ủy khuất chính mình.

Lý Á Kiệt tâm tình sung sướng gật đầu, đây là mẹ kể đang quan tâm đến cậu.

Hôm sau đưa Lý Á Kiệt đến trường học, Liễu Xuân Oánh liền đi mua bơ. Bởi vì không biết nơi nào có, cô đi khắp nơi tìm. May là học sinh buổi chiều mới tan học nên cũng không quá chậm trễ.

Cuối cùng tìm được nơi bán bơ, Liễu Xuân Oánh mới phát hiện ra cửa hàng này buôn bán lớn, đất rẻ đều có, tùy ý chọn lựa. Cùng là bơ, để lâu một chút mùi vị đã khác biệt lớn, tiền nào của ấy, đất tiền mới tốt.

Theo lý thuyết, lấy tình huống kinh tế của Liễu Xuân Oánh, chắc chắn là sẽ mua loại nào rẻ, có điều, Liễu Xuân Oánh vẫn quyết định mua một ít loại đắt tiền, bởi vì cô cảm thấy loại rẻ tiền mùi vị rất lạ. Cô làm đồ ăn cho học sinh, đồ ăn không sạch sẽ sao có thể ăn.

Nếu có nhiều thời gian, chờ cô dư dả, cô sẽ suy xét đến việc mua loại bơ tươi mới để chiên khoai tây, hiện tại chỉ có thể tạm chấp nhận.

Cô tính toán đến sớm một tiếng rưỡi, đem khoai tây, gia vị cùng cháo bếp đặt ở trước cổng trường, nhưng khi đến thì phát hiện ra mình đã muộn, cơ bản là chẳng còn vị trí nào, vị trí tốt đã bị các tiểu thương khác chiếm giữ, đến khe nhỏ cũng không có.

Suy tình thấy chỉ thấy còn một vị trí không xa không gần, cô không nghĩ tới là chỉ vì một vị trí còn phải cãi nhau với một tiểu thương khác. Vận khí thật "tốt".

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8

Liễu Xuân Oánh là "ma mới", tất nhiên không thể mạo muội, ủy khuất một chút cũng là bình thường, dần dần* sẽ có người nói giúp.

**Trong bản gốc là "thì gian trường liễu địa bì thái thực liễu" gần giống mưa dầm thấm lâu, nhưng mình thấy dịch thế không hợp lắm nên bỏ hẳn, đổi thành "dần dần".*

Nhưng bạn lùi một bước, không có nghĩa là người khác sẽ vừa lòng, thậm chí còn tưởng bạn dễ bắt nạt. Có người thấy Liễu Xuân Oánh mới tới, ăn mặc bình thường, không giống như có người chống lưng, mà một bà nào đó là họ hàng xa của hiệu trưởng, cố ý đem hàng hóa của mình bày biện trước sạp của Liễu Xuân Oánh, bộ dạng muốn ngăn không cho cô buôn bán.

Liễu Xuân Oánh hít sâu nhiều lần mới nuốt được khẩu khí này xuống, di chuyển sạp hàng của mình. Còn chưa buôn bán gì đã làm âm ỉ lên thì mất nhiều hơn được. Cô liếc mắt thấy đồ dùng của người phụ nữ kia cũng giống mình, liền hiểu ra người ta sợ cô đoạt mất khách hàng.

Hừ, vốn dĩ cảm thấy không có gì ghê gớm, nhảy mắt cô sinh ra ý chí chiến đấu. Dù thế nào cô cũng muốn đoạt khách hàng của mụ, rượu thơm không sợ hèm sâu, hưởng chi cô có thể lớn tiếng rao hàng.

Thấy cô đổi ra chỗ cách xa mình, mẹ tưởng Liễu Xuân Oánh sợ mẹ, có chút dè dặt, bày biện nguyên liệu của mình ra. Có điều, nhìn qua đã biết không phải đồ tươi mới, củ khoai tây còn có màu xanh*, thậm chí củ đã hỏng một nửa, làm Liễu Xuân Oánh không khỏi nhũn mày.

** Khoai tây có chỗ màu xanh lá cây và khoai tây đã mọc mầm đều có một chất độc là solanine. Khoai tây bình thường cũng có nhưng với hàm lượng rất ít (0,2mg/1g khoai tây), còn khoai có màu xanh lá hoặc đã mọc mầm có hàm lượng solanine cao hơn (khoảng 1mg/1g khoai), đủ để gây ngộ độc, ăn nhiều có thể gây tử vong.*

Các cô đem sạp hàng đặt ở cổng trường học, khách hàng rõ ràng là học sinh, mẹ lại bán cho mấy đứa nhỏ đồ ăn không vệ sinh. Bỏ thêm chút tiền mua nguyên liệu tốt, dùng thêm thời gian rửa sạch sẽ, có gì khó khăn sao?

Cô không thích nổi với người đàn bà to béo kia, hoàn toàn quên mất bản thân hiện tại cũng là một thành viên của đoàn quân béo phì. Vốn chỉ có chút khó chịu, hiện tại thấy mẹ còn không có đầu óc, cô quyết định sau này nhất định phải khiến mẹ không bán được hàng, quá hại người.

Tiếng chuông tan học vang lên, rất nhanh liền có học sinh từ trong trường ủa ra, Liễu Xuân Oánh bắt đầu lớn tiếng rao hàng. Bởi vì cô sử dụng loại bơ tương đối tốt, mùi hương cần thêm thuần khiết, không có mùi tanh, nên khi cô vừa mới cho khoai tây vào chiên, mùi thơm liền tỏa đi, khiến cho mấy người bán hàng rong bên cạnh nhìn sang.

Nhưng thế này cũng không quá hiệu quả trong việc hấp dẫn chú ý của bọn nhỏ. Rất nhiều đứa nhỏ vừa ra khỏi cổng trường liền vây quanh sạp hàng mình quen thuộc, tình nguyện xếp hàng chờ một thời gian dài chứ lười đi thêm vài bước.

Chỉ có một ít học sinh được phụ huynh đón là ngoại lệ, nhưng số lượng rất ít, không kiếm được bao nhiêu.

Rất nhiều phụ huynh không muốn con mình ăn đồ ở những sạp hàng nhỏ như thế này, nguyên nhân là điều kiện vệ sinh thực sự không đảm bảo, nhưng đứa nhỏ lại thích ăn mấy thứ thượng vàng hạ cám này. Ngẫu nhiên từ chối một lần không sao, nhưng nhiều lần thì không được, đặc biệt là đứa nhỏ thấy bạn bè đều ăn, càng thêm khó nhằn nài, nhất định ồ ào đòi ăn.

Có phụ huynh không chịu được con cái đòi hỏi, ngàn chọn vạn tuyển, rốt cuộc tìm được một sạp hàng tương đối sạch sẽ là sạp của Liễu Xuân Oánh.

Làm sao có thể không sạch sẽ? Với thói sạch sẽ của Liễu Xuân Oánh, đến đây rồi còn được đánh sạch chứ chưa nói đến nguyên liệu. Khoai tây được gọt vỏ sạch sẽ, hành lá cùng các loại gia vị khác cũng được rửa sạch sẽ, mỗi loại bỏ vào một hộp vuông nhỏ tách biệt, hơn nữa, còn dùng loại bơ sạch. Sạp hàng đặc biệt sạch sẽ, đối lập rõ ràng với những hàng khác.

Người đàn bà to béo liếc mắt thấy quầy hàng quanh quệ của Liễu Xuân Oánh thì vô cùng dè dặt, trong mắt đầy vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Hành vi không giống người bình thường như vậy là Liễu Xuân Oánh không biết nói gì, lòng hiếu thắng càng dâng cao, tiếng rao hàng càng lớn hơn.

Lại nói, có đứa nhỏ thấy Liễu Xuân Oánh rao rất thú vị chạy tới, cô lập tức gỡ thủ đoạn, dò hỏi khẩu vị, cố gắng cho vừa phải lượng gia vị, làm bạn khách nhỏ vừa lòng.

"Ồ ô, di làm cho so với những người khác ngon hơn." Có bạn học đã tương đối lớn ăn một miếng liền bắt đầu tán dương tay nghề của Liễu Xuân Oánh, làm cô trong lòng có chút vui vẻ. Để khen thưởng, cô lại bỏ thêm cho cậu một ít.

Đứa nhỏ này vui mừng muốn chết, sôi nổi bảo sau này mình nhất định chỉ tới sạp hàng của cô mua khoai tây. Liễu Xuân Oánh cười cười, cảm thấy đứa trẻ này miệng thật ngọt, nhưng cũng không để trong lòng.

Dòng người tăng lên, số lượng người nhìn thấy sạp hàng của Liễu Xuân Oánh càng lớn. Ban đầu mấy đứa nhỏ chỉ thấy đồ ăn khá đẹp mắt, không nhận được bỏ tiền ra mua. Đừng nói là không tới, so với những thứ trước kia bọn nhỏ ăn còn ngon hơn nhiều, liền lấy cho bạn bè mình ăn thử. Bạn bè mới ăn một miếng lại thêm, không nhận được bỏ tiền mua một phần.

Lượng người vây quanh sạp hàng của Liễu Xuân Oánh dần nhiều lên, cứ như vậy không đến một giờ 50 củ khoai tây hết sạch.

Quá nhanh! Thế này chưa tính là buôn bán tốt, nếu không phải do khởi đầu không tốt, không chừng chỉ cần 20 phút. Cô vui vẻ hơn hờ cân nhắc một hồi, quyết định ngày mai tăng số lượng.

"Di ơi, làm cho con một phần, con mang về nhà." Cô không nghĩ tới đứa trẻ miệng ngọt kia còn chưa đi.

Án tượng của cô với cậu bé cũng không tệ lắm, cô cười với cậu, "Khoai tây hết mất rồi, ngày mai đi lại đến."

"Thật đáng tiếc, con đành chờ đến ngày mai vậy. Nhưng di ơi, ngày mai di có thể bỏ thêm ít rau trộn được không? Con khá thích ăn rau trộn. Con quen ăn uống lành mạnh."

Bạn nhỏ, con có chắc là mình nói đúng không đấy, đồ chiên là đồ ăn lành mạnh sao? Cười ha ha hai tiếng, cô chỉ tỏ vẻ ngày mai nhất định sẽ mang thêm rau trộn.

Vừa mới thu dọn xong, Lý Á Kiệt liền đeo cặp sách tìm được Liễu Xuân Oánh, thấy cô đã bán xong thì cao hứng lại có chút thất vọng. Hôm nay cậu còn chưa giúp đỡ mẹ kế đâu.

Cậu chủ động cầm giúp đồ đạc. Cậu còn nhỏ nên không cầm được nhiều, chủ yếu vẫn là Liễu Xuân Oánh tự mình làm. Lý Á Kiệt cảm thấy thất bại, bao

giờ mình mới có thể giống một người đàn ông chân chính đây.

Phụt, nhóc con, nhóc còn chưa thành niên đâu!

(Đoạn này mình đoán bạn Liễu Xuân Oánh có ý hiểu nhầm suy nghĩ của Lý Á Kiệt. Bạn nhỏ muốn mình có sức lực của một người đàn ông để có thể giúp cô nhiều hơn, bạn lớn lại lái thành cậu phải trưởng thành rồi mới khai trai thành đàn ông "chân chính" (￣|||))

Về đến nhà, Liễu Xuân Oánh gấp không chờ nổi liền đem hết tiền mình kiếm được ra đếm. Thế mà được hơn bốn trăm đồng, trừ bỏ vốn là hai trăm, cùng có sẵn trong nhà như gas, còn lời ra khoảng hai trăm đồng. Đây mới là ngày đầu tiên, tình huống buôn bán còn chưa được tốt lắm.

Cô cười híp mắt. Nếu sau này cô chuẩn bị nhiều hơn một chút, lại có khách quen giống các quầy hàng rong khác, chắc sẽ càng tốt.

Lý Á Kiệt thấy mẹ kể vui vẻ như vậy, bất giác cũng nở nụ cười.

Bộ dáng của cậu quá đáng yêu, Liễu Xuân Oánh vươn tay chà đập mái tóc cậu một hồi. Nếu có thể, cô rất muốn nắn bóp khuôn mặt cậu, tiếc là Lý Á Kiệt quá gầy, cảm giác sờ không thích.

Aizz, về sau phải bồi bổ cho cậu thật nhiều!

"Đình, ký chủ từ đáy lòng đối tốt với Lý Á Kiệt, được thêm 1 điểm. Xin không ngừng cố gắng làm một mẹ kế tốt!" Trước khi nghe hệ thống nói, Liễu Xuân Oánh chỉ cảm thấy chuyện tốt cứ lần lượt kéo đến, tùy tiện tưởng tượng một chút, không ngờ có thể nhận được khen thưởng, thật khiến người khác ý.

Cô vô cùng cao hứng, nắm lấy tay Lý Á Kiệt, "Nào, hôm nay chúng ta ăn sang!"

Kết quả cái Liễu Xuân Oánh gọi là ăn sang là xương heo hầm bí, ha ha, cô hiện tại còn đang thiếu tiền nha!

Đem chút thịt ít ỏi ở xương heo gỡ cho Lý Á Kiệt, nghiêm mặt ép cậu ngoan ngoãn ăn hết, không cần để lại cho cô, cũng tại đứa nhỏ quá hiểu chuyện.

Com nước xong cũng đã 6 giờ. Nhớ lại hai ngày trước bây giờ là thời gian luyện tập, cô có chút lo lắng, hôm nay vừa ăn com xong liền vận động cường độ cao thì không tốt, hy vọng có thể muộn một giờ.

Cô vừa mới nghĩ như vậy, giọng nói của hệ thống lại vang lên, "Đình, thỏa mãn nguyện vọng của ký chủ, trừ cô hai điểm!"

Vì thế, số điểm tích lũy của Liễu Xuân Oánh lại bằng không.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Thật vất vả mới tích góp được 2 điểm, còn ngồi chưa nóng chỗ đã mất, Liễu Xuân Oánh có chút không tin được.

Cô rên rĩ than thở, như vậy cũng quá đắt rồi. Trải qua mấy ngày làm người nghèo ý thức tiết kiệm đã thâm nhập vào xương tủy, cô theo bản năng cùng hệ thống cò kè mặc cả, "Hệ thống, có thể bớt đi không?"

Hệ thống ghen hờn, lần đầu tiên có người cò kè mặc cả với nó. Cảm thấy thú vị, nó rất hiếu kì xem cô còn muốn nói gì.

"Ngài xem, mỗi lần tôi gặp chuyện đều phiền toái ngài tới giải quyết, rất mệt. Bằng không ngài dứt khoát để tôi tự điều chỉnh thời điểm huấn luyện, ngài tiện, tôi cũng tiện, phải không?"

Hệ thống suy nghĩ, đúng nha, không phải nó mỗi ngày đều không có việc để làm. Nó không chỉ phải quan sát Liễu Xuân Oánh mọi lúc mọi nơi, còn muốn cùng hệ thống khác giao lưu kinh nghiệm, đối lấy vật phẩm tương ứng, rất bận đó!

Hệ thống vùng tay lên đồng ý.

Liễu Xuân Oánh cười trộm, cảm thấy chính mình được hỏi, tâm tình vui vẻ, quyết định ngày mai mua xương sườn cho con trai hời nhà mình ăn, à, còn mua cả sữa bò về bồi bổ thân thể nữa. Không được, sữa bò dạo này có rất nhiều vấn đề, mỗi ngày mình làm sữa đậu nành vẫn yên tâm hơn. Cô nhớ rõ lúc trước quét dọn nhà cửa có thấy một cái cối xay nhỏ. Tuy hơi phiền toái nhưng tiết kiệm tiền nha! Hơn nữa phù hợp với truyền thống người Trung Quốc chúng ta.

Nghĩ vậy cô chạy đi lấy cối xay, rửa sạch một lần, rồi dùng nước sôi khử trùng, đem đậu ngâm nước. Cô chuẩn bị đồ xong, tắm rửa cho Lý Á Kiệt sạch sẽ, chờ cậu lên giường ngủ, vừa đúng đến thời điểm luyện tập.

Tiến vào không gian, cô cho rằng vẫn giống như trước, ai ngờ lại nhận được thông báo là đổi bài tập mới. Nguyên nhân là do sự phân bố mỡ trong cơ thể cô có sự thay đổi lớn. Để đề phòng sau khi giảm béo đáng người bị biến dạng nghiêm trọng, hệ thống đã tốt bụng tìm cho Liễu Xuân Oánh một bài tập thích hợp hơn.

Động tác vẫn đơn giản như cũ, thời gian vẫn là 5 giờ, nhưng cô lại có cảm giác mệt mỏi hơn. Trước kia cô có thể kiên trì hết 5 giờ, hiện tại bốn giờ đã cực hạn. Dưới sự thúc giục không ngừng do điện giật, Liễu Xuân Oánh rốt cuộc cũng vượt qua.

Chỉ là, cảnh tượng làm người khác không nở nhìn, cả người ướt đầm như vừa mới vớt từ nước lên.

Cô tắm rửa qua loa một chút, kéo lê thân thể mệt mỏi lên giường. Cô vừa mới nằm xuống, đũa nhóc vốn đang ngủ bên trong liền lặn vào lòng cô, thỏa mãn thở dài một hơi.

Aiz, vẫn là một đứa trẻ mà!

Nghĩ đến hứa hẹn của mình, cô ôm chặt cậu, một lát liền ngủ, mà Lý Á Kiệt vốn dĩ đang ở trong lòng cô nhắm mắt ngủ, lại mở to hai mắt, khẽ cười.

Ngày hôm sau 5 giờ, đồng hồ báo thức, Liễu Xuân Oánh kéo thân thể mệt mỏi choáng váng rời giường làm việc. Lý Á Kiệt cũng muốn cùng cô rời giường thì bị Liễu Xuân Oánh cưỡng chế ép trở về ngủ thêm.

Trẻ con nên ngủ nhiều, như thế mới cao. Ngủ không đủ giấc cũng ảnh hưởng đến chỉ số thông minh. Đây là trước đây cô nghe người lớn nói, có đúng không cô chưa từng thử. Có điều, mới sáng sớm đã để đứa nhỏ làm việc, cô không nở.

Lý Á Kiệt không ngủ được. Không có mẹ kể ngủ cùng, cậu không thấy ấm áp chút nào. Đôi mắt nhìn mẹ kể bận rộn, liền nóng nảy.

Thấy cậu thật sự không ngủ được nữa, lại tới sáu giờ rồi, cô cũng để cậu rời giường, thay quần áo chạy bộ nửa giờ. Không cần chạy quá xa, cô không yên tâm.

Thân thể là tiền vốn của cách mạng, muốn có tiền đồ tốt, không có cần cái đầu thông minh, tri thức phong phú, còn cần thân thể khỏe mạnh. Từ nhỏ đã được rèn luyện thói quen tốt đẹp là xây dựng nền móng vững chắc sau này.

Con trai hời, mẹ rất coi trọng con nhà.

Lý Á Kiệt tuy rằng muốn giúp đỡ cô hơn, nhưng cậu là một đứa bé ngoan, lời mẹ kể nhất định tuân theo. Nửa giờ sau, cậu lập tức chạy về, thở hồng hộc vây quanh Liễu Xuân Oánh, đáng tiếc là mọi việc đều đã được làm xong.

Cậu vô cùng mất mát, cảm thấy bản thân không tốt, trầm mặc. Ngay cả sữa đậu nành và bánh bao mình thích cậu cũng không thấy ngon nữa, nhưng cậu không muốn lãng phí. Đây đều do mẹ kể dậy sớm chuẩn bị, rất quý.

Cậu muốn mình nhanh lớn lên, như vậy có thể sớm làm được nhiều việc hơn. Với suy nghĩ đơn giản của cậu, trưởng thành là học xong đại học, vì thế cậu bắt đầu muốn học nhảy lớp.

Liễu Xuân Oánh tất nhiên không biết suy nghĩ của cậu. Lúc này cô còn đang ở chợ nông sản, chọn rau củ tươi mới, thấy được loại thích hợp liền cùng chủ quán mặc cả. Cô không có biện pháp. Hiện tại cô rất nghèo, tiết kiệm được phần nào tốt phần đấy.

Lần này cô đi sớm hơn lần trước một chút, mang thêm một thùng nước nữa. Hôm qua, do đi gấp, cô làm rơi một ít khoai tây, bản không thể ăn. Cô tiếc của, dù sao cũng mất tiền mua, mà cô hiện tại thiếu nhất là tiền.

Bản thì rửa lại sạch sẽ là có thể dùng, cô thật thông minh mà.

Cô không nghĩ tới đứa nhỏ miệng ngọt hôm qua thực sự tới, còn dẫn theo không ít bạn học. Đứa nhỏ vừa thấy cô có chuẩn bị rau trộn, cười híp mắt. Đây chẳng lẽ là kẻ tham ăn mà mọi người vẫn nói?

Gọi là đứa nhỏ, kỳ thật cậu cũng không còn nhỏ, chắc khoảng mười tuổi. Cô cho rằng cậu nhiều nhất là học lớp 5, ai ngờ lại là lớp 7 (*sơ nhất là năm nhất sơ trung ~ lớp 7 đúng không?*), là thiên tài sao?

Bọn nhỏ nói chuyện vô cùng náo nhiệt, hấp dẫn sự chú ý của không ít học sinh. Nghe được đám nhỏ sôi nổi cảm khái sạp này bán đồ ăn ngon, mùi hương cũng thơm hơn so với chỗ trước mình vẫn mua, mấy đứa nhỏ không nhịn được nuốt nước miếng, chạy tới mua.

Hôm qua tập trung hết chỗ người đàn bà to béo kia, giờ thì phần lớn chạy qua bên Liễu Xuân Oánh, mục tức giận đến ngứa răng, ném cái muỗng trong tay. Mụ đẩy xe của mình đến trước sạp hàng của Liễu Xuân Oánh làm khách hàng không có chỗ đứng.

Nhấn nhin nốt lần này, còn nữa cô tuyệt đối không nhường. Nuốt giận, cô nhẹ nhàng bảo mụ đẩy dịch xe sang một chút, bên cạnh còn nhiều chỗ trống nên sẽ không có vấn đề gì. Nghĩ lại sau này còn phải gặp nhau nhiều, cô không nên làm căng quá. Không ngờ rằng người ta đã sớm chờ Liễu Xuân Oánh mở miệng, mụ hùng hổ quát: "Mày muốn gây sự?"

Liễu Xuân Oánh ghen ghét, là mụ muốn gây sự thì có! Nhưng cô cũng rõ ràng người này muốn dạy dỗ bản thân, chỉ là, mụ dựa vào cái gì.

Cô không muốn cùng mẹ đàn bà to béo này nói chuyện vô nghĩa. Mẹ không đi thì ta đi. Cô liền đẩy xe hàng qua chỗ khác. Đứa nhỏ dễ thương kia lập tức gọi bạn học của mình ra chiếm lấy một vị trí trống giúp cô. Thật tích cực nha!

Cô không tin là mẹ đàn bà kia dám xông lên đánh.

Mẹ đúng là không có can đảm. Việc mẹ kéo xe chặn hàng không có to tát, nhưng nếu làm người ta bị thương sẽ thành chuyện lớn. Mẹ hung hăng trừng mắt nhìn Liễu Xuân Oánh, "Mày chờ đó cho tao!"

Liễu Xuân Oánh trong lòng nhảy dựng, cảm thấy sẽ có chuyện phát sinh.

"Dì yên tâm đi, bà ta không có gì ghê gớm đâu, chẳng qua có hậu trường là một hiệu trưởng nhỏ nhỏ thôi." Đứa nhỏ miệng ngọt an ủi Liễu Xuân Oánh. Cậu không nói hết, chỉ nói một nửa, cô ý để Liễu Xuân Oánh thấy tò mò. Vừa này tích cực thế cơ mà? Sao cô lại thấy trong mắt đứa nhỏ có vẻ đặc ý nhỉ?

Nếu thật vậy, cô hoài nghi mình rốt cuộc đã đi vào cái thế giới kì quái gì thế này. Một đám trẻ con không ra trẻ con, thông minh đến dọa người!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10

Đứa nhỏ miệng ngọt cũng phát hiện bản thân hơi quá đáng, nhưng cậu thật sự vô cùng chán ghét mẹ đàn bà kia. Trước kia cậu còn nhỏ không hiểu chuyện, mua của mẹ mấy miếng khoai tây chiên, kết quả... cậu bị tiêu chảy.

Bố cậu biết chuyện, nghiêm cấm cậu ăn, còn cắt xén tiền tiêu vặt. Cậu vất vả lắm mới gom góp được chút tiền mua ăn cho đỡ thèm, ai ngờ chuẩn bị ăn thì cậu phát hiện ra bên trong có cả xác ruồi bọ. Mẹ kiếp, cậu không bao giờ muốn ăn nữa.

Cậu muốn cùng mẹ đàn bà kia thương lượng, lấy tiền trở về. Mẹ lại bảo cậu câm miệng, lại mắng cậu là con hoang không được giáo dục, thấy tiền là sáng mắt. Cậu lớn như vậy nhưng vẫn không biết mẹ mình là ai. Mẹ đàn bà kia mắng như vậy không khác nào đang hung hăng xát muối vào vết thương. Thật tức chết cậu mà.

Cậu vẫn luôn muốn trả đũa, nhưng bố cậu nói chúng ta là người có giáo dục. Cậu lại còn nhỏ, không thể sử dụng đặc quyền. Cậu muốn dựa vào năng lực của mình để xử lí, nhưng tình hình vệ sinh thực phẩm ngoài cổng trường đều giống nhau, bản đến không dám ăn, mãi đến khi Liễu Xuân Oánh tới.

Mặt cười ngốc hề hề, cậu cũng không giải thích gì với Liễu Xuân Oánh. Dù sao về sau cậu với cô cũng không thể có quan hệ gì, coi như là cậu giúp cô một tay. Kể cả là không có cậu, Liễu Xuân Oánh thế nào cũng sẽ nhanh chóng đứng vững gót chân. Nhân lúc Liễu Xuân Oánh bận rộn bán hàng, cậu nhân cơ hội trốn đi.

Sự tình sau này lại vượt qua dự đoán của mọi người. Ông bố độc thân hoàng kim của cậu rốt cuộc cũng đưa được người phụ nữ theo đuổi đã lâu về nhà, cậu mới phát hiện ra cô là Liễu Xuân Oánh. Cậu thấy thật xui xẻo.

Lúc Lý Á Kiệt thở hổn hển chạy tới, thấy sạp hàng nhà mình sập có nhiều người vây quanh như vậy, cậu rất hưng phấn. Cậu vội vàng chen vào, vây quanh Liễu Xuân Oánh làm một chú ong cần cù. Thu tiền, bê đồ, cậu đều làm được hết.

Cậu rất vui vẻ, hôm nay rốt cuộc cũng được giúp mẹ một tay.

Hôm nay kiếm được nhiều hơn hôm qua, cô cảm thấy trong một tháng gom đủ một ngàn đồng không phải không có khả năng. Tâm tình tốt, kể cả lúc luyện tập, khoe miệng cô vẫn nhếch lên. Cô rất mệt nhưng cũng thỏa mãn. Đây là loại tâm tình mà ở thế giới thực cô chưa từng trải qua.

Nhưng cuộc sống luôn tràn ngập biến số. Cô tưởng rằng có thể thuận buồm xuôi gió nuôi Lý Á Kiệt thành người, nhưng một loạt sự tình không thể hiểu được từ đâu chui ra.

Lý Á Kiệt bị bắt nạt!

Trong khoảng thời gian này Liễu Xuân Oánh rất bận nên không có chú ý đến sự thay đổi của Lý Á Kiệt. Lý Á Kiệt lại không muốn mẹ kể lo lắng. Cậu thấy mỗi ngày mẹ kể đều một mớ như vậy, không thể làm cô vì mình phải nhọc lòng.

Kỳ thật sự tình rất đơn giản. Mỗi lớp đều có một học bá, mà Lý Á Kiệt là một trong số đó. Cậu luôn chiếm hạng nhất làm lão nhị vạn năm tức đến ngứa răng, nhìn thấy Lý Á Kiệt là khó chịu. Đặc biệt khi nghe nói Lý Á Kiệt muốn nhảy lớp, các giáo viên đều cổ vũ, ghen ghét đến cực điểm.

Cậu cũng đi tìm giáo viên nói chuyện nhảy lớp, nhưng ai cũng khuyên cậu không nên tham vọng, học vững kiến thức cơ sở trước. Đối xử với cậu khác biệt như vậy khác nào nói thẳng ra cậu không bằng Lý Á Kiệt. Cậu tuyệt đối không thừa nhận.

Trong tình huống bình thường, chuyện như vậy xem như việc nhỏ. Mấy đứa trẻ còn nhỏ, làm sao ghen ghét quá mức, thời gian dài sẽ quên mất.

Nhưng gia đình lão nhị vạn năm này lại rất khó giả. Từ nhỏ cậu đã chịu giáo dục luôn phải là số một. Bố mẹ đứa nhỏ sau khi biết tâm lý con mình như thế, không những không khuyên bảo, ngược lại còn mắng cậu không có tiền đồ, bị một đứa con nhà nghèo vượt qua, còn không bằng người ta, về sau chắc chắn còn kém cỏi hơn nữa.

Lão nhị vạn năm ở nhà chịu ủy khuất, liền đem oán khí phát tiết trên người Lý Á Kiệt. Ngày thường cậu ra tay rất hào phóng, thích đem đồ ăn vặt của mình chia cho cả lớp. Mấy đứa nhỏ hiểu cái gì, chỉ cần thấy là cảm thấy người ta tốt, mà Lý Á Kiệt vốn không có bạn bè, lại không hiểu sao bị bạn bè xa lánh, làm cho Lý Á Kiệt càng khó khăn.

Ở trường không vui, Lý Á Kiệt càng thích quần lấy Liễu Xuân Oánh, nhưng lại không cho cô tắm rửa cho. Liễu Xuân Oánh cho rằng đứa nhỏ đã lớn biết ngượng ngùng nên cũng không để trong lòng.

Cho đến một ngày, Liễu Xuân Oánh đang bán khoai tây chiên thì thấy Lý Á Kiệt bị bạn cùng lớp ở ngay trước mặt cô mắng to Lý Á Kiệt là đứa trẻ không cha không mẹ, còn cười nhạo Lý Á Kiệt là đứa nhà nghèo, phải đi bán khoai tây.

Lý Á Kiệt nhẫn nhịn không nói, hàm răng đều run lên. Cậu không thể tiến lên đánh người, không thể để cho mẹ kể biết mình không phải đứa trẻ ngoan.

Nguyên nhân dạo này cậu không cho mẹ kể tắm rửa giúp là trên người đầy vết xanh tím, do cậu đánh nhau cùng bạn học mà có. Khi tắm rửa cậu nhất định sẽ mẹ kể phát hiện.

Sắc mặt Liễu Xuân Oánh trở nên rất khó xem. Trước mặt mình còn dám làm vậy, sau lưng thì không biết còn nói năng khó nghe đến mức nào. Cô hơi đau lòng cho con trai hồi nhà mình, cầm lấy tay cậu nhẹ nhàng trấn an.

Lý Á Kiệt lúc này rốt cuộc không khống chế không được bản thân, ôm lấy Liễu Xuân Oánh khóc thành tiếng. Dù cậu có hiểu chuyện thế nào, cũng mới chỉ là đứa nhỏ sáu tuổi.

"Khóc nhè, thật xấu hổ, ha ha....." Đứa trẻ thật tình không biết bản thân vô ý nói ra lời tổn thương người cỡ nào.

Liễu Xuân Oánh vốn dĩ cảm thấy mình là người lớn không nên so đo cùng một đứa trẻ. Cô nghĩ những việc này trường học là giáo viên sẽ giải quyết. Cô không có kinh nghiệm, sợ biến khéo thành vụng. Nhưng hiện tại cô không nghĩ được đến như vậy, cảm thấy nếu mình không giáo huấn đứa nhỏ này một chút, con trai nhà mình còn bị bắt nạt.

Buông ra Lý Á Kiệt, cô tiến tới lấy lại khoai tây chiên trên tay đứa nhỏ, trả lại tiền cho cậu. "Chúng tôi không bán cho đứa trẻ không lễ phép, làm người lớn không thích như cậu. Con trai tôi so với cậu còn tốt hơn, ít nhất nó còn làm cho người ta thích, đâu như cậu?"

Biến cố diễn ra quá nhanh, đứa nhỏ hoàn toàn không kịp phản ứng, òa khóc lớn. Không đứa nhỏ nào lại muốn bị người khác chán ghét. Liễu Xuân Oánh không dao động, lúc nhóc bắt nạt người khác có nghĩ rằng người ta có khó chịu không. Ai cũng phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình.

Lý Á Kiệt đầy mặt sùng bái nhìn Liễu Xuân Oánh, cảm thấy thật vui vẻ, mẹ kể làm như vậy là vì mình nha.

Cô không bán hàng nữa, kỳ thật lúc này cũng đã sắp bán xong. Cô thu dọn đồ đạc, không vội về nhà, mà quen đường đi tới văn phòng hiệu trưởng. Cô thấy tình huống như vậy mà còn không xử lý, về sau con trai mình ở trường nhất định phải chịu khổ.

Chủ yếu là hiện tại cô không có tiền để chuyển trường. Lần trước từng nói chuyện cùng hiệu trưởng, cô cảm thấy hiệu trưởng này còn được, chuyện của con cô có khả năng.

Vận khí tốt, đúng lúc hiệu trưởng đang định rời đi. Ở vị trí bọn họ, ngày thường công việc không nhiều lắm, chủ yếu là đi giao thiệp, không có ở văn phòng là chuyện bình thường. Liễu Xuân Oánh hai lần đều gặp được, không thể không nói là vận khí tốt.

Rút kinh nghiệm lần trước, cô nghiêng người bước vào văn phòng, một hơi giải thích mọi chuyện. Mấy ngày nay quen hết to, giọng nói tự nhiên lớn hơn rất nhiều, cảm giác như tới gây chuyện, mà đúng là cô tới gây chuyện thật.

Cô yên lặng chờ hiệu trưởng trả lời, không nghĩ tới vị hiệu trưởng này lại có thể cười vui vẻ. Đây là tình huống thế nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Tiếng cười của hiệu trưởng vô cùng chói tai. Liễu Xuân Oánh rất tức giận, đây là chuyện liên quan đến lợi ích của con trai cô, ông ta có thể nghiêm túc một chút không? Cô tức đến khó thở, trực tiếp đập bàn rung lên rầm một cái. Ừm, cô không nghĩ bản thân lại có sức mạnh cực đại như vậy. "Ông không cần cười!"

Tiếng cười của hiệu trưởng đột nhiên im bặt. "Con cô còn chưa nộp học phí đâu, nên không thể xem như học sinh chính thức."

Liễu Xuân Oánh nghẹn họng, vốn dĩ tức giận cực điểm, nhưng cô không trách được hiệu trưởng một mực nói ra vấn đề học phí. Hóa ra nguyên nhân là đây, cô xem thường ông một phen, đem toàn bộ số tiền có trên người ra, không thừa không thiếu vừa đủ một ngàn đồng. "Tôi đã nộp học phí. Có phải bây giờ ngài nên xử lý chuyện kia?"

Hiệu trưởng gật đầu, kêu chủ nhiệm lớp của Lý Á Kiệt tới nói chuyện, giao cho người ta xử lý. Liễu Xuân Oánh thật phục ông, quả nhiên là gian trá.

Mà thầy giáo giải quyết thế nào? Anh ta trực tiếp liên hệ với chủ nhiệm lớp Hai, đem Lý Á Kiệt giao cho người ta là xong việc.

Liễu Xuân Oánh cũng không biết nói cái gì. Cô vốn dĩ không đồng ý cho Lý Á Kiệt nhảy lớp, nhưng thấy vẫn nên mau chóng chuyển khỏi trường học này, miễn cho sau này con trai cô biến thành một dạng giống hiệu trưởng.

Tuy nói là giải quyết xong, nhưng Liễu Xuân Oánh vẫn không vừa lòng, tự mình gọi cho phụ huynh của đứa nhỏ kia. Cô tưởng sẽ có thể hòa hảo đàm luận một chút, cứ để đứa bé kia như thế cũng không phải chuyện tốt, nhưng người ta căn bản thấy Liễu Xuân Oánh không phải người có địa vị, nói thẳng bản thân bận làm việc, không có thời gian.

Cô cũng hết cách. Người lớn không được, vậy cô chỉ có thể ra tay từ đứa nhỏ. Thừa dịp hiện tại còn đang ở trường học, cô định cùng đứa nhỏ đệ nghị nói chuyện. Nhưng khó mà nói lên lời, nói nặng không được, nói nhẹ thì không hiệu quả, Liễu Xuân Oánh vô cùng rối rắm, cảm khái may mà con trai hời nhà mình là Lý Á Kiệt, chứ không, chắc cô phát điên mất.

Có điều, lần này Liễu Xuân Oánh vui vẻ quá sớm. Ở nhiệm vụ tiếp theo, cô phải điên cuồng nhẫn nại. Mỗi ngày cô chỉ mong bỏ đứa nhỏ sẽ giáo huấn nó, nếu cô mà mắng sẽ bị trừng phạt, trừ điểm.

Cô kiên nhẫn cùng đứa nhỏ đệ nghị nói chuyện. Từ trong lời nói của cậu, cô tìm ra nguyên nhân mọi chuyện. Chẳng qua là đứa nhỏ này muốn càng nhiều người chú ý đến mình, cô thấy hơi ④. Bởi vì trong lòng cậu, chỉ có vị trí số một mới có thể được mọi người chú ý, việc bị giáo viên đối xử khác biệt đã khẳng định điểm này.

Có điều, cô cũng có thể lý giải, ở tuổi này bọn nhỏ trừ thành tích ra thì chẳng còn cái gì để khoe.

Lúc này rồi cô còn có thể làm thế nào nữa, chỉ còn cách khen ngợi cậu, sau đó nói con trai mình không bằng cậu, nhưng khi cô thấy Lý Á Kiệt càng cúi thấp đầu, cô từ bỏ. Nếu nói như vậy thì không tốt, dễ khiến Lý Á Kiệt mất tự tin, cô đang đổi biện pháp khác.

Nhưng còn phương pháp nào nữa? Thấy hai đứa nhỏ đều nhìn mình chằm chằm, mặt cô đỏ bừng, chớp mắt, có nha! "Cháu biết vì sao thầy giáo lại đồng ý cho Lý Á Kiệt nhảy lớp không?"

Đứa nhỏ đệ nghị kiêu ngạo trừng mắt nhìn cô, "Ai thêm biết!" Cậu cảm thấy người này đang cố ý ở trước mặt mình khoe khoang.

Liễu Xuân Oánh thờ dài, tâm lý hơn thua của đứa nhỏ này cũng quá mạnh rồi, có điều cô cũng chỉ có ít kinh nghiệm, không nên cậy mạnh, "Cháu cũng biết nhà cô nghèo. Lý Á Kiệt học nhiều thêm một năm, có phải cô lại tốn thêm một năm học phí sao? Nhà cô không kham nổi nên thầy giáo mới đồng ý cho Lý Á Kiệt nhảy lớp."

Lý Á Kiệt cúi đầu, hóa ra mình nhảy lớp còn có chỗ tốt như vậy. Từ đó Lý Á Kiệt liền điên cuồng nhảy lớp, một đường hát vang, đến khi tốt nghiệp vẫn còn vị thành niên.

Đứa nhỏ đệ nghị nháy mắt rõ ràng, ghen ghét đối với Lý Á Kiệt nháy mắt biến mất, còn đồng tình nhìn cậu, hóa ra là vậy! Thậm chí về sau, mỗi lần gặp được Lý Á Kiệt, cậu còn đem bảo bối của mình cho đi. Xem ra, kỳ thật cậu cũng là một đứa nhỏ đáng yêu.

Như dự đoán, cảm xúc của Lý Á Kiệt quả nhiên trầm xuống. Liễu Xuân Oánh lấy bát đĩa, trong lòng do dự hồi lâu, rốt cuộc mở miệng, "Tất nhiên trong lòng mẹ con là tốt nhất, nhưng hôm nay mẹ vẫn cố ý nói vậy. Con xem, không phải mẹ vừa nói thế, vấn đề liền được giải quyết. Đôi khi mình phải tỏ ra yếu thế, nhẫn nhịn một chút cũng không mất gì. Tuy nhiên, cũng có những điều không thể lùi bước thì đừng lùi bước, biết không?"

Lý Á Kiệt nghe nửa hiểu nửa không, Liễu Xuân Oánh cũng không nghĩ cậu có thể lập tức liền hiểu rõ. Rất nhiều chuyện cần có thời gian, đến khi cậu trưởng thành dần dần sẽ hiểu.

"Đình, ký chủ đã bỏ công sức vì Lý Á Kiệt, tặng thưởng mười điểm. Có điều, kinh nghiệm xử lý chưa nhiều, ngay từ đầu ký chủ đã bị động, xin hãy sửa lại và không ngừng cố gắng." Cô vừa mới nói xong, âm thanh cứng nhắc của hệ thống vang lên.

Âm thanh này thổi bay cảm giác vất vả, mệt mỏi của Liễu Xuân Oánh. Cô vô cùng vui vẻ, những mười điểm, cảm giác thật nhiều.

Mất Lý Á Kiệt cũng đầy ý cười. Cậu không nghĩ tới mẹ kể lại có thể vì mình mà làm nhiều chuyện như vậy. Cậu nhìn cô đầy sùng bái, cô không cần dùng đến năm trăm đã có thể khiến cho những kẻ ngang mình không dám mắng lại, còn khóc lóc nhận lỗi, thật quá lợi hại. Cậu hạ quyết tâm, cậu cũng muốn trở thành người như vậy!

Vì thế, vô tình Lý Á Kiệt dần phát triển theo hướng phúc hắc.

Về nhà kiểm kê lại tài sản, Liễu Xuân Oánh phát hiện bản thân đã quay lại vạch xuất phát. Cô vừa tiêu hết tiền, toàn bộ tài sản giờ chỉ còn một trăm đồng

cô để dành lúc sáng. Trừ đi tiền mua khoai tây và bơ, chỗ dư lại không đủ tiền đi phương tiện công cộng. May mà cô đã luyện tập được một thời gian, thể lực tốt lên, vất vả một chút vẫn có thể chịu được.

Chỉ là tốn nhiều thời gian, nếu đến muộn thì chẳng có gì tốt để chọn, không chỉ đắt hơn, mà có thể toàn khoai này mầm, không thể bán cho trẻ con ăn.

Cô cần xuất phát sớm một chút, nhưng nếu đưa Lý Á Kiệt đến trường sớm như vậy, cổng trường lại chưa mở. Không được! Không an toàn!

Lý Á Kiệt nhìn ra cô đang rối rắm, chủ động nói muốn tự đi học. Tuy cậu rất thích ở cùng mẹ kế, nhưng cậu là một đứa nhỏ hiểu chuyện.

Liễu Xuân Oánh không yên tâm, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định đi sớm. Cùng lắm ngày mai cô bán ít hơn, tiền kiếm được ít đi, sinh hoạt khó khăn hơn một chút.

Nhưng chuyện cô đã đáp ứng Lý Á Kiệt, cô sẽ không bỏ dở giữa chừng. Cô nói cho Lý Á Kiệt ăn ngon, lớn lên trắng trẻo mập mập thì nhất định không ừn khuất cậu. Thiếu tiền, cô đành tự trừ vào phần của bản thân.

"Định, ký chủ toàn tâm toàn ý suy tính vì Lý Á Kiệt, khen thưởng hai điểm. Hiện tại tổng cộng mười hai điểm, xin hãy không ngừng cố gắng." Cô không ngờ chỉ như vậy cũng có khen thưởng. Hóa ra rất đơn giản, chỉ cần cô đối xử tốt với Lý Á Kiệt.

Tối hôm qua mưa rất lớn, mặt đất còn đầy vũng nước. Liễu Xuân Oánh cầm cặp sách, để Lý Á Kiệt đi ở lán trong, tránh cho cậu bị xe chạy qua bắn hết nước lên làm bẩn quần áo.

Cô vốn dĩ chỉ đề phòng, bởi hiện tại ý thức của mọi người được nâng cao hơn rất nhiều, nhưng không ngờ là vẫn gặp phải, chỉ có thể nói là do trời cao "chiều cổ". Cũng bởi vì chuyện này, một loạt vấn đề lại phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Tiền Lý Á Kiệt vào trường, Liễu Xuân Oánh liền theo đường cũ đến chợ, không ngờ lại bị một chiếc xe chạy nhanh tạt nước ướt hết người. Bộ dạng cô lúc này không thể xuất hiện trước mặt người khác, càng không nên xuất hiện trước mặt đàn ông.

Không có biện pháp, cô đành phải bước nhanh hơn, trước tiên về nhà tắm rửa sạch sẽ, sau đó mới đi chợ bán thức ăn. Nửa đường lại bị một chiếc xe vô cùng phong cách chặn đường. Đã nghèo còn mắc cái eo, cái xe này chặn ai không chặn, cố tình lại chặn cô, nếu người ta không đi thì hôm nay cô đừng mong làm ăn được gì.

Không có đầu vào, chỉ sống bằng tiền tiết kiệm, thiếu vốn làm ăn, muốn thoát nghèo không biết phải đến ngày tháng nào, quả là vòng tròn ác tính. Giáo dục là hạng mục đầu tư dài hạn, nhất là Liễu Xuân Oánh tính toán giáo dục Lý Á Kiệt thành tinh anh, càng cần một khoản tiền khổng lồ, không kiếm tiền không được.

Cố đi chuyển thân hình mập mạp của mình nhanh hơn, tiết kiệm được bao nhiêu thời gian thì tốt bấy nhiêu. "Ai, bác gái! Xin chờ chút." Một giọng nói ôn hòa từ trong xe truyền đến.

"Bác gái? Tôi?" Xung quanh không ai, Liễu Xuân Oánh chỉ chính mình, có chút không thể tin được mình là bác gái, rõ ràng cái thân thể này mới có ba mươi tuổi. Cô nghe giọng cảm thấy hần là người có tố chất, không ngờ hần lại nói vậy, Trong lòng bức bối, cô không để ý đến hần nữa, vừa vịn bên cạnh có ngõ rẽ, liền đi vào.

Xe không thể đi vào, Triệu Nhiên Chi lại có có việc gấp. Anh cảm thấy hình như mình làm Liễu Xuân Oánh khó chịu, mà anh lại là người từ tế, nên nói một tiếng thật xin lỗi, cô muốn bồi thường bao nhiêu tiền cũng được. Có điều hiện tại người đã đi mất, anh cũng có việc phải làm.

Hai người chỉ cho rằng đây là lần duy nhất tiếp xúc, ai ngờ không lâu sau hai người lại gặp mặt, có điều hình tượng của Liễu Xuân Oánh thay đổi lớn, không ai nhận ra.

Người xui xẻo uống nước cũng nghẹn. Liễu Xuân Oánh bận rộn cả buổi sáng, vất vả bày biện xong cần câu com của mình thì lại nghe nói người quản lý đô thị tới.

Lần đầu tiên gặp phải chuyện này, cô không có kinh nghiệm, cả người ngẩn ra. Ông chủ bán mì lạnh bên cạnh nhìn không nổi, sao lại có người đàn như vậy, "Còn không mau thu dọn rồi chạy nhanh!" Vì sao á? "Chờ đến khi đồ dùng bị tịch thu, cô còn muốn kiếm tiền sao?"

Mấy ngày nay Liễu Xuân Oánh sợ nghèo, vô cùng mẫn cảm với tiền, lập tức bắt được trọng điểm, vội vàng thu dọn công cụ của mình. May mắn hôm không nhiều đồ, thu dọn cũng nhanh, cô đi theo mọi người khiêng đồ chạy.

Cô sợ bị bắt lại, chạy thật xa mới dừng lại, mệt chết mất, cô thực cảm tạ bài tập năm giờ mỗi ngày.

Thở hổn hển, cô cảm thấy hôm nay mình vận động đã vượt xa yêu cầu, năm giờ luyện tập thể thao cũng không cần thiết. Nhưng không có khả năng, muốn giảm béo phải kiên trì, nếu không là kiếm cùi ba năm thiếu một giờ.

Vừa ngừng đầu, cô mới phát hiện bản thân chạy tới một chợ đêm, nơi nơi đều là người. Bỏ ra năm đồng tiền phí thuê vị trí còn chưa tới một mét vuông, cô ở chỗ này bán khoai tây, tuy là ngày đầu, nhưng ở đây đông người, đại đa số là khách du lịch, người ta không quan tâm đến tư lịch, nên cô buôn bán cũng khá tốt.

Thậm chí có vài du khách cảm thấy hương vị không tệ, còn mua thêm một túi, cô rất nhanh liền bán xong. Cô nhớ tới trước kia ở thế giới thực cô từng nghe nói ở một huyện nhỏ có cặp vợ chồng chỉ dựa vào bán khoai tây mà có thể cho ba đứa con ra nước ngoài du học. Vì thế, có thể thấy bán khoai tây chiến có thể kiếm được tiền, nhưng tiền đề là phải có nguồn cung cấp đầy đủ, mà hiện tại Liễu Xuân Oánh căn bản không có khả năng đạt tới điều kiện như vậy.

Có điều, say chuyện hôm nay Liễu Xuân Oánh suy xét mình có nên đổi vị trí. Bán cho trẻ con ăn, cô cảm thấy có chút tội lỗi, phải mau chóng tự làm được bơ, cô mới yên tâm.

Vì thế, Liễu Xuân Oánh đổi chiến trường, dần dần ở con phố này có chút danh tiếng, rất nhiều khách hàng từng ăn khoai tây của cô đã giới thiệu với bạn bè. Cô làm ăn ngày càng tốt hơn, người đến muộn căn bản không mua được.

Để tiết kiệm thời gian, Liễu Xuân Oánh cùng thương lái bán khoai tây ký kết hợp đồng, mỗi ngày hắn cung cấp cho cô hai trăm cân khoai tây loại tốt, cô có nhiều thời gian gọt khoai hơn.

Nhưng sau đó cô phát hiện ra mình sai rồi. Lúc mới gọt xong màu khoai tây còn tốt, để lâu là đổi màu rất khó coi, không thể bán được. Vì thế, Liễu Xuân Oánh tổn thất mấy chục cân khoai tây, một ngày ba bữa đều phải ăn khoai.

Nhận được giáo huấn, Liễu Xuân Oánh học hỏi kinh nghiệm từ mấy người lớn tuổi. Kết quả ý tưởng của cô là đúng, ngâm nước có thể khiến khoai tây không bị đổi màu.

** Khoai tây bị đổi màu, giống như táo gọt xong để lâu bị thâm. Không phải do hóa chất hay gì đâu. Ngâm nước làm khoai ra nhựa, sau đó để lâu ngoài không khí sẽ không bị đổi màu.*

Đây là kiến thức mà Liễu Xuân Oánh tiêu tiền như nước ở thế giới thực không biết, còn đối với nhiều người đó là chuyện hiển nhiên.

Một tháng, nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm, cứ như vậy đã qua, Lý Á Kiệt càng thêm thích Liễu Xuân Oánh. Chẳng qua là không biết có phải học được thêm nhiều thứ mà ở bên ngoài cậu càng có dáng điệu người lớn, trừ lúc Liễu Xuân Oánh ngẫu nhiên khen ngợi, cậu mới lộ ra biểu tình nên có ở lứa tuổi này. Biểu tình khó thấy này càng làm Liễu Xuân Oánh bùng nổ tình mẹ, không ngừng nuôi nấng cậu, hận không thể đem hết món ngon mình biết làm cho cậu.

Mà sau một thời gian nuôi dưỡng, Lý Á Kiệt cũng có chút thịt, nhưng do trước đây quá gầy, nhìn qua thấy thân thể có vẻ khỏe mạnh hơn, nhưng thực ra vẫn yếu ớt, cần một thời gian dài bồi bổ. Vì thế hệ thống lại giao cho cô nhiệm vụ, hoàn thành sẽ được hai mươi điểm. Nhiệm vụ lần này sẽ cung cấp các loại thực đơn, mỗi tối cô phải hoàn thành thực đơn đó trong hai giờ.

Liễu Xuân Oánh tất nhiên là nhận rồi. Nhìn Lý Á Kiệt gầy như vậy, trong lòng cô thấy không thoải mái, hơn nữa hiện tại cô dựa vào bán đồ ăn mà kiếm tiền, học tập nhiều một chút, nâng cao hương vị, đem vấn đề sức khỏe dung nhập vào, thích ứng với trào lưu của thế giới này, cô mới có thể kiếm được càng nhiều tiền.

Cũng may trong một tháng này Liễu Xuân Oánh thành công giảm 50kg, nháy mắt từ một người vô cùng béo trở nên thon thả, đứng cùng Lý Á Kiệt không quá đôi lạp, sẽ không làm người khác cảm thấy Liễu Xuân Oánh là một mẹ kế độc ác, ủy khuất Lý Á Kiệt. Ít nhất hình tượng đã hợp ý hệ thống, xem như cô đã thành công một bước, được thưởng mười điểm. Tính ra, Liễu Xuân Oánh có tất cả hai mươi điểm*, thật đáng mừng.

** Trong raw là hai mươi điểm, nhưng chương trước mình thấy nữ chính đã được mười hai điểm, giờ thêm mười là hai mươi hai. Nhưng nghĩ là có thể nữ chính đã tiêu mất hai điểm vào đâu đó nên mình tôn trọng bản gốc.*

Giảm béo thành công cũng không nghĩa là Liễu Xuân Oánh muốn ăn gì thì ăn. Vì duy trì được dáng người không hề dễ dàng, hệ thống tiếp tục hào tâm nhắc nhở. Mỗi lần cô ăn cái gì vượt quá lượng cho phép mỗi ngày liền bị giật điện. Cảm giác đấy không hề dễ chịu, Liễu Xuân Oánh không thể không để cái miệng mình chịu khổ.

Mà vì cái miệng đáng thương của mình, Liễu Xuân Oánh càng bỏ nhiều công sức, nỗ lực nghiền cứu thực đơn, tranh thủ sớm làm ra đồ ăn vừa ngon vừa ít năng lượng, giải cứu cái miệng.

Sau khi Liễu Xuân Oánh gầy đi, rất nhiều người nói cô trở nên xinh đẹp. Liễu Xuân Oánh rất vui vẻ, nhưng Lý Á Kiệt thì không. Trước kia mẹ kế mềm như bông vậy, có điều, lúc không có ai, cậu vẫn thích dựa gần vào mẹ kế, bởi vì cảm giác ấm áp không hề thay đổi.

Trước kia lúc bán khoai tây căn bản chẳng có ai thèm nhìn cô, trừ bỏ ngẫu nhiên ở cổng trường gặp phải người quản lý đô thị. Hiện tại Liễu Xuân Oánh trở nên xinh đẹp, mỗi ngày có ít nhất một tên đàn ông dựa vào mua khoai tây mà nhìn cô chăm chăm, thậm chí lớn mật động chân động tay, vô cùng phiền phức.

Cô rất không quen, nhưng không tiện đổi đi, dù sao cũng là khách hàng. Cô cố gắng làm bộ không phát hiện, nghĩ là lui một bước trời cao biển rộng,

không ngờ là lại xảy ra vấn đề.

Thế là nam chính thế giới này đã xuất hiện. Anh quá có lỗi với chị rồi, cơ mà cũng không thể trách anh được. Còn vì sao anh lại thành nam chính thì không spoil đâu

┌─┴─┐ ·ω·) /

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13

Hôm nay buôn bán vẫn tốt như trước, từ sớm đã có nhiều khách hàng tới xếp hàng. Liễu Xuân Oánh lại nảy ra ý định thuê cửa hàng, có điều khi tính toán số tiền mình có trong tay, cô đành buông bỏ. Thuê cửa hàng rất đắt, với số tiền hiện tại, ngay cả một cửa hàng ở khu vực hẻo lánh cô còn không thuê nổi.

Tay làm không ngừng, đầu đang suy nghĩ. Cô vừa vớt lên một mẻ khoai tây chiên, cũng không chú ý không khí xung quanh khác thường, mọi người đều nín thở im lặng nhìn.

Cho nên đương sự là Liễu Xuân Oánh đang không hiểu tại sao lại bị người ta cho một bạt tai. Cô ngẩn người, dù ở thế giới thực hay nhiệm vụ, đây là lần đầu tiên cô bị người khác cho ăn tát. Cô còn chưa phản ứng kịp thì lại ăn thêm một cái tát nữa. Con bà nó! Ai đang lên cơn đấy?

Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người phụ nữ có tuổi trang điểm đậm, dữ tợn nhìn mình, như hận không thể ăn thịt cô. Đây là ai? Cô không hiểu sao mình lại bị đánh, nén giận nói, "Đại tỷ, chị có nhận sai người không? Tôi không hề quen biết chị."

"Hừ, tiện nhân, mày đương nhiên không biết bà là ai. Mày dám quyến rũ chồng bà, xem bà có đánh chết mày không." Mụ vừa nói vừa túm lấy tóc Liễu Xuân Oánh, muốn cho cô thêm một bạt tai.

Liễu Xuân Oánh bắt lấy tay mụ, cô có bệnh mới để cho bị đánh, "Xin lỗi!" Tính tiểu thư bùng nổ, cô vẫn luôn được sủng ái. Hơn nữa bị đánh như thế, ai nhìn được thì nhìn, chứ cô không nhìn được.

Mụ đàn bà càng hung bạo, muốn thoát khỏi tay Liễu Xuân Oánh, "Mày, con tiện nhân này, đến chết còn không thừa nhận. Mỗi ngày tao đều thấy con kĩ nữ mày cười cười nói nói với chồng tao, lại còn quyến rũ hắn mỗi ngày đến quầy hàng của mày mua khoai tây chiên. Mày phải biết rằng trước giờ chồng tao chưa bao giờ ăn khoai tây, mày còn nói là mày không có câu dẫn chồng tao."

Liễu Xuân Oánh vận toàn lực mới có thể ngăn bác gái này thoát khỏi tay mình. Cô không còn gì để nói, chẳng lẽ khách hàng đến cô phải khóc à?

Mọi người xung quanh nghe mụ nói như vậy, nhìn Liễu Xuân Oánh với ánh mắt quý dị, làm cô càng thấy không thoải mái, "Mau xin lỗi. Tôi nói không có là không có!" Bị người khác mắng như vậy ai có thể kiên nhẫn được.

Hai người giằng co, Liễu Xuân Oánh quả thật không muốn mặc kệ mụ đàn bà này, cô còn phải buôn bán. Chỉ cần cô buông tay, mụ đàn bà kia sẽ lập tức xông tức đánh cô, nhìn biểu tình của mụ thì biết.

Đúng lúc đó, chồng mụ đàn bà đi qua, thấy tình huống như vậy liền chạy tới, nói xin lỗi với Liễu Xuân Oánh. Lúc này Liễu Xuân Oánh mới nhớ ra người này, tưởng ai hóa ra là gã đàn ông thường động tay động chân với cô, chỉ là bị cô linh hoạt né được.

Gã đàn ông này lớn lên lịch sự nho nhã, trông rất chính trực, không giống loại người thích ở bên ngoài chơi loạn. Đúng là hắn ngày nào cũng đến quầy hàng của cô mua khoai tây, nhưng căn bản chẳng có phát sinh chuyện gì. Cô với hắn còn chưa nói với nhau một câu, thật sự không hiểu sao mụ đàn bà này lại nhìn thành cô và gã đàn ông này có quan hệ không bình thường. Chẳng lẽ mụ có bệnh?

Quả nhiên là cô đoán đúng.

"Thật xin lỗi, bà chủ. Vợ tôi..." Gã đàn ông chỉ vào đầu mình. Mọi người nháy mắt liền rõ ràng, đối với Liễu Xuân Oánh đồng tình sâu sắc, nhưng cũng có người cảm thấy gã đang tự kiếm cớ, nói thầm "tra nam".

Liễu Xuân Oánh chỉ có thể trách mình "vận khí" quá tốt. Về sau thấy gã đàn ông này cô nhất định đi đường vòng, dù là mỗi ngày hắn đều mua hàng của cô.

"Bà xã, chúng ta về nhà ăn món khoai tây em thích nhất." Vừa nói gã vừa lại gần, cầm lấy tay mụ.

"Ông xã." Mụ đàn bà liền bỏ qua Liễu Xuân Oánh, hai mắt dán chặt lên người gã đàn ông, biểu tình ôn nhu hơn rất nhiều.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy có hi vọng từ từ buông hai tay mù ra. Mù lập tức chạy đến ôm gã đàn ông.

Nhìn mù đàn bà đã được chồng mù đưa đi, người xem náo nhiệt cũng giải tán. Có người vẫn còn nhiều chuyện, chỉ là xếp hàng tỏ vẻ mình không chú ý đến.

Liễu Xuân Oánh rất khó chịu, nhưng công việc vẫn phải làm, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Cô đành mỉm cười, tiếp tục làm việc.

Liễu Xuân Oánh bên ngoài nhìn vào không thấy có gì khác thường, nhưng chỉ có cô biết trong lòng đang nổi lên cơn sóng lớn. Rõ ràng hai người hoàn toàn trong sạch, không hề có kiểu quan hệ không thể cho người khác biết. Cô cũng không phải loại người vì một nguyên nhân không rõ mà cảm thấy một người không đúng đắn. Trên thế giới này có vô số loại người, chuyện cô cảm thấy bình thường, người ta có khi cảm thấy khó chịu.

Đặc biệt bây giờ cô làm ăn buôn bán một mình bên ngoài, thường hay gặp phải mấy gã đàn ông thích động chân động tay với mình. Nếu bọn họ có một bà vợ hay nghe tin via hè, tưởng thật chạy tới gây chuyện, thanh danh của cô sẽ hoàn toàn bị hủy hoại. Cô phải cẩn nhắc kỹ xem việc buôn bán này có nên tiếp tục hay không.

Quá nhiều sự việc như vậy xảy ra trên cùng một người, cho dù không đúng sự thật, chỉ cần một người không rõ chân tướng tung ra tin đồn nhảm cũng sẽ được tin là thật. Lúc đó, người người chỉ trích, thanh danh mất rồi, cô muốn bắt đầu lại lần nữa sẽ vô cùng khó khăn.

Cô cần phải phòng bị với những việc còn chưa xảy ra.

Sự việc ngày hôm sau càng làm cho Liễu Xuân Oánh thấy bản thân hoàn toàn không nghĩ nhiều. Một bác gái cho là mình đã nhỏ giọng, đàn luận cùng bạn bè, "Nhìn thấy con đàn bà đang bán khoai tây kia không? Nó là tiểu tam đấy!"

"Thật á? Nhìn qua rõ ràng là một cô gái rất giản dị."

"Bà không biết có cái gọi là nhìn mặt không thể bắt hình dong sao? Nếu không phải hôm qua xảy ra chuyện âm ỉ như vậy, tôi cũng không biết đâu. Tôi nói cho bà biết..." Cô không cần nghe cũng biết câu nói kế tiếp tuyệt đối không phải là miêu tả lại cảnh tượng hôm qua. Lời đồn thật đáng sợ, truyền đi truyền lại đã hoàn toàn thay đổi.

Liễu Xuân Oánh càng thêm cẩn thận, cảm thấy làm một mẹ kế độc thân không dễ. Cô vốn cho rằng chỉ cần lo liệu tốt cho Lý Á Kiệt, như vậy đã là một mẹ kế tốt. Bây giờ xem lại thấy rõ ràng không phải, chăm sóc tốt Lý Á Kiệt chỉ là bề nổi, cô còn phải chú ý nhiều vấn đề khác nữa.

Với kinh nghiệm bản thân, cô bảo Lý Á Kiệt không nên tin lời đồn, cũng không nên truyền bá tin đồn, bởi vì có khả năng tin đồn một người truyền đi có thể gây tổn thương rất lớn cho người khác.

Lý Á Kiệt gật đầu, mẹ kế nói cái gì cậu đều làm được. Đứa trẻ nghe lời mới ngoan, mới được mẹ yêu. Hơn nữa, cậu cũng không thích nghe người khác nói ra nói vào. Lúc trước cậu cùng đứa nhỏ đệ nhị đánh nhau là do cậu ta nói mẹ không cần cậu, thế nên cậu mới có mẹ kế.

Cậu kỳ thật là người hẹp hòi, vẫn luôn đem những lời này ghi tạc trong lòng. Hiện tại cậu ta đối xử tốt với cậu, cậu cũng không thích cậu ta.

Nhìn ra được trong khoảng thời gian này mẹ kế khác thường, lần đầu tiên Lý Á Kiệt không nghe lời, không ở trường làm bài tập chờ Liễu Xuân Oánh đến đón, mà tan học xong liền thu dọn sách vở, hỏi đường tới chỗ quầy hàng của Liễu Xuân Oánh. Thấy cô bận rộn, cậu vui sướng chạy tới hỗ trợ.

Liễu Xuân Oánh bận đến hoa mắt váng đầu, hiện tại nói cậu cũng không còn kịp nữa, đành yên lặng trừng mắt liếc cậu một cái, quyết định về nhà dạy dỗ cậu sau, bây giờ giao nhiệm vụ tính tiền cho cậu đã.

Lý Á Kiệt vui sướng tiếp nhận công việc. Có người bắt nạt Lý Á Kiệt còn nhỏ, cố ý đùa cậu, không ngờ Lý Á Kiệt nghiêm túc đếm lại thật chậm cho hẳn nhìn. Đứa nhỏ giỏi cỡ nào, ai cũng thấy được, đều khen cậu thông minh.

Liễu Xuân Oánh thấy vinh dự. Cô nhớ lại dáng vẻ của Lý Á Kiệt lúc cô mới nhận nhiệm vụ, bưng bình, quả là đã có thay đổi lớn, mà cô vô cùng vui vẻ là sự thay đổi ấy do chính mình mang lại

"Định, nhiệm vụ thứ ba, cho Lý Á Kiệt một gia đình hoàn chỉnh. Nhiệm vụ hoàn thành được thưởng ba mươi điểm." Âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên. Đến khi tiêu hóa được mấy lời này, Liễu Xuân Oánh thấy không tốt. Một gia đình hoàn chỉnh? Chẳng lẽ muốn cô đi tìm đàn ông?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 14

Không đợi Liễu Xuân Oánh nghĩ xem nên tìm một người đàn ông như thế nào thì đã có người tự tìm tới cửa, muốn cưới Liễu Xuân Oánh làm vợ. Cô không ôm quá nhiều hi vọng bởi đây là kẻ thích động chân động tay nhất với cô. Đàn ông có loại hành vi như vậy, phẩm hạnh sao có thể tốt được.

Hơn nữa người này lớn lên quá khó coi, thật sự không hợp khẩu vị của Liễu Xuân Oánh. Trách nữ phần lớn là nhan không mà.

Huống chi thân phận hiện tại của cô là mẹ kế, muốn một người đàn ông nuôi dưỡng con trai người khác, người đó phải có lòng dạ vô cùng rộng rãi. Muốn tạo cho Lý Á Kiệt một gia đình hoàn chỉnh cũng không phải trong nhà có đàn ông là xong, còn phải có thể cho Lý Á Kiệt tình thương của một người cha. Người này rõ ràng không đủ tư cách.

Liễu Xuân Oánh thẳng thắn cự tuyệt hẳn.

Nhưng gã đàn ông tên Lý Cường này không dễ dàng từ bỏ. Hắn theo dõi Liễu Xuân Oánh đã lâu, từ khi cô bắt đầu trở nên xinh đẹp đã bắt đầu chú ý. Sau một thời gian hỏi thăm chi tiết về Liễu Xuân Oánh lại càng thêm tự tin, hắn không gì tốt, chủ yếu là hắn biết kiếm tiền, mà hiện tại người phụ nữ này thiếu nhất là tiền.

Gã cười tủm tỉm móc ra mấy chục tờ tiền mặt màu hồng. Hắn cố ý sáng sớm đi ngân hàng rút ra, "Đi theo tôi, toàn bộ chỗ này đều là của em."

Liễu Xuân Oánh buồn cười, gã muốn bao dưỡng cô sao? Chỉ có chút tiền ấy thôi mà làm như cô chưa thấy tiền bao giờ. Cô ở thế giới thực dựa vào bằng cấp và năng lực không tồi, tiết kiệm cũng được kha khá. Chút tiền này cô còn không để vào mắt.

Cô liền rõ ràng vì sao phải dạy dỗ con gái về mấy kẻ nhà giàu. Có kiến thức mới không bị đàn ông xấu lừa gạt.

Gã đàn ông này cũng rất biết nhìn sắc mặt người khác. Thấy Liễu Xuân Oánh khinh thường, chửi thề một câu, gã rút tiếp ra thẻ ngân hàng, chỉ lên mặt thẻ, sáu số 0. Gã rất đắc ý, nhìn đi, anh đây rất có tiền.

"Trước đây có không ít người thấy anh đây có tiền liền muốn đi theo. Cái chính là mấy người đó lớn lên quá xấu, anh đây chướng mắt. Anh thấy em xinh đẹp, có mộng có ngực. Anh là người truyền thống, em gả cho anh, anh liền đem hết tiền giao vào tay em, em muốn tiêu thế nào cũng được." Gã phải lừa tôi tay đã rồi tính sau.

Liễu Xuân Oánh thực sự không biết nên nói cái gì. Dân số thành phố A bây giờ quá đông, mấy chục vạn người, tình không biết nói cái gì, hiện tại xã hội này có mấy chục vạn người thật sự quá nhiều, từng ấy tiền còn không thể mua nổi một căn hộ ba mươi mấy mét vuông. Có điều, gã đàn ông này có thể nói ra như vậy vẫn làm cô thấy thoải mái, cảm giác người này còn tốt, chỉ là tư chất hơi thấp. ở thành phố A một bộ ba mươi mấy mét vuông phòng ở đều không được cái này

Phụ nữ quả nhiên là động vật cảm tính, có điều cô đã ba mươi tuổi, không thiếu tâm nhãn, không giống người trẻ tuổi, sẽ lập tức thay đổi quan điểm.

"Cảnh báo, độ lừa gạt trong lời nói của tên đàn ông này là 50%, ký chủ cảnh giác, kéo bị lừa. Suy nghĩ thật của hắn là: cưới cô, sau đó đem Lý Á Kiệt đuổi ra ngoài, tiền cũng sẽ không cho cô một đồng." Âm thanh của hệ thống vang lên, ngăn cản lời lẽ khách sáo của Liễu Xuân Oánh. Không nghĩ tới hệ thống còn có công năng như vậy, cô thấy thực không tồi.

Cô nhìn Lý Cường càng cảm thấy ghê tởm. Ngoại hình đã chẳng ra sao, nội tâm còn chán hơn. Cô càng không khách khí, cầm lấy xấp tiền một trăm đồng, cười tươi với hắn, thừa dịp hắn còn ngây ngốc, trực tiếp ném tiền vào mặt hắn. "Cút, ai muốn gả cho ông!"

Lý Cường trở mặt. Ở thôn gã cũng được coi như có chút mặt mũi, mấy cấp dưới đều tận lực lấy lòng, tán tụng hắn. Trước mặt kẻ có tiền gã đành nén giận, nhưng người trước mặt còn nghèo hơn hắn, không được, bất kể này là nam hay nữ, thu thập rồi hăng nói.

Biểu tình trên mặt không khống chế được trở nên có chút dữ tợn, tay nâng lên cao. Liễu Xuân Oánh tin tưởng nếu cô lùi một bước, cái tát kia chắc chắn rơi trên mặt cô.

Con bà nó! Gã đang ông này còn bạo lực, cô tốt nhất không nên có một xui quan hệ nào với gã. Cô muốn nhanh chóng đóng cửa, lại bị Lý Cường hung hăng ngăn lại. Có lẽ gã nhớ tới mục đích của mình, biểu cảm trên mặt mới bình thường đôi chút.

Chỉ là Liễu Xuân Oánh còn lâu mới tin gã, cô đâu phải đứa ngốc, nhân cơ hội đóng cửa lại, nhưng Lý Cường lại với tay tới.

Sốt ruột, Lý Cường thậm chí vô si nhân cơ hội ăn đậu hủ của Liễu Xuân Oánh. Mắt thấy miệng hắn ngày càng sát khuôn mặt mình, tay chân càng không thành thật, Liễu Xuân Oánh lo lắng muốn khóc, nếu giá trị vũ lực của mình tăng cao thì tốt.

Đột nhiên Lý Cường hét to một tiếng chói tai, lực giam cầm Liễu Xuân Oánh biến mất. Cô nhân cơ hội này đẩy gã ra khỏi cửa, phanh một tiếng đóng cửa lại.

Nguy hiểm quá! Sao cô lại gặp phải gã đàn ông như thế chứ?

Xoay người, cô liền nhìn thấy Lý Á Kiệt mở to mắt vô tội, tay cầm cái chậu trống không. Cô không nói nhiều, nếu lúc này không phải nhờ cậu ra tay, cô mới có thể thoát ra, có điều, như vậy quá nguy hiểm.

Cô khen ngợi cậu một phen, nhưng cũng phải phê bình. Nếu không phải may mắn, Lý Cường kia làm sao có thể dễ dàng để cô chạy thoát. Chờ Lý Cường nghỉ ngơi tốt, lấy tính cách gã, không đánh thương Lý Á Kiệt mới lạ.

Lý Á Kiệt ngoan ngoãn nghe mẹ kế nói. Cậu không phản bác nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý. Cậu đã sớm đoán được việc này, cho nên cậu "ngoan ngoan" lấy lấy nước sắp đóng đã trong tủ lạnh ra, người bình thường có thể chịu được mới lạ. Có điều cậu sẽ không nói chuyện này cho mẹ kế, cậu phải

làm một đứa bé ngoan nha.

Liễu Xuân Oánh hoàn toàn không nghĩ tới Lý Á Kiệt mới nhỏ như vậy đã biết giả heo ăn thịt hổ, chỉ cho là cậu may mắn, giáo huấn một hồi liền thôi, cũng không để trong lòng. Vì vậy cô hoàn toàn không biết lúc này Lý Á Kiệt đã bắt đầu hình thành tính cách phức tạp.

Dựa theo kế hoạch của hệ thống, trước sau như một, cô đóng cửa phòng bếp luyện tập trù nghệ hai giờ, đi vào không gian lúc tám giờ, đi ra cũng tám giờ. Rốt cuộc cô có thể không cần tiêu tốn thời gian thực.

Đáng tiếc, khi vừa ném thử ăn đặc biệt thích hợp với Lý Á Kiệt mà cô vừa nấu, hệ thống lên tiếng: "Thật xin lỗi, hiện tại đồ ăn lý chủ làm không đạt tiêu chuẩn. Xin đừng mang ra ngoài kéo mắt mặt, lại không tốt cho dạ dày của Lý Á Kiệt." Nháy mắt liền đã kích tự tin của Liễu Xuân Oánh, có điều một lát sau ý chí chiến đấu lại sôi sục. Ngay từ đầu Lý Á Kiệt đã thích trù nghệ của cô, với trình độ hiện tại, cậu nhất định càng thích hơn.

Ôm Lý Á Kiệt đang ngủ trên giường, trong lòng cô cảm thấy có chút không yên tâm. Hôm nay thoát được, nhưng nhà cô ở đây, không chừng ngày mai Lý Cường lại tìm đến. Nếu cô bận ở chỗ khác, Lý Cường nổi cáu với Lý Á Kiệt thì cô phải làm sao đây? Đây mới là vấn đề, căn phòng này không thể ở lại được nữa.

Ngày xưa có mẹ của Mạnh Tử ba lần chuyển nhà, hiện tại cô tự thấy mình quá tốt, vì con riêng mà chuyển nhà.

Cô yên lặng tự tàn thương bản thân. Hệ thống cũng khen ngợi suy nghĩ của cô, không tiếc thưởng mười điểm để khích lệ. Liễu Xuân Oánh quyết định ngừng kinh doanh một ngày, tìm phòng nào rẻ chút. Cô cũng hết cách, cô đang rất nghèo nha.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Liễu Xuân Oánh đưa Lý Á Kiệt đi học sớm, còn mình bắt đầu rảnh rồi đi dạo ở khu vực quanh trường một vòng. Theo quan niệm truyền thống, hoàn cảnh khu vực quanh trường thường đơn giản lại an toàn, bởi ở đây đa phần là học sinh và giáo viên. Nếu cô có việc gì phải trở lại muộn, sẽ không có chuyện gì quá lớn xảy ra.

Nhưng tìm phòng ở đây thực sự không dễ dàng, đặc biệt dưới điều kiện cung không đủ cầu.

Cô không may đụng phải một đám người. Có điều, nhìn cách ăn mặc của người đàn ông đi đầu, đây tuyệt đối không phải là loại người sẽ cùng cô tranh đoạt loại căn hộ rẻ tiền này. Tâm trạng treo lơ lửng lập tức buông xuống.

Tiếp tục hướng đi của mình, cô nhớ rõ đằng trước có một khu dân cư nhỏ gọi là Hưng Viên, so với mấy căn hộ trả góp kia thì an toàn hơn nhiều, mà đám người kia hình như vừa mới từ tiểu khu kia đi ra.

Ý niệm chợt thoáng qua, cô quan tâm đến người không liên quan như vậy làm gì, còn không bằng nắm chặt thời gian sớm tìm một căn hộ tốt, nhanh chóng dọn đến một nơi tương đối an toàn.

Đêm qua, khi Liễu Xuân Oánh chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng "bang bang". Hóa ra Lý Cường chưa từ bỏ ý định, mạnh mẽ đá cửa phòng rầm rầm, cửa lung lay sắp đổ. Nếu không phải hàng xóm thấy già quá ồn ào, đi ra mắng vài câu, có khi Lý Cường đã thực sự đá hỏng cửa.

Trước kia thấy sống ở đây không có vấn đề gì, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, cô cảm thấy căn hộ kia không thể ở được nữa. Chỉ tiếc là cô vừa mới giao tiền thuê ba tháng, hơn sáu trăm đồng, từng ấy có thể mua được bao nhiêu thịt với hoa quả.

Thêm nữa, mỗi ngày cô đều bán khoai tây ở một vị trí cố định, Lý Cường chắc chắn tìm đến gây phiền toái. Có điều, ở đó đông người như vậy, gã có tàn nhẫn đến cỡ nào cũng không có dũng khí trước mặt nhiều người làm cản.

Ở phòng bảo vệ đăng ký, bảo vệ biết Liễu Xuân Oánh đến thuê nhà, lập tức nhiệt tình gọi điện cho người muốn cho thuê căn hộ.

Theo lời người bảo vệ giới thiệu, ông thấy người này không tệ lắm, căn hộ nhà anh ta cũng không tồi. Chỉ là vợ anh ta mang thai, mà căn hộ đối diện chuẩn bị sửa chữa, anh ta sợ mùi sơn quá nồng, ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa bé trong bụng, nên quyết định dọn về nhà cũ.

Hơn nữa, anh ta được điều động công tác, lại còn là về quê, cho nên căn hộ này khả năng cao sẽ không có người ở. Anh ta thấy bán đi thì tiếc, ở lâu cũng sinh ra cảm tình, nên tính toán cho thuê. Sở dĩ không tìm người mới giới là vì anh ta thấy không cần thiết phải cho người khác thêm một số tiền.

Tuổi Liễu Xuân Oánh không nhỏ, biết lời người khác nói không thể tùy tiện tin tưởng, nhưng mặt ngoài vẫn cảm ơn bảo vệ. Dù mục đích của bảo vệ là gì, anh ta cũng giúp cô thuận tiện hơn rất nhiều.

Bảo vệ nói chuyện điện thoại xong, chủ thuê rất nhanh tới nơi. Anh ta là một người đàn ông lịch sự, cho người khác ấn tượng tốt. Trong lòng Liễu Xuân Oánh càng thêm lòng tin đối với lời nói của bảo vệ, nhưng không có nghĩa cô sẽ không mặc cả. Một là một, hai là hai, hiện tại cô là người nghèo.

Đi theo người đàn ông lịch sự kia vào tiểu khu, tòa số 8 phòng 301. Tầng không cao, đặc biệt là hướng sáng tốt. Điều này làm Liễu Xuân Oánh hài lòng. Chỉ có một phòng ngủ, hơn nữa chủ thuê yêu cầu một lần thuê phải kéo dài một năm, tiền thuê là 8800 đồng. Cô thấy hơi đắt một chút. Căn hộ chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp và một phòng tắm, tổng diện tích khoảng 50 mét vuông, không đắt nhiều tiền như vậy.

Quan trọng nhất là hiện tại cô không có nhiều tiền như vậy. Đây mới là nguyên nhân chính, các cái khác đều là lấy cớ.

Hệ thống từng nhắc nhở muốn cô tận lực sớm cho Lý Á Kiệt ngủ riêng một phòng, cô không rõ nguyên nhân vì sao.

Hai người nói chuyện với nhau trong chốc lát, nhưng chủ thuê sống chết không đồng ý giảm. Lý do là căn hộ của anh ta ở gần trường học, nên so với các căn hộ cùng dạng tất nhiên phải đắt hơn một chút.

Liễu Xuân Oánh đành tỏ vẻ đáng thương, một bên nói mình thực sự vừa lòng, một bên lại nói gia đình nghèo khó không có khả năng chi trả nhiều tiền như vậy, trừ phi anh ta để cho cô chia ra trả dần.

Chủ thuê thấy Liễu Xuân Oánh lớn lên nhân mô nhân dạng, trang điểm mộc mạc, lại lễ phép, vừa nhìn đã biết là không phải loại người tùy tiện, hẳn sẽ không đem căn hộ trở nên lộn xộn.

Lúc trước có người bạn nghe nói anh ta muốn cho thuê căn hộ từng nhắc nhở anh ta nhất định phải đi gặp người thuê. Nếu cảm thấy người ta có phẩm hạnh không tồi mới cho thuê, không thì trả giá cao cũng không được.

Ban đầu bọn họ không có kinh nghiệm, cho một đôi nam nữ thuê, hết hạn bọn họ đến thu hồi căn hộ, kết quả vừa vào đã ngửi thấy đầy mùi quái dị, sau đó phát hiện ra đôi nam nữ kia không chú ý vệ sinh, nhiều đồ vật đã bị mốc.

Do dự một lát, chủ thuê đồng ý, nhưng anh ta cũng đưa ra yêu cầu là cách một thời gian sẽ đến kiểm tra tình trạng căn hộ, nếu anh ta thấy không được sẽ lập tức đình chỉ việc thuê nhà.

Liễu Xuân Oánh vui muốn chết, vội vàng giao một nửa số tiền, tính toán ngay chiều nay dọn tới luôn. Số tiền đặt cọc kia là toàn bộ khoản thu trong thời gian gần đây. Cho dù có một trăm người khuyên giải, cô vẫn thấy không tồi, càng thêm kiên định đi trên con đường này, kiếm thật nhiều tiền, làm cho cuộc sống của Lý Á Kiệt càng tốt đẹp.

Thấy cô gấp như vậy, chủ thuê cười, hào phóng rời đi trước thời hạn một ngày để thuận tiện cho Liễu Xuân Oánh.

Liễu Xuân Oánh vô cùng cảm tạ. Bây giờ người như vậy rất ít.

Cô về nhà lấy một số đồ dùng thiết yếu. Tuy không nhiều, nhưng cô cũng phải chạy qua chạy lại mấy chuyến. May mà khoảng cách không quá xa, nếu không thì việc buôn bán buổi tối không kịp chuẩn bị.

Cô mau chóng chuẩn bị trước một ít khoai tây, tất nhiên là không thể so với mấy ngày hôm trước, cho nên lúc bán cô có cảm giác không kịp, áp lực bùng nổ.

Người thường cô ghét nhất ba gã đàn ông trước sau quần lấy mình, lén lút động chân động tay. Hôm nay cô thấy đủ rồi, không khách khí nữa, lên cầu tay gã, cho gã đau chết.

Tay gã thành thật hơn không ít. Lúc này Liễu Xuân Oánh cảm thấy bản thân không thể nhẫn nhịn mãi, có lúc phải kiên cường lên.

Lúc sau, Liễu Xuân Oánh đem những gì mình nghĩ ra nói hết cho Lý Á Kiệt.

Tan học Lý Á Kiệt kéo theo bạn học tới quầy hàng của Liễu Xuân Oánh, "Mẹ, bạn học con sau khi ăn khoai tây chiên mẹ làm, vẫn luôn muốn ăn nhưng không biết mẹ bán ở đâu, nên hôm nay con mang cậu ấy đến." Vừa nói vừa đưa bạn học nữ đi xếp hàng, còn mình vòng ra sau quầy giúp mẹ kế tính tiền.

Liễu Xuân Oánh rất vui vẻ, đây là lần đầu tiên thấy Lý Á Kiệt cùng đứa nhỏ khác đi với nhau. Cô bình ổn cảm xúc, gọi bạn học nữ đang định rời đi, cao hứng đưa cho một phần khoai tây chiên, "Dì mời cháu ăn."

Sao cô có thể lấy tiền từ bạn học của con trai chứ? Dù nghèo, chút tiền ấy cô vẫn có thể bỏ ra, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến vấn đề tổ chức con người.

Lý Á Kiệt méo méo, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, rõ ràng cậu tới giúp mẹ kể, còn cố ý kéo theo bạn học làm cớ, không ngờ tới lại mất một phần tiền. Cậu khó chịu, cả người đều không tốt.

Lúc này, Lý Á Kiệt phúc hắc mới bắt đầu lộ ra.

Chết cười (￣▽￣) Bạn nhỏ của chúng ta mới nhỏ thế mà đã phúc hắc thế rồi, à, cũng có hoa đào rồi.

Chương này nam chính thế giới này có thoáng lướt qua đó (￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16

Liễu Xuân Oánh đương nhiên không biết tâm tư nhỏ của Lý Á Kiệt. Cô không cho cậu hỗ trợ, bảo cậu đi nói chuyện cùng bạn học. Bao nhiêu thời gian như vậy, cô còn chưa thấy cậu nói với bạn học được một câu, như thế sao được.

Tuy như vậy rất khó, nhưng một đứa trẻ thì khó có ích gì, đáng yêu mới tốt.

Lý Á Kiệt càng rối rắm. Mục đích của cậu là giúp đỡ mẹ kế, giờ lại phải cùng bạn học nữ nói chuyện, cậu hồi hận đến xanh ruột.

Nhưng cậu là đứa bé biết nghe lời, ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhỏ, nghe tiểu nữ sinh lớn hơn cậu một tuổi nhưng còn ấu trĩ hơn cậu ríu rít không ngừng. Cậu không có chút hứng thú nào với loại con nít thích ăn hàng này.

Dưới mông dường như có đinh, cậu thấy thế này cũng không ổn. Nhìn đến mẹ kế bận rộn đến mồ hôi đầy trán, cậu càng hoảng hốt, rất muốn ra hỗ trợ. Về sau không bao giờ cậu làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa.

Lần sau cậu nhất định phải suy xét càng chu đáo.

Rốt cuộc cũng bán xong, Liễu Xuân Oánh tiễn bạn học của Lý Á Kiệt rời đi, rồi thu dọn đồ đạc xếp lên chiếc xe ba bánh mua lại ở chợ, đi về nhà mới.

Xe ba bánh second-hand so với một chiếc mới thì rẻ hơn rất nhiều, thích hợp với tình huống kinh tế hiện tại của Liễu Xuân Oánh, nhưng sử dụng không tốt lắm, so với xe mới phải dùng nhiều sức hơn.

Ngày thường cô một mình đẩy xe về nhà mệt đến thở dốc, hôm nay tuy không khác lắm, nhưng có người giúp đỡ, trong lòng cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Lý Á Kiệt thấy có cơ hội giúp đỡ, cười híp mắt. Hai má lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu lóe mù mắt Liễu Xuân Oánh, tay cô không nhịn được nhéo nhéo, xúc cảm rất tốt. Trong lòng cô có chút kiêu ngạo, cô nuôi dưỡng cậu thật tốt.

Đi vào nhà mới, Lý Á Kiệt cảm thấy cái gì cũng hiếm lạ. Cậu mò to đôi mắt, đi xem từng phòng một lượt. Rất khó được khi cậu vui mừng như tìm kho báu vậy, vào phòng nào cũng hoan hô.

Liễu Xuân Oánh thấy vậy cũng rất cao hứng. Cô vốn trong lòng có chút tiếc nuối, nay lại thấy tổn thất sáu trăm đồng cũng chẳng có gì ghê gớm.

Tối giờ đi ngủ, Lý Á Kiệt vẫn còn hưng phấn không yên, không ngừng hỏi thăm, "Mẹ, đây thật là nhà của chúng ta sao?" Thật xinh đẹp, giống những ngôi nhà cậu thường thấy trong TV, cũng là kiểu nhà mà cậu luôn khát vọng: không cần lớn nhưng luôn tràn đầy ấm áp.

Liễu Xuân Oánh cũng không thấy phiền trả lời đúng vậy, cho đến khi không chống đỡ được ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, thu dọn xong, đưa Lý Á Kiệt đi học, cô phát hiện cửa căn hộ đối diện rộng mở, không ít công nhân trang trí ra vào, lách ca lách cách, vô cùng náo nhiệt.

Cô nhìn xuyên qua cửa chống trộm, phát hiện ra căn hộ đối diện cùng căn hộ mình thuê không giống nhau. Bên kia diện tích lớn đến dọa người, gấp vài lần căn hộ cô thuê, chỉ riêng phòng khách đã lớn hơn toàn bộ căn hộ của cô. Hơn nữa, theo lời của ông chủ bảo vệ, căn hộ đối diện được bán ra. Có thể mua nhà lớn như vậy, chắc hẳn là kẻ có tiền. Cô đối với chủ nhân căn hộ đối diện sinh ra hiếu kỳ.

Người nghèo luôn có chút tò mò với thế giới của kẻ có tiền, cho dù Liễu Xuân Oánh từng được xem như kẻ có tiền.

Chỉ là lòng hiếu kỳ rất nhanh biến mất. Xe buýt sắp tới, cô không nhanh lên sẽ phải chờ chuyến tiếp theo.

Sống trong hoàn cảnh vô cùng ảm đạm như vậy, may mắn là ban ngày cô ra ngoài buôn bán, Lý Á Kiệt đi học, cô thấy không có vấn đề gì, cũng không nhìn thấy kẻ có tiền trong truyền thuyết trông như thế nào.

Lý Cường tuy có đến quầy hàng gây chuyện một hai lần, nhưng đều bị mọi người mắng cho, không chiếm được chút tiện nghi nào, ngược lại còn bị làm cho mặt mày xám tro. Dần dà, hình như gã có đối tượng khác, không đến gây chuyện nữa.

Tiến độ trang hoàng căn hộ đối diện nhanh đến dọa người. Mỗi ngày Liễu Xuân Oánh về nhà ăn trưa đều phát hiện ra căn hộ đối diện càng thêm đẹp đẽ, đến giai đoạn cuối càng rõ ràng, từ xa đã có thể cảm nhận được nó toát ra sự lộng lẫy, quả nhiên là kẻ có tiền.

Cũng bởi vậy mà cô cảm thấy bản thân sẽ không cùng nhà đối diện có quan hệ gì. Chuyện gì chứ chuyện này tuyệt đối không.

Nhà đối diện trang hoàng xong, bày biện đầy đủ đồ dùng sang trọng, bên đó hoàn toàn yên tĩnh. Cho tới khi thi cuối kì xong, Lý Á Kiệt cảm về thành tích đứng đầu cả năm, lại tiếp tục nhảy hai lớp, trở thành học sinh lớp 4, nơi đó vẫn không có người ở.

Thấy căn hộ để không được một thời gian dài, Liễu Xuân Oánh cho rằng có lẽ kẻ có tiền nào đó nhiều tiền quá không có chỗ tiêu, không khỏi phi nhỏ chênh lệch giàu nghèo, ỷ một chút cướp của giàu chia cho nghèo. Dần dần cô cũng không đặt chú ý của mình ở nhà đối diện nữa, hết sức chuyên tâm khổ luyện trù nghệ.

Bây giờ, Liễu Xuân Oánh có thể coi như thuận lợi. Mỗi ngày hai trăm cân khoai tây đều có thể bán hết trong bốn năm giờ, thu nhập ổn định, tiền dư dả nhiều. Lý Á Kiệt lại nghe lời, học tập, sinh hoạt không khiến Liễu Xuân Oánh phải nhọc lòng. Vấn đề tiêu tam cô cho rằng sẽ xuất hiện không còn thấy nữa. Điểm duy nhất không được có lẽ chính là vấn đề trù nghệ.

Chủ yếu do đồ ăn không đạt yêu cầu của hệ thống, dù mỗi lần Liễu Xuân Oánh ném thử đều thấy không tồi, nhưng vẫn bị hệ thống bác bỏ. Nguyên nhân thất bại ở đâu, Liễu Xuân Oánh hoàn toàn không biết.

Lâm vào ngõ cụt, không tìm được điểm đột phá. Cô chỉ có thể dựa vào căn cù bù thông minh để nâng cao một chút. Tuy nhiên, hệ thống lại nói kỹ thuật của cô ngày càng kém, cất xén luôn tiến độ hoàn thành, lòng tự tin của cô bị đá kích nghiêm trọng.

Giảm béo khó như vậy cô còn có thể kiên trì nhẫn nại, hiện tại cô cũng có thể kiên trì. Mỗi ngày thời gian huấn luyện của hệ thống cố định, đúng hai giờ. Liễu Xuân Oánh thấy thời gian luyện tập không đủ, vào lúc làm bữa tối, cũng tiến hành luyện tập luôn.

Nhưng phòng bếp rất đơn giản, cơ bản chỉ có mấy cái nồi, thao tác phức tạp không thể làm được. Vung tay lên, cô hạ quyết tâm, mua gia vị cùng đồ dùng bếp, chiên xào, hầm nấu hay nướng chung, Liễu Xuân Oánh đều có thể làm được.

Điều kiện đã chuẩn bị tốt, nếu ngày thường không dùng đến chỗ đồ dùng bếp đó thì cô thật xin lỗi số tiền bỏ ra mua kia. Hàng ngày, bán khoai tây về nhà vừa đúng sáu giờ, Liễu Xuân Oánh bắt đầu thi triển tài nghệ, đem những gì mình học được trong khoảng thời gian này làm những món thích hợp với Lý Á Kiệt cho cậu ăn. Lý Á Kiệt thẳng thắn hô thật hạnh phúc, đồ mẹ kể làm ngày càng ngon, cậu cũng càng thêm thích mẹ kể.

Vì thế xuất hiện vấn đề, ăn qua mỹ thực, cậu càng thấy đồ ăn trường học quá khó ăn, nhưng cậu vẫn nghe lời ăn sạch sẽ phần của mình, bởi vì mẹ kể từng nói, đĩa trừ lãng phí lương thực không phải đĩa trẻ ngoan, mà không ngoan thì không được mẹ kể yêu thương.

Hôm nay Liễu Xuân Oánh vẫn như cũ đúng sáu giờ bắt đầu nấu cơm, Lý Á Kiệt ân cần hỗ trợ rửa rau. Cậu muốn mau được ăn, mùi hương của món cá nấu cà tím trong nồi thực sự quá thơm, làm cậu tự động chảy nước miếng.

Mùi hương cũng hấp dẫn người khác. Triệu Nhiên Chi buông com hộp xuống, thực sự không ăn nổi nữa. Rối rắm, giãy giụa hồi lâu, anh hạ quyết tâm bỏ qua mặt mũi.

Vì thế, chuông cửa nhà Liễu Xuân Oánh lần đầu vang lên, và từ đây Lý Á Kiệt có một ông chú quái dị cùng mình tranh đoạt thức ăn.

Nam chính thế giới này chính thức lên sàn ~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 17

Liễu Xuân Oánh nghi hoặc, thế quái nào mà chuông của nhà mình lúc này lại vang lên. Cô cẩn thận mở cửa chống trộm ra, thấy đứng ngoài cửa là một người đàn ông đẹp trai xa lạ, tay cầm vài tờ tiền màu đỏ. Anh ta đang muốn làm gì đây?

"Tiểu thư, xin chào. Tôi có thể cùng cô thương lượng một việc được không? Tôi đói bụng. Cô có thể bán cho tôi một phần đồ ăn nhà cô được không?" Nói đến đoạn đói bụng, Triệu Nhiên Chi vô cùng ngưng ngững. Anh đường đường là cao phú soái, không ngờ lại có ngày phải xin cơm người khác.

Liễu Xuân Oánh càng thêm không hiểu nổi, anh đói bụng thì đi ra ngoài mua đồ mà ăn. Cách tiểu khu mấy bước chính có một siêu thị lớn, cái gì cũng có, chỉ tiếc đồ bên trong quá đắt, Liễu Xuân Oánh chưa từng vào. Cô tốt bụng đề nghị soái ca đi siêu thị, ở đó chắc hẳn có không ít loại mì gói.

"Tôi không muốn ăn mì gói. Tôi vừa mới công tác ở nước ngoài về, đã rất lâu không được ăn một bát cơm gạo tẻ thơm ngào ngạt." Rõ ràng biểu tình trên mặt anh vô cùng đứng đắn, nhưng Liễu Xuân Oánh vẫn cảm thấy anh thực đáng thương. Cô mềm lòng, cũng không nghĩ tới việc lấy tiền của anh. Chút đồ ăn này không đáng tiền, nếu cứ nhận tiền thì khác nào trong mắt cô chỉ có tiền. Liễu Xuân Oánh không muốn bản thân biến thành người như vậy.

"Ồ gần trường học có phố bán đồ ăn vặt, chú muốn ăn cái gì cũng có." Đúng lúc Liễu Xuân Oánh chuẩn bị đáp ứng, Lý Á Kiệt không biết xuất hiện bên mình từ bao giờ đột nhiên nói chuyện.

Lý Á Kiệt đối với người đàn ông đẹp trai trước mặt này bản năng sinh ra bài xích. Cậu thấy chán ghét, người đầu da mặt dày, muốn ăn đồ ăn nhà cậu. Đó là đồ mẹ kể làm cho cậu, cậu tuyệt đối không thể để cho hắn đạt được mục đích.

Liễu Xuân Oánh mới phản ứng lại, đúng vậy, hiện tại cũng không muộn lắm, muốn mua com gạo thơm và đồ ăn nóng rất dễ dàng. Cô nói xin lỗi, muốn đóng cửa lại. Trong lòng cô sinh ra hoài nghi, chẳng lẽ người đàn ông này có mục đích khác, nhưng là gì mới được? Cô ở đây không tiền không người thân.

Cô phòng bị nhìn người đàn ông, có chút hối hận sao bản thân không xem tình huống trước rồi mới mở cửa. Hiện tại trong nhà chỉ có cô và Lý Á Kiệt, lão nhược bệnh tàn, nếu thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Triệu Nhiên Chi quần bách muốn chết. Anh không muốn nói bản thân chê đồ ăn ở nơi đó không vệ sinh. Hơn nữa, miệng anh bị dưỡng điều luyện, trên cơ bản toàn bộ nhà hàng ở thành phố này anh đã sớm ăn chán rồi.

Về quần bách của anh bị Liễu Xuân Oánh nhìn thành có tật giật mình, cô quyết đoán đóng cửa lại.

Triệu Nhiên Chi nhanh tay ngăn cản, vội vàng nói ra thân phận, "Tôi ở nhà đối diện. Tôi tên là Triệu Nhiên Chi. Tôi thực sự không phải người xấu đâu." Biểu tình vừa nãy trên mặt Liễu Xuân Oánh quá rõ ràng, chỉ cần không phải kẻ ngốc, ai cũng nhìn ra được. "Nếu cô không tin thì có thể gọi điện hỏi bảo vệ một chút. Bọn họ có biết tôi."

Lần đầu tiên bị người khác nhìn thành người xấu, cảm giác này không hề thoải mái.

Liễu Xuân Oánh hoài nghi nhìn anh, cũng không rồi rắm, "Tôi không có di động." Ý tứ là anh đưa di động của anh cho tôi gọi điện.

Hiện tại cô 200% là người nghèo, đến tiền điện thoại cô cũng muốn tiết kiệm, thật cặn lõi.

Triệu Nhiên Chi có chút do dự. Anh không tiếc di động, chỉ là trong đó có vài số điện thoại quan trọng. Hơn nữa, trên thế giới này còn có người không có di động sao? Anh hơi kinh ngạc nhìn Liễu Xuân Oánh.

"Mẹ, chú này là kẻ lừa đảo." Lý Á Kiệt cực kỳ đặc ý. Cậu vốn thấy người đàn ông này là người xấu, tình huống hiện tại dường như chứng thực quan điểm này. Cậu có chút kích động, gấp không chờ nổi liền chạy tới nói ra quan điểm. Quả nhiên cậu vẫn còn quá trẻ con, thiếu kiên nhẫn.

Triệu Nhiên Chi thâm ý thoáng nhìn Lý Á Kiệt, sau đó không chút do dự, móc ra điện thoại, quyết đoán cắt bỏ vô số tin tức, mở mặt khẩu, gọi điện cho bảo vệ để nghiệm chứng.

Ngay lúc Triệu Nhiên Chi lấy di động ra, Liễu Xuân Oánh đã tin lời anh nói. Chiếc điện thoại di động kia là hàng làm theo yêu cầu, thực sự rất đắt, nghe nói giá của nó tương đương với một căn hộ.

Bởi vì hiểu lầm, Liễu Xuân Oánh càng ngưng ngưng, không cho Triệu Chi Nhiên trả tiền com. Cô xin lỗi, mời Triệu Nhiên Chi vào nhà, xào thêm khoai tây thái sợi. Hiện tại cô không thiếu nhất là khoai tây.

Thêm một người đàn ông, chỗ đồ ăn cô vừa chuẩn bị chắc chắn không đủ cho ba người ăn.

Triệu Nhiên Chi cũng không khách khí theo vào. Trong căn hộ mùi hương kia còn nồng đậm hơn làm anh say mê một phen, rất lễ phép hỗ trợ bày đồ ăn. Kể cả lúc sau anh có làm vỡ một cái bát, Liễu Xuân Oánh cũng lễ phép cự tuyệt, số tiền này cô không nhận nổi.

Một đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước xuân này có giác ngộ như vậy đúng là không tồi. Nói tóm lại, Liễu Xuân Oánh có ấn tượng khá tốt với Triệu Nhiên Chi.

Nhưng Lý Á Kiệt nhìn Triệu Nhiên Chi thế nào cũng thấy khó chịu, đặc biệt sau khi anh vào nhà, miệng cậu như có thể treo được ấm nước. Cậu chưa từng chán ghét người nào như vậy, cho dù là nữ sinh cùng lớp luôn vây quanh cậu nói chuyện, cậu cũng không thấy chán ghét như thế.

Nhất là khi anh làm vỡ cái bát, cậu càng không cao hứng, đó là cái bát cậu vẫn thường hay dùng. Cậu cảm thấy có nguy cơ sâu sắc.

Liễu Xuân Oánh trộm kéo Lý Á Kiệt, nhắc cậu chú ý hơn, không nên biểu hiện ỡ ràng như vậy, tránh cho người ta nói cậu không có lễ phép.

Thấy cô dùng nước sôi rửa qua bát đĩa, Triệu Nhiên Chi rất hài lòng, cảm thấy mình tìm đúng chỗ rồi. Anh cũng có một chút thói sạch sẽ, vốn chỉ định xin một bữa com, hiện tại trong đầu lại nghĩ, mình có nên trường kỳ đóng quân luôn không, dù sao trong khoảng thời gian này vì cháu trai mà anh sẽ thường xuyên ở đây.

Lý Á Kiệt ngờ ngác nhìn chằm chằm Triệu Nhiên Chi, trong lòng thầm nhủ, "Miếng này của mình mà, bị cái người đáng ghét kia ăn mất rồi." Cậu yên lặng tính toán. Thấy con số không ngừng ra tăng, Lý Á Kiệt càng thấy khó chịu, rất muốn khóc, "Chú không được ăn. Đó là của người ta mà."

Liễu Xuân Oánh không rõ tại sao con trai mình lại có biểu tình như vậy. Bối bối, thật đáng yêu! Tay cô lại sắp không không chế được rồi.

Có điều, sức ăn của người đàn ông này cũng thật lớn, chẳng lẽ thực sự rất đói? Cô thấy anh thật đáng thương, nhưng cũng rất xin lỗi, đây là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất. Tuy mềm lòng, cô cũng biết bản thân quá nghèo, không có năng lực làm nhiều như vậy.

"Đồ cô nấu rất ngon." Triệu Nhiên Chi ăn đồ của người khác tự nhiên muốn nói vài lời hay, huống chi lời mới của anh đều là sự thật. Từng ăn qua nhiều thứ như vậy, anh cảm thấy đồ ăn hôm nay ngon nhất, vô cùng hợp khẩu vị.

Lý Á Kiệt kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực. Người có khả năng như vậy là mẹ kế của cậu, cậu thấy thật vinh dự.

Nhìn phản ứng đáng yêu của Lý Á Kiệt, Liễu Xuân Oánh thấy mình đối xử với cậu chưa đủ tốt, thật đau đầu mà. Nếu gặp phải một đứa trẻ khác, cô không chắc mình sẽ đi được đến bây giờ. Cô cảm tạ trời đất, ngay lần đầu đã cho cô gặp được đứa trẻ đáng yêu như Lý Á Kiệt.

Cô không quen được người khác khen ngợi. Ngoài miệng nói quá khen, trong lòng lại thầm vui vẻ, khoe miệng không khống chế được nhếch lên, "Đúng là nhân loại, ít kiến thức. Thử đồ ăn không đạt tiêu chuẩn như thế mà cũng có thể tôn sùng, thật đáng thương!" Giọng nói thương hại của hệ thống vang lên. Liễu Xuân Oánh nghe tiếng lòng vỡ vụn, trong đầu không ngừng lặp lại "không đạt tiêu chuẩn, không đạt tiêu chuẩn".

Có một vấn đề mà mình nghĩ nhiều bạn sẽ thắc mắc là tại sao mình lại dùng đại từ chỉ Triệu Nhiên Chi loạn lên thế, nào là anh, anh ta, hần.

Vì trong truyện có những đoạn thể hiện suy nghĩ của nhân vật nên mình sẽ đổi đại từ cho phù hợp với cảm xúc, suy nghĩ của nhân vật. Lý Á Kiệt ghét Triệu Nhiên Chi nên sẽ là hần, Liễu Xuân Oánh chưa có cảm tình nên sẽ là anh ta, còn dưới góc độ của Triệu Nhiên Chi hoặc tác giả thì là anh.

Mình cảm thấy như thế sẽ thuận hơn. Kì thực nhân vật Triệu Nhiên Chi không xuất hiện quá nhiều, mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Bonus - quà chúc mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11

Chương 18

Triệu Nhiên khen ngợi Liễu Xuân Oánh là có mục đích, để thuận tiện cho sau này ngày ngày đến nhà cô cọ com. Chi tiếc vận khí của anh không tốt. Liễu Xuân Oánh vừa mới bị hệ thống đá kích, không có suy nghĩ sâu xa, cũng không để ý đến lời khen ngợi của anh. Đầu óc cô vô cùng tỉnh táo mà không nói lời khách khí, "Anh thấy không tôi thì thường xuyên sang đây đi."

Lý Á Kiệt trong lòng cười trộm. Hừ, quả nhiên là kẻ có lòng xấu, có điều, âm mưu của hần làm sao thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của mẹ kế nhà mình. Cậu xoay người, sùng bái nhìn mẹ kế nhà mình.

Đôi mắt nhỏ của Lý Á Kiệt đã cứu rồi Lý Xuân Oánh, thật may là vẫn có cậu ủng hộ. Cô quay đầu thấy người đàn ông ngồi đối diện mình đang ngồi im trên ghế, ăn xong rồi còn chưa thèm đi. "Anh còn có chuyện gì sao?" Ý tứ là không có việc gì nữa thì mau đi về đi.

Lý Á Kiệt cười càng vui vẻ, "Chú à, muộn rồi. Chú mau về nhà ngủ đi."

Triệu Nhiên Chi nhìn vào mắt hai người, đọc ra suy nghĩ thật lòng của bọn họ. Anh có chút cứng họng. Lần đầu tiên anh bị người khác ghét bỏ như vậy, biểu cảm trên mặt vô cùng vi diệu, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, "Vị tiểu thư này, tôi còn có chuyện muốn cùng cô thương lượng."

"Chẳng lẽ anh còn chưa ăn no? Nhà tôi hiện giờ ngoại trừ khoai tây, cái gì cũng không có." Liễu Xuân Oánh không thể nghĩ ra nổi trừ việc ăn ra Triệu Nhiên Chi còn có vấn đề gì cùng mình nói chuyện.

Triệu Nhiên chi lần nữa nghẹn họng. Anh lớn lên không giống người ăn nhiều, hôm nay anh có ăn nhiều một chút, nhưng vẫn rất lịch sự mà. "Không phải. Tôi đã no." Anh giải thích, "Lần này do tôi quá đói bụng, bình thường tôi không ăn nhiều như vậy."

Có điều, anh có giải thích cũng không có tác dụng gì. Liễu Xuân Oánh cùng Lý Á Kiệt vô cùng nhất trí "ừm!" một tiếng, ý tứ không cần nói cũng biết. Triệu Nhiên Chi yên lặng thấp cho hình tượng của mình một cây nến.

Anh làm bộ không biết, tiếp tục mặt dày, "Khoảng thời gian này tôi phải tăng ca, về nhà rất muộn, không kịp nấu com. Cô xem, hai ta là hàng xóm, cũng nên có chút tình làng nghĩa xóm chứ? Tôi có thể ăn nhờ ở nhà cô vài bữa không?" Phải tiến công từ từ, về sau anh lại nghĩ cách ăn vạ không đi.

Liễu Xuân Oánh có chút không nguyện ý, một lần ngẫu nhiên còn được, nhiều lần cô không chi nổi. Tiền của cô để đóng học cho Lý Á Kiệt, không thể dùng.

Lý Á Kiệt càng tức giận nhìn Triệu Nhiên Chi. Người này quá xấu xa, ăn một lần chưa thỏa mãn, còn muốn mỗi ngày đến ăn. Hần muốn ăn tranh với mình sao? Cậu không hề thích hần chút nào.

Nhưng hệ thống lại vừa lòng, "Triệu Nhiên Chi có giáo dưỡng, có tư tưởng, có hoài bão, có trí tuệ, có thể trở thành một cha kế tốt. Liễu Xuân Oánh, xin hãy công lực anh ta."

Nghe lời này, Liễu Xuân Oánh không biết nên phản ứng như thế nào. Thật buồn cười, trong thời gian ngắn như vậy, hệ thống từ đâu nhìn ra anh ta là người "có giáo dưỡng, có tư tưởng, có hoài bão, có trí tuệ"? Dù có đi chăng nữa, một người đàn ông tốt chưa chắc có thể là một người bố tốt, chưa kể, Lý Á Kiệt rõ ràng không thích anh ta.

Liễu Xuân Oánh do dự không biết nên đáp ứng hay cự tuyệt.

"Tôi biết tôi không thể ăn không uống không, mỗi ngày làm phiền hai người như vậy tôi cũng ngại. Vì thế, tôi sẽ trả tiền đồ ăn mỗi ngày, nấu thế nào thì tùy khẩu vị của hai người." Anh nhìn ra Liễu Xuân Oánh đang do dự. Phát hiện ra điều kiện người này không tốt lắm, anh quyết định xuống tay từ phương diện tài chính, hơn nữa, chút tiền đấy đối với anh không là gì.

Liễu Xuân Oánh vừa nghe, trong lòng liền yên lặng tính toán, thấy rất có lời, cô dứt khoát đồng ý. Mặc kệ thế nào, trước mắt cứ phải tiếp xúc đã, nếu không đúng như hệ thống nói thì thay đổi quyết định sau.

Lý Á Kiệt buồn bực. Mỗi ngày phải thấy người mình ghét đã rất phiền, mà mỗi ngày đều có người ăn tranh với mình càng phiền hơn. Cậu tức giận hừ một tiếng, ôm chặt Liễu Xuân Oánh. Dù sao cũng là hần chi tiền, cậu nhẫn nại một chút, chỉ cần hần không đoạt mẹ kế của cậu là được.

Cậu không hề biết, không phải Triệu Nhiên Chi muốn mẹ kế của cậu, mà là mẹ kế muốn Triệu Nhiên Chi. Cho nên, Lý Á Kiệt nhất định thất bại rồi.

Bởi vì có người giàu bỏ tiền cho, Liễu Xuân Oánh mua sắm không hề keo kiệt, muốn ăn gì liền mua cái đó, số lượng đầy đủ, tính luôn cả phần của nhà mình, hoàn toàn không lo tốn nhiều tiền.

Lúc nấu cơm cô rất hưng phấn, rốt cuộc cô cũng có thể ăn thịt. Trước kia cô không thấy không ăn thịt thì có vấn đề gì, giờ lâu rồi chưa ăn thịt, mỗi lần nghĩ thấy hương vị kia cô đều không kìm được nuốt nước miếng. Nhưng nghĩ đến thân hình đáng thương của Lý Á Kiệt, cô vẫn nhịn xuống.

Cô thật lòng bội phục nữ minh tinh vì vẻ đẹp mà có thể nhịn ăn thịt nhiều năm như vậy, quả vô cùng lợi hại.

Lý Á Kiệt cũng rất vui vẻ. Đây là lần đầu tiên cậu thấy thịt cùng các món khác không khác biệt lắm. Rốt cuộc mẹ kế không phải để dành đồ ăn ngon cho riêng cậu. Nghĩ lại cậu đột nhiên cảm thấy Triệu Nhiên Chi đến đây ăn cơm cũng không có vấn đề gì, có điều, nếu hần là nữ thì càng tốt.

Cậu thường thấy trên TV, nếu một người phụ nữ gả cho một người đàn ông thì sẽ chuyển đến sống cùng người đàn ông đó, mà cậu lại là con chồng trước, không chỉ có khả năng bị cướp mất tình yêu và sự quan tâm của mẹ kế, còn có thể không được sống cùng mẹ kế. Nếu như vậy thật quá bị thương, cho nên cậu nhất định không thể để cho mẹ kế gả cho Triệu Nhiên Chi.

Không thể không nói là Lý Á Kiệt lo nghĩ hơi quá xa, ít nhất hiện tại Triệu Nhiên Chi hoàn toàn không có ý nghĩ như vậy. Lấy thân phận và địa vị của anh, căn bản anh chưa từng nghĩ tới mình sẽ động tâm với Liễu Xuân Oánh, tuy rằng cô rất đẹp.

Đúng như lời đã nói, Triệu Nhiên Chi khuya mới tan tầm trở về. Liễu Xuân Oánh và Lý Á Kiệt vẫn đang chờ anh. Người ta chi tiền, cô tất nhiên muốn đợi người cùng ăn, nếu không thì rất không phải phép.

Lý Á Kiệt méo máo, cậu rất đói. Nếu không phải do Triệu Nhiên Chi, cậu đã sớm ăn no, sau đó nắm lấy bàn tay ấm áp của mẹ kế, cùng nhau ra ngoài tản bộ. Hừ, Triệu Nhiên Chi thật đáng ghét!

Triệu Nhiên Chi đẩy cửa ra liền nhìn thấy Lý Á Kiệt đang chống đầu, hai mắt nhìn chăm chăm vào đồ ăn. Anh có chút buồn cười, cũng cảm động, cảnh tượng này cho anh cảm giác ấm áp. Anh bước tới, xoa đầu cậu, nhận được cái nhìn xem thường của Lý Á Kiệt.

Liễu Xuân Oánh không để ý. Cô vội vàng xới cơm, cô biết Lý Á Kiệt đã rất đói bụng.

Triệu Nhiên Chi có lẽ phép nhận bát cơm, cảm giác này thật tốt. "Ngày mai hai người không cần chờ tôi đâu. Đã rất muộn rồi."

Lý Á Kiệt gật đầu, đúng là quá muộn. Lần đầu tiên cậu thấy người đàn ông này có điểm tốt.

Liễu Xuân Oánh cũng cảm thấy vậy, nhưng nếu phải thực sự không đợi, cô không làm được. Bên ngoài gật đầu, trong lòng cô lại tính toán cho Lý Á Kiệt ăn trước, còn cô chờ một chút cũng không có vấn đề gì.

Nói xong, tất cả mọi người đều yên lặng ăn cơm, bởi vì vốn dĩ chẳng có điều gì để nói.

Lý Á Kiệt muốn giống như trước đây, dính bên người mẹ, kể cho mẹ kế nghe những chuyện thú vị trên lớp, nhưng cậu không muốn cho người đáng ghét kia biết, nên cũng ngậm miệng lại. Cậu càng chán ghét Triệu Nhiên Chi hơn, hần dám chiếm đoạt thời gian vui vẻ của cậu và mẹ kế.

Tuy rằng nói lúc ăn và ngủ không nói chuyện, nhưng vừa mới quen biết, Liễu Xuân Oánh không quá nghiêm khắc, ngược lại cô cảm thấy mọi người cùng nhau trò chuyện náo nhiệt mới tốt, Lý Á Kiệt mới có thể thích cô hơn.

Liễu Xuân Oánh theo thói quen gấp miếng sườn kho tàu nào ngon cho Lý Á Kiệt, bản thân lại không ăn cái gì. Cô ngừng đầu lên thấy Triệu Nhiên Chi đang nhìn mình chăm chăm, cho rằng anh cũng muốn ăn sườn, cố ý đổi đổi đĩa sạch gấp cho anh một miếng sườn.

Triệu Nhiên Chi hơi sùng sốt. Anh không nghĩ là Liễu Xuân Oánh sẽ gấp đồ ăn cho mình. Có qua có lại, anh cũng gấp cho Liễu Xuân Oánh một miếng, quá kích động nên anh không chú ý mặt trên miếng sườn toàn mỡ.

Vì thế, thương thay cho Liễu Xuân Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19

Cha mẹ chính là thầy giáo tốt nhất của con cái. Mọi hành động, lời nói đều ảnh hưởng đến hành vi và tư tưởng của đứa nhỏ, cho nên cha mẹ phải làm gương tốt cho con cái. Liễu Xuân Oánh muốn dạy dỗ Lý Á Kiệt thành một đứa trẻ ngoan lễ phép, nên bản thân cô phải lễ phép trước.

Liễu Xuân Oánh muốn ăn hết miếng sườn Triệu Nhiên Chi gấp cho. Cô cũng thấy được mặt trên miếng sườn toàn mỡ, và có được hệ thống nhắc nhở, nhưng nghĩ tới công cuộc giảm béo thành công, cô đoán chắc yêu cầu hẳn đã không còn nghiêm khắc như trước. Vì vậy, Liễu Xuân Oánh không do dự ăn hết miếng sườn.

"Đình, cảnh cáo, cảnh cáo. Năng lượng vượt quá quy định. Là một mẹ kế ưu tú, mong ký chủ duy trì dáng người mà cô vất vả khôi phục để còn phác gục Triệu Nhiên Chi. Để cho ký chủ nhớ kỹ bài học này, phạt cô điện giật một phút." Hệ thống vừa dứt lời, Liễu Xuân Oánh cảm nhận được sự đau đớn quen thuộc. Cũng may là cô đã thành thói quen, không giống như lúc đầu toàn thân run rẩy rõ ràng.

Trên mặt đầy mồ hôi, lấy lý do bản thân không thoải mái, cô chậm rì rì về phòng ngủ của mình. Nhìn cô khổ sở như vậy, Lý Á Kiệt đau lòng muốn chết. Mỹ vị trong miệng cũng mất đi hương vị, cậu lo lắng đi theo mẹ kế, muốn đỡ người thì lại bị một gã đáng ghét nhanh chân đến trước. Cậu trừng mắt liếc hẳn một cái, chân dài như vậy làm gì chứ. Chờ đến khi trưởng thành, chân cậu nhất định dài hơn hẳn.

Triệu Nhiên Chi vừa mới chạm vào Liễu Xuân Oánh đã bị điện giật run lên một cái, anh có chút không hiểu được. Lúc anh định đỡ cô lần nữa, Liễu Xuân Oánh đã tốt, có sức lực cự tuyệt.

Nhưng cô không có gan tiếp tục ăn com. Ai biết tình huống như vậy còn xảy ra không, thân thể nhỏ của cô không chịu nổi một lần điện giật nữa đâu.

"Đình, cảnh cáo, cảnh cáo, gặp vấn đề mà trốn tránh không phải điều mẹ kế tốt nên làm. Hơn nữa, đó là bổ dưỡng tương lai của Lý Á Kiệt, xin hãy nỗ lực phác gục anh ta!"

Liễu Xuân Oánh cạn lời trợn trắng mắt, bắt đầu xoay người bước ra phòng khách. Sau cùng cô chỉ có thể ăn com mới rau dưa, thật khổ mà.

Từ lúc này, Liễu Xuân Oánh bắt đầu khoảng thời gian sống khổ sở nhất. Người khác ăn thịt cô chỉ có thể nhìn, người khác ăn sung mặc sướng, cô cũng chỉ có thể chịu đói bụng. Cô hỏi cuộc sống như vậy bao giờ mới kết thúc thì hệ thống trả lời rằng, "Khi nào ký chủ làm cho Triệu Nhiên Chi quý gối dưới váy thạch lựu, lúc đó mới dừng lại."

Để kích thích Liễu Xuân Oánh, hệ thống đối xử với cô vô cùng nghiêm khắc, dầu mỡ một chút không được dính, cô ăn còn chưa no được năm phần đã báo động nhắc nhở.

Vì cái miệng của mình, vì bản thân có thể ăn ngon ngủ ngon, Liễu Xuân Oánh hạ quyết tâm tấn công Triệu Nhiên Chi. Mặc kệ như thế nào, trước mắt cô cứ làm anh ta thích mình rồi tính tiếp.

Nhưng đây thật ra là một nan đề, đàn ông đẹp trai như vậy, lại còn là thổ hào, sao có thể coi trọng cô? Ha ha, cô cứ nằm mơ đi!

Rõ ràng biết đây là ngọn núi vô pháp vượt qua, Liễu Xuân Oánh vẫn muốn cố gắng. Cô yên lặng tán thưởng dung khí của mình.

Cô chủ động đưa ra yêu cầu làm com mỗi ngày với Triệu Nhiên Chi làm anh cao hứng muốn chết. Mục đích đã đạt được, anh không suy nghĩ liền đáp ứng luôn. Tránh cho người ta thấy biểu hiện vội vàng của mình, anh cố ý ở lại văn phòng đến khuya mới về, làm xong công việc trong tay, hủy bỏ hết xã giao, vội vã chạy về nhà.

Anh quá nóng vội, Liễu Xuân Oánh còn đang bán khoai tây. Anh đành xăm xít trở về nhà mình, tắm rửa, chính đồn bản thân thật tốt, lúc này Liễu Xuân Oánh cùng Lý Á Kiệt đã về.

Trong phút chốc, đôi mắt Triệu Nhiên Chi sáng lên.

Lý Á Kiệt hung tợn trừng mắt liếc Triệu Nhiên Chi một cái, thầm nói "người xấu".

Tâm trạng của Triệu Nhiên Chi đang vô cùng tốt, sức ăn cũng không ít. Liễu Xuân Oánh mang theo tâm tư khác thấy anh như vậy, chuyển món anh thích đến trước mặt, mà đó đồng thời là món Lý Á Kiệt thích.

Lý Á Kiệt cực kỳ ủy khuất, cảm thấy sự việc mình lo sợ nhất đã xảy ra. Mẹ kế của mình bị Triệu Nhiên Chi cướp mất rồi, thật đáng ghét.

Liễu Xuân Oánh cũng cảm thấy bản thân như vậy không tốt. Lý Á Kiệt tay ngắn, không tiện gấp đồ ăn, mà mục đích cuối cùng của cô là trở thành một mẹ kế tốt, Triệu Nhiên Chi chỉ là thuận tiện, nên cô không thể ủy khuất Lý Á Kiệt.

Cô suy nghĩ, để Lý Á Kiệt cùng Triệu Nhiên Chi ngồi cùng nhau, còn mình ngồi đối diện, cũng thuận tiện soát hảo cảm với Triệu Nhiên Chi.

Ăn đồ Liễu Xuân Oánh làm xong, có lần ăn đồ người khác Triệu Nhiên Chi không còn thấy ngon nữa, nhiều khi chỉ ăn một nửa liền thôi, anh rất thèm.

Vì thế anh đưa ra ý tưởng muốn bỏ vốn nhập cổ phần đầu tư giúp Liễu Xuân Oánh mở một quán cơm gia đình, như vậy không phải một ngày ba bữa anh đều có thể ăn rồi sao? Anh yên lặng tán thưởng bản thân.

Liễu Xuân Oánh mếu máo, quả nhiên là tác phong của thổ hào, tùy tiện mở miệng là có thể mở ra một quán cơm gia đình. Có điều như vậy cũng tốt, ai không đồng ý là kẻ ngốc. Mở một quán ăn nhất định kiếm được nhiều tiền hơn bán khoai tây, như thế tài chính cho sự nghiệp giáo dục của Lý Á Kiệt có thể tăng rồi.

Triệu Nhiên Chi rất vui vẻ, lập tức làm việc, rất nhanh quán cơm gia đình của Liễu Xuân Oánh được khai trương.

Thời gian quả là vũ khí sắc bén. Mỗi ngày ăn uống cùng Liễu Xuân Oánh, mặc kệ ban đầu có tình hư ý giả, cảm tình giữa hai người cũng chậm rãi nảy sinh, chỉ là cả hai đều không rõ đó là loại cảm tình nào, bạn bè hay tình yêu. Việc này kéo dài cho đến khi Triệu Nhiên Chi bị giục kết hôn.

Mỗi ngày bị an bài đi gặp đủ loại danh môn khuê tú, cho dù Triệu Nhiên Chi có mạnh mẽ như trâu cũng bị tra tấn đến tiều tụy. Liễu Xuân Oánh thấy rất kỳ quái, trước kia cô đi xem mặt cũng không đến mức như anh đâu.

Triệu Nhiên Chi lười nhác nằm ở trên sofa, hữu khí vô lực, hoàn toàn không muốn giải thích. Phụ nữ quả là mạnh mẽ như hổ.

Tuy Lý Á Kiệt không quá thích Triệu Nhiên Chi, nhưng quen biết đã lâu, cậu thấy anh như vậy, lần đầu tiên ngoan ngoãn ngồi bên người anh an ủi, "Mẹ cháu rất lợi hại, chú có vấn đề thì cứ nói với mẹ cháu, mẹ nhất định sẽ giải quyết được. Lần này thấy chú đáng thương như vậy, cháu cho chú mượn mẹ cháu một ngày."

Liễu Xuân Oánh nghe được hần nói như vậy xém nữa ngã. Cô thực sự không biết mình nên cao hứng vì được cậu sủng bái như vậy hay cạn lời vì cậu trực tiếp đưa mình cho Triệu Nhiên Chi mượn nữa. Áp tai nghe lén, cô muốn xem Triệu Nhiên Chi sẽ nói gì.

Lời của Lý Á Kiệt làm Triệu Nhiên Chi nảy ra ý tưởng. Anh cao hứng bế Lý Á Kiệt lên, hôn cậu một cái.

Lý Á Kiệt ghét bỏ lau miệng, trong mắt lại thẹn thùng, "Bỏ cháu xuống. Cháu lớn rồi, không cần chú bế đâu!"

"Cháu đã nói cho chú mượn một ngày nên không được đổi ý." Anh hiểu rõ địa vị của Liễu Xuân Oánh trong lòng Lý Á Kiệt, sợ cậu đổi ý nên cố ý hỏi lại.

"Hừ," Lý Á Kiệt rất không vui, "Nam tử hán đại trượng phu, nói một là một, hai là hai, cháu nói một ngày là một ngày. Mà chú cũng phải nhớ kỹ đấy."

Triệu Nhiên Chi cảm thấy đứa nhỏ này thật quá đáng yêu mà, buồn bực trong lòng cũng tam biến, liền có tâm tình đùa giỡn với cậu, "Cháu? Đại trượng phu? Chờ mấy năm nữa đi!"

Lý Á Kiệt trừng mắt liếc Triệu Nhiên Chi một cái. Người này quá xấu xa, một cậu cảm thấy hần đáng thương, còn cho hần mượn mẹ kế yêu quý nhà mình đến giúp đỡ hần. Lần sau cậu sẽ không như vậy nữa.

Liễu Xuân Oánh vội vàng tiến tới ôm lấy cậu an ủi. Lý Á Kiệt ở trong lòng mẹ kế, tâm tình nháy mắt liền tốt lên. "Cháu cho chú mượn một ngày thì thế nào? Mẹ kế thuộc về cháu rất nhiều ngày, hừ."

Mà rất nhanh cậu không còn suy nghĩ như vậy, bởi vì cậu phát hiện ra gã đàn ông nào đó vô cùng không biết xấu hổ, cho hần mượn, mẹ kế của cậu liền không còn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 20

Triệu Nhiên Chi đưa Liễu Xuân Oánh về nhà. Phong cảnh dọc đường hoàn toàn chứng minh người đàn ông nào đó là thổ hào, không, là thổ hào trong thổ hào. Chỉ tính riêng diện tích nhà ở cùng hoa viên đã có thể bỏ xa rất nhiều người không chỉ vài con phố.

Thấy điều kiện gia đình nhà người ta tốt như vậy, Liễu Xuân Oánh tự động đem quan hệ hai người định nghĩa thành bàn bè.

(Lúc quan trọng thì chị chùn bước là thế nào (┐ ㄟ ┐) Bình thường người ta muốn còn chẳng được.)

Cô chờ đợi khoảnh khắc bản thân đối mặt với kịch bản tình cảm hào môn cầu huyết. Không biết cô sẽ bị ăn một cái tát hay người ta ném cho cô một số tiền xa xỉ để cô ngoan ngoãn chạy lấy người?

Cô đột nhiên cảm thấy mình tốt nhất không nên nói gì hết, quá mệt mỏi.

Hai người vừa bước vào, một đứa trẻ tầm mười tuổi nhào tới gọi baba, Triệu Nhiên Chi vô cùng thuần thục ôm cậu lên, xoay một vòng, tươi cười giống như những người bố bình thường khác.

Cô không nghĩ tới Triệu Nhiên Chi thế mà đã có một đứa con trai mười tuổi, lại có chút quen mắt. Cô hồi tưởng, u a, đây không phải đứa nhỏ ăn nói dễ thương kia sao? Quả nhiên là trẻ con, cho dù là một đứa nhỏ thông minh, trưởng thành cũng có một mặt như vậy.

Triệu Nhiễm đã sớm chú ý tới người phụ nữ đứng bên cạnh lão ba nhà mình. Cậu lén lút quan sát, ừ, xinh đẹp, có điều cậu cảm thấy có chút quen thuộc.

Liễu Xuân Oánh nở nụ cười tươi với cậu. Đứa nhỏ này nhất định có mục đích khi giúp cô lúc trước, tuy rằng làm cô hoàn toàn đứng vững "thị trường" ở công trường học, song cô không hề xem nhẹ chuyện mình bị cậu mượn tay làm việc. Cậu không có ác ý, chỉ muốn trừu cậu một chút thôi.

Triệu Nhiễm bị cô tóm được, lại cười như vậy, rốt cuộc cũng nhớ ra mình đã gặp cô ở đâu. Sắc mặt cậu hơi ㄟ, quay đầu, làm bộ không biết.

Liễu Xuân Oánh đắc ý cười, quả nhiên là trẻ con! Cô xoay người liền nhìn thấy một soái ca trung niên đang xụ mặt, khí thế lạnh như băng, làm nụ cười trên mặt cô cứng lại. Vừa nữa ông hẳn không nhìn thấy mình bắt nạt đứa nhỏ nhà ông!

"Ba, đây là Liễu Xuân Oánh, bạn gái con!" Triệu Nhiên Chi cố ý nhấn mạnh ba chữ bạn gái, đây cũng là mục đích duy nhất hôm nay anh trở về. Nếu biết anh có bạn gái, bọn học chắc sẽ không bức mình đi xem mặt nữa.

Liễu Xuân Oánh cả người đều không tốt. Vị soái ca trung niên kia lại là bố của Triệu Nhiên Chi. Dưới cái nhìn của người lớn, hành vi vừa nãy của cô không phải càng đáng giận sao?

Cô cứng đờ cười với ông, "Bác trai, xin chào!" Sau đó chờ ông nổi giận lôi đình. Kết quả là cho đến tận khi cô com nước xong xuôi rồi đi, chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Không biết vào sao Liễu Xuân Oánh lại cảm thấy hơi thất vọng. Tuồng kịch hào môn đi đâu rồi?

Cô không hề biết, trong khoảng thời gian ngắn cô ở đó, người nhà Triệu Nhiên Chi đã điều tra rõ ràng. Gia thế có thể tính là trong sạch, bản thân có năng lực, lớn lên xinh đẹp, tố chất cá nhân không tồi, chỉ có vấn đề là cô mang theo con chồng trước, làm người khác có chút không thoải mái. Do dự một hồi, cuối cùng họ quyết định thuận theo theo tự nhiên.

Triệu Nhiễm phản ứng ngược lại. Cậu cảm thấy nhất định không thể để lão ba nhà mình ở bên Liễu Xuân Oánh, nếu không cuộc sống sau này của cậu chắc chắn không tốt. Người phụ nữ này cùng những người trước kia không giống nhau, cô có não. Nhưng cậu không muốn có mẹ kế, mẹ kế đều là kẻ có tâm tư độc ác.

Vì thế, cậu dọn về ở cùng Triệu Nhiên Chi, tình nguyện tốn thêm một giờ đi đường, cậu muốn mọi lúc mọi nơi giám sát lão ba nhà mình, phòng ngừa người phụ nữ nào đó thừa cơ chen vào.

Triệu Nhiên Chi không cự tuyệt. Lúc trước anh mua căn hộ này vì tiện cho cậu đi học, ai biết trang trí xong thì cậu lại nhảy lóp lên cao trung, và tất nhiên là cậu sẽ không ở đây.

Đây cũng là lý do vì sao Liễu Xuân Oánh không hề gặp lại Triệu Nhiễm.

Triệu Nhiễm đến ở với Triệu Nhiên Chi được một đêm thì phát hiện ra nhà Liễu Xuân Oánh lại gần như vậy. Mỗi ngày đều gặp mặt, không có gì cũng thành có gì. Cảm giác nguy cơ bùng nổ, cậu làm nũng, sống chết lôi kéo Triệu Nhiên Chi chuyển nhà, chỉ tiếc là lão ba nhà cậu lại vì đồ ăn mà nhất quyết không đi.

Trải qua thời gian dai huấn luyện như vậy, trù nghệ của Liễu Xuân Oánh lại tiến thêm một bậc. Trong mắt hệ thống rốt cuộc cũng coi như đạt tiêu chuẩn, nhưng vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ. Nguyên nhân bởi vì Liễu Xuân Oánh chưa phát huy được hết tác dụng của các món ăn, cũng chưa nhớ kỹ đặc điểm của đồ ăn, nên vẫn không thể nhận được phần điểm kia.

Nhưng chừng này cũng đủ làm cho dạ dày của Triệu Nhiên Chi không thể rời bàn tay của Liễu Xuân Oánh.

Sau khi Liễu Xuân Oánh mở quán cơm gia đình, làm ăn càng ngày càng tốt, các thực đơn hệ thống cung cấp được không ít người có thân phận có địa vị truy phùng. Khách đông, một mình Liễu Xuân Oánh căn bản lo không hết việc. Cô bắt đầu bồi dưỡng hai đồ đệ, dạy dỗ xong cô liền hoàn toàn buông tay, chỉ tập trung nấu cơm cho Lý Á Kiệt.

Ban đầu cô học nấu ăn cũng vì mục đích này.

Mà Triệu Nhiên Chi là người hay bắt bẻ, sau khi ăn một hai lần, rốt cuộc lại cảm thấy có chút không quen. Lúc không bận, anh tình nguyện đói bụng, lái xe về nhà, cũng vì không ủy khuất bản thân mà vị đại thiếu gia này có thể quý xuống.

Ban đầu Triệu Nhiễm vô cùng khinh bỉ lão ba nhà mình. Phú quý bất năng đảm, uy vũ bất năng khuất. Một người anh minh thần võ như vậy lại vì mấy bữa cơm mà thỏa hiệp, thực sự vô cùng tổn hại đến hình tượng uy vũ hùng tráng trong lòng cậu.

Có điều, đến khi cậu được ăn thử một lần thì không bao giờ cậu nghĩ như vậy nữa. Cậu vui đầu tiên cuồng ăn, quá ngon, không thể nghĩ đến việc khác.

Không thể không nói, hai người bọn họ quả nhiên là cha con ruột.

Lý Á Kiệt hung hăng trừng mắt nhìn hai kẻ đang chiến đấu hăng hái kia, nội tâm mãnh liệt rơi lệ. Người trước không đi thì chớ, lại còn kéo thêm một kẻ cùng cậu tranh đoạt đồ ăn, bọn họ quá xấu xa rồi.

Liễu Xuân Oánh xem nhẹ lượng cơm của hai người. Lần đầu tiên cô hoàn toàn không ăn cơm.

Lý Á Kiệt thấy vậy càng thêm không thích Triệu Nhiễm, tâm hồn ăn uống.

Triệu Nhiễm cũng biết bản thân lúc này hơi quá. Cậu ngưng ngưng, ngày hôm sau tặng cho Lý Á Kiệt người máy cậu thích nhất. Lý Á Kiệt ngao kiêu hất mặt cự tuyệt.

Mẹ kế đã sớm bỏ ra nhiều tiền mua cho cậu đồ chơi cậu thích rồi. Không có ai tốt hơn mẹ kế cả!

Cậu dứt khoát đưa ra yêu cầu của mình, "Nếu cậu thực sự muốn tôi tha thứ, cậu và bố cậu tốt nhất nên đi đi!" Hai người đều có tiếng là học sinh nhảy lớp, có biết lẫn nhau một chút, và ít nhất là cả hai đều không phải dạng ngu ngốc.

Triệu Nhiễm không chỉ không tức giận, ngược lại còn vì tìm thấy đồng minh mà cao hứng, "Đồng ý. Có điều tôi cần cậu phối hợp!"

Lý Á Kiệt gật đầu đáp ứng. Chỉ cần có thể đuổi người đàn ông kia ra ngoài, mọi chuyện đều có thể từ từ nói.

Sau khi hai người kết thành liên minh, hầu như ngày nào cũng đi cùng nhau, trong mắt người lớn thì có vẻ quan hệ rất tốt. Liễu Xuân Oánh vô cùng cao hứng, con trai nhà mình cái gì cũng tốt, chỉ có vấn đề là quá hướng nội, không có một người bạn. Hiện giờ Triệu Nhiễm tới, hai đứa trẻ ở bên nhau, cô cảm giác cậu tươi cười nhiều hơn.

Cô nào biết Lý Á Kiệt cười vì cậu nghĩ đến việc mình có thể làm Triệu Nhiên Chi rời xa mẹ kế nhà mình, không còn cùng mình đoạt mẹ kế.

Nhưng rất nhanh, liên minh giữa hai đứa trẻ xuất hiện vấn đề, âm ỉ cãi lộn hết lên.

~~~~~
Lý Xuân Oánh tự bỏ não nhiều quá (￣▽￣)~

Lý Á Kiệt vẫn đáng yêu như thế. Triệu Nhiễm cũng rất đáng yêu (☆ω☆)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 21

Lý Á Kiệt cảm thấy mẹ kế nhà mình là người tốt nhất thế giới, Triệu Nhiễm cũng đồng thời cảm thấy lão ba nhà mình đẹp trai vô địch thiên hạ, không có ai xứng đôi.

Hai đứa nhóc này coi như là tương đối thông minh, nhưng hai đứa trẻ thông minh thì cũng mới chỉ lớn đến vậy, vẫn thường đem suy nghĩ trong lòng nói ra. Nói ra thì mất lòng nhau, càng về sau, mâu thuẫn giữa hai đứa trẻ càng sâu. Nhẫn nhịn không nổi, hai đứa trẻ bắt đầu cãi nhau.

Sau khi biết được nguyên nhân hai đứa trẻ cãi nhau, Liễu Xuân Oánh dờ khóc dờ cười, an ủi hai đứa nhóc một hồi. Một đứa ngao kiêu không thèm nhìn, đứa kia lại càng cảm thấy bản thân mình đúng, càng ủy khuất, khóc đến thê thảm.

Không có cách nào, cô đành phải từ bỏ, nhìn qua Triệu Nhiên Chi, ý bảo anh giải quyết. Vấn đề ở trình độ này nhất định anh có thể làm được.

Triệu Nhiên Chi nhận được tín hiệu của Liễu Xuân Oánh, vô cùng quyết đoán cho mỗi đứa hai bàn tay vào móng. Lòng tự trọng của hai đứa nhỏ bị đá kích nghiêm trọng, ủy khuất nhìn chằm chằm Triệu Nhiên Chi, đồng thời cũng ngừng khóc. "Là đàn ông thì ngậm miệng lại. Khóc suốt mướt còn ra thể thống gì."

Hiệu quả vô cùng tốt. Liễu Xuân Oánh rất tò mò tại sao anh lại biết làm như vậy có thể là hai đứa nhỏ ngừng khóc. Gặp phải tình huống như vậy, các bậc phụ huynh thường nhẹ nhàng an ủi, sợ nói nặng lời lại không có hiệu quả.

Triệu Nhiên Chi thực dứt khoát trả lời, "Hồi nhỏ anh cũng bị như vậy."

Cô cạn lời, hóa ra là anh có kinh nghiệm.

Có điều, từ việc này Liễu Xuân Oánh cảm thấy một gia đình đúng là cần có một người đàn ông, đứa trẻ cần có một người bố. Có nhiều lúc, nhiều chuyện, người mẹ không thể nào thay thế được, đầu cho người mẹ đó yêu con mình đến mức nào.

Lần đầu tiên cô chân chính tán thành lời nói của hệ thống. Cô nghiêm túc muốn kiểm cho Lý Á Kiệt một người bố tốt. Sau một thời gian dài quan sát và tiếp xúc, cô thấy Triệu Nhiên Chi thực sự rất thích hợp.

"Có tư tưởng, có giác ngộ, kế hoạch dường thành mẹ kế đã có hiệu quả ban đầu. Xin hãy không ngừng cố gắng."

Sau khi bị thu thập hai đứa nhóc trở nên ngoan không ít, nhưng chỉ là biểu hiện bên ngoài. Một bên hai đứa trẻ kết đồng minh cố gắng đạt đến mục đích chung là ngăn cản Liễu Xuân Oánh và Triệu Nhiên Chi tiếp xúc với nhau, một bên lén lút đánh nhau. Bọn họ là đàn ông, phải dùng cách thức của đàn ông.

Liễu Xuân Oánh rất không yên tâm. Hai đứa nhóc này còn nhỏ, không hiểu chuyện, ra tay không biết nặng nhẹ, nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao. Cô lập tức muốn ngăn cản, không nghĩ tới lại bị Triệu Nhiên Chi ngăn cản.

Cô lén đi theo hai đứa nhỏ, phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, một khi gặp tình huống khẩn cấp lập tức xuất hiện ngăn cản.

May là còn tốt, hai đứa bình an vượt qua. Liễu Xuân Oánh còn phát hiện ra sắc mặt Lý Á Kiệt càng ngày càng hồng hào, thân thể cũng ngày càng rắn chắc, thoạt nhìn so với trước kia thì khỏe mạnh hơn nhiều.

"Trẻ con phải chạy nhảy nhiều mới khỏe mạnh được. Làm một mỹ nam an tĩnh không hề tốt." Trước khi đứa nhỏ nhà mình đến ở cùng, mỗi ngày anh đều rất thuận lợi nhìn thấy Liễu Xuân Oánh nên không cảm thấy có vấn đề gì cả, mấy ngày đầu không gặp nhau, anh cũng chỉ cho rằng bản thân thêm ăn. Hiện tại anh thường giả bộ như mưu kế của đứa nhỏ nhà mình thành công, ngoại trừ mỗi ngày đều được ăn mỹ vị, anh vẫn cảm thấy thiếu cái gì.

Lần trước, sau khi đưa Liễu Xuân Oánh đi gặp bố mẹ mình, anh cảm thấy giữa hai người có sự thay đổi. Anh không ngạc nhiên, chậm rãi hiểu được bản thân có cảm xúc khác thường với Liễu Xuân Oánh.

Anh có một đứa con vợ trước, Liễu Xuân Oánh cũng có một đứa, vừa vặn.

Thời gian dài, anh cũng bắt đầu nghĩ làm sao để trở thành một người bố tốt. Trong lòng Liễu Xuân Oánh, Lý Á Kiệt chiếm vị trí không hề nhỏ, anh thấy mình có thể xuống tay từ cậu.

Còn con anh, anh càng không lo lắng. Nó giống anh, hẳn sẽ rất nhanh bị trù nghệ của Liễu Xuân Oánh bắt làm tù binh. Quả nhiên sau một tháng, bố mẹ Triệu muốn Triệu Nhiễm trở về nhà cũ, Triệu Nhiễm sống chết không đi.

Anh thuận theo tự nhiên để đứa nhỏ nhà mình cùng Lý Á Kiệt tạo quan hệ tốt. Quan hệ giữa hai đứa nhỏ rất thuần khiết, việc cậu đánh tôi một cái, tôi đẩy lại cậu một cái đều có khả năng làm cho hai đứa nhỏ trở thành anh em thân thiết. Quan hệ hai đứa nhỏ không tôi giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Triệu Nhiễm không biết bản thân bị lão ba nhà mình biến thành quân cờ. Cậu còn vì mình và Lý Á Kiệt thực hiện được mưu kế mà đắc chí, mà Lý Á Kiệt cũng cảm thấy Triệu Nhiễm trừ bỏ không biết phân biệt tốt xấu ra, là một người bạn không tồi.

Anh cũng rất tự nhiên nói muốn Lý Á Kiệt mỗi ngày cùng nhau tập luyện. Bởi vì anh muốn dạy dỗ con trai nhà mình, thuận tiện dạy dỗ luôn bạn tốt kiêm hàng xóm của con trai.

Lý Á Kiệt hăm mộ nhìn cơ bắp rắn chắc của Triệu Nhiên Chi. Cậu hăm mộ đôi chân dài của anh, hăm mộ cả khí thế bá đạo của anh. Cậu cảm thấy nếu bản thân trở thành người như vậy, cậu có thể nhẹ nhàng ôm mẹ kế, kiếm không ít tiền, giúp cô hưởng phúc.

Bên cạnh cậu ngoại trừ Triệu Nhiên Chi thì không có ai lợi hại hơn.

Bất tri bất giác, Lý Á Kiệt coi Triệu Nhiên Chi thành thần tượng. Ngoại trừ Liễu Xuân Oánh, Triệu Nhiên Chi cũng trở thành đối tượng bắt chước của cậu. Giọng nói của cậu trở nên lớn hơn, cảm giác càng giống một người đàn ông thực thụ.

Thấy cậu không còn nũng nịu, nhỏ nhẹ, Liễu Xuân Oánh hoàn toàn yên tâm. Cô cảm thấy cứ theo tốc độ đó, Lý Á Kiệt sẽ không trở thành một thằng đàn bà.

Nhưng cái gì cũng có nhược điểm. Cậu không còn ở trước mặt Liễu Xuân Oánh làm nũng khiến cho cô có chút không quen, vô cùng hoài niệm xúc cảm tốt đẹp đến từ khuôn mặt của Lý Á Kiệt. Nhưng cô cũng biết với mỗi đứa trẻ đang chậm rãi lớn lên, đây đều là quá trình cần thiết phải trải qua.

Cô vì cậu mà thấy cao hứng, cũng vì bản thân mà tiếc nuối. Mẹ kế kì thực là một chức vị không hề nhẹ nhàng, khó có thể tùy hứng. Nếu không phải đang làm nhiệm vụ, Liễu Xuân Oánh không thể khẳng định bản thân lúc này có thể vô tư như vậy hay không.

"Ký chủ không cần hoài nghi bản thân. Cô đang làm không tệ, nhưng xin hãy tiếp tục kiên trì, mau chóng cho Lý Á Kiệt một người bố. Cùng Triệu Nhiên Chi trở thành một gia đình hoàn chỉnh."

Liễu Xuân Oánh bắt đầu dần dần thực hiện cái nhiệm vụ mà cô cố tình quên mất này.

Cô dùng ngữ khí đùa giỡn nói với Triệu Nhiên Chi: "Nếu tôi nói tôi muốn gả cho anh, anh có cưới tôi không?"

Cô không nghĩ tới Triệu Nhiên Chi lấy thái độ nghiêm túc, ngồi ngay ngắn, trả lời: "Anh sẽ!" Nói xong, anh lập tức lấy ra một cái hộp nhẫn, cầm lấy bàn tay của Liễu Xuân Oánh, đeo nhẫn lên, "Nếu anh nói anh muốn cưới em, em có nguyện ý gả cho anh không?"

Mọi chuyện diễn biến quá nhanh, Liễu Xuân Oánh còn không phản ứng kịp, ngây ngốc hỏi, "Anh từ khi nào đã nghĩ như vậy?"

"Từ rất sớm đã có. Chỉ là em vẫn luôn không có phản ứng làm anh rất sốt ruột." Nhìn Triệu Nhiên Chi cười như không cười giải thích, Liễu Xuân Oánh hơi 囧. Cô đứng là ở phương diện này rất tri kỷ, còn không phải vì thời trẻ không hiểu chuyện như vậy mà cuối cùng không gả đi nổi, bắt đầu con đường xem mặt.

Đáp án thực ngoài dự đoán. Liễu Xuân Oánh suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Cuộc sống mẹ kế của Liễu Xuân Oánh càng thêm xuất sắc.

Chúc mừng hai anh chị về một nhà. \(\geq \nabla \leq\)/

Đừng hỏi vì sao diễn biến tình cảm lại nhanh như vậy. Làm ơn xem lại tên truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 22

Khi hai đứa nhóc về đến nơi, trong nhà đã biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bạn nam nào đó gấp không chờ nổi đem đồ của mình dọn đến nhà của Liễu Xuân Oánh, đem phòng lớn ở nhà mình nhường cho Lý Á Kiệt vốn đang ngủ cùng Liễu Xuân Oánh.

Thấy tình huống như vậy, Lý Á Kiệt lập tức đen mặt. Cậu xụ mặt ôm lấy đồ của mình đã được Triệu Nhiên Chi dọn sang hộ mang trở về, như muốn trực tiếp nói cho Triệu Nhiên Chi biết cậu không muốn. Còn cái người vẫn luôn ra sức ngăn cản hai người là Triệu Nhiễm đã vô cùng bình tĩnh tiếp nhận mọi chuyện.

Liễu Xuân Oánh nhún vai tỏ vẻ mình không có biện pháp. Cô âm thầm cười trộm. Kỳ thực cô chưa thể thích ứng với chuyển biến nhanh như vậy, thực sự rất ngượng ngùng.

Lý Á Kiệt thấy chuyện đã đến nước này thì không thêm giả bộ nữa, đem bát mẫn đặt rõ ràng trên mặt. Lúc nấu cơm, chỉ cần Triệu Nhiên Chi tới gần Liễu Xuân Oánh một chút là cậu lập tức chạy vội đến bên người cô, gắt gao dựa gần vào cô. Nhìn thấy bàn tay của người nào đó không thành thật, cậu không khách khí lập tức ngăn cản. Nhìn thấy người nào đó định gấp cho mẹ kế nhà mình cái bó xôi, cậu liền kéo ghế, ngăn cản tầm mắt của mẹ kế. Cậu không muốn cho Triệu Nhiên Chi có bất kỳ cơ hội nào đến gần mẹ kế nhà mình.

Liễu Xuân Oánh vụng trộm vui vẻ, không ngừng gấp món thịt mà mình đã mơ ước bấy lâu, ăn vô cùng thỏa mãn.

Cô có thể coi như là đã phác gục được Triệu Nhiên Chi, hệ thống rút cuộc cũng nói lỏng giới hạn. Hoàn thành nhiệm vụ được 30 điểm, hiện tại cô có tổng cộng 52 điểm.

Triệu Nhiên Chi không có cách nào, chỉ có thể tận lực về nhà sớm một chút, tranh thủ ít thời gian lúc Lý Á Kiệt chưa tan học, nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy đối với hai kẻ đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt không hề đủ chút nào.

Anh suy nghĩ, quyết định đem con trai mình làm quân cờ, bảo cậu kéo Lý Á Kiệt đi chơi. Đáng tiếc là bạn nhỏ Lý Á Kiệt không cho anh cơ hội. Tan học cậu liền về nhà, làm lơ người nào đó tận tình khuyên bảo cùng dụ dỗ.

Cậu có dự cảm, gã đàn ông nào đó nhất định đang ở sau lưng mình làm chuyện xấu. Quả nhiên, vừa vào cửa cậu nhìn thấy bạn nam nào đó đang vô si dựa vào người mẹ kế nhà mình, còn mẹ kế thì mặt đỏ bừng. Thật là tức chết cậu mà. Cậu tuyệt đối không lùi bước. Buổi tối cậu bỏ thêm muối vào bát canh của Triệu Nhiên Chi, hại anh phải uống thêm cả lít nước mới hết khát.

Ngày thường cậu rất khinh thường thủ đoạn đùa bỡn cấp thấp như vậy.

Triệu Nhiễm cũng rất kinh ngạc, kia vẫn là lão ba cao cao tại thượng nhà mình sao? Sao cậu nhìn thế nào cũng thấy giống y hệt mấy gã đàn ông xấu xa vậy? Thật là quá đã kích người khác rồi.

Triệu Nhiên Chi sâu sắc cảm nhận được mình không thể dễ tình huống như vậy cứ tiếp tục kéo dài. Nhìn mà không thể ăn được cùng cảm giác luôn phải đề phòng không hề tốt chút nào. Anh cảm thấy mình cần thiết phải làm cho Lý Á Kiệt biết rằng mẹ kế của cậu sẽ kết hôn, mà anh là lựa chọn tốt nhất.

Anh âm thầm bỏ vốn, lấy danh nghĩa trường học triển khai tọa đàm về □□ và phát đi một video về tôn trọng người già và phụ nữ, giúp bọn nhỏ hiểu rõ về thế yếu của phụ nữ và người già cùng thể mạnh của đàn ông, cổ vũ mọi người giúp đỡ bọn họ trong cuộc sống sinh hoạt thường ngày.

Video này tác động rất lớn tới Lý Á Kiệt. Cậu nhớ tới thời gian đầu, mẹ kể vì cậu mà mỗi ngày đi sớm về trễ, cực khổ bán khoai tây, cô cũng vì bỏ sung dinh dưỡng cho cậu mà để dành hết thịt cho cậu, còn cô lại ăn chay.

Người đàn ông kia tuy rất đáng ghét, nhưng nếu trở thành thần tượng của mình thì hẳn thực sự không tồi. Hẳn có tiền, có năng lực, mẹ kế nhà mình đi theo hẳn hẳn sẽ thoải mái hơn rất nhiều. "Mẹ, người thật tốt!" Cậu xoay người, khó có được một lần làm nũng, ôm chặt lấy Liễu Xuân Oánh.

Liễu Xuân Oánh thấy rất kỳ quái, cũng thật cao hứng. Đứa nhỏ này càng lớn càng tự lập, cô đã rất lâu không hưởng thụ đãi ngộ như vậy. Cô có chút hoài niệm, yêu thương xoa mái tóc mềm mại của cậu, "Ai bảo con là con trai của mẹ!"

Nghe Liễu Xuân Oánh nói như vậy, Lý Á Kiệt khẽ động, lấy dũng khí hỏi, "Mẹ, nếu người có người khác sẽ vẫn đối xử tốt với con như vậy sao?" Đây là điều cậu lo lắng nhất. Cậu vẫn luôn sợ, sợ người quan tâm đến mình nhất sẽ bị người khác đoạt mất. Nhưng hôm nay, sau khi xem video đó, cậu cảm thấy bản thân không nên ích kỷ như vậy, mẹ kế cũng cần có người quan tâm. Hiện tại cậu còn quá nhỏ, không những không thể chăm sóc mẹ kế mà còn cần mẹ kế chăm lo. Triệu Nhiên Chi thật sự có thể coi là lựa chọn tốt nhất.

Liễu Xuân Oánh vẫn luôn biết nỗi lo của Lý Á Kiệt, cho nên khi nhìn thấy cậu giẫy vò Triệu Nhiên Chi như vậy cô cũng không nói cậu không đúng. Cô sợ với tình cách quá mức miễn cảm cậu phải chịu tổn thương một lần nữa, không nghĩ đến hôm nay cậu lại nói ra. "Sẽ không. Con là con trai mẹ. Mẹ không đối xử tốt với con thì còn muốn tốt với ai nữa."

"Thế còn chú Triệu Nhiên Chi?" Cậu có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô cười, "Đương nhiên là không. Hơn nữa mẹ còn muốn chú ấy phải đối xử tốt với con, nếu không mẹ sẽ không cùng chú ấy ở bên nhau." Cô ôm Lý Á Kiệt vào ngực, trấn an cậu. Đây là lời nói thật.

"Cảm ơn mẹ!" Nhận được đáp án mình muốn, Lý Á Kiệt rốt cuộc yên lòng, "Mẹ, con đồng ý để hai người ở bên nhau."

Liễu Xuân Oánh cảm động khóc, đứa nhỏ này rõ ràng lo lắng, sợ hãi như vậy lại bởi vì cô mà thỏa hiệp. Đứa nhỏ này thật ngoan, cô phải nuôi nấng cậu lớn lên thành tài. Mong muốn này không hề liên quan đến nhiệm vụ.

Biết tin tức, Triệu Nhiên Chi lập tức ngậy ngậy cả người, hạnh phúc tới quá đột nhiên. Sau khi hồi phục tinh thần, anh run run gọi tài xế riêng, hủy bỏ một cuộc họp quan trọng, lái xe về nhà cũ, nói cho bố mẹ biết việc anh muốn kết hôn.

Anh muốn tốc chiến tốc thắng, chậm hơn một phút anh đều cảm thấy không an tâm.

Tài xế cảm thấy hôm nay ông chủ có phần khác thường, giống như là đang vô cùng khẩn trương và kích động, nhưng khi nhìn lại khuôn mặt tinh anh của ông chủ, ông lại cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều rồi. Ông chủ của bọn họ hoàn mỹ như vậy, sao có thể có loại cảm xúc như khẩn trương được.

Triệu phụ và Triệu mẫu nghe xong thỉnh cầu của Triệu Nhiên Chi trên mặt cũng không lộ ra biểu tình ngoài ý muốn. Ngay khi cháu nội nhà mình một đi không trở lại, đến tận nơi đón cũng không về, bọn họ đã cảm thấy Liễu Xuân Oánh tám chín phần sẽ trở thành con dâu nhà mình, hiện tại quả nhiên thế.

Con trai cùng cháu trai nhà mình đều thích, bọn họ có cự tuyệt cũng không có tác dụng gì. Chỉ hy vọng Liễu Xuân Oánh có thể đối xử tốt với cháu trai nhà mình. Cho dù mẹ của đứa nhỏ là ai, bọn họ đều thích đứa cháu nội thông minh lanh lợi này. Ngoài dự đoán của Triệu Nhiên Chi, hai ông bà đều dễ nói chuyện, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Cha mẹ bên này đã đồng ý, còn cần phải xem ngày lành nữa. Triệu Nhiên Chi vội vàng trực tiếp thỉnh vị đại sư phong thủy nổi tiếng nhất tính ngày, tìm ngày lành gần nhất để hai người đi lãnh chứng kết hôn.

Tốc độ quá nhanh. Liễu Xuân Oánh có một thân phận mới, Triệu phu nhân, đồng thời một lần nữa cô lên chức mẹ kế.

Lý Á Kiệt rốt cuộc cũng có giường riêng, đạt yêu cầu của hệ thống. Là một người đàn ông không thể mãi y lại vào mẹ kế, cậu bắt đầu ngủ một mình.

Vì kết hôn mà Triệu Nhiên Chi còn chồng chất không ít công việc chưa xử lý. Sau một ngày nghỉ ngơi sau kết hôn, anh liền bắt đầu chuỗi ngày dài tăng ca. Thời gian dài anh không có ở nhà, chăm sóc hai đứa nhóc chỉ có một mình Liễu Xuân Oánh. Cô cũng đủ kiên nhẫn cùng nghị lực, cho dù không thích trò chơi nào đó thì cũng vẫn sẽ cùng hai đứa nhỏ chơi đùa, và quan trọng là một tay trù nghệ tốt.

Dần dà, hai đứa nhóc vốn dĩ thích Liễu Xuân Oánh lại càng dính cô, một trái một phải chiếm lấy hai vị trí bên cạnh Liễu Xuân Oánh.

Vì thế, mỗi khi Triệu Nhiên Chi xong việc về nhà, anh phát hiện mình không có chỗ nào. Cả người đều không tốt, một đứa đuổi chưa đi thì một đứa khác đã lại dán lên.

Anh có ý tổ chức một buổi liên hoan dã ngoại để con trai bảo bối cùng Lý Á Kiệt chạy nhảy, lấy mỹ danh là để gần gũi với thiên nhiên, còn trên thực tế là để hai đứa nhóc không quấy rầy hai người bọn họ, nhường ra vị trí bên cạnh Liễu Xuân Oánh. Anh không nghĩ tới người ta không hề theo ý mình.

Anh bức hòa, bại lộ bản tính, nắm lấy lỗi tai của Triệu Nhiễm kéo ra ngoài. Có điều, vừa thấy có người xuất hiện anh lập tức sĩ diện buông ra, khôi phục bộ dạng tinh anh.

Liễu Xuân Oánh thật sự chịu thua hai người kia, trực tiếp bỏ qua. Cô quay đầu, không ngừng gấp cho Lý Á Kiệt đồ ăn cậu thích. Chờ hai người kia cãi nhau xong, cứu vãn lại thanh danh của bản thân, Liễu Xuân Oánh cùng Lý Á Kiệt đã ăn no, cô liền rời đi.

Lý Á Kiệt lưu lại đặc ý đào đạt cười tươi nhìn Triệu Nhiên Chi. Hừ, mẹ kế trở thành người của chú thì thế nào? Không phải mẹ kế vẫn quan tâm đến mình nhất sao.

Hôm nay hai bạn nhỏ Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm vẫn vô cùng đáng yêu (￣▽￣)~

Bạn lớn Triệu Nhiên Chi sau khi lấy vợ là mất hết cả hình tượng rồi. À, chưa lấy vợ đã mất hình tượng rồi ヾ(￣▽￣)ノ

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Đường Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Để thỏa mãn ba cái miệng tham ăn, hàng ngày Liễu Xuân Oánh đều tự giác ôm lấy việc nấu ăn. Để tránh phát sinh chuyện tranh đoạt đồ ăn, mỗi lần cô đều cố tình làm nhiều hơn một chút, nhưng không nghĩ tới ba người này thoát nhìn thông minh như vậy, rõ ràng là đã ăn no, còn cố nhét thêm vào bụng, kết quả là ăn no căng.

Cô vô cùng cạn lời, không hiểu đầu óc mấy người này chạy đi đâu mất rồi.

Cô phải to tiếng dạy dỗ một lớn hai nhỏ. Hai đứa trẻ còn nhỏ thì có thể nhân nhượng, nhưng Triệu Nhiên Chi đã lớn tướng như vậy, còn phạm phải loại sai lầm này là thế nào? Cô nghiêm mặt nhìn mấy người bọn họ uống xong thuốc hỗ trợ tiêu hóa, sắc mặt mới tốt lên một chút.

Buổi tối lúc đi ngủ, nhìn ba bố con thay nhau vào nhà vệ sinh, Liễu Xuân Oánh vừa giận vừa đau lòng. Trước kia khi hai nhà chưa về làm một cũng chưa từng xảy ra tình huống như vậy. Cô càng bỏ chút thời gian ra lo lắng cho bọn họ, ba người này ngày càng làm mấy truyện tức cười.

Tránh cho tình huống như vậy lại xuất hiện, Liễu Xuân Oánh mặc kệ ba người có thích hay không, cứ ăn theo sức ăn của mỗi người mà chia đồ ăn, mỗi người đều ăn những món giống nhau. Những chuyện khác cô cũng cố gắng xử lý công bằng, nhưng tình trạng như vậy vẫn xuất hiện.

Một lần Liễu Xuân Oánh và Triệu Nhiên Chi tham gia tiệc liên hoan, Triệu Nhiên Chi bị một nữ phục vụ xinh đẹp "không cẩn thận" đổ rượu lên người, rượu vang đỏ trên âu phục trắng vô cùng rõ ràng.

Triệu Nhiên Chi gạt bàn tay đặt ở chỗ không nên đặt của nữ phục vụ ra, cự tuyệt lời xin lỗi của cô ta, một bên tính toán gọi giám đốc khách sạn đến bồi thường, một bên tỏ vẻ đáng thương nhìn Liễu Xuân Oánh, "Vợ à, anh không có quần áo mặc."

Cô muốn thổ huyết, lời này có thể làm người ta hiểu sai đó biết không. Cô đỏ mặt bừng bừng, "Em cũng không có biện pháp đâu."

Giám đốc khách sạn cũng là kẻ có mắt nhìn, thuận thế nói, "Tầng 15 có cửa hàng của Armani." Cái này, hi vọng Triệu Nhiên Chi sẽ không nhớ đến một chút sai lầm của ông.

Cô vô pháp, đành phải nhờ người đi cùng, mua cho Triệu Nhiên Chi một bộ âu phục mới, và tất nhiên tiền là do vị giám đốc kia trả.

Cho dù như vậy cũng không thể xem là Liễu Xuân Oánh thành tâm thành ý đi mua, nhưng Triệu Nhiên Chi vẫn mặc liên tục bốn năm ngày, đánh vỡ kỉ lục về thời gian mặc một bộ đồ của anh. Khuôn mặt cười tươi sáng mù mắt người khác làm Lý Á Kiệt hận đến ngứa răng.

Liễu Xuân Oánh vô cùng lo lắng, cứ theo tình trạng này, con trai nhà mình có phát triển theo phương diện này không. Cô bắt đầu hoài nghi hệ thống có phải đã chọn sai người rồi hay không.

Hệ thống trực tiếp mặc kệ cô.

"Mẹ, con cũng muốn mặc quần áo mới. Con muốn áo sơ mi còn đẹp hơn của dượng." Liễu Xuân Oánh gạt đầu, cái này không có vấn đề gì. Cô cũng tính toán mua cho Triệu Nhiễm một bộ.

Lý Á Kiệt nghe được đáp án mình muốn, trong lòng đắc ý. Nhưng cậu còn chưa thỏa mãn, ở trước mặt Liễu Xuân Oánh nói xấu Triệu Nhiên Chi, "Mẹ xem dượng thật không vệ sinh, một bộ quần áo mà mặc đến bốn ngày. Mẹ, mỗi ngày con đều tắm rửa thon ngào ngạt. Đêm nay mẹ ngủ cùng con nha!"

Liễu Xuân Oánh trong lòng có chút không thoải mái, cô có một chút thói quen ở sạch sẽ. Cô nghĩ ngợi rồi đáp ứng, "Con cũng không nên học dượng. Phải làm bé ngoan, biết không?"

Lý Á Kiệt tất nhiên gạt đầu khôn ngừng. Cậu cùng mẹ kế sống với nhau lâu như vậy, thói quen sinh hoạt cũng dựa theo thói quen của cô mà hình thành.

Tuy chưa thể nói cậu có thói sạch sẽ, nhưng cũng là đứa trẻ yêu sạch sẽ.

Triệu Nhiên Chi sau khi biết được kết quả thì hối hận đến xanh ruột. Một mình lẩn lộn trong phòng ngủ chính, anh rất không quen. Sáng sớm hôm sau liền đổi bộ quần áo khác, ý tứ là "Vợ à, anh rất sạch sẽ, em mau trở lại đi!"

Chuyện này kéo dài đến khi Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm có quần áo mới mới kết thúc.

Có điều việc này cũng để lại hậu quả là hai đứa nhỏ bắt đầu ở trước mặt Liễu Xuân Oánh nói xấu nhau, hy vọng Liễu Xuân Oánh chán ghét đối phương. Nhưng sau khi biết nguyên nhân hai đứa nhóc làm vậy, Liễu Xuân Oánh coi như không thấy. Cô thấy bọn họ có tinh thần tốt như vậy còn có ý đáng ký cho hai đứa trẻ học võ, giúp bọn họ tiêu hao bớt thể lực dư thừa.

Cô có chút lo lắng tính cách của Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm sẽ phát triển theo hướng vận vẹo. Hơn nữa, kỳ thật hai đứa trẻ cũng tỏ ra ích kỷ. Lòng dạ hẹp hòi làm sao có thể khoan dung người khác, làm lên nghiệp lớn? Điểm này cần thiết phải thay đổi. Biện pháp tốt nhất là hòa nhập vào quần thể, từ từ thay đổi ý nghĩ mình là trung tâm, đồng thời học được cách suy xét đến cảm nhận của người khác.

Tuy tính ích kỷ này phần lớn nguyên nhân không phải do bản thân bọn trẻ, mà do hoàn cảnh sinh hoạt tạo thành. Đứa trẻ trong một gia đình đơn thân thường sẽ thiếu hụt tình thương, như vậy sẽ càng thêm quý trọng người yêu quý mình, tìm kiếm sự ấm áp.

Lý Á Kiệt cùng Triệu Nhiễm trong tình trạng bây giờ là đối thủ của nhau.

Có điều, cô rất nhanh không phải lo lắng như vậy.

Có một ngày, hai đứa nhỏ mãi đến 7 giờ, cơm chiều đã lạnh mà còn chưa về nhà, Liễu Xuân Oánh rất lo lắng. Triệu Nhiên Chi lại nói hôm nay tăng ca không về, trong nhà chỉ có một mình cô, không có người trợ giúp. Cô ở phòng khác ngồi hơn mười phút, điện thoại của Triệu Nhiễm liên tục thông báo không có người nhận. Cô rút cuộc không chịu được nữa, đứng dậy ra cửa.

Vừa mới mở cửa lớn, cô liền nhìn thấy hai đứa nhỏ mặt mũi bầm dập, đang đỡ lấy nhau từ từ về nhà. Cô kinh hô, "Hai đứa bị ai đánh? Nói cho mẹ, mẹ đi tìm bọn họ!" Cô không phải nói là trực tiếp đi đánh những người đó, mà lên tiếng cảnh cáo bọn họ một chút. Người nhà chúng ta không phải các người có thể tùy tiện đánh.

"Mẹ, không có việc gì, những người đó so với chúng con còn thâm hơn!" Lý Á Kiệt cười vô cùng đắc ý, có điều ảnh hưởng đến khoe miệng, cậu lập tức bị đau đến nhe răng.

Liễu Xuân Oánh thả lỏng một hơi, chỉ cần không bị bắt nạt là tốt rồi, có điều đứa bé ngoan sao có thể đi bắt nạt người khác, còn làm bản thân biến thành như vậy, cần phải dạy dỗ. Cô gõ trên đầu mỗi đứa một cái, "Nguyên nhân?"

Hỏi đến nguyên nhân, Lý Á Kiệt cùng Triệu Nhiễm đều không nói, lẳng lặng đứng bất động, tư thế thừa nhận sai lầm đều thể hiện đầy đủ, nhưng Liễu Xuân Oánh lại nhìn ra phần nhiều hơn là không hối hận. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thừa nhận sai lầm tư thái biểu hiện thực đủ, nhưng Liễu Xuân Oánh nhìn ra tới cùng có rất nhiều không hối hận, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không lâu sau, người phụ trách lớp võ thuật gọi điện thoại cho Liễu Xuân Oánh báo về việc này. Hóa ra hai đứa nhỏ bị cười nhạo là không có mẹ. Cô cạn lời, đây đã là lần thứ hai. Mẹ kế không phải mẹ sao? Có gì đáng cười nhạo đâu?

Nhưng người phụ trách khẳng định tránh nặng tìm nhẹ, những người đó nhất định nói rất khó nghe. Bởi vì Lý Á Kiệt động thủ trước, với hiểu biết của cô về con trai nhà mình, khả năng nhẫn nại của cậu rất mạnh, nên cậu không có khả năng vì một nguyên nhân đơn giản như vậy mà động thủ, không làm một đứa bé ngoan.

Cô dò hỏi một mình Lý Á Kiệt, dọa nói cậu không ngoan, bản thân không thích cậu. Lý Á Kiệt bị mấy lời này dọa, không hề nghĩ ngợi mà khai báo toàn bộ.

Hóa ra những người đó mắng Liễu Xuân Oánh là hồ ly tinh, không biết dùng thủ đoạn gì câu dẫn Triệu Nhiên Chi. Lý Á Kiệt tức giận, xông lên cho mỗi người một quyền gây náo loạn cả lên. Tất cả cứ như vậy mà bắt đầu, nhưng người ta đông người, Lý Á Kiệt dần rơi vào thế hạ phong. Vừa lúc Triệu Nhiễm tìm cậu cùng về nhà, nhìn thấy tình huống như vậy, lập tức buông cặp sách, xông vào bên trong.

Sau khi biết được nguyên nhân, Liễu Xuân Oánh còn thấy mình không thể xuống tay. Hai đứa trẻ vì đề ý cô nên mới tức giận. Cô ngồi xổm xuống ngang với hai đứa, tầm mắt đối nhau, khen ngợi một phen, "Các con làm không tồi, rất có tình nghĩa anh em, nhưng cũng phải biết lượng sức."

Cô hỏi Triệu Nhiễm vì sao cậu lại chạy tới giúp Lý Á Kiệt, Triệu Nhiễm không chút suy nghĩ trả lời, "Ai bảo con là anh!"

Liễu Xuân Oánh thực vui vẻ, xoa đầu Lý Á Kiệt, muốn cậu suy nghĩ tốt một chút.

Cô tìm hòm thuốc, xử lý tốt vết thương của hai người. "Đánh không lại thì phải mau chóng chạy trốn. Để cho bản thân bị thương, người đau vẫn là mình. Miệng mọc trên mặt người khác, chúng ta không cần quan tâm nhiều như vậy, nhưng chúng ta cũng không nên nhu nhược chịu đựng. Các con cứ chờ xem!"

Trẻ con thì biết cái gì, đây còn không phải là do người lớn nói chuyện, bị con cái nhà mình nghe được. Trẻ con có nói nhiều thì cũng chỉ là bắt chước nói lại. Xét đến cùng, vấn đề nằm ở người lớn.

Chuyện này khẳng định không thể gạt được Triệu Nhiên Chi. Liễu Xuân Oánh cũng không muốn gạt anh, cô còn hy vọng anh có thể nhanh chóng ra tay.

Triệu Nhiên Chi rất nhanh điều tra xong, người nói mấy lời kia là một vị đại tiểu thư nào đó từng đi xem mặt với anh. Cô ta không ăn được nho thì chê nho xanh, đùn đẩy trách nhiệm lên người Liễu Xuân Oánh, đồng thời âm thầm khinh bỉ mắt nhìn người của Triệu Nhiên Chi là thẩm mỹ có vấn đề.

Triệu Nhiên Chi vô cùng tức giận, trực tiếp chấm dứt hợp đồng với gia tộc kia. Gia tộc đó lập tức lâm vào nguy cơ.

Toàn bộ quá trình, Triệu Nhiên Chi phán đoán chính xác, thủ đoạn độc đáo, không làm bản thân tổn thất nhiều. Toàn thân tinh anh, mị lực mười phần, làm hai đứa nhỏ bội phục, ánh mắt tỏa sáng nhìn.

Liễu Xuân Oánh không tính đến kết quả như vậy, nhưng nhìn đến ánh mắt suy tư của Lý Á Kiệt cùng Triệu Nhiễm, cô cũng làm ra vẻ bản thân hoàn toàn đoán được kết cục. Thế giới của thổ hào, Liễu Xuân Oánh còn không hiểu hết được.

Sau khi chuyện này chấm dứt, quan hệ giữa hai đứa nhỏ tốt lên không ít. Lý Á Kiệt bắt đầu có thói quen có đồ gì tốt sẽ nghĩ đến Triệu Nhiễm, chia sẻ với cậu, thậm chí dần dần có bạn tốt, tha thứ cho bạn nhỏ vĩnh viễn đệ nhị kia.

Cậu thay đổi như vậy làm Liễu Xuân Oánh rất vui mừng.

"Đình, chúc mừng Liễu Xuân Oánh, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, gỡ bỏ khúc mắc của Lý Á Kiệt, đạt được mười điểm. Tổng cộng bây giờ là 62 điểm, nhiệm vụ chính tuyến đã hoàn thành, xin hay không người cố gắng, tìm kiếm nhiệm vụ ẩn tiếp theo."

Hệ thống không nhắc nhở chút nào làm Liễu Xuân Oánh không biết xuống tay từ đâu. Cô quyết đoán từ bỏ, mặc kệ xuống tay chỗ nào, điểm xuất phát đều là muốn tốt cho Lý Á Kiệt, cho nên cô tận lực đối tốt với cậu là được.

Nhìn quan hệ giữa ba người cải thiện không ít, bản thân Liễu Xuân Oánh cũng vui vẻ, không còn rối rắm làm sao cải thiện quan hệ giữa ba người nữa, dành tâm trí tiếp tục hoàn thành các loại thực đơn kỳ quái. Vất vả không uống phí, cô rốt cuộc đạt được yêu cầu của hệ thống, nhận được 20 điểm. Cho tới khi Lý Á Kiệt được 10 tuổi học lớp Bảy (năm nhất sơ trung), cô đã có 82 điểm, thắng lợi nằm trong tầm mắt.

Chờ cô quay đầu lại quan sát Lý Á Kiệt, lúc này cô mới kinh ngạc phát hiện Lý Á Kiệt đã ngày càng giống Triệu Nhiên Chi, trước mặt người khác thì khôn khéo, sau lưng thì tức cười. Cô không nỡ nhìn thẳng. Lý Á Kiệt như vậy thì tốt sao?

Edit đoạn đầu chương này mà cứ cười suốt. Ba bố con cứ như phi tần chờ Hoàng đế Liễu Xuân Oánh sủng hạnh ý. Đặc biệt là Triệu Nhiên Chi, mất hình tượng quá (#⁻⁰)

Đọc mới thấy làm mẹ (kẻ) thật mệt $\neg(\neg\nabla\neg)\neg$

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24

Điều kiện sinh hoạt tốt, lại đang tuổi trưởng thành, Triệu Nhiễm bước ở tuổi dậy thì trước. Cậu dần dần bắt đầu có hứng thú với người khác phái, cũng bắt đầu tiếp xúc với nhiều đồ vật, tốt xấu đều có.

Sự thay đổi ngầm xảy ra, mà Liễu Xuân Oánh bận rộn nghiên cứu trù nghệ, Triệu Nhiên Chi lại bốn ba khắp các "chiến trường". Hai đứa nhỏ đã hơi dính vào một số tật xấu, chỉ là ở trước mặt Liễu Xuân Oánh, các cậu vẫn tỏ vẻ là đứa bé ngoan, nên hai người hoàn toàn không biết.

Kì thật hai đứa nhỏ vẫn luôn tỏ ra ngoan ngoãn. Lúc Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm nói việc nên về hơi muộn, Liễu Xuân Oánh cũng không quá chú ý, không cẩn thận dò hỏi xem hai đứa đi đâu, làm gì.

Thấy dễ dàng đạt được kết quả mình mong muốn như vậy, Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm càng can rờ. Xuất phát từ tâm lý áy náy, ở trước mặt Liễu Xuân Oánh hai đứa trẻ càng thêm nghe lời, hỗ trợ làm không ít việc nhà.

Liễu Xuân Oánh thấy bọn họ ngoan như thế, chỉ cảm thấy mình làm một mẹ kế quá tốt. Nhìn sang các nhà khác, có đứa trẻ nhà nào so được với con nhà mình. Học giỏi, tính tình tốt, lớn lên đẹp trai, văn võ song toàn, có thể nói là dạng con nhà người ta.

Hệ thống cười ha ha hai tiếng, ý tứ không rõ.

Thấy con ngoan, Liễu Xuân Oánh ra tay cũng hào phóng. Bọn nhỏ muốn cô liền đưa tiền, chưa từng hỏi lý do. Dù sao thì nhà bọn họ cũng không thiếu tiền, mà kiếm tiền không phải vì hai đứa nhỏ.

Cho đến một ngày, một chị hàng xóm có quan hệ không tồi nói với cô rằng cô ấy thấy Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm cùng một đám người đi dạo phố, ra tay

hào phóng. Cô còn nghe thấy người nào đó khoe ra bản thân có thứ đồ tốt, lại quý, rất khó mua được, hai đứa trẻ không chớp mắt liền đi đến cửa hàng chuyên bán thứ đồ đó mua. Hơn nữa những người khác còn gọi hai người là Lý thiếu gia và Triệu thiếu gia, cảm giác rất ra hình ra dáng.

Liễu Xuân Oánh tất nhiên sẽ không tin đó là việc hai đứa trẻ nhà mình làm, nhưng cô cũng ghi nhớ trong lòng. Lần cho hai đứa trẻ tiền tiếp theo, cô tính toán không ra, hóa ra mình đã bắt tri bắt giác cho hai đứa nhiều tiền như vậy.

Lúc thu dọn phòng của hai đứa trẻ, cô mới phát hiện ra ở cả hai phòng đều có đủ loại hàng hiệu. Một vài món với nhà bọn họ thường ngày thì không phải vấn đề gì, nhưng hiện tại cô lại thấy có vấn đề.

Nhà có điều kiện, tất nhiên là muốn cho hai đứa trẻ dùng đồ tốt, không quá quan tâm đến giá cả, có thể dùng hàng hiệu nhưng phải thích hợp. Vấn đề là trong phòng hai đứa phần lớn đồ vật đều không phải do cô mua, hơn nữa tất cả đều dán mác nước ngoài. Cô tìm tới tìm lui cũng không thấy được một món hàng nội.

Cô hồi tưởng lại thì phát hiện ra không biết bắt đầu từ lúc nào hai đứa trẻ không còn mặc đồ mình mua. Tìm mãi góc dưới cùng của tủ quần áo, cô mới nhìn thấy quần áo mình mua cho các cậu. Một vài cái vẫn còn mới nguyên, đây đều do Liễu Xuân Oánh đi dạo phố mua về. Cô cảm thấy thích hợp nên mua, chứ không phải loại quá đắt tiền, nhưng chất lượng rất tốt, mặc vào vô cùng thoải mái.

Sau khi phát hiện ra, cô không lớn tiếng chất vấn bọn họ, chỉ quyết định đăng ký cho các cậu tham gia khóa học tập quân đội ở vùng phía Tây. Nhiều lời vô ích, cô thấy hành động thực tế hữu hiệu hơn nhiều.

Vào kỳ nghỉ, Liễu Xuân Oánh thu dọn đồ đạc dẫn hai đứa trẻ đi đến vùng phía Tây.

Đang tiết kiệm mà phung phí thì dễ, nhưng từ phung phí về tiết kiệm lại khó. Lúc đầu hai cậu bé còn hiếu kỳ. Hoàn cảnh khó khăn này càng làm Lý Á Kiệt nhớ đến khoảng thời gian trước kia, nói ra không ít cảm xúc. Nhưng Liễu Xuân Oánh cũng không cảm thấy thế có gì đáng mừng. Cậu rõ ràng còn nhớ những ngày sống khổ cực trước kia, nhưng lại hoàn toàn không duy trì được tâm tính của ngày trước.

Tật xấu đua đòi sẽ làm con người mất dần bản tính. Trước khi bọn họ còn chưa chính thức bước lên con đường đời bại, cô phải nhanh chóng giữ chặt bọn họ lại. Đây cũng là mục đích lớn nhất của cô lần này.

Quả thực là hình tượng mẹ kế hết lòng. Giai đoạn trước cô phải nỗ lực giảm béo, kiếm tiền. Thật vất vả mới có được điều kiện tốt, tìm được người chồng tốt, tưởng có được ngày lành, ai ngờ lại phải đi ôn lại tháng ngày cực khổ. Cô đã thật hết lòng, nhưng tới lúc sau, cô mới biết xưa không bằng nay.

Cảm giác mới mẻ được một thời gian, hai đứa trẻ có chút không chịu nổi. Không có thịt ăn, thậm chí có lúc còn không được ăn no. Đói bụng, còn có cả cái rét. Mùa đông gió lạnh thổi vù vù, buổi tối lại không có máy sưởi, các cậu lạnh đến run lên bần bật. Lúc ngủ các cậu còn nghe thấy đủ loại tiếng động vật, nhất là tiếng chuột, cảm giác như phát ra ngay bên cạnh. Các cậu làm ấm ỉ muốn đi về.

Liễu Xuân Oánh tất nhiên không đồng ý.

Sau một thời gian dài, các cậu cũng nhận mệnh, bắt đầu cùng đám trẻ con cùng lứa tuổi khoe ra quần áo trên người mình đắt đến mức nào, rồi nhả mác. Có điều, đám trẻ con sống ở đây căn bản không biết cậu đang nói cái gì. Không có người hâm mộ, dần dần cậu không còn thấy thú vị, nên không nói chuyện nữa.

Đặc biệt là lúc phải xuống ruộng, quần áo có sang quý cỡ nào cũng không tránh được bị bùn đất làm bẩn, thậm chí nó còn trở thành trời buộc. Mang một thân đầy bùn đất, còn nói gì đến quần áo đắt hay rẻ.

Không có máy giặt, quần áo bẩn đều phải tự giặt. Bản thân Liễu Xuân Oánh cũng phải làm không ít việc, bọn họ tự nhiên thấy ngượng ngùng, không tìm mẹ kế hỗ trợ. Kỳ thật bọn họ đều là những đứa trẻ tốt, chỉ là có chút khuyết điểm mà thôi.

Các cậu lặt đi giặt lại nhiều lần, tay muốn bong da, nhưng so với bộ quần áo xám trắng Liễu Xuân Oánh đang mặc thì vẫn còn dễ nhìn hơn nhiều. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, các cậu ngoan ngoãn mặc trang phục làm việc ở địa phương, cất quần áo của mình ở phía dưới, lâu dần liền không thấy có vấn đề gì.

Chậm rãi dung nhập cuộc sống ở đó, thích ứng với ngày tháng cực khổ, hai đứa nhỏ cùng đám trẻ con trong thôn làm việc với nhau, thấy được không ít thứ mới lạ, cũng kết được tình bạn hữu nghị hồn nhiên.

Một lần lên núi hái quả dại, hai đứa trẻ vận khí "tốt", lần xuống triền núi, Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm đều bị trượt chân, hai người bạn mới cộng hai người từ từ xuống núi.

Cũng chính từ sau lần đó, bọn họ hiểu rõ được không phải cứ đồ vật quý giá thì mọi người đều hâm mộ. Với mỗi người, đồ vật trân quý lại khác nhau. Người tốt bụng sẽ có bạn bè, cũng không phải cứ người giàu thì nhất định có bạn bè.

Bản thân trước kia buồn tẻ bao nhiêu. Phải dựa vào tiền tài mới bảo vệ được tình hữu nghị, những người gọi là bạn bè đó không phải là bạn bè thực sự.

Người bị ảnh hưởng sâu sắc nhất là Lý Á Kiệt. Cậu vốn từng trải qua khổ cực, nên càng rõ hơn. Từ trên người mấy người bạn ở địa phương, cậu thấy được bản thân, cũng nhớ tới lời hứa ban đầu của mình là cho mẹ kế có được cuộc sống tốt.

Hiện tại bản thân không chỉ không thực hiện được, ngược lại cậu còn tiêu xài phung phí tiền mẹ kế cho. Tuy trên miệng vẫn nói, nhưng thực thể bản thân cậu đã quên mất. Cậu sai rồi.

Làm sai thì sửa lại là được, trong lòng Liễu Xuân Oánh bọn họ đều là những đứa trẻ tốt.

Cảm thấy mọi việc đã ổn thỏa, Liễu Xuân Oánh đưa hai đứa trẻ trở lại, kỳ nghỉ cũng vừa kết thúc.

Sau khi trở về, hai đứa trẻ thay đổi rất nhiều. Mỗi ngày lúc ra khỏi nhà hai cậu đều báo cáo rõ mình đi đâu, cũng duy trì thói quen tự giặt quần áo, về đến nhà sẽ tự động hỗ trợ dọn vệ sinh.

Quan trọng nhất chính là khả năng tự chủ của hai người đã trở lại, cự tuyệt mọi dụ hoặc. Không chỉ không hề nhắc tới việc xin tiền, giảm bớt tiêu phí của bản thân, hai cậu còn bắt đầu thử tự kiếm tiền. Tuy rằng cả hai vừa mới bắt đầu, phải đi chút đường vòng, nhưng không thể phủ nhận rằng, hai cậu là thiên tài.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy mình vì thế giới này dạy dỗ được hai người đàn ông tốt, cô tự tán thưởng bản thân.

Cô cho rằng chuyện này cũng coi như là nhiệm vụ ẩn, nhưng hệ thống lại không có phản ứng. Nếu cố không đoán sai, sau khi cô tìm ra nhiệm vụ ẩn và hoàn thành nó, cô mới chân chính bồi dưỡng xong Lý Á Kiệt.

Nhưng hiện tại Liễu Xuân Oánh phải xem lại, để bồi dưỡng Lý Á Kiệt thành nhân vật cấp bậc nam thần thì còn cần gì nữa.

Liệt kê từng cái ra, cô mới phát hiện, dù là Lý Á Kiệt hay Triệu Nhiễm, cả hai đều tồn tại vấn đề giống nhau. Học tập tốt, không ngừng nhảy lớp, còn âm thầm học không ít các tài nghệ khác, nhưng kiến thức có thể khoe ra với bạn bè mới chỉ dừng lại ở sách vở, kiến thức thực tiễn về thế giới bên ngoài lại rất ít. Nói cách khác, chẳng phải cô đang dạy dỗ bọn họ thành có tầm nhìn hạn hẹp sao?

Mặc kệ có phải hay không, trước tiên cô cứ đưa bọn họ đi du lịch thế giới rồi nói sau, hơn nữa, chính cô cũng muốn đi.

Ở thế giới thực, cuộc sống của cô kỳ thực cũng không khác lắm, vẫn quanh quẩn trong thành phố huyện nhỏ. Tuy có tiền có nhà có xe, cuộc sống cũng không quá tệ, nhưng bởi vì trạch và không có dũng khí, cô không muốn học hỏi ở bên ngoài, vừa lòng với hiện tại. Bây giờ vì hai đứa trẻ nhà mình, đi ra ngoài học hỏi một chút cũng tốt.

Thời gian dự định là vào tháng ba, sau khi Triệu Nhiễm thi đỗ cao trung và Lý Á Kiệt lên mười tuổi, cả nhà xuất phát, vui vẻ bắt đầu chuyến du lịch

Điểm dừng chân đầu tiên là nước Pháp. Máy đồ hàng hiệu mà trước kia hai cậu vẫn khoe ra, ở nơi này lại rẻ hơn một nửa, hai đứa trẻ cảm thấy bản thân trước kia dùng tiền quá lãng phí. Bọn họ thật ngu ngốc, coi tiền như rác. Đối với người thông minh như hai cậu mà nói, đây là đã kích rất lớn.

Hơn nữa rất nhiều đồ trong nước gọi là hàng hiệu, ở đất nước này cũng không coi là gì, mà quần áo trên người papa nhà mình, nhìn không ra là nhãn hiệu gì, ngược lại bán với giá cao ngất ngưỡng. Đây mới là chân chính điệu thấp.

Hai đứa trẻ nhảy mất cảm thấy mình hiểu ra cái gì.

Tham quan tháp Eiffel, Viện bảo tàng Louvre, Nhà thờ Đức bà Paris, lại nhìn đến papa nhà mình không hề có chút chướng ngại nào cùng người nước ngoài giao lưu, mà bọn họ chỉ có thể chán nản chờ ở một bên, không thể tùy ý biết điều mình muốn, cảm giác thật không tốt chút nào.

Hóa ra bản thân còn thiếu nhiều thứ lắm, nhảy mất hai đứa trẻ bùng bùng ý chí chiến đấu. Sau khi trở về liền mở ra hình thức học bá, bắt đầu đánh bại thêm các thứ tiếng khác, trước đó bọn họ chỉ biết một môn ngoại ngữ là tiếng Anh.

Thực tiễn là thầy giáo tốt nhất. Hai người đọc hiểu các kiến thức trong sách, lại hiểu biết không ít phong tục tập quán các nước. Hơn nữa bên cạnh còn có một học bá chân chính là Triệu Nhiễm Chi giải thích rõ ràng hơn. Lúc đầu các cậu còn không hiểu chuyện, đụng phải giới hạn của người nước ngoài, tới hiện tại hai người cho người khác cảm giác đây là đứa trẻ ngoan ngoãn lễ phép.

Hai đứa trẻ âm thầm trưởng thành, theo thời gian càng thêm rõ ràng.

Thấy hiệu quả không tồi, Liễu Xuân Oánh vung tay quyết định, trừ phi có tình huống đặc thù, mỗi kỳ nghỉ lại đi một nước khác nhau.

Triệu Nhiễm Chi thì trực tiếp dùng hành động chứng minh, mỗi lần đều lần túi tiền của Liễu Xuân Oánh căng phồng, đi đâu cũng không thành vấn đề.

Ba chương cuối thế giới này dài gấp rưỡi mấy chương trước. Một quá □

Thời kì phản nghịch của hai bạn nhỏ có vẻ hơi ngắn, kỳ thực nói là phản nghịch cũng hơi quá, lương thiện vẫn còn, có thể tính là có ngoan, chỉ là ăn chơi đùa đòi thôi. □ Cũng may là sớm phát hiện và nắn chỉnh, nếu không chúng ta có Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm phiên bản phủ nhĩ đại rồi □

Còn một chương nữa là kết thúc thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25

Sau khi cơ bản đã đi hết nửa Trái Đất, hệ thống rút cuộc cũng nhảy ra tặng cho Liễu Xuân Oánh mười điểm khen thưởng, tổng cộng hiện tại cô có 92 điểm, rất nhanh liền đủ 100 điểm. Không biết vì sao, Liễu Xuân Oánh cảm thấy bản thân sắp phải rời đi, bắt đầu theo bản năng an bài mọi chuyện thật tốt, tận lực dành thời gian ở bên bọn họ.

Lúc không ở cùng hai đứa trẻ, cô chuẩn bị một ít đồ. Cô sợ mình thực sự rời đi, ba người kia đều là đàn ông không biết làm thế nào để tự chăm sóc tốt bản thân.

"Đình, xin chúc mừng, thành tâm thành ý vì Lý Á Kiệt suy xét, có ý thực lo lắng, ký chủ nhận được 2 điểm, hiện tại có 94 điểm, Đồng thời hệ thống nhắc nhở, nếu nhiệm vụ đạt lớn hơn hoặc vừa đủ 100 điểm, chương trình học lập tức kết thúc. Hiện tại đã là 94 điểm, còn thiếu 6 điểm, mong ký chủ chuẩn bị tốt trước khi rời đi." Đột nhiên nhận được thêm điểm, Liễu Xuân Oánh không còn hưng phấn như hồi đầu, ngược lại cô còn vì việc rời đi mà càng thêm buồn bực.

Điều làm cô vẫn cảm thấy vui mừng chính là hai đứa trẻ theo tuổi tác tăng lên, kiến thức càng nhiều, cũng gặp qua nhiều chuyện kỳ lạ, có kinh nghiệm xử lý các tình huống phát sinh bất ngờ. So với bạn bè cùng lứa, hai cậu càng tự lập và trầm ổn, cũng xác định được sau này mình muốn làm gì, tìm được phương hướng phấn đấu của bản thân.

Lúc Triệu Nhiễm 17 tuổi, cậu đã bắt đầu tiến vào công ty của Triệu Nhiên Chi, đi lên từ công việc thấp nhất, chậm rãi quen thuộc với từng vị trí, cho đến khi Triệu Nhiên Chi cảm thấy không tồi, lần lượt giao quyền cho cậu. Cậu rất nhanh liền đứng vững, thích ứng không tệ, được khen là rất có phong phạm của ông cha.

Còn Lý Á Kiệt học tiếp bậc cao hơn, tốt nghiệp một ngành nghe qua đã thấy to tát, hàng không vũ trụ. Học xong trong nước, cậu lại ra nước ngoài học tiếp, trở thành một học bá chính cống.

Học tập lâu như vậy tựa hồ tổn không ít tiền, nhưng kỳ thực từ lúc Lý Á Kiệt 15 tuổi, cậu dựa vào học bổng cùng các phí bản quyền sáng chế, không phải lấy của Liễu Xuân Oánh một đồng tiền nào. Thậm chí vào những ngày quan trọng, cậu còn dùng tiền tự kiếm mua quà tặng Liễu Xuân Oánh và Triệu Nhiên Chi.

Không quý, nhưng vừa thấy liền biết là dụng tâm chọn lựa, đầy tình nghĩa.

Đến lúc Lý Á Kiệt mười tám tuổi, là năm thứ hai cậu học ở nước ngoài, nhờ biểu hiện xuất sắc, cậu được không ít công ty và chính phủ coi trọng, tung cánh ô liu. Kết quả là Lý Á Kiệt từ chối tất cả, mục tiêu cuối cùng của cậu là về nước, tự mình chiêu cố tốt mẹ kế, thực hiện lời hứa của mình.

Là vàng thì sẽ sáng lên, huống chi còn là nguyên bảo kim quang lấp lánh, cậu rất thuận lợi nằm trong danh sách một trăm nhân tài của quốc gia, tiền đồ rộng mở, được vô số người hâm mộ cùng ghen tị.

Liễu Xuân Oánh cũng vì Lý Á Kiệt mà cao hứng, chỉ là cô có hơi tiếc nuối. Triệu Nhiên Chi từng thầm nói với cô, năng lực kinh thương của Lý Á Kiệt còn mạnh hơn cả Triệu Nhiễm. Lúc Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm chơi cô phiếu kiếm tiền riêng, Lý Á Kiệt nắm thời cuộc chắc chắn hơn nhiều so với Triệu Nhiễm. Có điều, xuất phát từ lý do nào đó, cuối cùng Lý Á Kiệt từ bỏ, lựa chọn một ngành mà quảng tám cái sào cũng không tới.

Việc cậu không trở thành cao phú soái, cô không biết có tính là thỏa mãn mục tiêu làm Lý Á Kiệt thành tài hay không, nhưng rất nhanh cô không có biện pháp tự hỏi. Vào giây phút Lý Á Kiệt nhận được giấy chứng nhận từ tay hiệu trưởng, Liễu Xuân Oánh bất ngờ rời khỏi thế giới này.

Sự tình phát sinh quá đột ngột, không hề báo trước. Lúc Liễu Xuân Oánh rời đi, bên người không có ai. Đến khi Lý Á Kiệt gọi điện thoại cho cô để báo tin cậu sắp về nước, nhưng mãi không thấy có người nhận, cậu dần cảm thấy bất an trong lòng, thông báo trong Triệu Nhiên Chi cùng Triệu Nhiễm, còn bản thân mau chóng mua vé chuyến bay sớm nhất về nước.

Mà đến khi cậu về đến nhà, ngênh đón cậu là ảnh chụp lạnh băng.

Liễu Xuân Oánh qua đời, ba người đều mê một khoảng thời gian rất dài. Đặc biệt là Lý Á Kiệt, cậu sống cùng Liễu Xuân Oánh lâu nhất, cảm tình cũng sâu nhất. Tính cách cậu vốn không mấy cởi mở, giờ lại càng thêm trầm mặc. Cho dù Triệu Nhiên Chi cùng Triệu Nhiễm có lòng khuyên giải thì cũng bất lực, chính bọn họ còn không thể vượt qua nỗi buồn vực kia.

Nhưng Lý Á Kiệt trở nên nho nhã điềm đạm, trong mắt không ít người, càng thêm thích hợp làm nghiêm cứu. Cậu dựa vào công việc làm tể đại bản thân, đạt được không ít thành tích. Lý lịch đủ, kinh nghiệm đủ, chức danh cũng nhận được, cậu trở thành giáo sư trẻ tuổi nhất.

Mỗi lần lên sân khấu nhận thưởng, lúc được hỏi ai là người cậu muốn cảm ơn nhất, Lý Á Kiệt luôn nhắc tới mẹ kế của mình. Nếu không có cô, thì sẽ không có cậu hôm nay, thậm chí cậu còn bởi vậy mà thầm rơi lệ trong lòng.

Triệu Nhiên Chi cùng Triệu Nhiễm cũng không khác lắm, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào công việc, trở thành kẻ cường công việc có tiếng trong giới thương nhân. Triệu Nhiên Chi rõ ràng đã có thể lui ra sau hưởng phúc, nhưng việc gì cũng đều tự tay làm, bận rộn không ngừng nghỉ.

Chuyện này kéo dài cho đến khi anh vì thời gian dài không ăn cơm đúng giờ mà mắc bệnh dạ dày, phải vào bệnh viện. Dù là Triệu Nhiễm hay Lý Á Kiệt

đều phản đối anh tiếp tục vất vả. Đối mặt với Triệu Nhiễm anh còn có lấy lệnh người làm cha, mắng cậu vài câu, nhưng Lý Á Kiệt nói, anh chỉ có thể nghe lời. Dù rảnh rồi khó chịu, anh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi.

Đối với Lý Á Kiệt là anh có lỗi. Lý do vì sao Lý Á Kiệt lựa chọn đọc sách, nghiên cứu anh đều biết. Lúc trước, khi Lý Á Kiệt trong kinh doanh biểu hiện càng xuất sắc, không ít người hâm mộ cùng ghen tị, giả vờ đến trước mặt nói chúc mừng anh có một đứa con trai có năng lực như vậy, dù con trai ruột không có khả năng thì vẫn còn một đứa con riêng, dù là ai thì đều có người thừa kế gia nghiệp.

Cũng có mấy tên cáo già có quan hệ không tồi với anh có ý nhắc nhở rằng không cần nuôi ong tay áo, khiến cho sự nghiệp bản thân phần đầu bao năm phải đổi họ.

Những lời này bị Lý Á Kiệt vô tình nghe được, và cũng bắt đầu từ ngày đó, cậu chậm rãi từ bỏ, chọn học một ngành mà quảng tám cái sào cũng không tới. Anh từng bí mật nói với cậu, nhưng tính cách cậu ngoan cố, mặc kệ anh có khuyên bảo thế nào, cậu đều không thay đổi chủ ý, vẫn luôn kiên định không đổi với con đường nghiên cứu khoa học.

Ở vấn đề kia bọn họ không giúp được gì nhiều, chỉ có thể tận lực đầu tư. Cũng may là đứa nhỏ này cũng không quá cứng nhắc, tiếp nhận đầu tư, trong lòng anh mới dễ chịu một chút.

Thành tựu của hai đứa trẻ càng lúc càng lớn. Một người tài phú trong tay cứ như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, trở thành cao phú soái trong lòng không ít người, là người chồng rùa vàng trong lòng phụ nữ. Một người khác trên tay đầy bằng sáng chế, hoa đào trái khắp thiên hạ. Trong giới doanh nhân hay giới học thuật, hai người đều có vị trí, là người đàn ông tốt vừa có tiền vừa có ngoại hình.

Đàn ông tốt như vậy, lại không có bạn gái hay vợ, tình nhân cũng không có nốt. Triệu Nhiên Chi thực lo lắng, bắt đầu sốt ruột sắp xếp cho hai người đi xem mặt. Mấy người phụ nữ đều rất tích cực, nhưng nam chính chỉ tới nhìn một cái rồi rời đi.

Anh còn cho rằng hai người cả đời cô đơn như vậy, không ngờ là lúc hai người khoảng ba mươi tuổi, cơ duyên xảo hợp, kiếm được lão bà, kết hôn cực nhanh, làm người khác lú lờ.

Càng làm cho rất nhiều người không hiểu nổi chính là vợ của hai người không phải mỹ nhân tuyệt sắc gì cả, gia thế cũng không có gì đặc sắc, đều là con gái của một gia đình vô cùng bình thường.

Chỉ có Triệu Nhiên Chi hiểu rõ. Ở trên người hai người con dâu này, anh đều có thể tìm thấy hình bóng của Liễu Xuân Oánh. Hai đứa trẻ đều không thể quên cô. Đừng nói là hai đứa trẻ, không phải anh cũng vậy sao.

Trong cái vòng luẩn quẩn của bọn họ, ở tuổi anh, cưới về một người vợ trẻ trung xinh đẹp là chuyện vô cùng bình thường. Chỉ là anh vẫn luôn sống một mình, ai từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước*. Anh tình nguyện cô đơn cả đời chứ không muốn một người khác chiếm vị trí của Liễu Xuân Oánh.

*Câu này trong bài Ly từ kỳ 4 của Nguyên Chấn

Tầng kinh thương hải nan vì thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ thứ hoa từng lần hồi cổ,

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

(Ai từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước,

Trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây.

Dần dà khóm hoa cũng lười ngó ngang tới,

Một nửa duyên kiếp của ta cho tu đạo, một nửa cho nàng.)

Thời gian lần nữa chuyển động, Triệu Nhiên Chi mang theo tươi cười rời đi, Lý Á Kiệt và Triệu Nhiễm đều có con cái. Hai người, mỗi người tự mình gánh vác một gia đình riêng, một gia đình ấm áp.

Thành thực mà nói, cả đời Lý Á Kiệt cũng không thể xem là quá xuất sắc. Tài phú cậu không nhiều bằng Triệu Nhiễm, quyền lợi cũng không bằng. Nhưng nói tóm lại, cậu thành công, có một sự nghiệp không tồi, con cái có cả nam lẫn nữ, dựa vào bản thân gây dựng một gia đình ấm áp, thoát nhìn cậu như vậy là hạnh phúc.

Vào lúc Lý Á Kiệt bắt đầu thuyết trình đề tài tốt nghiệp, Liễu Xuân Oánh nhận được 10 điểm. Nhiệm vụ dạy dỗ cậu kiên cường, tự lập, trở thành một người đàn ông chân chính, cuối cùng đã hoàn thành, với tổng cộng 104 điểm. Xem như là cô đã hoàn thành nhiệm vụ vượt mức.

Sự tình phát sinh sau này, Liễu Xuân Oánh không nhìn thấy được, cũng không biết bản thân ở thế giới kia có ảnh hưởng như thế nào, cô chỉ cảm thấy không muốn buông tha.

Bởi vì Triệu Nhiên Chi và Triệu Nhiễm không được xem như là mục tiêu của chương trình học, hai người bọn họ chỉ công thêm vào thành công và trong tương lai, sẽ mang đến cho Liễu Xuân Oánh một kinh hi, chỉ là hiện tại mọi người còn chưa quen biết nhau.

"Căn cứ số điểm đạt được, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, cô có thể nhận được hai loại phần thưởng. Một là thuốc hồi hận, ở thế giới thực cô có thể đạt được một cơ hội đổi ý. Còn lại là mỹ dung đan, có khả năng kéo dài thanh xuân. Xin hãy lựa chọn!"

Thay đổi quá lớn, Liễu Xuân Oánh còn chưa kịp phản ứng. Cô suy nghĩ, cuối cùng chọn mỹ dung đan. Lòng yêu cái đẹp ai chả có, huống chi là đại tỷ ba mươi tuổi đang ở cuối thời kỳ thanh xuân.

"Đỉnh, chúc mừng ký chủ nhận được một viên mỹ dung đan. Mong ở nhiệm vụ tiếp theo ký chủ tiếp tục duy trì trạng thái, nhận được phần thưởng càng tốt."

"Hệ thống, tôi muốn hỏi một chút, có phải nhiệm vụ sau sẽ có hai loại phần thưởng khác không?" Sau khi nhận được mỹ dung đan, Liễu Xuân Oánh muốn có cả thuốc hồi hận, thậm chí cô có chút hồi hận vì bản thân đã chọn mỹ dung đan. Từ tính thực dụng mà nói, thuốc hồi hận tốt hơn một chút.

"Sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng được xem xét căn cứ vào số điểm và mức độ hoàn thành nhiệm vụ. Đồng thời mỗi loại phần thưởng cũng là tùy cơ, phần thưởng của nhiệm vụ sau rất có khả năng không phải hai loại này."

Liễu Xuân Oánh có chút hồi hận, nhưng cũng chỉ có thể tiếp thu. Lần sau cô nhất định phải suy xét rõ ràng rồi mới lựa chọn, không mắc lại sai lầm.

Bạch quang chợt lóe, mở ra nhiệm vụ thứ hai, hình tượng mẹ kế ảm đạm, bắt đầu câu chuyện đấu trí đấu dũng giữa cô cùng bé gấu*.

*Hùng hài tử: ý nói đứa bé hư, nghịch ngợm.

Hết thế giới đầu rồi □

Hôm nay đăng hai chương, thứ 5 không có chương mới nữa nhé □

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Hình tượng 2. Mẹ kế nhẫn nại

Hôm nay mới nhận được bìa, mừng quá nên bất chấp sắp thi đến nơi rồi còn lao vào edit. Chương này dành tặng bạn Mo đã giúp mình làm bìa.

Chương 1.

Sáu giờ sáng tại thành phố A, trong một căn hộ hơn trăm mét vuông ở một tiểu khu bình dân, một đứa trẻ khoảng mười tuổi đang ngồi trên người một người phụ nữ nhỏ nhắn và lay động không ngừng, luôn miệng nói: "Tôi đói bụng, tôi đói bụng. Bà mau dậy nấu cơm cho tôi. Bà mà không dậy, tôi liền mách bà nội là bà bắt nạt tôi." Đứa trẻ vô cùng có tinh thần, không giống như người bị đói bụng chút nào.

Người phụ nữ nhỏ nhắn không chịu nổi quá nhiều, rốt cuộc mở mắt. Trong mắt toàn là mệt mỏi, còn có chút mê mang.

Nhiệm vụ lần này có tên là hình tượng mẹ kế nhẫn nại. Nhìn cái tên có thể đoán ra đây là để bồi dưỡng năng lực nhẫn nại của mẹ kế. Liễu Xuân Oánh không cảm thấy có gì không hợp lý. Kỳ thực, làm một mẹ kế tốt so với làm mẹ ruột còn khó hơn rất nhiều.

Mẹ kế không thể đánh con riêng của người ta, bởi vì người khác sẽ nói bạn độc ác. Mẹ kế cũng không thể đối xử quá tốt với con riêng, bởi vì sẽ có người cảm thấy bạn muốn phung sát. Tốt thôi, bạn nói bạn mặc kệ, vậy càng không được, người ta sẽ nghĩ là đứa trẻ không mẹ, không có giáo dục.

Muốn giữ chừng mực là một việc tương đối khó.

Thân thể hiện tại của Liễu Xuân Oánh cũng có tên là Liễu Xuân Oánh. Người này cũng muốn trở thành mẹ kế tốt, lại bởi vì xuất thân mà vô cùng nhẫn nại chịu đựng đứa con riêng Lý Nhai Tiết. Cô thực lòng đối xử tốt với cậu. Nếu ở một gia đình bình thường, cô đã sớm được mọi người đón nhận. Đáng tiếc là cô lại gặp phải Lý Nhai Tiết. Bé gấu này thích mách tội của Liễu Xuân Oánh mọi lúc mọi nơi.

Người lớn thường cảm thấy trẻ con sẽ không nói dối. Hơn nữa, thân sơ chi biệt*, ông bà nội của Lý Nhai Tiết khẳng định là thân thiết với cháu trai bảo bối ngoan ngoãn nhà mình hơn. Họ lại thường xuyên qua nhà, cảm thấy cháu trai nhà mình mình bị ức hiếp, nhìn Liễu Xuân Oánh không hề vừa mắt.

Lý Nhai Tiết thấy kết quả như vậy thì càng không cố kỵ, tay cầm roi lớn, đi đâu cũng nói bản thân bị mẹ kế ức hiếp, nên không ít người quen đều biết chuyện.

Liễu Xuân Oánh vừa ra khỏi cửa đã bị báo gái nào đó hão tâm nhiệt tình kéo tay dạy dỗ, "Tuy Lý Nhai Tiết không phải con trai ruột của cô, nhưng nó lớn lên đáng yêu như vậy, nhìn cái cũng biết là cơ trí. Hiện tại tuổi cô cũng lớn rồi, muốn sinh một đứa bé không dễ dàng. Cô đối xử tốt với nó một chút, sau này cô cũng dễ chịu hơn."

Liễu Xuân Oánh sau khi được nhắc nhở thì lại càng thêm cẩn thận, đối xử với Lý Nhai Tiết càng tốt hơn, cơ hồ cậu muốn gì được nấy. Chỉ tiếc cô không biết việc làm tốt của cô bị Lý Nhai Tiết làm náo loạn, khiến cho mọi người chẳng thay đổi chút ấn tượng nào với cô.

"Nhiệm vụ lần này của cô là học tập sở trường của nguyên thân, sử dụng sự ôn nhu để đạt được sự tán thành của mọi người. Nhớ kỹ là nhất định phải ôn nhu! Nếu hành động vượt quá phạm vi ôn nhu, cô sẽ bị trừng phạt tương ứng. Đồng thời, cô phải thay đổi bộ dạng bé gấu của Lý Nhai Tiết, thay đổi tính ích kỷ của cậu ta, dạy dỗ cậu ta trở thành một thanh niên bốn có: có đạo đức, có lý tưởng, có văn hóa, có khát vọng. Hữu nghị nhắc nhở: Điểm mấu chốt nằm ở phụ nữ!"

Trong đầu Liễu Xuân Oánh còn đang suy nghĩ xem phụ nữ có liên quan gì, thì đã bị âm thanh ầm ĩ bên tai đánh thức, đầu óc mơ màng, rất không thoải mái.

Cô vốn định đẩy bé gấu trên người mình ra, vỗ hai phát vào mông cậu. Có điều, nhớ đến những điều hệ thống nói, cô cố nén ý định đó xuống, hỏi tường lại phản ứng của nguyên thân, thử học theo cô ấy. Cô hơi nâng khóe miệng, ôn nhu nói: "Nhai Tiết, con chờ mẹ rửa tay rồi mẹ sẽ làm cho con ăn. Con muốn ăn gì? Nói cho mẹ nghe."

Liễu Xuân Oánh cảm thấy bản thân chưa từng ôn nhu như vậy. Giọng nói của thân thể này càng dẹt hoa trên gấm, người bình thường nghe thấy giọng nói này, tức giận cũng lập tức biến mất, thẳng nhóc gấu này hẳn sẽ không hành xử khác người đâu.

"Hừ, bà không phải mẹ tôi. Mẹ tôi không đáng ghét như bà đâu." Hất tay Liễu Xuân Oánh ra, cậu từ trên giường nhảy xuống, lưu lại vô số vết chân đen xỉ trên giường, "Nhanh lên! Bà thật lè mề!"

Cả người Liễu Xuân Oánh đều khó chịu, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm mấy vết bẩn kia. Hiện tại cô không hề muốn nấu cơm, chỉ muốn đổi lại đồng vỏ chăn gối bẩn thỉu kia đi, giặt sạch sẽ. Thối sạch sẽ lại phát tác, không tốt chút nào.

Tổn sức lực rất lớn cô mới có thể dòi tằm mắt của mình đi. Cô xỏ dép, rửa mặt qua loa một phen, hít sâu một hơi vào phòng bếp.

Cô làm một ít đồ ăn tương đối thích hợp cho trẻ con, còn bản thân thì nhìn đói vội vàng đi giặt chăn.

Lúc ăn cơm, "bé gấu" kia luôn miệng kêu khó ăn, làm Liễu Xuân Oánh tin thật, tướng trù nghệ của mình bị thụt lùi. Cô vội vã rửa sạch tay, tính làm lại một ít cho Lý Nhai Tiết ăn, kết quả là khi cô làm xong, đi ra ngoài liền thấy đồ ăn trên bàn không còn thừa cái gì.

Cô cạ lòi. Khó ăn à? Khó ăn thì nhóc còn ăn sạch sẽ như vậy làm gì.

Bất gặp ánh mắt của Liễu Xuân Oánh, Lý Nhai Tiết cảm thấy thật mắt mặt, hung hăng quát: "Nhìn cái gì mà nhìn. Tôi chỉ không muốn lãng phí lương thực." Cậu vẫn luôn nhắc nhở bản thân không được ăn quá nhiều, nhưng đồ ăn quá ngon làm cậu hoàn toàn quên mất. Cậu cảm thấy có chút thất bại.

"À, mẹ hiểu rồi." Nói xong cô liền nhẹ nhàng rời đi. Cô làm sao không biết vừa rồi là đứa trẻ cố ý. Kỳ thật cô có thể lý giải. Không phải đứa trẻ nào cũng ngoan ngoãn như Lý Á Kiệt, cũng không phải đứa trẻ nào cũng phải trải qua hoàn cảnh của Lý Á Kiệt, trừ mẹ kẻ ra, không còn ai để dựa vào.

Lý Nhai Tiết không chỉ có ông bà nội yêu thương, còn có một người bố tràn đầy tình thương con. Cô nghe nói mẹ đẻ của cậu cũng vô cùng sủng ái cậu. Một đứa nhỏ lớn lên trong hũ mật như vậy, sự sủng ái của cô, cậu khó mà cảm nhận được, ngược lại một chút việc không tốt ngay lập tức bị phóng đại, ám tượng sâu trong tâm trí cậu.

Kỳ thật đây cũng là vấn đề của gia đình có con một. Ba thế hệ chỉ có một cục cưng bảo bối, người ta không đau mới lạ. Vì vậy, sau này lớn lên, không ít đứa trẻ cho rằng người khác phải tốt với mình trước, mọi lúc mọi nơi lấy bản thân làm trung tâm, hình thành tính cách ích kỷ.

Vốn bản thân là ông vua nhỏ, lại nghe ở bên ngoài người ta nói mẹ kế không tốt, nên cho dù Liễu Xuân Oánh có đào tìm đào phở đối xử tốt với cậu, cậu vẫn hoài nghi.

Cho nên cô phải nhẫn nại, chịu đựng cậu một thời gian. Qua đoạn thời gian này, cô nhất định phải cho cậu vài phát vào mông, "bé gấu" nên bị đánh.

"Đình, cảnh cáo, ký chủ có tư tưởng không nên, xin hãy chú ý. Lần sau phát hiện, ký chủ sẽ bị trừng phạt một phút. Nhắc lại lần nữa, ký chủ nhất định phải ôn nhu, không được sử dụng bạo lực để dạy dỗ."

Liễu Xuân Oánh vội vàng vứt hết nấy hình ảnh rất bạo lực trong đầu mình sang một bên. Cô xoay người, giúp Lý Nhai Tiết chuẩn bị cặp sách, đưa cậu đi học.

Cô phát hiện ra đứa nhỏ này còn một vấn đề nữa, đó là không lễ phép. Cho dù là ai giúp cậu, cậu đều không nói cảm ơn. Lần đầu tiên gặp phải "bé gấu" như vậy, kỳ thực Liễu Xuân Oánh không biết xuống tay từ chỗ nào.

Về nhà dọn dẹp, sau khi Lý Lỗi rời đi, một căn hộ lớn như vậy chỉ có một mình cô, có chút quạnh quẽ.

Thời gian càng dài, cô nhìn thấy càng nhiều ký ức của thân thể này. Lúc trước, bố của Lý Nhai Tiết cưới cô chỉ vì cô thích hợp. Điều kiện gia đình cô

không được tốt cộng thêm việc cô còn bị vô sinh đã hoàn toàn cắt đứt tâm tư của cô.

Cho nên bố của Lý Nhai Tiết, Lý Lỗi, không có mấy tình cảm gì với Liễu Xuân Oánh. Yên lặng ăn xong bữa sáng do Liễu Xuân Oánh chuẩn bị, anh nói "Tôi đi làm" là đi luôn.

Ở thế giới thực, cô và Lý Lỗi cũng có thể là quan hệ tương tự như vậy, không hề có tình cảm, chỉ vì tới tuổi rồi, cảm thấy thích hợp thì kết hôn. Điểm duy nhất khác biệt chính là cô ở thế giới thực còn có khả năng sinh dục.

Cũng bởi nguyên nhân này, tâm tình Liễu Xuân Oánh càng khó bình tĩnh lại.

Kỳ thật cô không biết, hiện tại trong đầu Lý Lỗi đang tràn đầy nghi hoặc, sao trừ nghệ của Liễu Xuân Oánh lại trở nên tốt như vậy, hơn nữa, trước kia cô cũng không có ý biểu hiện trước mặt mình như vậy. Anh thấy thật kỳ quái.

Có điều, vốn dĩ anh cùng Liễu Xuân Oánh không có mấy tiếng nói chung, cũng chẳng có bao nhiêu cảm tình, nên nguyên nhân gì biến cô thành như vậy đi nữa, anh đều có thể tiếp thu.

Liễu Xuân Oánh phi nhỏ. Hệ thống yêu cầu cô phải ôn nhu, nhưng đối xử với Lý Nhai Tiết như vậy thực sự rất khó.

Vì lấy lòng, sau khi gả đến đây hai tháng, nguyên thân bắt đầu mỗi ngày đều đưa cơm cho Lý Nhai Tiết. Có điều, do xuất thân của nguyên thân, đồ cô ấy nấu chỉ là đồ ăn bình thường, hơn nữa lại đều dựa theo khẩu vị của bản thân mà nấu, đều là một món xào, nhưng không có cảm quan. Vì vậy, Lý Nhai Tiết không chỉ không cảm kích, ngược lại cậu cảm thấy Liễu Xuân Oánh quá xấu xa, cố ý không cho cậu ăn no.

Nói chung là Liễu Xuân Oánh đã tốn công vô ích.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy biện pháp đưa cơm này thật tốt, rất dễ lấy hảo cảm. Hơn nữa, cô cứ ngồi ở nhà mãi cũng chán, đi ra ngoài nhiều một chút, giải tỏa buồn bực trong lòng. Nếu không thì cảm xúc cứ dồn nén lại, cho dù có bạo lực hay không, lời lẽ nói ra đều khó ôn nhu được.

Cô làm vài món ăn, còn sợ mùi vị bị thay đổi, cố ý đi mua mấy cái hộp giữ nhiệt. Dùng nước sôi rửa vài lần tẩy đi mùi lạ, cô mới bỏ đồ ăn vào. Có thịt có rau, dinh dưỡng cân đối, màu sắc lại đẹp dễ, trẻ con hẳn sẽ thích.

Lý Nhai Tiết vừa vào lớp học đã bị bạn bè cười nhạo, "Lý Nhai Tiết, mẹ kể lại mạng cơm cho heo cho cậu kìa."

Lý Nhai Tiết không thèm liếc mắt nhìn Liễu Xuân Oánh một cái, trực tiếp hừ một tiếng, đầu quay đi, bộ dạng vô cùng ngạo kiêu.

Liễu Xuân Oánh ngây ngốc, đồ ăn nguyên thân kém đến cỡ nào? Kém đến nỗi bị gọi là cơm cho heo mà vẫn cứ làm, nếu không phải cô thừa kế ký ức của cô ấy mới biết cô ấy thực lòng đối tốt với Lý Nhai Tiết, thì cô còn tưởng lầm. Cô yên lặng châm một ngọn nến cho nguyên thân của mình.

Cô không giải thích, cẩn thận lấy ra đồ ăn bản thân đã chuẩn bị tốt. Cô chậm rãi mở nắp hộp, mùi hương vừa bay ra lập tức hấp dẫn sự chú ý của đám trẻ.

"Thơm quá!" Sự thật thắng lời nói, cô dùng hành động để nói chuyện, làm một đám nhỏ ngây thơ xông tới.

"Lý Nhai Tiết, cậu thật hạnh phúc, có thể ăn đồ ăn ngon như vậy."

Lý Nhai Tiết cũng ngửi thấy, theo bản năng quay đầu lại. Cậu lập tức ngay dại, đồ ăn nhìn qua trông rất ngon. Hay là mình hào phóng với cô ta một chút, qua ăn cơm. "Đưa tôi!" Khuôn mặt nhỏ ngạo kiêu làm Liễu Xuân Oánh muốn nắn bóp.

"Đình, cảnh cáo, ký chủ không thể có ý nghĩ như vậy. Lần này không xuất hiện yếu tố bạo lực, chỉ có nhắc nhở."

Cô cạn lời. Bóp mặt cũng không được, quá đáng lắm rồi.

"Đình, chương trình học này là căn cứ theo các tình huống cô sẽ có thể gặp phải mà triển khai, luôn dựa theo tình hình thực tế mà điều chỉnh. Hiện tại cô mới bắt đầu, xin đừng hoài nghi độ chính xác của nó. Tin tưởng tôi, sau khi cô hoàn thành, cô tuyệt đối là một mẹ kế tốt!"

Phun tào, hành xử như vậy không khéo lại trở thành thánh mẫu, không tốt mới lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

Chúc mừng Việt Nam lần 2 vô địch AFF!!! \(\geq \nabla \leq) /

Chương 2.

Lý Nhai Tiết ăn hết sạch hộp cơm, ợ một hơi. Từ sau khi mẹ và bố tách ra, cậu đã lâu không ăn đến thoải mái như vậy. Sờ bụng nhỏ tròn trịa, cậu mỉm cười.

Có điều, nghĩ đến đây là đồ do người đáng ghét làm, tươi cười trên mặt lập tức biến mất. Cậu mặc kệ cô ta nấu cơm ngon đến cỡ nào, cô ta vẫn là người xấu phá hư gia đình cậu.

Mẹ từng nói, kỳ thực mẹ rất yêu bố, bố cũng rất yêu mẹ, chỉ vì người đàn bà xấu xa Liễu Xuân Oánh muốn ở lại thành phố lớn mà câu dẫn bố cậu, mà bố cậu không cẩn thận phạm phải sai lầm nên khi mẹ cậu biết chuyện mới tức giận ly hôn.

Nhưng mẹ yêu thương cậu, sợ cậu bị Liễu Xuân Oánh lừa gạt, nên mẹ không chỉ cứ nửa tháng trở lại xem cậu, cho cậu ăn ngon, còn nói cho cậu nghe những chuyện xấu mà Liễu Xuân Oánh làm. Cậu nghe được càng nhiều, cảm thấy Liễu Xuân Oánh và mẹ đối lập càng lớn, cậu càng chán ghét Liễu Xuân Oánh hơn. Cậu căn bản không muốn nhìn thấy cô ta.

Nhưng việc đó không có khả năng. Sau này mẹ lại nói cho cậu rằng, chỉ cần cậu làm âm ỉ ở nhà lên là Liễu Xuân Oánh ức hiếp cậu, người trong nhà sẽ từ từ không thích cô ta nữa, dần dần cô lập cô ta, sớm muộn cũng có một ngày cô ta không chịu nổi, chủ động rời khỏi nhà cậu.

Liễu Xuân Oánh rời đi thì mẹ liền có cơ hội trở về nhà, cậu cũng có thể lần nữa có được một gia đình ấm áp. Cậu sẽ giống như bạn bè, cùng chung bố mẹ sống vui vẻ.

Nhưng vì cái gì mà đã hơn một năm, Liễu Xuân Oánh vẫn còn ở nhà cậu?

Cậu có chút ghét bỏ bản thân vì chút đồ ăn mà đã bị Liễu Xuân Oánh mê hoặc. Cậu hung dữ trừng mắt nhìn Liễu Xuân Oánh một cái, "Mau đi đi! Tôi lập tức phải đi học. Bà còn ở đây, có phải muốn tôi không thể tập trung học tập!"

Lời nói này thực sự quá mức tổn thương người. Liễu Xuân Oánh đầu nén nổi cơn tức như vậy. Khí huyết dâng lên, cô bắt lấy tay của Lý Nhai Tiết, đánh hai phát, "Thằng nhóc hư đốn này, di cũng là mẹ con. Sao con có thể nói những lời như thế?" Cô thấy cô giáo đã đi tới cửa lớp, "Con đã lớn như này cũng nên hiểu chuyện đi, nếu không lại làm cô giáo và bố con phải nhục lòng."

Căn cứ vào ký ức của thân thể này, Lý Nhai Tiết không phải một đứa bé biết nghe lời, từng có rất nhiều lần gây rắc rối mà phải bị giáo viên gọi cho phụ huynh.

Quả nhiên cô giáo nghe thấy Liễu Xuân Oánh nói vậy liền lộ ra sự cảm kích.

Hiện tại trẻ con đều là bảo bối, nói nặng lời một chút là phụ huynh lập tức làm âm ỉ, người sau so với người trước lại càng phiền phức, khiến cho bọn họ trên lớp chỉ có thể làm người tốt, không dám làm người xấu. Nhưng bọn họ có nói đi nói lại bao nhiêu lần cũng không hiệu quả, ngược lại còn làm bọn trẻ thành thói quen, cảm thấy thế cũng chẳng có gì ghê gớm. Vì vậy, bọn trẻ vẫn trước sau như một, thói xấu tật xấu ngày càng nhiều, càng thích nghịch ngợm gây sự.

Đương nhiên việc này không phải chỉ có sai lầm của phụ huynh, giáo viên cũng có trách nhiệm vì bản thân thiếu kinh nghiệm giáo dục, tuy nhiên nếu phụ huynh chủ động làm người xấu vẫn là tốt nhất. Khó lắm mới gặp được một vị phụ huynh có thể lý giải bản thân, cô thật sự cảm động.

Liễu Xuân Oánh tiến đến, "Cô giáo, thằng nhóc nghịch ngợm nhà tôi làm cô vất vả rồi. Cô giáo lên lớp, tôi không quấy rầy nữa."

Cô giáo gật đầu, cảm thấy Liễu Xuân Oánh là người lễ phép, không giống như mọi người nói là không có tố chất, không biết lễ phép.

Thu thập "gấu con" xong, tâm tình Liễu Xuân Oánh hơi tốt một chút. Vừa bước vào nhà, đóng cửa lại, cô thỉnh thoảng bị một cơn đau đập tới làm ngã lộn ra đất. Cô cuộn tròn người lại, cảm thấy rất khó chịu.

"Định, vì ký chủ tiến hành bạo lực với Lý Nhai Tiết, vượt qua giới hạn ôn nhu, nên phải chịu trừng phạt điện giật mười phút. Lúc ấy có quá nhiều người lạ, trừng phạt mới lùi lại đến bây giờ tiến hành."

Đầu Liễu Xuân Oánh đầy mồ hôi. Cô không biết nói gì, bản thân thế nào lại quên mất việc này? Nhất định là cô bị thằng nhóc hư đốn kia làm cho tức điên rồi, cô mà là người độc ác sao?

Nghĩ đến việc hôm nay bản thân dễ có hành động bạo lực với Lý Nhai Tiết như thế, cô cảm thấy bản thân muốn tránh cho tình huống như vậy phát sinh lần nữa thực sự không phải chuyện dễ dàng gì.

Mà chuyện này căn bản còn chưa xong. Lúc ăn cơm tối, mẹ chồng từ ngoài thành hùng hổ đi tới, quở trách Liễu Xuân Oánh tâm tư độc ác, ức hiếp cháu nội bảo bối đáng yêu của bà ta.

Thế còn chưa tính, bà ta sống chết lôi kéo quần áo Lý Lỗi, nói rằng nếu anh không cho Liễu Xuân Oánh hai cái bạt tai, bà ta sẽ ôm Lý Nhai Tiết về nhà mình. Lý Lỗi không đáp ứng, bà ta liền rống lớn là bản thân mệnh khổ, con trai lớn rồi, không nghe lời mẹ nữa.

Nhìn mẹ chồng khua tay múa chân ăn vạ, Liễu Xuân Oánh còn có tinh thần suy nghĩ chuyện khác. Cô đột nhiên nhớ đến lời mọi người thường nói, "sau lưng mỗi 'gấu con' đều có một 'gấu già'". "Người mẹ chồng này chính là 'gấu già', làm sao có thể dạy dỗ tốt trẻ con.

Cô nhìn ra Lý Lỗi đang rất bất đắc dĩ. Anh không phải loại người không có đạo lý. Con trai vừa về nhà đã lôi chuyện Liễu Xuân Oánh đánh mình ra nói cho anh biết, anh tất nhiên có tức giận. Nhưng anh ở bên ngoài phần đầu nhiều năm như vậy, hiểu được rằng mọi việc không thể chỉ nghe từ một phía, vì thế, anh gọi điện thoại hỏi cô giáo, biết được không phải là ức hiếp như lời con trai nói, chỉ dạy dỗ một chút thôi.

Kể từ khi anh và vợ trước Dịch Nguyệt Mai ly hôn, con trai ngày càng vô cơ gãy rối. Anh có biết và để tâm đến, nhưng vì Dịch Nguyệt Mai vẫn luôn quấy lầy anh cùng công việc bận rộn, thời gian anh ở nhà quá ít, anh đành hữu tâm vô lực, quấy rầy mẹ mình một chút. Nhi tử từ vợ trước Dịch Nguyệt Mai cùng chính mình ly hôn lúc sau, càng ngày càng vô cơ gãy rối, hẳn xem ở trong mắt cấp ở trong lòng, chỉ là hẳn vẫn luôn bởi vì Dịch Nguyệt Mai quấy rầy cùng công tác, dài ở nhà thời gian quá ít, lại có mẹ nó quấy rầy, có tâm mà vô lực. Cùng là người chăm sóc đứa nhỏ, nhưng có lẽ còn có chút lý trí, anh thấy cho dù là cố ý hay vô tình dung túng, hành động của bản thân cũng chẳng khác mẹ mình là bao.

Đột nhiên anh cảm thấy có chút xin lỗi Liễu Xuân Oánh. Gã cho anh, cô có lẽ còn không hạnh phúc bằng trước kia. "Mẹ, mẹ đừng nói nữa. Chuyện đó căn bản đâu phải lỗi của Liễu Xuân Oánh. Đây là do Nhai Tiết không lễ phép, nên bị phạt một chút."

Liễu Xuân Oánh hơi kinh ngạc nhìn Lý Lỗi, cô không nghĩ tới anh sẽ thay cô nói chuyện. Trong trí nhớ, việc tương tự chưa từng xảy ra. Cô nhăn mày lại, nếu anh ta có thể trợ giúp thì tốt rồi, chỉ sợ là anh ta có suy nghĩ khác.

"Cái gì mà nên bị phạt? Anh không biết Liễu Xuân Oánh là mẹ kế của Nhai Tiết sao? Người ta đều nói mẹ kế độc ác, ai biết cô ta có cố ý hay không. Nếu không phải anh nhất quyết đòi ly hôn với Nguyệt Mai, cháu trai bảo bối của tôi sao có thể phải chịu ủy khuất như này? Nguyệt Mai lớn lên xinh đẹp, còn có công việc, so với Liễu Xuân Oánh tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Tôi thật không biết đòi mất anh vứt ở đâu rồi." Mẹ của Lý Lỗi thấy con trai mình còn giúp Liễu Xuân Oánh nói chuyện thì càng nổi giận lôi đình, ở ngay trước mặt Lý Lỗi nói ra mấy lời bản thân thường mắng Liễu Xuân Oánh.

"Mẹ!" Đột nhiên hai mắt Lý Lỗi đỏ lên, anh vô cùng tức giận, rống lên một tiếng là ba người đều thấy khiếp sợ. Lý Nhai Tiết trực tiếp bị dọa khóc.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy rất kỳ quái, lời này cô nghe xong còn chưa tức giận mà Lý Lỗi vì cái gì mà nổi giận? Hơn nữa, cô có chú ý đến, lúc trước anh ta căn bản không có phản ứng gì, cho tới khi nhắc đến cái tên Dịch Nguyệt Mai, thân thể anh ta nháy mắt liền căng thẳng.

Xem ra cô hẳn nên tìm hiểu kỹ về vợ trước của Lý Lỗi, nói không chừng sẽ có điểm đột phá. Hơn nữa, lúc ấy hệ thống có nhắc nhở là vấn đề ở phụ nữ, Dịch Nguyệt Mai quả thực phù hợp với điều kiện này.

Lý Lỗi cũng biết bản thân vừa rồi có phản ứng hơi quá. Ngày thường trước mặt mọi người anh đều vô cùng kiềm chế, có khi nào phát hỏa lớn như vậy. Chỉ là không có đàn ông nào nhìn nổi khi bản thân bị đội nón xanh, nhưng vì kiêng kỵ trẻ con nên anh không nói ra. Loại cảm giác buồn bực này ai có thể hiểu cơ chứ? Ngày thường anh chịu đựng không để lộ ra, hiện tại trước mặt anh mà mẹ còn nói như vậy, anh nhìn cũng đủ rồi.

Người vợ trước Dịch Nguyệt Mai lớn lên không tồi, có năng lực, lâu ngày dựa vào công việc mà câu dẫn được một cao phú soái, tình nguyện xóa tên khỏi hộ khẩu cũng muốn ly hôn với anh. Nào biết người ta đã có vợ, cô ta gioi tre mức nước vô ích, công việc mất, thanh danh cũng hỏng. Cuối cùng cô ta chịu không nổi, quay lại tìm anh. Nhưng trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.

Anh hít sâu một hơi làm bản thân bình tĩnh lại. Anh không nghĩ chuyện này còn ảnh hưởng lớn đến bản thân như thế, anh còn tưởng là đã qua rồi, "Mẹ, con mệt mỏi rồi. Để con đưa mẹ về, chân bố không tiện, cần mẹ chăm sóc nữa." Mặt anh hiện đầy mệt mỏi.

Mẹ anh tất nhiên là thương cháu nội, đương nhiên cũng thương con trai, nên thấy con trai như vậy, bà ta đành đáp ứng. Bà ta không biết con trai và con dâu trước đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là sau khi bọn họ ly hôn, con trai liền trở thành người cuồng công việc, liên tục thăng chức, nhưng cũng thực sự rất mệt, suốt ngày bay tới bay lui, thường xuyên không về nhà. Lần gần nhất bà ta nhìn thấy con trai là hai tháng trước.

Tiền mẹ rời đi, Lý Lỗi trực tiếp không màng hình tượng nằm ngửa trên sofa. Anh thật mệt mỏi, nhưng cuộc sống lại vô cùng phong phú, toàn tâm toàn ý vì bản thân phấn đấu, không hề bận tâm đến chuyện khác. Anh nhớ lại việc bản thân trả giá lại đổi lấy kết quả như vậy, trên mặt tự nhiên lộ ra tia cười lạnh.

Liễu Xuân Oánh chưa rời đi. Nói thế nào đi nữa, hôm nay Lý Lỗi giúp mình, cô vẫn nên cảm ơn anh.

"Không cần nhiều lời, cô đi nghỉ ngơi đi!" Không chờ Liễu Xuân Oánh mở miệng, Lý Lỗi lại đột nhiên đứng dậy, vào phòng ngủ, không tới một lát liền có tiếng nước. Đến khi Liễu Xuân Oánh phản ứng lại, vào phòng ngủ, Lý Lỗi đã ngủ rồi, còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Xem ra quả nhiên là anh mệt mỏi, ngay cả con trai đều quên mất, có điều như vậy cũng tốt, tránh cho mọi người xấu hổ.

Cô vừa đi ra đã nhìn thấy đôi mắt hồng hồng của Lý Nhai Tiết đang hung dữ nhìn mình, "Là bà, chính là do bà. Đồ đàn bà hư hỏng!" Cậu nói xong liền chạy.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy rất uể oải. Hôm nay phát sinh chuyện này làm cô thực mơ hồ, cũng rất mệt mỏi, không còn tâm tư đi quán "bé gấu" kia.

"Đình, hiện tại Lý Nhai Tiết thực thương tâm, rất cần người an ủi. Thỉnh ký chủ đi trấn an cậu ta." Âm thanh của hệ thống lại vang lên. Cô không hiểu vì sao đạo này tần suất lên tiếng của hệ thống ngày càng cao.

Bất đắc dĩ, cô đành kéo lê thân thể mệt mỏi chậm rãi đến phòng của Lý Nhai Tiết. Cô mới gõ cửa đã bị Lý Nhai Tiết gào thét, "Tránh ra, tôi không cần bà già vô gia vị."

Sờ mũi, cô biết trước là kết quả này. Quả nhiên là "gấu con".

Thấy bên ngoài chậm chạp không có thanh âm, trong phòng Lý Nhai Tiết lại khóc càng lên hơn. Cậu biết Liễu Xuân Oánh là người xấu, nhưng chưa từ bỏ, cậu lặng lẽ mở cửa phòng, cẩn thận ra ngoài xem, thấy quả nhiên là không có ai thì lại thất vọng cúi đầu.

Liễu Xuân Oánh tránh ở một bên thềm lác đầu, đành từ góc tối đi ra, "Này, gấu con!" Trong mắt Lý Nhai Tiết nhanh chóng hiện lên một tia cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 3

Bé "gấu con" đang cần được quan tâm. Dù cậu thể hiện mình không thích Liễu Xuân Oánh, nhưng lúc bị kinh hãi cậu vẫn theo bản năng tìm kiếm sự an ủi, dẫu sao đó rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi.

Khóc tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh thần. Lý Nhai Tiết khóc lóc một hồi liền ôm chặt lấy Liễu Xuân Oánh ngủ mất.

Liễu Xuân Oánh nhẹ nhàng ôm cậu từ trong lòng mình ra đặt trên giường mềm mại. Cô xem xét một lát, dùng khăn lông ẩm lau qua mặt cho cậu. Cô lau xong lại ghémen chần, rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa trở về phòng ngủ của mình.

Trên giường, Lý Nhai Tiết khòe miệng vẫn luôn nhếch lên, như cảm nhận được ấm áp.

Nửa đêm, Liễu Xuân Oánh đang ngủ mơ màng thì bị tiếng đập của làm bừng tỉnh. Cô co chặt mình vào ổ chăn, không muốn đứng dậy.

"Đình, cơ hội khó có được, thỉnh ký chủ nhanh chóng mở cửa cho Lý Nhai Tiết để tôn thương!" Một luồng điện rất nhỏ đi qua cơ thể, sau đó là âm thanh có chút hưng phấn của hệ thống.

Bị điện giật kích thích, Liễu Xuân Oánh hoàn toàn hết buồn ngủ. Cô thở dài một hơi, dạng mẹ kế này thật sự không hề dễ làm. Tăng ca thêm giờ, lúc nào được gọi là phải có mặt, lại còn không có lương. Cô mặc áo ngủ vào, nhẹ nhàng mở cửa phòng liền nhìn thấy một bé "gấu con" nào đó vô cùng tinh táo đang ôm gối.

"Này, tôi muốn ngủ cùng mấy người!" Lý Nhai Tiết ngượng ngùng nói ra mục đích của mình, trong mắt nhanh chóng hiện lên sự mất tự nhiên. Cậu biết bản thân chán ghét người phụ nữ này, nhưng ngủ trong ngực cô thật sự rất ấm áp, cậu chưa từng cảm thụ bao giờ, so với ngủ trong lòng mẹ ruột còn thoải mái hơn.

Vừa nói cậu vừa bước vào trong phòng, đôi mắt nhìn chằm chằm Liễu Xuân Oánh như nói "bà thật chậm chạp".

Cô không biết nói gì, "gấu con" quả nhiên vẫn là "gấu con", có việc muốn nhờ mà cũng không thềm gọi "mẹ" một câu. Cô muốn phát hỏa mà không được, chỉ có thể chịu đựng.

Cô vừa mới nằm xuống, Lý Nhai Tiết liền lẩn vào lòng cô, vừa lòng cọ cọ, không lâu sau đã nhắm mắt lại. Còn Liễu Xuân Oánh bị đánh thức, không dễ ngủ lại, trợn tròn mắt rất lâu mới chậm rãi ngủ mất.

Năm giờ sáng, lúc Lý Lỗi rời giường, phát hiện ra hai người đang gắt gao ôm lấy nhau thì anh vừa lòng cười. Anh biết tính cách của Liễu Xuân Oánh ôn hòa, nhất định Nhai Tiết sẽ thích cô. Đây cũng là một trong những lí do mà trước kia anh coi trọng Liễu Xuân Oánh. Lúc trước anh vẫn thường nghe thấy người ta nói Liễu Xuân Oánh ức hiếp Nhai Tiết, anh cũng không thực sự tin tưởng.

Lưu lại trên mặt Lý Nhai Tiết hai cái hôn chào buổi sáng, anh ăn bánh mì mà hôm qua Liễu Xuân Oánh đã chuẩn bị cho bản thân và tự hâm nóng sữa. Xách hành lý hôm qua Liễu Xuân Oánh đã thu dọn giúp, anh lại lên đường đi công tác.

Lúc Liễu Xuân Oánh tỉnh lại, trong nhà đã không còn bóng dáng của Lý Lỗi, cô có chút thất vọng, vấn đề hôm qua chưa giải quyết xong đâu. Cô sững sờ trừng mắt nhìn trần nhà, đột nhiên bị Lý Nhai Tiết ghét bỏ đẩy ra, "Bà ôm tôi chặt như thế làm gì!"

Rõ ràng là cậu gắt gao lôi kéo áo ngủ của cô, lẩn vào lòng cô mà. Thằng nhóc "gấu con" này thừa nhận sai lầm của mình thì khó lắm sao? Cậu còn nhỏ, không biết chết vì sĩ diện là tự làm khổ bản thân sao.

Cô quyết định trưa hôm nay không đi đưa cơm trưa cho cậu nữa, có điều cô cũng không quên đưa cho cậu mười đồng để mua cơm. Hành vi này bị hệ thống nghiêm khắc cảnh cáo, "Đình, thỉnh ký chủ không cần trả đũa. Việc này không phù hợp với chủ đề của chương trình học. Thỉnh ký chủ mau sửa lại!"

Sửa lại cái rắm! Cô không thoải mái, không muốn làm, "Hệ thống, tôi muốn khiếu nại. Tôi không làm trái với chủ đề của chương trình học. Tôi làm vậy cũng không phải để trả đũa (mới lạ), mà do Lý Nhai Tiết đã nói rất nhiều lần là cậu ta không thích đồ ăn tôi làm. Cậu ta cảm thấy khó ăn nên mỗi lần đều ăn không đủ no. Tôi vì suy nghĩ cho cậu ta, muốn cậu ta bổ sung dinh dưỡng, lớn lên khỏe mạnh, cho nên mới cho mười đồng để cậu ta muốn ăn cái gì thì ăn!"

Hệ thống trầm mặc một hồi lâu, cho Liễu Xuân Oánh thông qua.

Khéo miệng Liễu Xuân Oánh lộ ra một tia cười gian. Hiện tại cô đã tìm ra biện pháp. Đối xử với "Gấu con" không phải chỉ ôn nhu là xong, cô vẫn nên giáo huấn cậu một chút.

Nhưng nếu cứu vớt "gấu con" thực sự dễ dàng như vậy thì trên thế giới này vô số mẹ kế muốn cười trộm.

Giáo dục "gấu con" mà không có năng lực nhẫn nại cường đại thì không được, chưa kể đằng sau "gấu con" còn có một "gấu già" là mẹ chồng.

Lý Nhai Tiết nhận lấy mười đồng từ tay Liễu Xuân Oánh, có chút rầu rĩ đi đến lớp học. Theo lý thuyết, cậu hẳn nên cao hứng mới đúng, rốt cuộc mỗi buổi trưa cậu không cần đối mặt với Liễu Xuân Oánh giả vờ quan tâm, nhưng vì cái gì mà trong lòng cậu lại thấy buồn bực như vậy? Quả nhiên Liễu Xuân Oánh là người xấu, đều là do cô ta hại cậu thành ra thế này.

Liễu Xuân Oánh tỏ vẻ cô nằm không cũng trúng đạn.

Cô chỉ muốn cho Lý Nhai Tiết biết ngày thường cô phải trả giá như thế nào. Vì đã thành thói quen, cho nên Lý Nhai Tiết rất khó mà cảm nhận được điều đó. Cô đột nhiên thay đổi sẽ làm cậu cảm thấy rất không quen, nhưng người ta nói là mất đi mới biết quý trọng.

Ý tưởng thì tốt, chỉ tiếc là còn có một "gấu già" là mẹ của Lý Lỗi. Mẹ chồng ở thế giới này của Liễu Xuân Oánh thấy con trai nhà mình đi rồi, trong nhà chỉ còn lại Liễu Xuân Oánh và cháu trai bảo bối của bà ta nên không yêu tâm. Bà ta thừa dịp người bạn già Lý Kiến Hoa ngủ trưa, ngồi xe hai giờ đến trường học xem cháu trai bảo bối.

Không nghĩ tới là bà ta vừa tới liền phát hiện cháu trai của mình đang lẻ loi một mình ngồi trong phòng học, mắt nhìn chăm chăm các bạn nhỏ khác ăn com, mà cái người mỗi ngày đều mang com cho cháu trai là Liễu Xuân Oánh lại không thấy đâu.

Thế này rồi thì ba ta còn có cái gì không rõ nữa, mẹ kế quả nhiên là mẹ kế, trước mặt thì tỏ vẻ chăm sóc cháu trai nhà mình, sau lưng lại không thèm để ý tới. May mắn là Nhai Tiết thông minh, không hề chịu đựng, lớn tiếng nói cho bà ta, nếu không cứ như vậy một thời gian dài, có lẽ ai cũng bị cô ta che mắt.

"Ai da, cháu trai bé bỏng đáng thương của bà! Đi thôi, chúng ta đi tìm mẹ ruột của cháu." Bà ta trù mến ôm lấy Lý Nhai Tiết, nhìn thế nào cũng thấy cậu thật gầy. Vẫn là Nguyệt Mai tốt. Lúc Nguyệt Mai còn ở đây, Nhai Tiết rất đẹp trai.

Lý Nhai Tiết nghe bà nội nói đi gặp mẹ thì thật cao hứng. Một tháng cậu gặp mẹ nhiều nhất là hai lần. Nói thực ra, cậu rất nhớ mẹ.

Cậu ngoan ngoãn đứng dậy, nắm tay Trương Quế Hoa, chậm rãi theo bà ta ra ngoài, mà Trương Quế Hoa gọi vào số điện thoại mấy tháng trước Dịch Nguyệt Mai để lại cho.

Liễu Xuân Oánh không yên tâm về Lý Nhai Tiết. Cái tính cách "gấu con" của cậu thực sự không đáng tin cậy, cô nhìn không được liền làm vài món ăn bỏ vào hộp com, bản thân chưa ăn gì đã vội vã mang hộp com chạy đến trường học. Cô không nghĩ tới trong phòng học lại không hề có Lý Nhai Tiết. Cô sốt ruột hỏi thăm bạn học của Lý Nhai Tiết thì được biết là bà nội cậu dẫn đi rồi.

Nháy mắt cô có cảm giác không tốt.

"Đình, nhắc nhở, nhiệm vụ ẩn xuất hiện. Thành ký chủ đánh bại Dịch Nguyệt Mai. Nhiệm vụ hoàn thành, nhận được hai mươi điểm."

Dịch Nguyệt Mai, cái tên này nghe rất quen, hình như cô đã nghe thấy ở nơi nào. Cô gõ vào đầu một phát, đây không phải vợ trước của Lý Lỗi sao? Cô không biết phải nói gì nữa, cảm thấy bản thân có một ảo giác thực cầu huyết. Cô làm mẹ kế còn muốn xử lý mẹ đẻ người ta, việc này thực quỷ dị.

Nhưng lấy hiểu biết của cô về hệ thống thì nó sẽ không vô duyên vô cớ nói ra nhiệm vụ như vậy, tóm lại là không có gì không tốt.

Trước tiên cô xin nghỉ cho Lý Nhai Tiết, còn chỗ đồ ăn kia thì mời cô giáo ăn, sau đó ngựa tung vó không ngừng chạy đến chỗ làm của Dịch Nguyệt Mai, lần đầu tiên giáp mặt kẻ địch ở nhiệm vụ này.

Hôm nay vừa mới kiểm tra xong. Đề có 3 câu thì 2 câu nằm trong phần mình học qua loa (ノ◦□◦)ノ

Thực sự rất muốn hỏi thăm bạn đã bóc câu hỏi 凸(￣^￣)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Đường Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Chương 4.

Đến địa chỉ trong trí nhớ, cô phát hiện ra nơi đó không lớn như cô tưởng tượng, ngược lại chỉ là một công ty bình thường. Mỗi ngày mẹ chồng nhắc đi nhắc lại mẹ đẻ của Lý Nhai Tiết ưu tú cỡ nào, nên cảnh tượng hiện tại làm cô có chút không tin nổi.

Người ưu tú như vậy sao có thể làm việc ở một công ty nhỏ thế này. Cô nghe nói lúc trước Dịch Nguyệt Mai làm ở tập đoàn nằm trong top 500 tập đoàn lớn nhất thế giới, đãi ngộ ở công ty nhỏ hiện tại hoàn toàn không thể so sánh với ở đó. Người đi lên chỗ cao, nước chảy xuống thấp, với tư lịch và bằng cấp của Dịch Nguyệt Mai, cô ta không có khả năng càng lẫn lộn càng kém đi, trừ phi có một nguyên nhân khác mà cô không biết được.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy bản thân tựa hồ bắt được trọng điểm. Cô có chút hưng phấn nho nhỏ.

Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa, trong công ty cơ bản không có ai, cửa lớn cũng đóng lại. Cô không có biện pháp, đành đi dạo xung quanh, nhìn xem có thể trùng hợp bắt gặp Dịch Nguyệt Mai đi ăn cơm không.

Cô không ngờ tới là tìm được thật, nhưng không phải cô phát hiện ra trước, mà là mẹ chồng cô – Trương Quế Hoa.

Vừa thấy giữa trưa mà Liễu Xuân Oánh không ở nhà quét dọn vệ sinh, thu dọn nhà cửa, mà lại tới chỗ này đi dạo. Một người chỉ tốt nghiệp sơ trung, không có năng lực lại không có ngoại hình, trừ bỏ làm chút việc nhà ra thì còn có thể làm cái gì khác nữa. Con trai của bà ta ưu tú như vậy, cho dù là kết hôn lần hai thì cưới cô ta về vẫn là uý khuất nó.

Bà ta lại cảm khái một tiếng, nếu con trai mình và Nguyệt Mai không ly hôn thì tốt rồi. Nguyệt Mai và con trai giống nhau, đều là sinh viên của trường đại học danh tiếng, năng lực cá nhân rất mạnh, mỗi lần bà ta đi ra ngoài đều được mấy chị em già hâm mộ, đâu như Liễu Xuân Oánh, nhát gan rụt rè, đúng là loại không lên được mặt bàn.

Bà ta mặc kệ là đang ở bên ngoài, lao ra rống to với Liễu Xuân Oánh, làm Liễu Xuân Oánh nhất thời không phản ứng kịp. Đây là lần đầu tiên cô bị người khác không cho chút mặt mũi nào như này.

Trong lòng ai mà không tức giận thì người đó là thánh mẫu rồi. Liễu Xuân Oánh tự nhận năng lực nhẫn nại của mình còn ở phạm vi của người bình thường, sắc mặt nháy mắt trở nên khó nhìn. Nhẫn, phải nhẫn, phải nhẫn... Cô tự an ủi bản thân vô số lần mới có thể đè ép con tức trong lòng xuống.

"Mẹ, người hiểu lầm rồi. Con tới đưa cơm trưa cho Tiết Nhai."

"Cô coi tôi là đồ ngốc à? Đưa cơm mà tới nơi này đưa, cô không nhìn xem chỗ này là chỗ nào, đây là chỗ cô có thể tới ngồi sao?" Nghĩ đến chuyện Nguyệt Mai vừa nói, bà ta càng nói càng tức giận. Nếu không phải do cái kẻ xấu xí này tác quái, con trai mình việc gì phải như bây giờ. Thảo nào lúc nhắc đến Nguyệt Mai, con trai lại có phản ứng như vậy, không phải bởi vì áy náy thì còn là cái gì. Bà ta vung tay lên, muốn cho cô một bài học.

Dịch Nguyệt Mai nhìn qua cửa kính thấy một màn như vậy, khoe miệng cô ta bất giác lộ ra mỉm cười vì ý đồ thực hiện được. Một ả đàn bà như thế dám muốn bá chiếm vị trí thuộc về cô ta sao? Không có khả năng.

Bên phía Lý Lỗi không được, cô ta có thể xuống tay từ chỗ Trương Quế Hoa. Cô ta làm con dâu của bà ta nhiều năm như vậy, đã sớm hiểu rõ ràng tính tình của bà ta. Cô ta muốn bà ta đứng về phía mình, giúp cô ta nói chuyện, thu thập Liễu Xuân Oánh còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay.

Lý Nhai Tiết nhìn thấy bà nội vung tay đánh Liễu Xuân Oánh, trong lòng bỗng căng thẳng, hô lên, "Mau tránh ra!"

Khoe miệng tươi cười của Dịch Nguyệt lập tức biến mất. Cô ta xoay người nghiêm túc nhìn chằm chằm Lý Nhai Tiết, "Nhai Tiết, chẳng lẽ con quên lời mẹ nói rồi sao? Con không biết người đàn bà kia chính là đầu sỏ phá hỏng hạnh phúc gia đình chúng ta sao? Con còn đối xử với cô ta như vậy, mẹ thực sự rất thất vọng." Cô ta không nghĩ con trai ngốc của mình lại vô dụng như này, nhanh chóng bị ả đàn bà xấu xí kia dụ dỗ.

Lúc trước Dịch Nguyệt Mai vì vinh hoa phú quý mà chính con trai mình cũng có thể vứt bỏ, thì vứt bỏ một lần rồi, cô ta tự nhiên có thể vứt bỏ lần thứ hai.

Lý Nhai Tiết cúi đầu, rất lâu sau mới lễ phép trả lời: "Mẹ, con sai rồi."

Tuy ngày thường mẹ chồng Trương Quế Hoa nói chuyện rất khắc nghiệt, phần lớn cũng chỉ nói cô không phải mẹ kế tốt, cộng thêm việc cô kém con dâu trước của bà ta, nhưng so ra thì vẫn kém hôm nay. Liễu Xuân Oánh bị lửa giận của bà ta trực tiếp đánh ngã lên mấy bậc thang. Cô nghĩ đến việc nếu cô thực sự làm âm ỉ với mẹ chồng, kết quả khẳng định là bất lợi với cô.

Lúc này cô yếu thế, còn có thể kiếm được một chút đồng tình, có lợi hay không, đến cuối cùng mới biết được.

Cô lại đè ép hỏa khí trong lòng xuống, tự nhủ bản thân bởi vì ăn nhiều một chén cơm nên mẹ chồng tức giận mà thôi.

"Đình, chúc mừng. Ân nhân thành công, khen thưởng hai điểm. Hiện tại tổng cộng là hai điểm. Xin hãy không ngừng cố gắng." Cô vừa mới bởi vì uất ức mà thương cảm, hiện tại nghe xong lời này, nháy mắt cô cao hứng, xuân về hòa nổi.

Hóa ra lần này đối tượng cô cần nhẫn nại không phải chỉ có mỗi "bé gấu"!

"Mẹ, lúc con tới trường học, căn bản không tìm thấy Nhai Tiết. Nhai Tiết là bảo bối nhà chúng ta, trong lòng con sốt ruột, nếu xảy ra chuyện gì thì sao. Sau đó con hỏi thăm, bạn học của Nhai Tiết với con rằng mẹ dẫn Nhai Tiết đi gặp chị Nguyệt Mai. Con giúp Nhai Tiết xin nghỉ liền đuổi tới đây." Cô cúi đầu vừa khéo tránh được bàn tay của Trương Quế Hoa đang vung đến. Giọng cô không lớn, vừa đủ để người xung quanh nghe rõ.

Trương Quế Hoa đột nhiên cảm thấy Liễu Xuân Oánh thay đổi, trở nên tự tin hơn. Bà ta cẩn thận quan sát một phen, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào bắt đầu, sống lưng Liễu Xuân Oánh thẳng tắp, đôi mắt cũng bắt đầu nhìn thẳng vào bà ta. Bà ta hoàn toàn không tìm thấy trên người cô dáng vẻ co rúm của trước đây, thoát nhìn so với trước thuận mắt hơn nhiều.

Bà ta cũng mặc kệ cô có thay đổi thì thế nào, so ra vẫn kém Nguyệt Mai, tâm tư lại độc ác như vậy, bà ta nhất định tìm mọi cách khiến Lỗi Từ ly hôn với cô. "Mẹ kế chính là mẹ kế. Cô thực sự quan tâm đến Nhai Tiết sao, có mỗi đưa đồ ăn thôi mà còn không đứng giờ."

"Con chỉ muốn cho Nhai Tiết ăn đồ ăn nóng, đi quá sớm đồ ăn sẽ lạnh mất, không tốt cho dạ dày." Cô không phản bác bất kỳ điều gì Trương Quế Hoa nói, nhưng lời trong lời ngoài để lộ ra tất cả đều vì tốt cho con riêng. Nếu không phải thực sự quan tâm, người ta việc gì phải suy nghĩ như vậy.

Người xem náo nhiệt ở hiện trường nháy mắt cảm thấy Trương Quế Hoa gây rối vô cớ, đặc biệt là những người trong nhà cũng có mẹ chồng ác độc thì càng cảm giận tận xương tủy, lên tiếng châm chọc Trương Quế Hoa. Dù sao đó không phải mẹ chồng của mình, các cô không sợ đắc tội với người ta.

Trương Quế Hoa chỉ cảm thấy trên mặt tối tăm, ánh mắt nhìn Liễu Xuân Oánh càng thêm khó chịu.

Ai, cô không nghĩ tới là có kết quả như vậy. Cô cách xa một đoạn, "Mẹ, Nhai Tiết đang ở đâu? Con đưa cơm cho cháu nó ăn." Cô không thấy bà ta trả lời, bèn nhìn bốn phía xung quanh, liền thấy Lý Nhai Tiết. Cậu đang ngồi đưa lưng về phía mình, cùng bàn với một mỹ nữ.

Cô liếc mắt nhìn thấy rõ ràng cái biển có chữ M (McDonald's) liền chất lưỡi. Giữa trưa ăn cái này, cô ta không biết trẻ con còn nhỏ, không thể ăn nhiều mấy thứ đồ này sao? Sóng gió khoảng thời gian trước nháo ra còn chưa hoàn toàn bình ổn, cô thực sự hoài nghi Dịch Nguyệt Mai có thực lòng yêu thương con trai mình không.

Lúc cô tới trước mặt Dịch Nguyệt Mai, cảm giác đó càng thêm rõ ràng.

Dịch Nguyệt Mai đúng là một mỹ nữ, nhìn trước hay nhìn sau đều có thể xưng là mỹ nữ. Có điều hiện tại trên mặt cô ta là biểu tình lạnh như băng, trong mắt cũng vậy, cả người không hề có điểm nào giống người làm mẹ.

Trong lòng nghi hoặc, nhưng cô không ngừng tay chân, đặt hộp cơm lên bàn, mở ra, mùi hương lan tỏa, cô thúc giục Lý Nhai Tiết ăn cơm.

"Khó ăn muốn chết, tôi không ăn đâu!" Nói xong liền phanh một tiếng, cậu hất hộp cơm khỏi bàn, đồ ăn vốn được bày biện không tề rơi vãi đầy đất, hộp cơm lăn lóc, không biết lăn đến chỗ nào.

Trong mắt cậu nhanh chóng hiện lên một tia tức giận. Mùi hương kia làm cậu vốn đang đói liền chảy đầy nước miếng, nhất định là ăn rất ngon, nhưng mà... cậu không thể làm mẹ thất vọng.

Liễu Xuân Oánh cảm nhận thái độ của Lý Nhai Tiết với mình có chuyển biến. Có nhìn thoáng qua Dịch Nguyệt Mai, vô cùng không hy vọng suy nghĩ trong lòng mình là sự thật. Nếu vậy, Lý Nhai Tiết thực sự quá đáng thương.

Bởi vì nguyên nhân này, mà cô bị đối đãi như vậy, thế nhưng cô lại không có chút tức giận nào, cũng không cần cái gọi là nhẫn nại.

Cô đi đến quầy thu ngân mua một ly sữa, sau đó đến tiệm cơm bên cạnh lấy một phần cơm chiên, đặt xuống trước mặt Lý Nhai Tiết, "Con ăn đi!" Sau đó, cô ngồi xổm xuống nhặt hộp cơm hơi bị bẹp lén, đáng tiếc là không thể dùng nữa. "Đi đã xin cho con nghỉ một tiết đầu, đứng giờ phải quay lại đi học nhé!" Nói xong cô liền rời đi.

Lý Nhai Tiết cảm thấy thật khó chịu, đôi mắt không tự giác nhìn về phía Liễu Xuân Oánh. Lần đầu tiên cậu cảm thấy bản thân không nên đối xử với Liễu Xuân Oánh như vậy, bản thân hình như đã làm sai, nhưng nhìn thấy sự khen ngợi trong mắt mẹ, cậu nháy mắt không còn ý nghĩ như thế.

Cậu rầu rĩ không vui ăn xong cơm, ngoan ngoãn ngồi một bên nghe mẹ và bà nội nói xấu Liễu Xuân Oánh, kế hoạch làm thế nào để Liễu Xuân Oánh ngoan ngoãn rời khỏi nhà. Tình thần hộ pháp chán giống như không cảm thấy đói khát gì cả. Từ lúc bọn họ gặp mặt, hai người vẫn luôn nói chuyện, hoàn toàn bỏ qua cậu đã đói bụng.

Cậu gục đầu xuống, lần đầu tiên cảm thấy bất lực. Cậu nhìn chằm chằm đồng hồ, nhìn thời gian chậm rãi trôi qua, cậu đến giờ đi học rồi, nhưng hai người còn không phản ứng gì. Cậu nghĩ đến âm áp mà hôm qua Liễu Xuân Oánh cho mình, có lẽ cậu không bao giờ có cơ hội như vậy nữa.

Liễu Xuân Oánh càng nghĩ càng không thấy thích hợp, cảm thấy Dịch Nguyệt Mai rất kỳ quái. Cô dò hỏi hệ thống thì hệ thống lấy lý do là cô chưa đạt cấp bậc mà cự tuyệt giúp cô điều tra. Nhưng thế cũng không phải không có thu hoạch, thái độ đó nói cho Liễu Xuân Oánh rằng cô đã đi đúng hướng.

Cô cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được. Một người mẹ sao có thể đối xử với con đẻ của mình như vậy? Cô ta không giáo dục con cho tốt thì thôi, ngược lại còn dạy cậu gây rối thì thế nào. Đây là mẹ đẻ sao?

Vốn dĩ cô cảm thấy không có gì ghê gớm, thậm chí có chút ghét "bé gấu", giờ bởi vì chuyện này mà bắt đầu coi trọng, cô không thể để cho Dịch Nguyệt Mai tiếp tục độc hại Lý Nhai Tiết được.

Cô tự thu thập tốt tâm tình, bắt đầu làm kế hoạch tác chiến toàn diện. Cô nghiên cứu sở thích của Lý Nhai Tiết, chuẩn bị hốt thuốc đúng bệnh. Cô nhất

định phải giúp cậu tự mình đưa ra phán đoán chính xác.

Đồng thời cô bắt đầu để ý đến Dịch Nguyệt Mai, ngăn cô ta lại tiếp tục gặp mặt Lý Nhai Tiết. Có ngăn cách, không có người khác quấy nhiễu, "bé gấu" có thể trở thành áo bông nhỏ tri kỷ hay không, Liễu Xuân Oánh tỏ vẻ cô rất mong chờ.

Đọc chương này mới thấy "bé gấu" của chúng ta do bị dạy hư mới thành như thế này. Cậu vốn không xấu, chỉ quá khát khao tình yêu cùng sự khen ngợi của mẹ mà thôi.

Vấn đề chính bây giờ là Dịch Nguyệt Mai nha~~~ Đối phó với cô à như thế nào thì có bất ngờ đó~~~

Truyện chủ yếu xoay quanh Liễu tử và các bạn nhỏ, đất diễn cho nam chính rất ít. Tuy vậy, phần này nam chính đóng vai trò mấu chốt đó~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5

~~~~Quà Giáng sinh~~~~

Chương 5.

Để tóm được cái đuôi của Dịch Nguyệt Mai, Liễu Xuân Oánh không có việc gì liền đi trò chuyện với mấy bác gái hàng xóm, vô tình có ý hỏi thăm bọn họ về Dịch Nguyệt Mai lúc còn ở đây.

Cô không nghĩ tới là mình thực sự tìm được một ít manh mối. Lý Lỗi và Dịch Nguyệt Mai trước khi ly hôn có một trận cãi nhau lớn, nhưng cụ thể vì lý do gì thì không có ai biết.

Cô thương cảm, chỉ có thể tìm hiểu trên người đương sự. Vừa lúc, Dịch Nguyệt Mai chủ động mời cô, nói có việc muốn nói chuyện với cô.

Liễu Xuân Oánh đúng hẹn đến nơi. Cô còn chưa ngồi xuống, nước chưa uống một ngụm, đã bị Dịch Nguyệt Mai giành trước nói thẳng vào vấn đề, "Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền mới có thể rời khỏi Lý Lỗi? Hai mươi vạn chắc đủ đi! Không cần do dự, cô nên về thôn mở cửa hàng đi. Thấy thiếu sao? Cô đừng cho là tôi không biết hiện tại cô đang nghĩ gì. Cô cảm thấy mình được Lý Lỗi cưới hỏi đàng hoàng, hôn nhân được pháp luật bảo hộ, nên kê cao gối ngủ chứ gì.

Cô phải biết rằng nếu không phải tôi chủ động rời đi, cô sao có cơ hội gả cho Lý Lỗi. Cô đã hưởng thụ hơn một năm phú quý, giờ nên trả lại cho tôi. Cô phải biết rằng Lý Lỗi vẫn luôn yêu tôi. Nếu cô có suy nghĩ không nên có, đến lúc đó có thành khó coi thì đừng có trách tôi. Hai mươi vạn cho cô, tôi còn thấy quá nhiều."

Cô ta tự tin tươi cười, giống như cô sẽ làm theo đúng như lời cô ta nói vậy. Nếu không phải Liễu Xuân Oánh đã đổi "tim", nguyên chủ rất có khả năng bị Dịch Nguyệt Mai dọa sợ, run rẩy đáp ứng, sau đó tránh trong phòng khóc thút thít một mình.

Huống chi, nếu sự thật đúng như Dịch Nguyệt Mai nói, người tìm cô nói chuyện nên là Lý Lỗi chứ không phải cô ta. Cô ta tìm cô như vậy, đúng là răn về thêm chân, khiến cho cô xác định được Lý Lỗi căn bản không có suy nghĩ muốn ly hôn với cô.

Mẹ chồng thực sự quá điêu ngoa, ở vị trí và thân phận của cô không nên đối nghịch, không chỉ tự tìm phiền toái cho bản thân mà còn trở ngại đến tiến độ hoàn thành nhiệm vụ. Lý Lỗi là con trai của Trương Quế Hoa, một câu nói của anh còn có tác dụng hơn mười câu nói của cô.

Cho nên cô vẫn luôn cố gắng tranh thủ kéo Lý Lỗi về phe mình. Ngày thường trước mặt mẹ chồng cô mềm yếu một chút, giành lấy sự đồng tình từ Lý Lỗi, giúp cô nói chuyện. Chỉ tiếc là Lý Lỗi thường xuyên không ở nhà, không có người xem thì có biểu hiện hoàn mỹ đến đâu cũng không đạt được hiệu quả mong muốn.

Cô không để ý đến sự khiêu khích của Dịch Nguyệt Mai. Cô ta cho rằng cô ta là ai? Không phải đối tượng nhiệm vụ của cô, lại còn là đối thủ. Với thái độ thiếu đánh của cô ta, cô có thể nhẫn nại mới lạ, không phản kích một chút thì cô không phải Liễu Xuân Oánh.

Cô không nghe lời cô ta nói, ngồi vào chỗ, uống một ly nước ấm, sau khi cảm thấy toàn thân ấm hơn một chút, cô mới chậm rãi ngẩng đầu lên nói: "Thế là thế nào? Tôi là vợ hợp pháp của Lý Lỗi, nếu anh ấy thực sự muốn ly hôn với tôi, toàn bộ tài sản sau kết hôn của tôi và anh ấy đều phải chia đôi. Mà theo như tôi biết được, phần lớn tiền tài của Lý Lỗi là kiếm được trong một năm này, tính ra thì so với hai mươi vạn của cô còn nhiều hơn. Cô cho rằng tôi là đồ ngốc giống cô sao? Mắt mù, nhìn bảo bối thành rác rưởi."

Một câu này trúng ngay vết thương của Dịch Nguyệt Mai. Chính xác, tại sao lúc trước cô ta lại ngốc như thế? Tưởng là cao phú soái, kết quả là cái hổ, mà cô ta chính vì cái hổ đó mà từ bỏ tất cả, nhà cửa, tiền tiết kiệm, công việc, tất cả đều mất hết.

May mắn, gã đàn ông kia là người sĩ diện, giúp cô đem chuyện cô trèo tường này đẩy hết lên người Lý Lỗi, cũng may mắn là lúc trước Lý Nhai Tiết không biết việc cô vì muốn mau chóng thoát khỏi cái mác đã kết hôn mà trực tiếp từ bỏ quyền nuôi nấng cậu, nếu không hiện tại cô ta muốn lại gần Lý Lỗi cũng khó.

Có điều, ai biết lúc trước cái người chỗ nào cũng hơn người đàn ông của mình lại biến thành như vậy, rất nhiều người trước mặt cô đều mang vẻ vui sướng khi người gặp họa. Cô ta nghĩ lại không khỏi tức giận.

Nhìn Lý Lỗi ngày càng xuất sắc, cô ta cảm thấy bản thân giống như trở lại thời đại học, khi đó Lý Lỗi cũng tự tin như vậy, soái khí mê người, là nam thần trong lòng không ít người.

"Đừng nói nữa, cô tưởng tôi muốn sao? Ai bảo người...." Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa cô ta đã nói ra bí mật. Xem ra cô ta quả thật xem thường à đàn bà này. Tưởng là bánh bao mềm, không ngờ lại là một con hồ ly, bản thân còn trùng phép khách tướng của ả.

Tinh thần Liễu Xuân Oánh tập trung cao độ lắng nghe, sợ bỏ lỡ điểm mấu chốt. Kết quả Dịch Nguyệt Mai lại nửa đường phát hiện, cô rất tiếc nuối. "Hết rồi sao? Cô nói xong thì tôi đi đây." Hôm nay cô muốn biết đáp án là không sai, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian với cô ta. Thấy đến giờ nấu cơm rồi, cô còn ngồi tiếp thì trễ giờ đưa cơm cho Lý Nhai Tiết mất.

"Cô....." Dịch Nguyệt Mai tức giận đến cổ đỏ bừng lên. Ngoại trừ mẹ già khó tính kia, cô ta chưa từng bị ai không cho mặt mũi như vậy.

Liễu Xuân Oánh chép miệng, cô ta cho rằng cô ta là ai? Chẳng lẽ chỉ cho phép mình giận người khác mà không cho người khác tức lại à? Cô không để ý cô ta nữa, bước tiếp ra ngoài.

"Đứng lại!" Cô ta đuổi theo, hất cốc nước trong tay lên mặt Liễu Xuân Oánh.

Liễu Xuân Oánh cũng tức muốn điên rồi. Trời lạnh như thế, ra ngoài trời nước trực tiếp đông thành băng, đây là muốn mạng người mà. "Thực vụ, cho tôi cho ly nước cam." Cô lạnh lùng chặn ở cửa, không cho Dịch Nguyệt Mai rời đi. Vừa bắt nạt cô xong đã muốn đi, không có cửa đâu.

Chờ nước cam được đưa tới, cô nhận lấy, hất thẳng lên mặt Dịch Nguyệt Mai, "Cô mời tôi uống nước sôi để nguội, tôi mời cô uống nước cam. Có qua có lại mới toại lòng nhau, đúng không?" Nói xong cô thanh toán tiền rồi đi, không để ý đến Dịch Nguyệt Mai đang không ngừng hét chói tai.

Chút chậm trễ này làm thời gian nấu ăn giảm đi không ít. Cô làm vài món ăn không tốn nhiều thời gian, vội vã chạy tới trường học, nửa đường gặp được Lý Lỗi đi công tác về. "Anh mau quay đầu, tới trường học!" Cô cảm thấy lời nói này của mình có chút không phù hợp với tính cách của nguyên chủ, mắt bò mới lo làm chuông, lập tức thay đổi: "Anh nhanh lên, không thì Nhai Tiết sẽ không có thời gian ăn cơm đâu."

Lý Lỗi nhìn thoáng qua Liễu Xuân Oánh, không nói chuyện, khuôn mặt cứng đờ. Anh nhanh chóng quay đầu đi tới trường học, trong đầu lại nghĩ người phụ nữ này thay đổi thật nhiều. Vừa này anh căn bản không thể nhận ra, rõ ràng là khuôn mặt giống nhau, cách ăn mặc cũng giống, nhưng lại cho cảm giác rất khác biệt.

Lúc nhìn thấy Liễu Xuân Oánh, Lý Nhai Tiết rất cao hứng, nhưng vẫn theo thói quen khẩu thị tâm phi, "Hừ, bà chậm quá. Tôi đói muốn chết rồi!" Cậu thờ ơ phi nhận lấy, mở hộp ra. Thơm quá.

Tên "gấu con" này! Cô thật sự hoài nghi bản thân nếu ở thế giới thực gặp được một "gấu con" như vậy, cô còn có thể nhẫn nhịn sao? Khả năng cao là cô đã sớm cúi chào người đàn ông kia. Vấn đề hai người chẳng có cảm tình gì, dựa vào cái gì mà cô phải ghen ghét như vậy.

"Đây là lời con nên nói sao? Mau xin lỗi đi!" Lý Lỗi đến muộn một bước, liền nghe được lời nói không biết lớn nhỏ này của Lý Nhai Tiết. Anh cau mày, mặt không biểu cảm, mười phần khí thế, Lý Nhai Tiết vẫn luôn sợ bộ dáng này của anh. Đây cũng là nguyên nhân cậu vẫn luôn cảm thấy Dịch Nguyệt Mai thực sự yêu thương cậu, bất cứ lúc nào cô ta đều nói năng nhỏ nhẹ với cậu.

"Con xin lỗi!" Nói xin lỗi xong, cậu lập tức cách Lý Lỗi rất xa. Thái độ này có gì giống một cặp cha con. Nháy mắt cô mình bạch vì sao Dịch Nguyệt Mai lại tùy ý nói ra lời son sắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6

~~~~~Quà Giáng sinh~~~~~

Chương 6.

Nhờ có Lý Lỗi, Lý Nhai Tiết ngoan ngoãn hơn ngày thường không ít, mấy lời nói đối nghịch, bất hòa với cô trên căn bản là không còn. Cậu trở nên khác biệt một trời một vực với ngày thường, khiến cho Liễu Xuân Oánh có chút không quen.

Lý Lỗi cũng thật là! Rõ ràng anh rất quan tâm đến Lý Nhai Tiết, trong mắt toàn ôn nhu, nhưng khuôn mặt kia thật sự giống như ai đó thiếu nợ anh mấy trăm vạn.

"Ăn có ngon không?"

"Không..... Ăn rất ngon!" Cậu theo thói quen định phản bác lại Liễu Xuân Oánh, chỉ là vừa ngẩng đầu lên thì thấy lão ba nhà mình vẫn còn ở đây, cậu lập tức đổi lời nói.

Liễu Xuân Oánh cười trộm, đây đúng là cơ hội tốt. Cô cáo mượn oai hùm, hỏi, "So với McDonald có ngon hơn không?"

Cậu liếc nhìn Lý Lỗi, thành thật trả lời, "Ngon hơn ạ!" Đồ ăn thế này làm sao cậu có thể chán ghét được.

Trong lòng Liễu Xuân Oánh vui vẻ, "Thế thì sau này con chỉ ăn mỗi đồ đi làm thôi có được không?"

Trong lòng Lý Nhai Tiết không hề muốn như vậy. Cậu chỉ có thể lấy cớ đi ăn McDonald's để lên gặp mẹ, hưởng thụ tình yêu của mẹ dành cho cậu. Nếu bây giờ cậu nói là không bao giờ ăn nữa, chẳng phải sau này cậu chẳng còn cơ hội gặp lại mẹ mình sao.

Không tồi nha! Mục đích của Liễu Xuân Oánh chính là chỗ này. Lần trước cô phát hiện mẹ chồng Trương Quế Hoa đưa Lý Nhai Tiết đến McDonald's gặp Dịch Nguyệt Mai, cô càng nghĩ càng cảm thấy có điểm không thích hợp. Ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ thấy cái đó, buổi tối cô liền mơ thấy rất nhiều cảnh tượng Lý Nhai Tiết gặp Dịch Nguyệt Mai ở McDonald's.

Cô không yên tâm, nên sử dụng hai điểm duy nhất mình có để hệ thống cẩn thận kiểm tra ký ức của cơ thể này. Rất nhiều chuyện từng xảy ra, bởi vì thời gian dài hay nguyên nhân gì đó khác mà cô không thể nhớ ra được, nhưng đã xảy ra nghĩa là có để lại dấu vết trong đầu.

"Định, cảnh báo, số điểm cần thiết phải bằng hoặc lớn hơn một trăm mới có thể tính là hoàn thành chương trình học, mà trong mỗi chương trình, không phải tất cả nhiệm vụ ần đều được phát hiện, cho nên xin hãy sử dụng điểm số cẩn thận."

Liễu Xuân Oánh nghe xong, rất chần chờ, "Nếu tôi vẫn không thể đạt đủ một trăm điểm thì có phải tôi không thể rời thế giới này không?"

"Đúng vậy. Nhưng nhiệm vụ ần là biến số, cốt truyện thay đổi theo cách khác nhau, có thể khiến một nhiệm vụ ần biến mất hoặc phát sinh. Như thế nào tùy cô lựa chọn."

Liễu Xuân Oánh cắn răng suy nghĩ. Cô quyết định sử dụng, vì thế số điểm của cô lần nữa quay về không. Cô chỉ hy vọng mình sớm đánh bại Dịch Nguyệt Mai, hoàn thành nhiệm vụ ần, nhận lấy hai mươi điểm. Không có điểm trong tay, cảm giác giống như không có tiền trong tay vậy, không an toàn chút nào.

Hệ thống cẩn thận rà quét ký ức của thân thể này, kết quả phát hiện từ một năm trước, khi Liễu Xuân Oánh mới gả vào Lý gia không lâu, cô ấy có tận mắt nhìn thấy Dịch Nguyệt Mai đưa Lý Nhai Tiết đi ăn McDonald. Hơn nữa còn không không một hai lần, hầu như tháng nào cô ấy cũng nhìn thấy ba bốn lần. Vì thế không khó đoán ra của hàng McDonald's là nơi gặp mặt của Dịch Nguyệt Mai và Lý Nhai Tiết.

Trẻ con thích ăn McDonald's nên ngẫu nhiên nói một câu này tất cả mọi người đều không để trong lòng. Điều này cũng khiến cho Dịch Nguyệt Mai gặp Lý Nhai Tiết càng thêm thuận lợi.

Sở dĩ cô ta dùng phương thức len lút gặp mặt Lý Nhai Tiết như thế hoàn toàn chứng minh rằng cô ta ngay cả quyền thăm hỏi cũng không có. Lúc trước hai người ly hôn, bên phạm sai lầm nhất định là Dịch Nguyệt Mai, nếu không cô ta không thể không có những quyền cơ bản như vậy.

"Con không cần!" Cô không nghĩ Lý Nhai Tiết sẽ cự tuyệt. Xem ra mẹ đẻ chính là mẹ đẻ, thái độ của con trai khác hẳn. "Nhà bạn Tiểu Chu mỗi ngày đều ăn mà." Thăng nhóc này còn biết lấy người khác ra làm cớ à, thông minh đấy.

Hệ thống còn nói cho cô, theo trí nhớ của thân thể này, ban đầu Lý Nhai Tiết kỳ thật là một đứa bé rất hiểu chuyện. Lúc cô ấy mới vào cửa, tuy Lý Nhai Tiết không quá thân thiết với cô ấy, nhưng cũng vẫn rất tôn trọng, không hề nói không thành có, rêu rao khắp nơi. Hình như chính từ lần đầu tiên Dịch Nguyệt Mai đưa Lý Nhai Tiết đi ăn McDonald's, cậu liền biến thành bộ dạng bây giờ. Vì vậy, cô nhất định phải ngăn cản Lý Nhai Tiết tiếp tục gặp Dịch Nguyệt Mai.

Có điều, cô cũng thực sự muốn quỳ lạy nguyên chủ. Khi nhìn thấy Dịch Nguyệt Mai và Lý Nhai Tiết nói cười với nhau, cô ấy đều yên lặng tránh sang một bên, không đành lòng đi quấy rầy. Cô ấy cảm thấy bản thân không có quyền lợi cùng thân phận đó, nên không thể đi quấy rầy mẹ con bọn họ bởi đường tình cảm.

Sau khi Liễu Xuân Oánh biết việc này, cô trực tiếp dán cái nhãn thánh mẫu lên người nguyên chủ. Người ta mắng cô mà cô còn cười được với người ta, năng lực nhẫn nại quả nhiên cường hãn. Đổi lại là cô thì tuyệt đối không làm được.

Tuy nhiên, ở thế giới thực làm gì còn loại người như vậy tồn tại, hẳn đã sớm bị tiêu diệt sạch sẽ.

"Đó là thực phẩm rác rưởi, con không thể ăn nhiều. Rồi, như thế này nhé, mỗi lần ba con trở về, chúng ta sẽ đi ăn một lần, được không?" Cô không thể bức cậu quá mức. Nếu cô biểu hiện quá rõ ràng sẽ làm người khác hoài nghi. Ở Lý Lỗi ở đây, Dịch Nguyệt Mai cũng không thể nói được cái gì.

"Được ạ!" Lý Nhai Tiết ngậm lại rồi đáp ứng. Về sau đi ra ngoài ăn, cậu nghĩ cách để Liễu Xuân Oánh không đi cùng là được, có cả ba và mẹ ở cùng

nhau, cậu ngẫm thấy thật hạnh phúc.

Lý Lỗi cũng không nghĩ tới bản thân trong suy nghĩ của con trai lại có phân lượng lớn như vậy. Anh hơi lộ vẻ xúc động, tiến đến ngồi xổm xuống, xoa đầu Lý Nhai Tiết, thật lâu sau mới phun được một câu, "Ngoan!"

Liễu Xuân Oánh phun máu. Chỉ có như vậy?

Chờ Lý Nhai Tiết ăn xong, cô lại ngồi xe Lý Lỗi về nhà, không ngờ được mình còn chưa xuống xe đã nhìn thấy mẹ chồng nhà mình đứng sẵn ngoài cửa. Vừa thấy xe Lý Lỗi, bà ta liền chạy chậm đến. Câu nói đầu tiên chính là, "Mẹ không thể chịu nổi nữa, con với Liễu Xuân Oánh nhất định phải ly....." Có lẽ bà ta thấy Liễu Xuân Oánh ở phía sau nên đột nhiên im bất.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy cô không đặc tội với bà ta mà!

Nghĩ đến cháu trai và con dâu xinh đẹp, Trương Quế Hoa tiếp tục nói, "Liễu Xuân Oánh quá ngoan độc. Cô ta đối xử không tốt với Nhai Tiết, không có Nhai Tiết ăn cơm. Nếu không phải mẹ....."

Nếu trước chuyện hôm nay, mấy lời nói này của Trương Quế Hoa có lẽ Lý Lỗi sẽ hoài nghi, nhưng thấy được biểu hiện hôm nay của Liễu Xuân Oánh, nếu anh tin thì đúng là tai diếc mất mù.

Liễu Xuân Oánh hoàn toàn không biết anh sẽ về vào lúc này, anh chưa bao giờ nói cho Liễu Xuân Oánh biết mình đi đâu, làm gì. Nếu Liễu Xuân Oánh đang cố ý thể hiện cho anh xem, thì đó không có khả năng, trừ phi cô ấy có năng lực đặc biệt. Biểu hiện hôm nay chính là thái độ thường ngày Liễu Xuân Oánh đối xử với Nhai Tiết. Cô ấy thực sự đối xử với Nhai Tiết không tệ.

Ngăn không cho Trương Quế Hoa nói thêm gì nữa, mọi khi anh không cảm thấy mẹ mình nói chuyện khó nghe đến cỡ nào, nhưng hôm nay anh cảm thấy bà ấy quá đáng. Trước kia cô ấy thường xuyên phải nghe mấy lời này, thật khổ cho cô ấy rồi.

Liễu Xuân Oánh cúi đầu, không phủ nhận cũng không khẳng định, cô chỉ yên lặng nghe Trương Quế Hoa càng nói càng quá đáng. Lúc này cô càng phủ nhận, Trương Quế Hoa càng có lý do chèn ép cô, mà khẳng định thì không có khả năng. Hơn nữa, hiện tại có Lý Lỗi bên cạnh, cô biểu hiện yếu thế một chút mới là lựa chọn chính xác.

Quả nhiên không lâu sau Lý Lỗi không nhịn được. "Mẹ mẹ nói ít đi được không? Xuân Oánh đối đãi Nhai Tiết không tệ, mẹ nói như vậy không phải đang tổn thương cô ấy sao?"

Trương Quế Hoa tự nhiên không cảm thấy có cái gì quá đáng. Bà ta phải đối con dâu ngay lập tức, có điều, bà ta cũng có lời muốn nói cho con trai nghe, "Được, mẹ không nói nữa, nhưng hôm nay con phải cùng mẹ đi gặp Nguyệt Mai. Con trai à, Nguyệt Mai vẫn luôn chờ con. Con đi xem con bé đâu phải chuyện khó khăn gì."

Nghe xong lời này, Liễu Xuân Oánh trực tiếp xem thường. Có người mẹ như vậy, Lý Lỗi không thành "gấu con" là do anh trời sinh thông minh. Có điều, hôm nay nhiệt độ hạ thấp sao, lạnh quá.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7

~~~~~Quà Giáng sinh~~~~~

Chương 7.

Lý Lỗi toàn thân tản ra tức giận. Tình cảm của anh đối với Dịch Nguyệt Mai đã sớm bị Dịch Nguyệt Mai làm tan biến không ngừng thành người xa lạ, nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, lòng dạ rộng rãi, nhìn xa trông rộng, anh thấy không cần thiết câu nệ, nhốt bản thân trong thứ tình yêu nhỏ bé này.

Trước kia vì gia đình nhỏ, vì Dịch Nguyệt Mai, anh vừa lòng với cuộc sống, giấu đi mũi nhọn, tình nguyện mỗi ngày bận rộn với công việc đi chợ nấu cơm. Anh toàn tâm toàn ý trả giá mà kết quả đổi lại chỉ có sự ghét bỏ của người nào đó, theo sau là phản bội không chút do dự.

Vì con trai mình mà suy nghĩ, anh không nói chuyện Dịch Nguyệt Mai ngoại tình cho mẹ mình biết. Trương Quế Hoa lớn tuổi, nếu bà ta biết đứa con mình vẫn luôn tự hào bị người ta đội nón xanh, bà ta không tức chết mới lạ.

Thân thể của ba anh cũng không tốt, cần có mẹ chăm sóc. Nhà có già có trẻ, nếu như mẹ anh ngã xuống, toàn bộ gia đình cũng đổ vỡ theo.

Chỉ là anh thực sự xem nhẹ trình độ vô sỉ của Dịch Nguyệt Mai. Lúc trước vì muốn giữ danh tiếng tốt cho bản thân, Dịch Nguyệt Mai yêu cầu Lý Lỗi nói với bên ngoài là hai người vì tình cảm không hợp nên ly hôn, không được nói ra sai lầm của cô ta. Lúc ấy, tuy anh rất tức giận với Dịch Nguyệt Mai, nhưng hai người ở bên nhau đã lâu, anh cũng không muốn làm khó lẫn nhau, nên bản thân đành vì cô ta chịu buồn bực một lần cuối cùng.

Cô ta không biết anh làm như vậy là thật lòng đối đãi với cô ta, trong lòng cô ta chỉ có suy tính. Vì thực hiện mục đích của mình, cô ta tự động từ bỏ toàn bộ tài sản, thậm chí cả quyền giám hộ con trai. Cô ta cũng bảo đảm sau này không bao giờ gặp lại con trai một lần nào nữa, vì điều này mà anh hoàn toàn bị cô ta làm tổn thương. Mục đích của cô ta hẳn là ngăn ngừa anh và con trai quấy ra cuộc sống của cô ta với kẻ có tiền.

Lúc đó thương tâm, hiện tại anh thấy may mắn, bởi vì hiệp nghị như vậy có thể làm cho người phụ nữ đó cách xa gia đình mình hơn một chút. Chỉ cần hành vi của cô ta không vượt qua giới hạn, anh đều có thể nhắm một con mắt xem nhẹ cho qua.

Nhưng lần này thực sự quá đáng, anh không phải xe rác, cái gì cũng có thể thu vào. "Mẹ, con sẽ gặp Dịch Nguyệt Mai." Không gặp mặt thì sao anh có thể làm cho Dịch Nguyệt Mai hoàn toàn sáng mắt ra. Anh đã không phải Lý Lỗi bị cô ta chèn ép của mấy năm trước.

Trương Quế Hoa vô cùng cao hứng, cảm thấy nguyện vọng của mình sắp thực hiện được. Bà ta căn bản không để ý Liễu Xuân Oánh, hứng thú bùng bùng giúp Lý Lỗi chọn quần áo, mặt đầy tự hào, "Con mẹ mặc gì cũng đẹp trai!"

Liễu Xuân Oánh ngược lại không cảm thấy ủy khuất gì. Tình thế như này so với lúc cô mới tới tốt hơn rất nhiều, ít nhất là Lý Lỗi giúp cô. Hơn nữa, cô nhếch miệng, kết quả sợ sẽ làm mẹ chồng mình cực kỳ thất vọng rồi.

Lý Lỗi đi rồi, Liễu Xuân Oánh rót cho Trương Quế Hoa một ly nước sôi để nguội, sau đó tự động bắt đầu quét tước vệ sinh. Người ta không thích cô, cô không cần thiết mỗi ngày đều ở trước mặt bà ta xoát tồn tại. Thích chính là thích, người ta không thích thì càng nhìn càng khó chịu mà thôi.

Trương Quế Hoa vốn định chờ Lý Lỗi trở về, hỏi thăm tình huống một chút, nhưng bạn già ở nhà lại không thể chờ được. Bà ta đã đi lâu như vậy, cũng không biết bạn già thế nào rồi.

Rối rắm một lát, bà ta quyết định về nhà.

Liễu Xuân Oánh đưa bà ta ra xe, thanh toán tiền xe rồi mới đứng gò đi đón Lý Nhai Tiết về.

Dọc đường đi, Lý Nhai Tiết tiếp tục phát huy bản tính "gấu con", làm cho hơi thở của Liễu Xuân Oánh lúc cao lúc thấp, nín nhịn ý muốn đánh vào mông cậu.

Về đến nhà, Lý Nhai Tiết không thay giày đã chạy loạn khắp nơi, làm cho thành quả lao động một buổi trưa của Liễu Xuân Oánh bị phá hủy, vì thế, chiều hôm đó bọn họ phải ăn cơm muộn hơn hai giờ so với ngày thường.

Lý Nhai Tiết đã đói bụng đến mức gào khóc lên, Lý Lỗi vẫn chưa về. Lúc đầu Lý Nhai Tiết còn có sức lực hung hăng lớn tiếng mắng Liễu Xuân Oánh là người xấu, không cho cậu ăn cơm, cuối cùng cậu nằm dài trên sofa không muốn động dậy.

Ngược lại, Liễu Xuân Oánh không phải không để ý đến cậu. Mỗi lần cậu kêu đói bụng, mặc kệ bản thân đang làm gì, cô lập tức lao tới ôn nhu trấn an cậu, bảo cậu chờ một chút.

Hệ thống không hài lòng, muốn thực thi trừng phạt với Liễu Xuân Oánh, nhưng bị cô nói chặn lại, "Cậu có thấy tôi nổi giận với cậu ta không? Không hề! Tôi vẫn luôn nói năng nhỏ nhẹ, thái độ vô cùng tốt. Cậu có thấy tôi đối xử với cậu ta có chỗ nào không tốt không?"

Hệ thống không có cách phản bác, chỉ có thể cam chịu chấp nhận.

Liễu Xuân Oánh luôn cảm thấy giáo dục "gấu con" cần phải có sự giáo dục kết hợp giữa đòn roi và kẹo ngọt, theo phong tục gọi là đánh một gây cho một viên đường. Không làm cho cậu khóc, làm sao cậu hiểu vui vẻ khó có được.

Lý Nhai Tiết cuối cùng nằm dài trên sofa bất động, không phải bởi vì cậu thực sự không còn sức lực, mà bởi vì cậu hiểu rõ, bản thân cứ gào thét chỉ tốn phí thời gian, ngoài ra chẳng có tác dụng nào khác, còn không bằng bản thân ngoan ngoãn chờ Liễu Xuân Oánh làm xong việc, nói không chừng cậu còn có thể ăn cơm sớm một chút. Cậu cũng vô cùng hối hận vì cái gì bản thân lại chạy loạn khắp nơi, làm bản thân như vậy, đúng là tự tìm đường chết, lần sau cậu sẽ không như thế nữa.

Vì trấn an Lý Nhai Tiết, buổi tối cô làm toàn đồ ăn cậu thích, nấu theo khẩu vị của cậu, khiến cho Lý Nhai Tiết hoàn toàn xem nhẹ sự thật bản thân bị đói bụng lâu như vậy.

Chờ đến tối, lúc không thể ăn thêm được nữa, cậu nhớ ra thì đã muộn rồi.

Ba giờ sáng Lý Lỗi mới về nhà, Liễu Xuân Oánh đã ngồi ở sofa phòng khách ngủ mất. TV đang phát lại chương trình từ trước lúc mười hai giờ, tiếng người dẫn chương trình cứ hi hi ha ha trong phòng yên tĩnh càng rõ ràng hơn.

Đôi mắt của Lý Lỗi nhu hòa, đây là lần đầu tiên có người chờ anh về nhà. Đột nhiên anh cảm thấy Liễu Xuân Oánh không có điểm nào xấu cả.

Anh tiến tới bế Liễu Xuân Oánh lên, người trong tay nhẹ đến dọa người. Anh dừng lại một chút, rồi tiếp tục đi về phòng ngủ của mình, khom lưng đặt người xuống giường, cời dép ra. Anh đang muốn đứng dậy thì bị chân nhỏ của Liễu Xuân Oánh đạp vào bụng, đau đến mức anh phải cong người lại.

Liễu Xuân Oánh trở mình, chôn mặt vào gối, rốt cuộc không khống chế được cong khóe miệng, "Hừ, ai bảo anh ta làm mình chờ lâu như vậy!"

Đúng vậy, Liễu Xuân Oánh cố ý chờ Lý Lỗi. Không phải tiểu thuyết với phim truyền hình thường hay có cảnh này sao? Vô số heo đực cao phú soái vì

điều này mà bị hạ gục.

Nữ chính bình thường nghèo khó lại chịu thương chịu khó đợi hán cả đêm, nên hán liền yêu nữ chính.

Liễu Xuân Oánh không muốn Lý Lỗi thích mình, chỉ là muốn tạo hảo cảm với anh, để anh trợ giúp cô hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp.

Cô có chút chua xót. Ở thế giới thực, cô không thoát ly khỏi sự bảo hộ của ba mẹ, nên bản thân không có cái gì gọi là tâm nhân. Hiện tại vì nhiệm vụ cô không thể không tính toán tỉ mỉ, không biết như vậy là tốt hay xấu.

Tâm tình vui vẻ biến mất không thấy bóng dáng, cô rất nhớ ba mẹ, bọn họ vui, bọn họ buồn, cho dù là những câu lời nhai cô thường thấy phiền giờ cũng thấy nó thật thân thiết, ấm áp. Khi nào cô mới có thể về nhà?

Bên kia giường lún xuống, Lý Lỗi đã lên giường, cô yên lặng ổn định tâm tình của mình, tránh cho anh phát hiện.

Trong bóng đêm, Lý Lỗi yên lặng nhìn thoáng qua Liễu Xuân Oánh, cuối cùng ôm cô vào lòng, "Ngủ đi!"

Toàn thân Liễu Xuân Oánh cứng đờ. Cô chỉ cảm thấy sét đánh giữa trời quang, bị phát hiện rồi.

Liễu tỷ có chút tra? Nam chính là mây bay, con riêng mới là quan trọng!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8

~~~~~*Quà Giáng sinh*~~~~~

Chương 8.

Đàn ông đều không thích bị và mặt. Nếu Lý Lỗi đã biết cô có ý, Liễu Xuân Oánh cảm thấy cuộc sống của mình ở gia đình này sắp phải kết thúc rồi.

Bị "gấu con" tra tấn, bị mẹ chồng ghét bỏ, không được chồng thích, phụ nữ không thể chịu nổi. May là Liễu Xuân Oánh chỉ đang tự dọa mình. Lý Lỗi ôm lấy cô, không lâu sau anh liền mệt mỏi thiếp đi, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Anh thực quá đáng thương, vốn dĩ thời gian nghỉ không có mấy mà còn phải sốt ruột đi xử lý chuyện này.

Trời sáng, Liễu Xuân Oánh ôm tâm ý lấy lòng, thi triển tru nghệ, hấp mấy vi bánh bao nhỏ, hầm một nồi cháo trắng, rồi vô cùng tận tụy gọi người nào đó rời giường.

Lý Lỗi tùy ý liếc mắt nhìn một cái, cảm thấy Liễu Xuân Oánh không lúc nào không lấy lòng mình như vậy mới là bình thường. (*Do nguyên thân trước kia như thế nhá*) Có điều đồ ăn..... anh đánh dấu chấm hỏi, chỉ sợ không được như cảm quan.

Anh cũng không bắt bẻ, tạm dừng vài giây, sau đó vô cùng tự nhiên cầm một ngum bánh bao, hương vị ngon ngoài dự đoán. Anh không nhịn được xử lý hết một vi ăn no, tâm tình hăm hực do Dịch Nguyệt Mai mang lại cũng tốt lên không ít.

"Ngày mai tôi đi nước M công tác, chắc sẽ ở bên đó một tháng. Khoảng thời gian tôi không có ở nhà, em cố gắng chăm sóc Nhai Tiết thật tốt." Anh suy nghĩ, "Đừng để nó gặp mẹ đẻ của nó."

Nội tâm Liễu Xuân Oánh cười lớn, ngoài mặt lại ra vẻ lo lắng, "Em làm như thế thì không tốt đâu! Dù sao đó cũng là mẹ đẻ, em..... không có quyền."

Trong lòng Lý Lỗi thở dài một hơi, đúng là bánh bao. Rõ ràng Nhai Tiết bắt nạt cô như thế, cô còn có thể mọi lúc mọi nơi suy nghĩ cho Nhai Tiết. Trước kia anh mở một con mắt không thấy có gì không tốt, gần đây lại đột nhiên thấy thực xin lỗi cô. "Ai nói em không có quyền? Em là trưởng bối của nó, nó phải ngoan ngoãn nghe lời em"

Anh nghĩ lại vẫn không yên tâm, "Để tôi nói với Nhai Tiết một tiếng." Đứa trẻ này mọi lúc mọi nơi đối nghịch với Liễu Xuân Oánh, phần lớn nguyên nhân là do Dịch Nguyệt Mai, còn một phần là bởi vì anh quá ít quan tâm đến cậu. Anh phải tránh cho cậu càng lớn càng lệch lạc.

Hôm nay anh vốn tính toán làm việc riêng, đột nhiên thay đổi ý định, muốn đưa Nhai tiết đi chơi công viên giải trí một chút. Anh đã rất lâu không đưa cậu đi chơi, hình như đã hai năm rồi.

Lúc Lý Nhai Tiết xuống nhà, cậu liền cảm thấy hôm nay ba mình tựa hồ không giống, ôn nhu hơn nhiều. Cái bánh bao cậu không ăn hết, anh cũng không

chê mà ăn luôn, thậm chí cậu còn nghe được, "Nhai Tiết, hôm nay chúng ta đi chơi công viên giải trí." Hốc mắt cậu hơi nóng, đây là ba trong sáu thẩm ký ức của cậu.

So với mẹ, cậu càng thích ba hơn, cho dù bây giờ vẫn vậy.

Từ nhỏ đến lớn đều là ba đi họp phụ huynh cho cậu, cũng đều là ba vẫn luôn chăm sóc cậu. Cậu vấp ngã, ba ở một bên cổ vũ. Cậu tập viết cũng là ba cầm tay cậu hướng dẫn viết từng nét. Trong trí nhớ cậu, nơi nào cũng có hình ảnh của ba.

Nhưng anh rất yêu mẹ, bởi vì người ba cậu yêu luôn nói với cậu, "Mẹ cũng giống ba, rất yêu con. Chỉ là mẹ phải vội vàng kiếm tiền nuôi gia đình, cho nên mẹ mới không có thời gian chơi với con."

Cậu không biết từ khi nào, ba mẹ giống nhau, thương xuyên không ở nhà, chỉ còn lại duy nhất một người phụ nữ không biết từ đâu ra, là mẹ kế của cậu.

Rõ ràng là hoàn cảnh quen thuộc, chỉ có người khác, tất cả cảm giác đều thay đổi. Buổi sáng cậu rời giường không nhìn thấy ba, cũng không tìm thấy mẹ, cậu sợ hãi, một mình trốn trong chăn khóc thút thít, nhưng rốt cuộc không có ai an ủi cậu như trong quá khứ, sau đó xuất hiện một người phụ nữ cậu phải gọi là mẹ kế.

Thời gian trôi qua, lúc cậu trở nên không ý lại như trước, bắt đầu học được cách tự lập thì mẹ xuất hiện. Mẹ trở nên vô cùng tiêu tụy, ôm cậu khóc, nói là mẹ thật sự yêu cậu, chỉ là bởi vì bất đắc dĩ.

Cái ôm của mẹ rất ấm áp, rất êm ái, khác với vòng tay lớn của ba. Sau một thời gian buồn khổ, được ôm áp như vậy, cậu rốt cuộc không nhịn được bật phát ra, lớn tiếng khóc lóc muốn trở lại cuộc sống quá khứ, không cần mỗi ngày đều phải đối mặt với một mẹ kế xa lạ.

Mẹ an ủi cậu, nói với cậu là mẹ kế rất xấu xa, chính cô làm gia đình cậu tan nát. Cũng bởi vì mẹ không thể gặp ba, mà ba lại ra ngoài kiếm tiền nuôi dưỡng cậu, cho nên nếu cậu muốn giống như trước đây, chỉ có thể đuổi mẹ kế ra ngoài.

Vì muốn giống như trước kia, cậu tin tưởng và làm theo lời mẹ nói, khiến cho tất cả mọi người đều chán ghét mẹ kế. Lúc bà nội có suy nghĩ muốn Liễu Xuân Oánh rời đi, cậu rất vui vẻ.

Nhưng ba vẫn không thường xuyên ở nhà với cậu giống như trước kia. Thật vất vả ba mới về nhà một lần, nhưng ánh mắt nhìn cậu tựa hồ ngày càng nghiêm khắc, mày nhăn càng sâu.

Cậu không cần như vậy.

Mẹ nói, đó là bởi vì cậu còn chưa đủ nghịch ngợm. Trẻ con càng nghịch ngợm thì càng được người lớn trong nhà cưng chiều. Quả nhiên cậu được bà nội cưng chiều, mỗi lần tới bà đều ôm cậu nói, "cháu trai đáng thương của bà."

Chỉ có ba vẫn lãnh đạm như vậy. Mẹ lại nói, đó là bởi vì mẹ kế nói bậy với bậy sau lưng cậu, nên cậu ngày càng không thích mẹ kế. Cho dù cô có đối đãi với cậu như thế nào cũng chẳng có gì khác biệt, cậu càng cảm thấy mẹ kế của mình độc ác giống mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết.

Chỉ có mỗi ngày cuối tuần ngăn ngừi gặp mẹ ở McDonald's, cậu mới có thể cảm nhận được mình giống như đã trở về cuộc sống trước kia.

"Thật ả? Ba thật sự muốn đưa con đi chơi sao?" Hạnh phúc đến quá bất ngờ, Lý Nhai Tiết có chút khó tin, không ngừng dò hỏi.

Cậu liên tục hỏi lại làm trong lòng Lý Lỗi thấy thực hồ thẹn. Anh không bước qua được từ tôn thường, bỏ mặc con trai mình. Anh mới như vậy đã là Nhai Tiết dễ dàng thỏa mãn. Anh gật đầu khẳng định, "Sau này ba có thời gian sẽ ở với con, đưa con ra ngoài chơi." Tuy anh thấy bây giờ nói mấy lời này không tốt lắm nhưng anh vẫn phải nói, "Nhưng điều kiện là, sau này con không được gặp mẹ nữa."

Ngoài dự đoán của mọi người, Lý Nhai không hề nghĩ ngợi trực tiếp đáp ứng. Cậu hoan hô, còn tươi cười với Liễu Xuân Oánh.

Liễu Xuân Oánh kinh ngạc nhìn một màn này. Xem ra trong cảm nhận của Lý Nhai Tiết, Lý Lỗi có sức nặng vượt xa Dịch Nguyệt Mai. Đối với cô, đây thật sự là tin tức tốt.

Lý Nhai Tiết chạy lên lầu, bôi tung lên, tìm quần áo mình thích nhất. Cậu muốn mặc bộ quần áo mình thích nhất để ra ngoài đi chơi với ba.

Lý Lỗi thấy vậy liền hỗ trợ, thuận thực gấp gọn quần áo của cậu đặt sang một bên, làm cho người quen làm việc nhà như Liễu Xuân Oánh không khỏi khen ngợi, bàn tay người đàn ông này thật khéo léo. Cô không biết rằng trước khi cô bước vào cái nhà này, toàn bộ việc nhà đều do một tay Lý Lỗi hoàn thành.

Lý Nhai Tiết thấy vậy, biết bản thân sai rồi, ngoan ngoãn nhẹ chân nhẹ tay một chút, tận lực không làm loạn quần áo.

Đối đãi khác biệt như vậy làm Liễu Xuân Oánh tức đến học máu. Thằng nhóc này hiểu chuyện hay không hiểu chuyện vậy?

Cô không thể đứng một bên nhìn rồi, chủ động tiến tới hỗ trợ. Tay chặn hai người đều rất nhanh, không lâu sau liền thu dọn xong, mà Lý Nhai tiết rốt cuộc cũng tìm được được bộ quần áo vừa ý.

Liễu Xuân Oánh không nghĩ tới hai người sẽ bảo cô đi cùng. Rốt cuộc nói thực ra cô cùng hai người không tính là quen thuộc, dù mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, cho nên cô tự động thay quần áo, bọn họ chuẩn bị ra ngoài thì cô liền đi chợ mua thức ăn.

Không cùng phương hướng, nên cô cũng không tính ngồi nhờ xe.

Tích tích, tiếng còi xe hơi từ phía sau truyền đến, "Mau lên đây, cùng nhau đi!" Cách ăn nói của Lý Nhai Tiết không tốt lắm.

"Nhai tiết, ba đã nói là nói chuyện phải có lễ phép!"

"Bé gấu" Lý Nhai Tiết lập tức ỉu xiu, ngoan ngoãn nói xin lỗi.

Nói thực ra Liễu Xuân Oánh rất vui vẻ, tình huống này chứng minh cô bắt đầu dung nhập vào gia đình này. Quả nhiên xuống tay từ chỗ Lý Lỗi là chính xác.

"Đình, chúc mừng, Lý Nhai Tiết bắt đầu nhận được sự tán thành của Lý Lỗi, đạt được mười điểm của nhiệm vụ ẩn. Hiện tại cô có mười điểm, xin hãy không ngừng cố gắng." Hệ thống lên tiếng càng làm Liễu Xuân Oánh thêm khẳng định mình đi đúng hướng, nháy mắt cô tự tin mình có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đối với hành vi ấu trĩ hung hăng chiếm lấy Lý Lỗi của Lý Nhai Tiết, cô cũng không có nửa điểm không hoài mái, cười kì kì ngồi ghế sau.

Lý Nhai Tiết ngạo kêu theo thói quen, "Nếu không phải không có người chụp ảnh, chúng tôi sẽ không gọi bà đầu. Có cái gì buồn cười chứ. Hừ!"

Liễu Xuân Oánh biểu hiện bản thân rộng rãi hào phóng, hoàn toàn không để bụng.

Sợ Liễu Xuân Oánh hiểu lầm, Lý Lỗi giải thích, "Tôi thường đi công tác, nên lúc đi với Nhai Tiết, tôi muốn chụp nhiều một chút. Lúc nó nhớ tôi thì nó có thể xem ảnh." Kỳ thật, nguyên nhân lớn nhất vẫn là tạo cơ hội cho Liễu Xuân Oánh. Vài lần anh thấy Liễu Xuân Oánh thực lòng đối đãi với con trai mình. So với Dịch Nguyệt Mai, Liễu Xuân Oánh càng thích hợp làm một người mẹ hơn.

Liễu Xuân Oánh cảm kích với anh.

Đến công viên giải trí, Liễu Xuân Oánh thấy một Lý Nhai Tiết hoàn toàn khác biệt, chơi vui vẻ nhưng không mất chừng mực, thích làm nũng nhưng cũng rất tri kỷ, giống như "con nhà người ta" vậy. Liễu Xuân Oánh không thể không hoài nghi "bé gấu" trong trí nhớ của mình có phải cậu hay không.

"Đình, chúc mừng, phát hiện bản tính của Lý Nhai Tiết, hoàn thành nhiệm vụ ẩn thứ 2, đạt được mười điểm. Hiện tại tổng cộng là hai mươi điểm, xin hãy không ngừng cố gắng." Khen thưởng bất thành linh trực tiếp gõ Liễu Xuân Oánh muốn bất tỉnh. Cô có chút không thể tin được vận khí hôm nay lại tốt như vậy.

"Ừm, trước khi về nhà nhất định phải mua xổ số."

Nếu cô đã tìm ra bản tính thật của Lý Nhai Tiết, theo trình độ nhất định, cô đã thành công một nửa. Chỉ cần không có Dịch Nguyệt Mai quấy rầy, cô lại đối tốt với cậu, sẽ rất dễ dàng có được hồi báo.

Nhìn hai người ầy mò hôi, cô chủ động đi mua ba chai nước, đưa cho mỗi người một chai, bản thân thì đi sau cầm giúp. Nhìn bọn họ chơi càng vui vẻ, cô ở phía sau cũng thấy vui vẻ theo.

Trả giá nhận được hồi báo, Lý Lỗi càng cảm thấy cô không tồi, mà Lý Nhai Tiết cũng bị ba cậu ảnh hưởng nên thái độ đối xử với Liễu Xuân Oánh tốt lên không ít.

Trong khoảng thời gian này, Lý Nhai Tiết vốn dĩ có chút thay đổi cái nhìn về Liễu Xuân Oánh. Do Dịch Nguyệt Mai, cậu cảm thấy bản thân không nên vậy, cô ý bỏ qua điểm này. Hiện tại Lý Lỗi nói với cậu rằng phải có thái độ lễ phép, Liễu Xuân Oánh là người không tồi, thái độ của cậu với Liễu Xuân Oánh tự nhiên cũng thay đổi.

Cô cho rằng nhiệm vụ cứ như thế suôn sẻ hoàn thành, "bé gấu" khôi phục hình tượng bé ngoan trước kia, nhưng sự thật nói cho chúng ta biết, tất cả chỉ là bình yên trước cơn bão.

Thế giới này còn 6 chương nữa. Để dành làm quà năm mới nhé ~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Lý Lỗi đi rồi, Lý Nhai Tiết không có ai quản thúc nên lại khôi phục thái độ ban đầu, không phải do cậu muốn vậy mà bởi vì đã sớm thành thói quen. Cậu

biết mình nói như thế là không đúng, nhưng tâm lý vận vẹo khó hiểu của trẻ con làm cậu căn bản không có cách nào mở miệng xin lỗi.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy khả năng nhẫn nại của mình cao lên không ít, đối mặt với Lý Nhai Tiết vô cơ gây rối mà cô còn có thể cười được. Nếu thực sự không thể nhịn được, cô sẽ làm cho cậu mấy món ăn vô cùng dinh dưỡng như gan heo, mướp đắng, cà rốt, rau cần, đều là thứ cậu không thích ăn.

Liên tục vài lần như thế, Lý Nhai Tiết dần có chút kiềm chế.

Không phải cậu không nói chuyện này với người ngoài giống như trước kia, chỉ là mỗi khi được hỏi nguyên nhân vì sao thì ai cũng tận tình khuyên bảo cậu rằng trẻ con không nên kén ăn, người lớn làm vậy là muốn tốt cho cậu.

Thậm chí bởi vì chuyện này, hình ảnh của Liễu Xuân Oánh trong mắt nhiều bà bác tốt lên không ít. Một người bỏ tâm tư nấu ăn cho trẻ con, tâm địa sẽ không quá ngoan độc.

Liễu Xuân Oánh còn không kịp vì chút thành tựu này mà đắc chí, thì lại có chuyện xảy ra.

Lần trước mẹ chồng Trương Quế Hoa thấy Lý Lỗi ngoan ngoãn đi gặp Dịch Nguyệt Mai, bà ta liền cảm thấy chuyện mình hy vọng sẽ rất nhanh thành hiện thực, nhưng bà ta chờ mãi, chờ đến khi con trai nhà mình lại đi công tác, cũng không có phát sinh chuyện gì.

Bà ta gọi điện thoại cho Dịch Nguyệt Mai. Dịch Nguyệt Mai khóc sụt sụt, đảo qua đảo lại chỉ có mỗi câu hỏi hặn, không nói rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bà ta nóng vội, nhờ hàng xóm để ý người bạn già của mình một chút, rồi vô cùng lo lắng chạy vào nội thành, tìm Liễu Xuân Oánh hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải cô nói gì với Lý Lỗi không.

Cô không biết nói gì nữa. Rốt cuộc bà mẹ chồng này của cô chán ghét cô đến cỡ nào mới có thể đem mọi vấn đề đổ hết lên đầu cô. Cô rất tức giận, nhưng dù sao bà ta cũng là trưởng bối, ưu thế rất lớn. Bà ta có thể gây chuyện lớn nhỏ với cô, nhưng cô lại không thể, đặc biệt cô lại không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa.

Cô bỗng hiểu ra vì sao ở thế giới thực, bố cô vẫn luôn luyến tiếc không muốn cô ở xa.

Cô nén giận, loại chuyện này không thể gấp được, "Mẹ, con không biết mẹ nói cái gì. Mẹ uống cốc trà, nghỉ ngơi một chút. Nói nhiều như thế, mẹ cũng mệt mỏi rồi."

Thái độ hòa nhã làm Trương Quế Hoa cảm thấy mình trút giận lên người Liễu Xuân Oánh giống như mẹ chồng xấu xa trên phim truyền hình lúc 8 giờ, rõ ràng biết mình không đúng nhưng vẫn cứ làm.

Trương Quế Hoa ở góc độ nào đó cũng có thể coi là người tốt, nếu không đã không dạy dỗ nên một Lý Lỗi tốt như thế, tuy rằng phần lớn đều là công lao của bố Lý Lỗi. Bà ta chỉ có tật xấu là quá ngoan cố, một khi đã ấn tượng về một việc nào đó thì cơ bản sẽ không dễ dàng thay đổi. Bà ta cảm thấy Dịch Nguyệt Mai không tồi, thì có chết vẫn thấy Dịch Nguyệt Mai tốt, mọi lúc mọi nơi nói chuyện giúp cô ta, không đúng cũng bị bà ta bẻ lại thành đúng. Hơn nữa, bà ta độc miệng, lại quen cách giải quyết vấn đề của phụ nữ nông thôn, ồn ào nhốn nháo, người bình thường thực sự không chịu đựng nổi.

Nhưng "Liễu Xuân Oánh" không giống vậy. Ngay từ ánh mắt đầu tiên cô ấy đã để lại cho bà ta ấn tượng quá kém, làm bà ta ngay từ ban đầu đã không vui, nên cô ấy thua ngay từ vạch xuất phát. Liễu Xuân Oánh phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể thay đổi tình thế này.

Bà ta uống trà, miệng không còn khát nữa, thái độ đối với Liễu Xuân Oánh rất không tự nhiên, căn bản hòa khí không biết phát ở đâu, đành kìm lại một chút, "Hôm nay tôi muốn mang Nhai Tiết ra ngoài chơi."

Liễu Xuân Oánh gật đầu, "Mẹ là bà nội của Nhai Tiết, tất nhiên là có thể." Thấy Liễu Xuân Oánh thùy nhiên như thế, Trương Quế Hoa rất vừa lòng, ánh mắt nhìn Liễu Xuân Oánh cũng không còn lạnh lẽo như trước, "Có điều, con phải đi cùng mẹ. Lúc đi Lý Lỗi có bảo con phải chăm sóc Nhai Tiết thật tốt, con đã đáp ứng rồi."

Trương Quế Hoa tất nhiên không muốn Liễu Xuân Oánh đi cùng. Bà ta muốn đưa cháu trai đi gặp Dịch Nguyệt Mai, mang theo cô đi làm gì. "Cô ở nhà quét dọn vệ sinh là được."

Điều này làm sao lòng tự trọng cực mạnh của Liễu Xuân Oánh có thể chịu nổi, chẳng lẽ cô thực sự chỉ biết dọn dẹp vệ sinh thôi sao? Cô không đồng ý, thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm, xoay người hỏi Lý Nhai Tiết, "Con có muốn ăn cà rốt không? Ăn nhiều cà rốt có thể phát triển trí thông minh."

Thân thể Lý Nhai Tiết cứng đờ. Vốn dĩ cậu ngồi một bên không liên quan gì, lập tức tỏ thái độ, "Bà nội, để mẹ kể đi cùng chúng ta được không? Lần trước ba ba đưa con đi công viên giải trí, mẹ kể đã giúp con chụp ảnh, rất đẹp đó."

"Đình, cảnh cáo nghiêm trọng, thỉnh không được sử dụng thủ đoạn uy hiếp. Lần sau phát hiện, điện giật một giờ." Hệ thống lập tức nhảy ra, dùng lời lẽ chính đáng cảnh cáo Liễu Xuân Oánh.

Cũng không biết có phải ảo giác không, nó cảm thấy hành động của Liễu Xuân Oánh có chút lệch khỏi quỹ đạo nó dự tính, nó muốn sửa lại cho đúng.

Liễu Xuân Oánh rất bất đắc dĩ, mở miệng phản bác, "Tôi không phục! Rõ ràng tôi chỉ đang quan tâm đến cậu ta, muốn làm cho cậu thích ăn loại đồ ăn này, hoàn toàn phù hợp với hình tượng mẹ kế nhẫn nại!" Cô phì cười, vì muốn biểu hiện càng ôn nhu, cô còn cố ý dùng giọng nói dịu dàng của thân thể này.

Hệ thống nghiêm túc nghiên cứu một phen, đồng ý với ý kiến không phục của Liễu Xuân Oánh. Ngược lại, Liễu Xuân Oánh nhờ thế mà nhận thêm hai điểm, có thể đây chính là cảm giác có bánh trên trời rơi xuống.

Tổng cộng hai mươi hai điểm, cô có thể làm rất nhiều chuyện.

Trương Quế Hoa thấy lần này cháu trai không phối hợp hành động với mình, cho rằng cháu trai không hiểu chuyện, trộm nói thầm bên tai cậu một chút, ai ngờ cháu trai không chỉ không vui mà còn nói thẳng ra cậu không muốn đi.

Trước đây chưa từng có chuyện này, mọi việc chuyển biến lớn như vậy làm Trương Quế Hoa lần nữa khẳng định đã xảy ra việc gì đó, nên càng thêm sốt ruột.

Bà ta khuyên Lý Nhai Tiết hơn nửa giờ, cậu vẫn không dao động. Không có biện pháp, Trương Quế Hoa đành một mình đi tìm Dịch Nguyệt Mai trước hỏi cho rõ ràng, tìm đúng nguyên nhân mới giải quyết tốt vấn đề.

Trương Quế Hoa rời đi, Lý Nhai Tiết yên lặng đứng trước mặt Liễu Xuân Oánh. Cậu không nói lời nào, cứ đứng như vậy. Liễu Xuân Oánh đi đâu, cậu nhất định phải đi lên phía trước, sao cho Liễu Xuân Oánh có thể nhìn thấy cậu.

Lúc đầu, Liễu Xuân Oánh còn không biết nguyên nhân vì sao, lúc sau mới hiểu ra một chút. Cô cảm thấy buồn cười, thằng nhóc "gấu con" này nói vài câu khen ngợi cô thì rất mệt sao?

Nhóc không nói, ta cũng làm bộ như không biết, xem ai nhẫn nại được.

Tâm tình Lý Nhai Tiết thực khó chịu. Mẹ kế sao lại ngốc như vậy, không biết cậu muốn được khen ngợi sao? Thời gian càng dài, cậu càng nóng nảy, lại không biết làm thế nào. Cứ như này cậu không thể ăn đồ mình thích nha.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cậu đã bị trù nghệ của Liễu Xuân Oánh hoàn toàn chinh phục, chẳng qua cậu không muốn thừa nhận mà thôi.

"Đi đi nấu cơm!" Liễu Xuân Oánh trộm liếc mắt nhìn Lý Nhai Tiết một cái, thấy vẻ mình rồi rắm của cậu, tâm tình cô vô cùng tốt. Cô yên lặng phi nhỏ bản thân, khi nào cô lại keo kiệt đến mức tính toán chi li với với một thằng nhóc "gấu con".

Thôi được rồi, cô luôn mềm lòng, tiến đến xoa đầu Lý Nhai Tiết, "Hôm nay con làm không tồi, cho nên đi sẽ thưởng con món sườn xào chua ngọt." Phần lớn trẻ con đều thích mấy món chua chua ngọt ngọt, Lý Nhai Tiết cũng không ngoại lệ.

Mắt Lý Nhai Tiết lập tức sáng lên. Tuy cậu cố gắng nhịn xuống, nhưng vẫn khó thoát được đôi mắt của Liễu Xuân Oánh. Cậu cứ như vậy ngoan hơn nhiều.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, không có Dịch Nguyệt Mai giáo dục tư tưởng, Lý Nhai Tiết hoàn toàn thay đổi. Tuy cậu vẫn còn một chút vấn đề, nhưng so với ban đầu đã tốt lên không chỉ một chút, điều này làm Liễu Xuân Oánh vô cùng tự tin.

Trương Quế Hoa chạy đến công ty của Dịch Nguyệt Mai thì nhận được thông báo là Dịch Nguyệt Mai đã bị sa thải, không rõ nguyên nhân.

Bà ta không rõ, con dâu trước của mình ưu tú như thế mà cũng bị sa thải sao? Chẳng lẽ do đắc tội với người nào đó?

Câu trả lời chính xác. Là đắc tội với chính con trai bà nha.

Hôm đó, Lý Lỗi gặp Dịch Nguyệt Mai, trực tiếp cùng cô ta ngã bài, ép cô ta tuân thủ lời hứa của mình. Nếu không, cô ta đừng trách anh không khách khí, anh đã không còn kiên nhẫn.

Dịch Nguyệt Mai tất nhiên không tin Lý Lỗi sẽ thật sự xuống tay với mình. Cô ta luôn nghĩ rằng, tuy cô ta chủ động theo đuổi Lý Lỗi, nhưng cuối cùng không phải Lý Lỗi giống như chó quẩn lấy cô ta hay sao. Lúc ly hôn, thậm chí anh ta còn khóc. Nếu anh ta muốn xuống tay thì đã xuống tay từ sớm, việc gì phải chờ đến bây giờ.

Cô ta không hề để ý, trước sau như một nói ra mục đích của mình, "Anh cùng em phục hôn, mọi người đều vui vẻ."

Lý Lỗi thật sự không biết vì sao trước kia mình lại coi trọng cô ta, còn khăng khăng một mực với cô ta. Anh có chút hoài nghi những gì mình trả giá trước kia có đáng giá không, còn cả việc anh hoàn toàn phủ định bản thân trong quá khứ nữa. Bất kể có đúng hay không, hiện tại anh vô cùng khẳng định mình tuyệt đối sẽ không phục hôn với cô ta.

Không ngờ tới là mình vẫn nhận được đáp án như cũ, Dịch Nguyệt Mai cũng không nhụt chí. Cô ta bình tĩnh trực tiếp cởi quần áo của mình ra, lộ ra đáng người hấp dẫn, "Anh có muốn không? Vị kia nhà anh nhất định làm anh ăn không nổi đi!"

Dịch Nguyệt Mai rất tự tin với dáng người của mình, "Em nhớ là trước đây anh thích nó nhất mà." Cô ta ái muội nắm bóp, lộ vẻ dụ hoặc, lại làm Lý Lỗi cảm thấy vô cùng ghê tởm. Có phải cô ta dựa vào cái này để bò lên giường của tên cao phú soái kia?

Lấy được câu trả lời vô cũng chắc chắn, anh còn vì ả đàn bà này mà phạm sai lầm, mới là hành vi ngu ngốc nhất. Nói tạm biệt với ả đàn bà này, khiến cho cô ta không có ý tưởng gì khác với anh, đó mới là cách thức chính xác nhất.

Anh không chút do dự đứng dậy rời đi. Ngày hôm sau, anh gọi điện thoại nhờ người quen hỗ trợ, khiến cho Dịch Nguyệt Mai lần nữa bị sa thải. Không phải anh nhẫn tâm, chỉ cần cô ta dành tâm tư suy nghĩ chuyện khác mới không quẩn lầy người nhà của anh.

Nhưng anh lại xem nhẹ Dịch Nguyệt Mai. Anh biểu hiện càng ưu tú, Dịch Nguyệt Mai càng cảm thấy mình nhất định phải cùng anh phục hận. Cuộc sống có tiền, có địa vị mới là điều cô ta vẫn luôn theo đuổi. Mặc kệ là người đàn ông nào, chỉ cần người đó có thể cho cô ta một cuộc sống như vậy là được, mà hiện tại trong số "tài nguyên" cô ta sở hữu thì Lý Lỗi là phù hợp nhất.

Sau khi bị công ty sa thải, cô ta cố ý nén nhịn một thời gian không liên lạc với Trương Quế Hoa, chờ bà ta chủ động liên lạc với mình. Có điều, cô không ngờ tới, cô ta chờ đến nóng này mới nhận được điện thoại của Trương Quế Hoa.

Sở dĩ cô ta tự tin rằng Trương Quế Hoa nhất định sẽ tìm đến cô ta như vậy là bởi vì cô ta biết Lý Lỗi là đứa con có hiếu, anh sẽ không nói cái chuyện xấu hổ này cho Trương Quế Hoa. Anh chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

Sau khi cúp điện thoại của Trương Quế Hoa, Dịch Nguyệt Mai lập tức hóa trang bản thân sao cho càng thêm tiêu tụy, chậm rãi từ tốn đi đến công ty cũ.

Cùng lúc đó, Liễu Xuân Oánh đang vui vẻ ăn cơm với Lý Nhai Tiết thì nhận được nhắc nhở, "Đình, đối thủ Dịch Nguyệt Mai đang nhanh chóng đi tới đây. Thành làm tốt công tác chuẩn bị tác chiến!"

Dù không ngoan như Lý Á Kiệt, Lý Nhai Tiết lại dễ thương theo kiểu ngạo kiều nha (￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Đường Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Trương Quế Hoa mang theo nghi vấn rời khỏi công ty cũ của Dịch Nguyệt Mai, "trùng hợp" ở chỗ rẽ gặp được Dịch Nguyệt Mai. Thấy cô ta tiêu tụy như thế, bà ta đau lòng muốn chết, kéo tay quan tâm hỏi thăm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dịch Nguyệt Mai im lặng rơi lệ, cuối cùng, tựa như không nhận được nữa, cô ta mới lớn tiếng kêu, "Mẹ, con nhớ Nhai Tiết! Con thật sự rất nhớ nó!" Cô ta không nói cho bà ta biết việc Lý Lỗi không cho phép cô ta gặp Nhai Tiết. Chỉ cần cô ta nói ra, dù Trương Quế Hoa có đồng tình với cô ta cỡ nào, bà ta tuyệt đối không chủ động đưa cô ta đi gặp Lý Nhai Tiết.

Ở mức độ nhất định, Trương Quế Hoa là một bà mẹ nghe lời con trai.

"Ai, thật đáng thương, đi thôi, hôm nay thứ Bảy, Nhai Tiết vẫn luôn ở nhà. Mẹ đưa con đi gặp nó!" Quả nhiên Trương Quế Hoa không nhận được.

"Thật à?" Trong lòng Dịch Nguyệt Mai vui vẻ, trên mặt lại thêm biểu tình không thể tin được.

Trương Quế Hoa gật đầu, "Con là mẹ của Nhai Tiết, đi gặp nó thì có gì khó? Đi nào." Nói xong, bà ta hào phóng vẫy tay, gọi taxi về nhà Lý Lỗi, thường ngày bà ta rất tiết kiệm.

Trong lòng Dịch Nguyệt Mai thầm mắng "đồ ngu".

Sau khi được hệ thống nhắc nhở, tâm trạng của Liễu Xuân Oánh không yên, đôi mắt không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ, khiến cho Lý Nhai Tiết cũng hứng thú nhìn theo, nhưng cậu nhìn thật lâu cũng không tìm thấy có chỗ nào đặc biệt.

Cậu muốn hỏi, lại cảm thấy quan hệ giữa hai người không tốt. Vì sao cậu lại muốn hỏi cô ấy, cậu là người ngốc như thế sao? Cậu muốn tự mình phát hiện ra chỗ thú vị, nhưng đã lâu vẫn thực sự không tìm được, đành từ bỏ.

Cậu lờ đi đồ chơi của mình ra, ghép lại thành hình dạng phức tạp, đôi mắt lại không ngừng nhìn về phía Liễu Xuân Oánh. Lâu như vậy mà cô không ôn nhu nói chuyện với cậu, cậu có chút không quen, trước kia chưa thấy thế có gì tốt.

Đột nhiên, thân thể Liễu Xuân Oánh thẳng tắp, Lý Nhai Tiết theo bản năng nhìn lại, liền thấy ở cổng lớn của tiểu khu có một chiếc xe taxi đỗ lại. Cậu nghĩ không ra có gì đặc biệt.

Tâm tình của Liễu Xuân Oánh sôi sục, có chút khẩn trương giống như trước khi làm bài thi. Đôi mắt chuyển từ cửa sổ hướng sang cửa nhà, cô chờ đợi.

Tiếng đập cửa vang lên, Liễu Xuân Oánh thở ra một hơi thật sâu, nỗ lực mỉm cười, nhắc nhở bản thân không cần khẩn trương, cũng đừng làm cho mình biểu hiện quá rõ ràng.

Cô vừa mới mở cửa ra, Dịch Nguyệt Mai liền vọt vào, lệ rơi đầy mặt. Cô ta ôm lấy Lý Nhai Tiết khóc không ngừng, lời trong lời ngoài đều là mẹ kế cô

đây ủy khuất cậu, cô ta bảo đảm sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.

Chuyện như thế còn chưa phát sinh, còn không phải là cô ta muốn trở về thì thế nào nữa.

Liễu Xuân Oánh nghe hiểu ý tứ của cô ta, nhưng cô cũng không lộ ra tức giận. Khoảng thời gian này đã làm Liễu Xuân Oánh luyện được, cho dù nội tâm có học máu, trên mặt vẫn có thể cười sáng lạn.

Dịch Nguyệt Mai mếu máo, rất thất vọng. Chỉ cần Liễu Xuân Oánh mở miệng, cô ta có thể mượn cơ hội dùng lời lẽ chính đáng bôi nhọ cô là mẹ kế không biết yêu thương Nhai Tiết, như vậy cô ta có thể đưa Lý Nhai Tiết đi. Có Lý Nhai Tiết trong tay, cô ta chẳng sợ Lý Lỗi không đồng ý kết hôn với cô ta.

Lý Nhai Tiết còn nhớ rõ ba ba nói rằng cậu không được gặp mặt mẹ của mình, nên sau khi sùng sốt một lát, cậu bắt đầu giãy giụa tránh Dịch Nguyệt Mai, kết quả càng giãy càng bị ôm chặt, cậu căn bản không có biện pháp tránh ra. Dần dần cậu bị Dịch Nguyệt Mai thuyết phục, ở trong ngực cô ta hưởng thụ ấm áp, cậu cũng bắt đầu rơi lệ.

Liễu Xuân Oánh nhìn mà nhăn mày thật sâu. Thấy được ánh mắt đặc ý của Dịch Nguyệt Mai, cô càng thấy không tốt. Cô ta muốn làm gì?

"Nhai Tiết, con có muốn cùng mẹ đi nước M không?" Liễu Xuân Oánh không ngờ tới Dịch Nguyệt Mai sẽ nói ra vấn đề này. Lúc này địa điểm không thích hợp, cô ta không giống loại người ngu ngốc đâu.

Trương Quế Hoa cũng không ngờ tới. Bà ta không muốn mình không thể nhìn thấy cháu trai của mình trong thời gian dài đâu. Cháu trai là bảo bối của bà ta, rồi đến chỗ xa vạn dặm, bà ta không đau lòng mới lạ. Mới từ nội thành đến ngoại thành bà ta đã ngại xa, nói chỉ đến ra nước ngoài. Ánh mắt nhìn Dịch Nguyệt Mai có chút không vui, "Đưa bé còn nhỏ như vậy ra nước ngoài làm gì? Ở nhà rất tốt. Nhai Tiết ngoan, cháu ở đây với bà nội và ba ba."

Bà ta tiến tới muốn ôm lấy Lý Nhai Tiết trong ngực Dịch Nguyệt Mai, "Nguyệt Mai, đi thôi, con đã gặp được Nhai Tiết."

Dịch Nguyệt Mai có chút hối hận. Cô ta quá sốt ruột, nhưng sau hôm nay cô ta không biết bao giờ mới có thể nhìn thấy Lý Nhai Tiết, thậm chí cô ta còn không biết có cơ hội lần sau hay không, nên để cho Trương Quế Hoa không vui cũng chẳng có vấn đề gì.

Cô ta ôm lấy Lý Nhai Tiết không chịu buông, còn mắng to Trương Quế Hoa trợ Trự vi ngược, cưỡng bách cô ta và con mình phải chia cắt, đáng bị thiên lôi đánh.

Trương Quế Hoa nghe thế cảm thấy không thể tin được lời này là do Dịch Nguyệt Mai nói, ánh mắt khiếp sợ nhìn cô ta. Bà ta nói không nên lời, trong mắt tràn đầy thất vọng.

Liễu Xuân Oánh đứng nhìn ở một bên, yên lặng phân tích lí do Dịch Nguyệt Mai kiềm chế như thế, nhưng không thể tìm được lý do từ sâu thẳm ký ức làm cô rối rắm.

"Đinh, hữu nghị nhắc nhở, cô có thể bỏ ra mười điểm đổi lấy cơ hội biết được nguyên nhân chân chính khiến Lý Lỗi và Dịch Nguyệt Mai ly hôn." Hệ thống xuất hiện đúng lúc, trực tiếp cứu rỗi Liễu Xuân Oánh.

Có điều nói thực ra mười điểm có chút đắt, cô có tổng cộng hai mươi hai điểm, lập tức tiêu mất phân nửa, cô không đau lòng mới lạ. Nếu thành công có thể nhận được hai mươi điểm, ngẫm lại cô cảm thấy có thể thử một lần.

Tài khoản lập tức giảm đi mười điểm, sau đó Liễu Xuân Oánh tiến vào một phòng giống như phòng chiếu phim, trên màn hình bắt đầu phát hình ảnh Lý Lỗi cùng Dịch Nguyệt Mai ly hôn ba bốn năm trước.

Sau khi xem xong, Liễu Xuân Oánh liền trầm mặc. Tuy đều là phụ nữ, nhưng cô không khỏi rơi lệ đồng tình với Lý Lỗi một phen. Anh thật sự quá đáng thương. Tinh thần trượng nghĩa bùng nổ, cô kiên quyết chống lại thể tấn công của Dịch Nguyệt Mai. Một người phụ nữ như Dịch Nguyệt Mai, thực sự không xứng đáng có được một người yêu tốt như vậy.

Cách đây không lâu, Liễu Xuân Oánh cũng thấy Lý Lỗi bắt đầu phản kích, xử trí Dịch Nguyệt Mai. Cô thấy cao hứng cho anh, đồng thời cũng không thể không lắc đầu, phương pháp như thế căn bản không hiệu quả.

Sự tình phát sinh hôm nay là minh chứng tốt nhất. Nếu là cô, cô sẽ tìm một người đàn ông có tiền khác, nghĩ cách ghép hai người lại với nhau. Có liệu chọn càng tốt, Dịch Nguyệt Mai nhất định sẽ rời đi vô cùng nhẹ nhàng vui sướng, giống như khi cô ta vì người đàn ông có tiền kia mà ly hôn với Lý Lỗi.

Tìm ra biện pháp giải quyết rồi, Liễu Xuân Oánh không hề nóng nảy. Cô cũng không tin Lý Nhai Tiết sẽ đồng ý rời đi. Cậu thích Lý Lỗi như thế, sao có thể bỏ anh mà rời khỏi nơi này.

Quả nhiên, lần này Lý Nhai Tiết kiên định tránh khỏi cái ôm của Dịch Nguyệt Mai, đồng thời kiên quyết lắc đầu, "Con không đi đâu. Con muốn ở cùng ba ba."

Trương Quế Hoa cao hứng. Do bị Dịch Nguyệt Mai tính kế, kéo theo thái độ của bà ta với cô ta không vui, bà ta nhìn cô ta chỗ nào cũng đáng ghét. Đối với người mình không thích, bà ta chưa bao giờ ra tay quá nhẹ. Bà ta trực tiếp đẩy Dịch Nguyệt Mai từ phòng khách thẳng ra ngoài cửa, rồi đóng sầm cửa lại, nhắm mắt làm ngơ.

Dịch Nguyệt Mai ở ngoài cửa hận đến ngứa răng, không nghĩ tới mình lại bị cự tuyệt, về sau cô ta muốn tới gần càng thêm phiền toái. Tất cả đều do Lý

Lỗi. Nếu không phải anh bức cô ta đến bước đường này, cô ta sao có thể đi nước cờ này, khiến cho mọi ưu thế căn bản đều mất hết.

Mấy ngày tiếp theo, Dịch Nguyệt Mai lấy đủ mọi lí do tiếp cận Lý Nhai Tiết, vô tình cố ý tiến hành giáo dục tẩy não Lý Nhai Tiết. Thậm chí cô ta còn muốn trực tiếp đưa Lý Nhai Tiết đi, giáo viên trong trường pháp hiện có điểm không thích hợp, nên gọi điện thoại báo cho Liễu Xuân Oánh.

Liễu Xuân Oánh lập tức chạy đến trường học, nhìn thấy Dịch Nguyệt Mai đã sớm đứng ở ngoài cổng trường, tận dụng vài phút giữa các tiết học, không ngừng nói chuyện với Lý Nhai Tiết.

Cô không yên tâm để Lý Nhai Tiết một mình ở trường học, nên cũng đi theo canh gác. Một khi phát hiện dấu vết của Dịch Nguyệt Mai, cô lập tức tiến tới tách hai người ra, dẫn Lý Nhai Tiết đi chỗ khác, đồng thời gọi điện thoại cho Lý Lỗi, hỏi xem nên làm gì bây giờ.

Tuy rằng cô biết hai người bọn họ đã ký hiệp nghị, chỉ cần tìm cảnh sát, nói cho bọn họ biết Dịch Nguyệt Mai vi phạm hiệp nghị, cô ta liền có thể bị giam giữ. Nhưng trên thực tế, đây không phải điều Liễu Xuân Oánh nên biết.

Thông qua Lý Lỗi, sự việc sẽ tương đối hợp tình hợp lý, cô cũng không dễ bại lộ bản thân.

Hành động như vậy quả thực có một chút hiệu quả, cô cần kiên trì thêm một thời gian nữa. Một ngày trước khi Lý Lỗi trở về, Liễu Xuân Oánh lại nhận được thông báo Dịch Nguyệt Mai xuất hiện. Phương pháp này như cũ chỉ trị được ngọn, không trị được tận gốc. Cô vẫn nên tìm kiếm mục tiêu thay thế.

Lý Lỗi đã trở lại, nhìn thấy Liễu Xuân Oánh trở nên càng gầy thì thực kinh ngạc, nhìn sang con trai mình lại béo lên không ít. Anh chau mày, không lẽ Nhai Tiết lại không nghe lời? Anh muốn dạy dỗ một phen, có điều sau lưng là tổng giám đốc công ty đối tác, anh không thể chậm trễ được, mà quan trọng hơn là anh không muốn vợ con mình ở một chỗ với vị kia quá lâu.

Liễu Xuân Oánh nhìn chằm chằm người bên cạnh Lý Lỗi, hai mắt tỏa sáng. Cô không nghĩ sự tình lại thuận lợi như thế, đang buồn ngủ thì có người đưa gối*, không có gì may mắn hơn thế.

*Giống câu buồn ngủ gặp chiếu manh, ý nói may mắn.

Buổi tối, rửa mặt xong, cùng nhau nằm trên giường, cô cố ý vô tình tìm hiểu phẩm hạnh cùng các thói quen vặt của vị kia. Nếu người này phẩm hạnh quá tốt, Liễu Xuân Oánh còn luyện tiếu giới thiệu cho Dịch Nguyệt Mai, tránh bị cô ta đập hư.

Ánh mắt phức tạp của Lý Lỗi nhìn thoáng qua Liễu Xuân Oánh, hồi lâu anh mới nói: "Vị kia, không tốt!

Hai mắt Liễu Xuân Oánh càng sáng, không tốt có nghĩa cũng là cận bã. Tra nam với tra nữ, vừa vặn tốt. Cô vạn phần kích động, bắt đầu cân nhắc làm thế nào để Dịch Nguyệt Mai biết chỗ này có một người đàn ông có tiền. Cô chỉ cần hai người liên lạc với nhau, liền có thể hoàn toàn thuận theo tự nhiên, mục đích của cô cũng đạt được.

Trong lòng Lý Lỗi hơi không thoải mái, là sợ hãi, mà cũng là lo lắng. Tác phong của vị kia không tốt, nghe nói thường xuyên có ái muội với nhân viên nữ, còn thường xuyên lợi dụng chức vụ ăn đầu hủ của mấy nữ sinh xinh đẹp. Người lớn lên lại xấu, còn không biết tự hiểu mình. Tóm lại trong suy nghĩ của anh, gã là kẻ không bình thường hiếm thấy.

Nếu không phải Liễu Xuân Oánh lớn lên xấu, anh thậm chí sẽ cố ý gọi điện thoại, bảo Liễu Xuân Oánh không cần về nhà, đi dạo bên ngoài càng lâu càng tốt.

Sau này, Liễu Xuân Oánh biết được, cô vô cùng cảm ơn anh khen ngợi mình có đáng đáp an toàn. Ngát, có ai khích lệ người khác như vậy sao?

Người đàn ông kia chỉ ở thành phố này một tuần, thời gian cấp bách nên cô cần tốc chiến tốc thắng, nếu không thì sẽ rất khó đạt được mục đích. Nhưng cũng nhờ vậy mà không đủ thời gian cho Dịch Nguyệt Mai đi điều tra về vị kia, xem gã có thực sự phù hợp với yêu cầu của cô ta không.

Rốt cuộc cơ hội cũng tới.

Kiểu người như Dịch Nguyệt Mai người ta gọi là lục trà biểu nhỉ? Đáng ghét không tả được 凸(￣^￣)

Haha, Lý huynh bắt đầu sợ mất vợ rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Đường Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11

Hôm sau Lý Lỗi có tiệc chiêu đãi, phải khuya mới về, coi như dựa vào đại thụ Liễu Xuân Oánh tự nhiên muốn nói nhiều thêm một câu, "Anh uống ít rượu

thời. Trước khi uống rượu, anh nhớ phải ăn chút đồ lót dạ. Sau khi uống rượu, tuyệt đối không được lái xe!"

Có lẽ thái độ quan tâm quá ám áp, Lý Lỗi cũng nói nhiều hơn một câu, "Yên tâm, tiệc lần này là chiêu đãi vị kia. Anh không thích uống rượu, hơn nữa lần này tổ chức ở khách sạn gần nhà mình, không cần lái xe."

Mắt Liễu Xuân Oánh liền sáng lên, tin tức này thực sự quá hữu dụng, nhưng làm thế nào đưa tin tức này cho Dịch Nguyệt Mai mới là vấn đề. Trong đầu cô chỉ nghĩ mỗi vấn đề đó, đưa đồ cho Lý Lỗi còn đưa sai. Rõ ràng anh bảo cô đưa anh cặp tài liệu, kết quả cô lại đem cái muỗng trong tay mình đặt vào tay anh. Cô hơi 囧, vội vàng đổi lại.

Cô không phải người thông minh, lại lần đầu gặp chuyện này, không có kinh nghiệm, đầu như muốn to ra. Lý Nhai Tiết lại từ dưới lầu chạy lên, nói là mẹ chồng cô Trương Quế Hoa đến đây.

Nghĩ đến bà mẹ chồng Trương Quế Hoa, đầu Liễu Xuân Oánh càng muốn to ra. Sau lần xảy ra việc Dịch Nguyệt Mai muốn đưa Lý Nhai Tiết đi, thái độ của bà mẹ chồng này với cô quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nhiệt tình đến không tin được, làm cô có chút chống đỡ không nổi.

"Ai, Xuân Oánh, đây là mẹ cô ý tìm cho con phương thuốc giúp trắng da." Trương Quế Hoa mặt tươi cười đưa một cái bao lớn không nhìn ra là đồ vật gì, Liễu Xuân Oánh đành có chút gian nan nhận lấy. Thân thể này của cô vừa lùn vừa đen, rõ ràng đáng hình của nhân dân lao động.

Liễu Xuân Oánh biết vì sao Trương Quế Hoa đối với mình tốt như thế. Kỳ thực trong lòng cô cũng hiểu rõ, chẳng qua bà thấy oan uổng cho cô, trong lòng thấy áy náy. Còn nếu hỏi bà thực sự thích cô đến mức nào, việc này có khả năng phải đặt dấu hỏi thật lớn.

Bà thường xuyên mang đến mấy thứ đồ làm Liễu Xuân Oánh muốn cười không được mà khóc cũng không xong. Nhưng cô vẫn cần phải nhận lấy, sau đó bắt đầu suy xét xem xử lý mấy thứ này thế nào, không để lại bất kỳ dấu vết gì. Thực sự rất phiền nha!

Đồ quá nhiều, chắn luôn cửa, người ở trong nhà căn bản không thể nhìn ra ngoài cửa. Hai người nói chuyện cũng không chú ý là vấn đề thảo luận được truyền đi rõ ràng.

"Xuân Oánh, thuốc này hiệu quả rất tốt, ở căn hộ thứ hai bên trái nhà chúng ta, vợ nhà người ta uống thuốc này, trở nên trắng như công chúa Bạch Tuyết. Không được, mẹ phải nói cho con cách sắc loại thuốc này. Nhai Tiết, ngày thường cháu cũng để ý đi của cháu một chút." Bà lôi đóng lớn thuốc kia ra phân loại, lúc này mới nhớ ra mình tới lâu như vậy còn chưa nhìn thấy con trai đâu, "Ồ, Lỗi Từ đâu? Không phải nó nói đã trở về rồi sao? Nó đi đâu rồi?"

Liễu Xuân Oánh đứng đối diện cửa nhà, hình như cô vừa nhìn thấy thân hình của Dịch Nguyệt Mai chợt xuất hiện.

Trong lòng cô thầm vui vẻ, hôm nay vô cùng may mắn. Mặc kệ có phải Dịch Nguyệt Mai hay không, Liễu Xuân Oánh đều cố ý nói địa chỉ thật rõ ràng, còn cố ý vô tình ám chỉ Lý Lỗi đang ở cùng một vị khách rất quan trọng, nghe nói là người có tiền.

Không bao lâu, tiếng bước chân xuống lầu lại vang lên, mà bóng người ở góc tường cũng biến mất không thấy. Hẳn là cô ta đi tìm Lý Lỗi rồi.

Giải quyết xong một chuyện lớn, cả người cô nhẹ nhõm không ít. Đối mặt với đồng vật phẩm thiên kỳ bách quái của mẹ chồng Trương Quế Hoa, cô cũng có thể mỉm cười.

Dịch Nguyệt Mai cũng không nghĩ tới vận khí của mình lại tốt như vậy. Mục đích hôm nay của cô ta vốn dĩ không phải tìm hiểu tung tích của Lý Lỗi, mà lần nữa đi lừa gạt Lý Nhai Tiết, khiến cậu đi cùng mình, cô ta không ngờ tới mình nghe được tin tức tốt như thế.

Trung tích của Lý Lỗi kỳ thật cũng không quan trọng. Cái cô ta bận tâm là anh hiện đang ở cùng một vị khách quan trọng. Hiện tại, người có thể làm Lý Lỗi phải tiếp đãi như thế, nhất định là một vị khách hàng lớn, như vậy có nghĩa khả năng cao là một kẻ có tiền.

Cô ta thích nhất kẻ có tiền.

Cô ta đến khách sạn XX, vào phòng vệ sinh trang điểm một chút, lộ ra phong thái kiêu ngạo. Cô ta vừa ra khỏi cửa phòng vệ sinh đã được không ít đàn ông để ý. Cô ta có chút đắc ý, tự cảm thấy bản thân thật xinh đẹp.

Cũng không hiểu cô ta làm thế nào, ánh mắt vô cùng chuẩn tìm được kẻ nhiều tiền nhất trong số mấy người đàn ông kia. Cô ta mượn cơ hội gã đi vệ sinh, chế tạo lần gặp gỡ mỹ lệ.

Hai người đều không phải hạng người gì tốt. Đối với gã đàn ông mà nói, có người ngoan ngoãn tự đưa mình tới cửa, có đạo lý nào lại không ăn. Trong lòng biết rõ, hai người theo thói quen xem nhẹ, cứ như vậy dễ dàng trao đổi số điện thoại.

Lý Lỗi về nhà sớm hơn nhiều so với Liễu Xuân Oánh tưởng tượng. Trên người anh không có nhiều mùi rượu đúng như anh nói, chỉ là hình như anh không ăn được nhiều nên đói bụng.

Căn bản theo kế hoạch cô không tính cả phần của anh, đồ ăn chuẩn bị đã bị Liễu Xuân Oánh và Lý Nhai Tiết tiêu diệt sạch sẽ. Cô không có cách nào đành nấu cho anh bát mì trứng, có vẻ như không đủ nhưng hương vị vẫn không tồi.

Lý Lỗi trực tiếp ăn hết sạch, uống xong ngụm nước lèo cuối cùng, thỏa mãn thở dài một hơi.

Cô rất hiếu kỳ vì sao Lý Lỗi trở về nhanh như thế. Đây không phải vấn đề nguyên chủ có thể hỏi, nhưng Liễu Xuân Oánh rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra việc gì, Dịch Nguyệt Mai có thông đồng với tra nam kia đúng như cô mong muốn không.

Khuôn mặt tê liệt của Lý Lỗi nhìn qua Liễu Xuân Oánh. Anh không nghĩ tới cô sẽ hỏi mình vấn đề này. Thấy cô tỏ vẻ quan tâm, tuy anh không muốn đàm luận đến công việc của mình, nhưng vẫn thành thật trả lời, "Đại biểu của bên đối tác có việc riêng phải rời đi." Đã không có bên đối tác, tiệc chiêu đãi này còn có ý nghĩa gì nữa, tất nhiên liền kết thúc.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy có lẽ đã thành công, nhưng cũng không chắc chắn, chỉ có thể xem sau này phát triển thế nào. Cô hỏi hệ thống, mấy vấn đề này đều yêu cầu dùng điểm, cô đã tiêu mười hai điểm, cũng chỉ còn dư lại mười hai điểm nên cô không có can đảm dùng tiếp.

Cô vẫn tiếp tục theo sau Lý Nhai Tiết, xem cậu có bị Dịch Nguyệt Mai quấy rầy nữa không. Liên tục vài ngày cô đều không nhìn thấy Dịch Nguyệt Mai, trong lòng này càng cao hứng. Điều này có nghĩa là mưu kế của cô có lẽ đã thành công, không có gì có thể làm cô vui hơn.

Nhưng cô vẫn không thể thiếu cảnh giác. Vạn nhất Dịch Nguyệt Mai có ý, cô lại thả lỏng cảnh giác, như vậy thì thảm rồi.

Cô luôn đề ý, thẳng đến một ngày Lý Lỗi nói với cô rằng trước khi đi, đối tác hy vọng có thể ở nhà chúng ta ăn một bữa cơm. Lúc trước ăn xong, gã vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, lần này rời đi không biết khi nào mới có cơ hội.

Người ta đã nói như thế, còn đề nghị trước mặt vị lãnh đạo cao cấp của công ty Lý Lỗi, Lý Lỗi có thể không đồng ý sao? Vì thế hai người bàn bạc một chút, quyết định đến nhà Lý Lỗi ăn cơm vào buổi trưa ngày vị đối tác đó đi. Trước hôm đó một ngày, gã còn gọi điện thoại cho Lý Lỗi, bảo anh làm thêm một phần đồ ăn, bởi vì đối tác muốn đưa người nhà đi cùng.

Việc này tất nhiên giao cho Liễu Xuân Oánh làm, nhưng dù sao cũng làm cho nhiều người ăn như vậy, chỉ dựa vào mỗi Liễu Xuân Oánh có chút khó khăn, vì thế, Lý Lỗi cố ý đề nghị làm trợ thủ cho Liễu Xuân Oánh.

Lúc này Liễu Xuân Oánh vô cùng kinh ngạc, Lý Lỗi hoàn toàn là người làm được việc nhà. Kỹ thuật thái rau rất tốt, vừa nhỏ vừa đều. Củi gạo tương giám, nên cho bao nhiêu anh đều biết rõ, soái ngày người.

Đây chính là mẫu đàn ông hiếm thấy trên thế giới, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp đó nha. Cô không biết có phải đầu óc Dịch Nguyệt Mai có vấn đề không mà cô ta lại ly hôn với một người đàn ông như vậy.

Hai người đều quen phòng bếp, tốc độ rất nhanh. Đối tác mang theo bạn gái vừa đến dưới lầu, hai người bọn họ cũng vừa chuẩn bị đồ ăn xong, chỉ còn chờ người đến ăn.

Rau trộn vừa được bung lên bàn, chuông cửa liền vang lên. Anh ra mở cửa, liền nhìn thấy một người không hề ngờ đến. Dịch Nguyệt Mai thân mật kéo tay vị đối tác, gắt gao dựa vào gã, trong mắt tràn đầy đắc ý.

Cô ta thoáng kinh ngạc, sau đó nhiều hơn là cao hứng. Quả nhiên là kẻ có thủ đoạn, nhanh như vậy đã nghênh ngang vào nhà.

Tuy rằng cô thành công, nhưng không thể không có kỵ Lý Lỗi, dù sao đây cũng là vợ trước của anh. Cô theo bản năng nhìn về phía Lý Lỗi, thấy anh trước sau như một khuôn mặt than, trong mắt không có chút dao động nào, thậm chí còn có một chút cảm giác được giải thoát. Anh thực sự buông xuống, cô cảm thấy cao hứng thay anh.

Bên đối tác tựa hồ không biết vấn đề ân oán giữa Lý Lỗi và Dịch Nguyệt Mai, thậm chí còn không biết hai người nhận thức lẫn nhau, nên giới thiệu hai bên, "Đây là tổng thanh tra hạng mục của công ty X, Lý Lỗi. Đây là bạn gái tôi, Dịch Nguyệt Mai."

Liễu Xuân Oánh cùng Lý Lỗi thoáng nhìn nhau, rất ăn ý làm bộ không quen biết Dịch Nguyệt Mai.

Nhưng Dịch Nguyệt Mai lẽ nào lại vứt bỏ cơ hội khoe khoang tốt như thế. Cô ta cười, ôn à ôn ền nói, "Bạn học cũ, mấy ngày không gặp đã không quen biết tới sao? Cũng phải, do tôi mặc bộ đồ giá trị hơn một vạn, nên xinh đẹp hơn ngày thương không ít mà."

Lý Lỗi nhìn thoáng qua, cảm bản không để ý, bỏ qua cô ta. Anh lễ phép mời đối tác vào trong nhà. Anh thấy không cần thiết phải đặt sự chú ý của mình lên một người không quan trọng, nếu làm vậy chỉ làm bản thân thêm phiền muộn, giống như anh trước kia.

Dịch Nguyệt Mai cùng anh ly hôn, tổn thương anh, đã không phải là người quan trọng trong sinh mệnh của anh.

Thấy không đạt được hiệu quả mình muốn, Dịch Nguyệt Mai liền bắt đầu tìm kiếm cơ hội khác, lại không nhìn thấy Lý Nhai Tiết thì càng thất vọng.

Liễu Xuân Oánh thấy vô cùng may mắn, hôm nay nàng tự chủ trương đưa Lý Nhai Tiết đến chỗ mẹ chồng Trương Quế Hoa, nhờ vậy còn được mẹ chồng khen ngợi. Nếu không, cô không biết Dịch Nguyệt Mai còn muốn hát tuồng thế nào.

Bởi vì có Dịch Nguyệt Mai tham gia, việc ăn cơm không còn thuận lợi, chuyện xấu không ngừng tiếp diễn. Dịch Nguyệt Mai luôn vô tình hay hữu ý châm chọc đáng ghét của Liễu Xuân Oánh xấu xí, khẩu vị của Lý Lỗi thật nặng, lại còn cười nhạo hai người còn phải khổ sở phấn đấu, tự cho mình là tài giỏi hơn người.

Thái độ nói chuyện thấp kém làm đối tác hoài nghi ánh mắt của mình thế nào lại chọn một người phụ nữ như vậy. Nhưng cô ta hoàn toàn không hề hay biết.

Mà phòng chừng ngay từ lúc bắt đầu cô ta đã muốn làm vậy, lại thấy không đạt được đến mục tiêu, Dịch Nguyệt Mai sẽ ở phương diện gây rắc rối. Anh đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ là vẫn ẩn giấu, không lộ ra.

Ở cùng một tra nam, kết cục của Dịch Nguyệt Mai trên cơ bản đã định rồi. So với tương lai của cô ta, ăn chút khổ này có gì ghê gớm.

Lý Lỗi thật lòng muốn xin lỗi. Nếu không phải do anh cưới Liễu Xuân Oánh, cô căn bản không phải chịu vũ nhục như vậy. Tuy đáng tiếc nhưng anh sẽ nỗ lực đền bù.

Vì thế, ngày lành của Liễu Xuân Oánh tới.

~~~~~
Lý huynh đứng tiêu chuẩn nam thần đó ~~~ lên được phòng khách, xuống được phòng bếp ~~~

Mai lại có thêm ba chương mới, sau đó chúng ta phải tạm biệt bé Nhai Tiết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Ngay hôm đó, Dịch Nguyệt Mai đi theo vị đối tác kia về Hongkong, mỗi ngày đều có siêu xe đưa đón, tùy tiện tiêu xài ở các cửa hàng, nhà hàng cao cấp, tận hưởng cuộc sống khiến không ít người hâm mộ ghen tị.

Không ít người chờ xem chuyện chê cười của Lý Lỗi, kết quả sau khi nghe xong trên mặt Lý Lỗi trước sau như một không có biểu tình gì. Người đã không còn quan hệ gì với mình, anh để ý làm gì. Đối mặt với một người xa lạ, người bình thường sao có thể có cảm tình gì đó; có phản ứng khác thường mới là kỳ quái.

Trương Quế Hoa cũng không tin con trai mình thật sự không để bụng, dù sao hai người đã từng có tình cảm, "Dù gì Dịch Nguyệt Mai cũng là mẹ của Nhai Tiết."

"Cô ta đúng là mẹ của Nhai Tiết, có điều mối quan hệ này đã sớm bị cô ta ký hiệp nghị mà chém nát không còn một mảnh rồi. Đứng từ góc nhìn pháp luật, bọn họ đã không có bất kỳ quan hệ gì. Còn thái độ sau này của Nhai Tiết đối với Dịch Nguyệt Mai thế nào là do nó quyết định. Tuy vậy, con vẫn tin tưởng con trai mình sẽ có một lựa chọn thực sáng suốt."

Liễu Xuân Oánh nghe xong thấy thực vui vẻ. Anh đã hoàn toàn buông bỏ, về sau cuộc sống mới có thể ngày càng tốt hơn.

Dù anh không muốn biết tin tức gì về Dịch Nguyệt Mai, lại luôn có "người hảo tâm" cố ý chạy tới Lý gia trò chuyện về Dịch Nguyệt Mai, kể ra cô ta được sủng ái đến mức nào, làm bao người hâm mộ.

Bằng một thời gian dài, người này thấy Lý Lỗi thực sự không để bụng, mấy tin tức kiểu này dần biến mất.

Có điều, sau này, người ta lại nghe nói vị kia mất hứng thú với Dịch Nguyệt Mai, không bao lâu liền cùng cô ta chia tay. Dịch Nguyệt Mai nhận được không ít phí chia tay, hoàn toàn có thể xem như một phú bà, được không ít người tặng bốc.

Dịch Nguyệt Mai đã quen thói sống của người giàu, vẫn tiêu tiền phung phí như trước. Hơn nữa, được mấy người đó tặng bốc thì thôi, cô ta lại thích tiêu tiền mua mặt mũi. Số tiền đó vốn dĩ có thể cho cô ta áo cơm vô ưu cả đời, không bao lâu đã bị cô ta tiêu sạch không còn một đồng, còn đầu tư thất bại, nợ ngập đầu.

Roi xuống đường cùng, cô ta quay lại "nghề cũ", tìm một ông chủ giàu có. Dù sao cô ta cũng đã từng bị người khác bao nuôi, coi như hàng secondhand, cô ta tìm gã đàn ông này tất nhiên không thể so với người đầu tiên.

Đàn ông có tiền, có thể lực mạnh hơn vị đối tác kia, ai lại không có lựa chọn tốt hơn, sao có thể coi trọng Dịch Nguyệt Mai. Cho dù thân thể cô ta không tồi, ở cái quốc gia này, không thiếu nhất chính là người, thì tất nhiên số lượng mỹ nữ vừa thông minh vừa xinh đẹp cũng rất nhiều.

Cứ tuần hoàn ác tính như vậy, càng người sau thì càng không thể so với người trước, cuộc sống của cô ta ngày càng kém đi, cuối cùng cô ta chỉ có thể dựa vào tiền trợ cấp của chính phủ để sống. Nhưng Dịch Nguyệt Mai vẫn không thể bỏ được thói coi trọng mặt mũi. Cô ta tình nguyện bị đối xử cũng không muốn trên người không mặc một bộ quần áo thời thượng.

Thời gian dài không được ăn no, ăn uống không có quy luật, dinh dưỡng không đầy đủ, đủ các bệnh tật tìm đến cửa. Cô ta không có tiền chữa trị, bệnh nhẹ trở thành bệnh nặng, cuối cùng mau chóng rời khỏi thế giới xinh đẹp này.

Nghe được tin tức này, Liễu Xuân Oánh thực sự không thể hiểu nổi. Dịch Nguyệt Mai có bằng cấp cao lại có năng lực tốt, sao có thể chịu kết quả như vậy.

Lúc này, Liễu Xuân Oánh đã hoàn toàn dung nhập vào Lý gia, quan hệ với Lý Lỗi không tệ, thậm chí cô còn có con với anh. Cô nằm trong ngực Lý Lỗi, nói nhỏ vấn đề đó.

Lý Lỗi ôn nhu cười, xoa mái tóc cổ ý cắt ngắn do mang thai của cô, "Người ta đều nói mang thai ngốc ba năm, quả nhiên là đúng. Dịch Nguyệt Mai đã quen sống dựa vào đàn ông, tự nhiên cô ta quên mất cách tự đi đường bằng hai chân của mình."

Cuộc sống gia đình cô hạnh phúc mỹ mãn, có điều đó là chuyện rất lâu sau này.

"Đình, chúc mừng, đánh bại Dịch Nguyệt Mai, nhận được hai mươi điểm. Hiện tại tổng cộng là ba mươi hai điểm. Biểu hiện không tồi, thỉnh không ngừng cố gắng." Đúng thời điểm Dịch Nguyệt Mai rời đi, giọng nói của hệ thống vang lên, Liễu Xuân Oánh biết mình đã thành công.

Không có Dịch Nguyệt Mai dụng tâm kín đáo, Lý Nhai Tiết ngoan lên nhiều. Dưới sự dạy dỗ của Liễu Xuân Oánh, thói xấu ít đi, bản tính "gấu con" cũng bắt đầu chậm rãi bị bản tính bé ngoan đánh bại. Cậu biết cái gì là đúng, cái gì là sai, không còn tùy tiện nói chuyện trong nhà cho người ngoài.

Không bị cậu ở bên ngoài nói xấu, thanh danh của Liễu Xuân Oánh cũng tốt lên nhiều.

Có điều, quan hệ giữa cậu và Liễu Xuân Oánh vẫn xa lạ như cũ, hai người ở nhà gần như không nói với nhau một câu. Không nói chuyện sao quan hệ có thể khởi sắc.

Lý Lỗi bước qua được bóng ma trong lòng mình, sự nghiệp cũng dần ổn định, thăng tiến một bậc, anh có thể không cần thường xuyên đi công tác như trước. Ý thức được thời gian, công sức anh dành cho Lý Nhai Tiết không đủ, anh liền dời trọng tâm lên người Lý Nhai Tiết.

Đứa trẻ nào cũng cần có cả bố và mẹ. Một gia đình hoàn chỉnh mới là nơi ấm áp nhất dành cho đứa trẻ.

Cảm thấy Liễu Xuân Oánh không tệ, là một người mẹ tốt, anh bắt đầu cố ý tạo cơ hội cho hai người.

Có Lý Lỗi hỗ trợ, dần dần lời Liễu Xuân Oánh nói Lý Nhai Tiết cũng nghe lọt tai một hai câu. Buông xuống thành kiến, Lý Nhai Tiết phát hiện mẹ kế cậu vẫn ghét bỏ kỳ thật không hề đáng ghét chút nào, ngược lại còn rất tốt, có thật nhiều ưu điểm, làm người khác hâm mộ ghen tị.

Từ lúc mẹ rời khỏi thành phố này, hộp cơm của cậu trở thành thứ được quan tâm nhất trong lớp học. Cậu cũng nhờ đồ ăn ngon mà kết được không ít bạn tốt.

Nhóm bạn tốt đều thích đồ ăn của cậu. Cậu cũng không phải người keo kiệt, nhưng nhiều người cùng ăn, chút đồ ăn như vậy nhất định không đủ, cậu đành phải chịu đói bụng cả buổi học chiều. Cậu không có thói quen để mình đói, nên buổi học chiều luôn đặc biệt gian nan. Về đến nhà, cậu ăn so với trước kia càng nhiều hơn, có những lần cậu ăn nhanh quá nên bị đau bụng.

Lúc mới đầu cậu còn không nghĩ đến việc nói cho cô biết chuyện nhỏ này của mình, cậu cảm thấy cô không phải là gì của mình. Nhưng dường như cô biết chuyện, bắt đầu từ hôm sau, mẹ kế liền đổi sang hộp cơm lớn hơn, mỗi ngày đều chuẩn bị đồ ăn đủ cho cả cậu và bạn bè. Nhờ vậy, trong lòng các bạn nhỏ, cậu vô cùng hào phóng, rất được hoan nghênh.

Sau này ba ba mới cho cậu biết, đó là bởi vì mẹ kế luôn quan tâm đến cậu, yên lặng chú ý nhất cử nhất động. Sau khi phát hiện ra cậu có điểm bất thường, cô lập tức đi tìm hiểu, sau đó tìm ra phương pháp tốt nhất giải quyết mấy vấn đề này.

Mẹ kế đối tốt với mình như vậy, cậu không cảm động là không có khả năng. Cũng chậm rãi từ chuyện này làm điểm bắt đầu, cậu phát hiện ra mẹ kế có rất nhiều ưu điểm. Hóa ra trên thế giới này vẫn có mẹ kế tốt, cậu phải may mắn đến cỡ nào mới có thể gặp được một người như vậy.

Thấy Lý Nhai Tiết có nghe lời mình nói, Liễu Xuân Oánh bắt đầu chuẩn bị giáo dục, thay đổi những tật xấu của Lý Nhai Tiết. Bị mẹ đẻ lợi dụng, bị ba ba coi nhẹ, bị ông bà sùng nịnh, tuy bản tính cậu tốt, nhưng những vấn đề đó cũng đã tạo thành tật xấu.

Cậu thích không đòi giày đã chạy vào nhà, làm bẩn sàn nhà vừa mới được quét dọn vệ sinh. Cô quét dọn lại lần nữa cũng không phải là vấn đề gì, nhưng thói xấu không quý trọng thành quả lao động của người khác không phải điểm tốt.

Liễu Xuân Oánh thảo luận với Lý Lỗi về chuyện này, Lý Lỗi cũng cảm thấy cậu hẳn nên sửa lại. Thế là cuối tuần, anh quyết định cả nhà cùng nhau quét dọn mọi góc xó trong nhà triệt để một lần.

Cùng ba ba làm việc, Lý Nhai Tiết cảm thấy làm gì cũng vui vẻ. Lúc đầu cậu hứng thú bùng bùng, mặc quần áo sạch sẽ, tỉ mỉ lau từng gia cụ trong nhà, nhưng rất nhanh sau đó, cậu liền mệt mỏi, xoay người tìm ba ba hỗ trợ, nói là cậu không muốn làm, rất vất vả.

Một đứa trẻ được chiều chuộng chưa từng phải chịu khổ như vậy.

Thấy chưa đạt được hiệu quả mình mong muốn, Lý Lỗi tự nhiên sẽ không đồng ý cho cậu nghỉ ngơi, "Con xem ba ba còn phải phụ trách giặt sạch tất cả những thứ này."

Nhìn đến đồng rèm cửa chất cao ngang người, Lý Nhai Tiết yên lặng xoay người, tiếp tục lau khô các gia cụ. Ba ba thực vất vả, cậu không thể lại quấy rầy ba ba.

Cuối cùng, nhìn lại thành quả lao động của mình, Lý Nhai Tiết vô cùng tự hào, mình thật giỏi nha!

Có điều, cậu rất mau phát hiện ra vấn đề. Hôm sau bà nội đến, mang theo không ít thứ tốt, đều là mấy loại rau củ cậu thích ăn, nhưng mang vào đến phòng bếp, chỗ vừa đặt đồ ăn rất bẩn, cậu thấy mà vô cùng đau lòng.

Cậu gấp không chờ nổi cảm giề lau sạch sẽ mới cảm thấy tốt hơn một chút. Cậu đi nói với bà nội, nhắc nhở bà lần sau không cần làm như vậy.

Trong lòng Liễu Xuân Oánh thấy vui vẻ, cho Lý Lỗi ánh mắt, ý bảo anh mở miệng nói chuyện.

"Bà nội là trưởng bối, con không thể nói như vậy, mau xin lỗi đi." Liễu Xuân Oánh sốt ruột, lời nào tốt thì không nói, lại đi nói lời này. Tuy vấn đề này đúng là nên nói ra, nhưng kính già yêu trẻ là đạo đức tốt đẹp của dân tộc, một đứa bé ngoan phải có.

Chờ Lý Nhai Tiết xin lỗi Trương Quế Hoa xong, anh mới tiếp tục mở miệng nói: "Con thử nghĩ lại xem, bà nội phá hoại thành quả lao động của con, trong lòng con thấy không thoải mái. Vậy mọi ngày con đi giầy bẩn phá hoại thành quả lao động của dì, dì có thương tâm hay không, có khổ sở hay không? Về sau con biết mình phải làm thế nào chưa?"

Vì có ký tâm lý của Lý Nhai Tiết, Liễu Xuân Oánh chủ động bảo Lý Nhai Tiết gọi mình là "dì", sau này cậu thích ứng, gọi cô là "mẹ" cũng được.

Bởi vì việc này, cô vô tình đạt được hai điểm, tổng cộng ba mươi tư điểm, nguyên nhân là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Lý Nhai Tiết.

Trải qua hai chương trình học, Liễu Xuân Oánh hiểu rõ, một mẹ kế tốt, về bản chất mà nói, chính là có thể suy nghĩ chi con riêng của mình.

Lý Nhai Tiết nhìn thoáng qua Liễu Xuân Oánh, cúi đầu nói xin lỗi. Hóa ra bản thân lúc vô tình đã làm sai nhiều lần như vậy, mẹ kế còn không mắng mình. Cậu rất cảm động, cúi đầu thành thực nói xin lỗi.

Trương Quế Hoa cảm thấy việc này không có gì ghê gớm cả. Kiểu gì mà chẳng bị làm bẩn, đây không phải là muốn lười biếng sao? Nhưng người nói ra lời này là con trai mình, Liễu Xuân Oánh lại chưa nói ra một câu, bà cũng không dám nói gì, chỉ đứng một bên nhìn.

Thấy mẹ chồng Trương Quế Hoa không có phản ứng gì đặc biệt, Liễu Xuân Oánh mới thả lỏng.

Từ sau lần này, Lý Nhai Tiết bắt đầu biết chú ý, tôn trọng thành quả lao động của người khác. Cậu cũng chú ý vệ sinh cá nhân, thậm chí tạo thành thói quen rửa sạch tay bẩn, đây là việc Liễu Xuân Oánh và Lý Lỗi đều chưa nghĩ đến.

"Đình, cải thiện được một tật xấu của Lý Nhai Tiết, đạt được mười điểm. Hiện tại có bốn mươi bốn điểm, thỉnh không ngừng cố gắng." Cô không nghĩ tới làm vậy cũng có thể đạt được điểm. Nếu cô cải thiện sáu tật xấu của Lý Nhai Tiết, chẳng phải là cô lập tức có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?

Cô nghĩ lại thấy thật tốt, tinh thần phấn chấn, nỗ lực quan sát hành vi của Lý Nhai Tiết, khiến cho Lý Lỗi càng cảm thấy Liễu Xuân Oánh thật sự là một người mẹ tốt. Anh càng thêm yên tâm, cũng càng cảm thấy thật xin lỗi cô, vì thế anh đưa ra một quyết định khiến người khác kinh ngạc, thay đổi toàn bộ tiến độ chương trình học của Liễu Xuân Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13

Trương Quế Hoa thấy Liễu Xuân Oánh và Lý Lỗi đều còn trẻ, chính sách lại vừa thay đổi, như gia đình bọn họ có thể sinh hai con. Tuy bà không thực sự thích Liễu Xuân Oánh, nhưng cô có thể sinh cháu trai cho bà là tốt rồi. Không ít chị em tốt của bà đều tính toán để con dâu nhà mình sinh thêm một đứa. Vốn dĩ bà không có tâm tư này, nay người ta nói như vậy thì cũng tâm động.

Theo quan niệm truyền thống của người Trung Quốc, nhiều con là nhiều phúc. Trương Quế Hoa muốn là một bà lão hạnh phúc.

Vốn dĩ nhiệt tình đã tắt, nháy mắt bị tin tức này khơi lên, bà tìm kiếm khắp nơi cái gọi là phương thuốc cổ truyền cho Liễu Xuân Oánh bồi bổ. Liễu Xuân Oánh vừa gầy vừa xấu, xanh xao vàng vọt, nhìn thế nào cũng không giống người có thể sinh con.

Bởi vì chuyện này, ngày lành của Liễu Xuân Oánh lập tức kết thúc. Mỗi ngày cô đều bị mẹ chồng nhiệt tình quá mức ép uống đủ loại thuốc thảo dược. Cô uống quá nhiều, toàn thân tựa hồ nồng nặc mùi thuốc, lại vừa xứng với dáng người gầy gò, đúng như thể người bệnh yếu ớt.

Liễu Xuân Oánh cũng biết thân thể mình không tốt lắm. Gần đây cô bắt đầu phương pháp thực dưỡng, tuy hiệu quả chậm nhưng được điểm là an toàn. Thời gian dùng càng dài, chỗ tốt không ít. Không thể so với cô trước kia trắng nõn, nhưng trên má cũng bắt đầu có chút hồng hào khỏe mạnh.

Chỉ là điều cô biết không đại biểu những người khác có thể chú ý tới. Lúc trước không ai đặt cô trong lòng, những biến hóa của cô sao có thể bị phát hiện. Đến khi bọn họ rốt cuộc phát hiện ra Liễu Xuân Oánh có chút bất đồng, bọn họ lại tưởng rằng đó là do tác dụng của các loại bí phương.

Hậu quả chính là Liễu Xuân Oánh phải uống thuốc đến khổ sở.

Liễu Xuân Oánh chịu sắc thuốc uống được một thời gian, sau đó rốt cuộc chịu không nổi nữa, kể khổ với Lý Lỗi vừa mới đi công tác về, hy vọng anh có thể thấy cô ôn nhu mà ở trước mặt mẹ chồng nói giúp cô mấy lời tốt, để cô không cần phải uống thuốc nữa.

Thuốc có ba phần độc, nên không phải cứ uống nhiều tốt là tốt, ngược lại có thể gây tác dụng phụ.

"Ừ, em không nói, anh còn không chú ý tới điểm này. Được rồi, ngày mai anh đưa em đến viện trung y khám qua. Bác sĩ Hồ có mấy thực đơn thảo dược rất tốt, có thể thử một chút."

Liễu Xuân Oánh không nghĩ tới lại có kết quả này. Nghe khẩu khí của Lý Lỗi, hình như anh cũng rất nguyên ý để cô uống thuốc, làm cô thấy hơi [?] . Nếu anh biết mẹ chồng cho cô uống thuốc là để điều dưỡng thân thể chuẩn bị sinh con, có lẽ anh sẽ không để cô chạm vào thuốc nữa. Lúc trước anh cười "cô" vì vì nhìn trướng thân thể này không thể sinh dục.

Nói là không thể sinh dục, thật ra do nhiều năm trước, lúc còn ở một thôn nhỏ trong núi lạc hậu, "Liễu Xuân Oánh" có được một thầy lang khám ra. Cũng bởi việc này mà cô ấy mới bị nhà trai vốn nhìn trướng từ hôn, sau đó một mình đến thành phố A lang bạt.

Bởi vì quá tự ti, cô ấy mới có thể sợ hãi rụt rè, hoàn toàn đối đãi Lý Lỗi như cấp trên, hạ địa vị bản thân xuống quá thấp. Ngay cả bản thân đều tự khinh thường, cô ấy sao có thể chân chính dung nhập vào gia đình này. Muốn thành người một nhà cô phải giải quyết được những bất đồng trước kia.

Đây cũng là một trong những điều Liễu Xuân Oánh tổng kết được căn cứ trên sự bất đồng của cô bây giờ và đòi trước.

Lúc đầu cô cũng không biết loại thuốc này có tác dụng đó, chỉ ngẫu nhiên xem qua một chút, cảm thấy nó không gây thương tổn đến cơ thể, phụ nữ uống mấy thứ đó không sao cả, hơn nữa còn do mẹ chồng tốn công sức làm ra. Vì thế, cô liền đúng giờ uống thuốc, nhưng uống nhiều, xấu chuối lại một chút cô phát hiện ra các tác dụng của loại thuốc này.

Lúc cô đoán ra thuốc này có tác dụng đó, quả thực cô không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với mẹ chồng Trương Quế Hoa. Chẳng lẽ cô lại nói cho mẹ chồng là "Mẹ không cần phí tâm uống công đâu. Con trai mẹ cần bản không cùng con ngủ quá, nên thân thể có chuẩn bị tốt thì cũng không có con được."

Biết được được hiệu, Liễu Xuân Oánh không muốn uống nữa, lén lút đổ vài lần. Sau khi bị phát hiện, cô bị trông coi nghiêm trọng, mà người trông coi cô lại là Lý Nhai Tiết.

Thằng nhóc "gấu con" này không biết bản thân đang dưỡng hổ vi hoạn* sao? Cô trộm nói với cậu, nếu thân thể cô tốt lên, rất có khả năng cô sẽ sinh cho cậu một em trai nhỏ, mà em trai nhỏ sẽ đoạt mất sự sủng ái của ba ba và ông bà.

** Dưỡng hổ vi hoạn: tự gây họa cho mình*

Cô không ngờ tới "gấu con" Lý Nhai Tiết lại hào phóng gạt đầu, "Không sao ạ. Sau khi em trai nhỏ ra đời, còn có con yêu em mà. Ba ba nói, con sẽ là một anh trai tốt."

Liễu Xuân Oánh khiếp sợ không biết nói gì cho phải, này..... Việc này Lý Lỗi cũng biết.

Cả người cô đều thấy không tốt. Vì sao cô cảm giác được thái độ đột nhiên thay đổi này có điểm không thích hợp?

"Đình, chúc mừng, Lý Lỗi đã mở lòng, muốn cùng cô sinh nhi dục nữ. Mở ra nhiệm vụ ần, một nhà tốt đẹp. Nhiệm vụ hoàn thành sẽ đạt được ba mươi điểm. Thành không ngừng cố gắng!"

Đây là tiết tấu buộc cô phải cùng bạn nam nào đó sinh nhi dục nữ nha! Tưởng tượng đến đây, cả người đều thấy không tốt. Mỗi ngày ánh mắt cô nhìn Lý Lỗi đều có điểm không thích hợp, đặc biệt là lúc cùng anh ngủ trên giường. Trước kia cô không cảm thấy có vấn đề gì, hiện tại tâm tư thay đổi, nhìn anh, tự nhiên cô đo mặt một cách không thể hiểu được. May mắn là da cô tương đối đen, không nhìn ra được điều gì.

Đặc biệt là sau khi biết Lý Lỗi cũng có ý nghĩ như vậy, cô càng thêm nhát gan, ngay cả dũng khí nhìn anh cũng không có.

Không sai, Lý Lỗi cảm thấy áy náy với Liễu Xuân Oánh, nên tính toán cho cô một đứa con. Nguyên nhân chủ yếu là kỳ thực anh thấy ở bên Liễu Xuân Oánh rất thoải mái, ấm áp, rất giống một gia đình. Nhai Tiết chỉ có một mình thì cũng quá cô đơn, có thêm một đứa em trai chơi cùng sẽ tốt hơn.

Có điều, anh vẫn muốn hỏi ý kiến của Lý Nhai Tiết trước. Nếu cậu không thích, anh cũng không cần thảo luận với Liễu Xuân Oánh về việc này.

Anh không nghĩ đến Lý Nhai Tiết lại rất cao hứng, cậu có yêu cầu duy nhất là muốn có em gái, nhưng em trai cũng được. Cậu cũng muốn có người cùng mình đi học.

Lý Lỗi phổ cập một loạt kiến thức khoa học cho cậu, nói cho cậu biết có em trai hay em gái là không thể đoán trước, cả hai đều có xác suất sinh ra nhất định. Lý Nhai Tiết có chút mất mát, nhưng cậu cảm thấy vẫn có cơ hội.

Hành vi của mẹ chồng Trương Quế Hoa vô tình đẩy mạnh hy vọng này phát triển. Lúc được bà nội bảo phải nhìn chăm chăm mẹ kế, trong lòng cậu vẫn luôn thầm nhủ "muội muội, muội muội à".

Một người muốn cháu trai, một người muốn em gái, hai bên lén lút thực hiện, mọi việc xảy ra vô cùng tự nhiên. Đến khi Liễu Xuân Oánh bị mọi người vây quanh dẫn đi bệnh viện tốt nhất kiểm tra thân thể, lấy được đáp án không có vấn đề gì, hết thảy đều diễn ra rất tự nhiên.

Chỉ là nửa đường xảy ra vấn đề. Liễu Xuân Oánh tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong căn phòng giảm béo lúc trước. Đối mặt với chính mình trong gương, cô không có chút sức lực nào.

Đến lúc cô ra khỏi không gian, mọi việc đã kết thúc. Liễu Xuân Oánh còn chưa hề cảm thấy thẹn thùng gì đâu.

"Đình, hiện tại xã hội hài hòa, hệ thống chỉ muốn ngăn chặn tất cả những nhân tố không hài hòa thôi. Bởi vì sự tình đột nhiên phát sinh, đền bù cô năm điểm. Hiện tại cô có tổng cộng bốn mươi bảy điểm. Thỉnh không ngừng cố gắng."

Liễu Xuân Oánh nghe thấy thế, hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Cô nên cao hứng hay nên thương tâm đây?

** Đoạn này mình giải thích một chút. Tức là lúc hai người bạch bạch bạch thì thần thức của Liễu tỷ bị đưa vào một không gian khác, không hề được trải nghiệm quá trình đó, và tất nhiên là bên ngoài hai người vẫn làm việc như bình thường.*

Tất cả mọi người đều thực chờ mong Liễu Xuân Oánh có thể nhanh chóng có một đứa bé, khiến cho Liễu Xuân Oánh cũng khẩn trương theo. Trong đó, Lý Nhai Tiết biểu hiện rõ ràng nhất. Cậu tựa hồ quên mất vấn đề giữa mình và Liễu Xuân Oánh. Mỗi ngày cậu vây quanh cô, nhìn bụng cô gọi "muội muội", làm Liễu Xuân Oánh dở khóc dở cười. Có bắt đầu, mâu thuẫn giữa hai người cũng biến mất không còn một mảnh.

Một năm sau, Liễu Xuân Oánh rốt cuộc cũng mang thai, mẹ chồng Trương Quế Hoa là người vui vẻ nhất. Mấy chị em của bà, một đám đã sớm bế cháu trai, cháu gái thứ hai, nhưng bụng Liễu Xuân Oánh vẫn không phản ứng. Thậm chí bà còn hoài nghi Liễu Xuân Oánh có phải thực sự không thể sinh không.

May mắn là không phải.

Lý Lỗi cũng thực vui vẻ, Lý Nhai Tiết càng vui hơn. Buổi tối cậu trực tiếp ôm chân nhỏ của mình sang, nói là muốn ngủ cùng muội muội. Cô cạn lời, đứa bé còn ở trong bụng cô, sao cậu có thể biết đó có phải là em gái không. Cậu vẫn luôn chấp nhất với em gái nha!

Bởi vì cô mang thai, toàn bộ việc nhà nấu cơm đều do Lý Lỗi đảm nhận. Anh nhất cử nhất động thuần thực, trông thật đẹp trai.

Ăn ngon, uống tốt, rốt cuộc trên người Liễu Xuân Oánh bắt đầu có thịt, thoát nhìn khô khan hơn nhiều, cứ như vậy thẳng đến lúc Liễu Xuân Oánh sinh tiểu công chúa của Lý gia, Lý Nhã Khiết.

Kết quả như vậy làm Lý Nhai Tiết mừng muốn chết. Cậu cảm thấy mẹ kế thật lợi hại. Cậu muốn em gái, mẹ kế liền sinh cho cậu một em gái. Trọng điểm Liễu Xuân Oánh chú ý lại bất đồng. Cô tỉ mỉ quan sát con gái bảo bối trong ngực, rồi thở phào một hơi. May mắn là đáng đáp không giống cô.

Nếu có đáng đáp giống cô, con gái nhất định sẽ hận chết cô.

Có thành viên mới gia nhập, bầu không khí ở Lý gia hài hòa chưa từng có. Liễu Xuân Oánh cũng đạt được khen thưởng của nhiệm vụ ăn, ba mươi điểm. Hiện tại tổng cộng là bảy mươi lăm điểm, còn cách một trăm điểm xa lắm. Cô còn phải đợi rất lâu nữa mới kết thúc chương trình học.

Có cốt nhục của mình, tuy không phải chân chính thân thể mình sinh, nhưng dù sao cô cũng là người đưa bé đến thế giới này. Loại cảm giác này, người chưa từng trải qua không thể lý giải được.

Lý Lỗi nói Liễu Xuân Oánh ngày càng ôn nhu, Lý Nhai Tiết thì nói trên người mẹ kế ngày càng có hương vị của mẹ.

Liễu Xuân Oánh đột nhiên ngộ ra được một điều rất lớn lao, cũng liền càng thêm không thể lý giải được cách làm Dịch Nguyệt Mai. Một người mẹ sao có thể vứt bỏ được cốt nhục của mình.

"Đình, chúc mừng có được cảm ngộ của người mẹ, khen thưởng mười điểm. Hiện tại tổng cộng là tám mươi lăm điểm. Thỉnh không ngừng cố gắng, sớm hoàn thành chương trình học lần này."

Tám mươi lăm điểm, cảm giác dường như rất nhanh.

Cô cảm thấy thời gian không đủ, lại không có biện pháp ngăn cản bản thân nhận thêm điểm. Chỉ cần cô thực lòng suy nghĩ cho Lý Nhai Tiết, cô sẽ luôn đạt được thêm một hai điểm, không nhiều lắm nhưng tích tiểu thành đại, cô cũng chậm rãi đạt đầy chín mươi điểm.

Cô nghĩ không đối tốt với đứa bé của mình và Lý Nhai Tiết, nhưng nhìn đến khuôn mặt đáng yêu của bọn họ, tâm tư gì cô cũng không có.

Lúc Lý Nhai Tiết hai mươi tư tuổi, Lý Nhã Khiết mười bốn tuổi, số điểm của Liễu Xuân Oánh lên đến chín mươi chính điểm. Liễu Xuân Oánh thực sự sốt ruột, rất có khả năng trong lúc vô ý, cô phải rời khỏi chương trình học này. Rõ ràng cô biết đó là giả, nhưng lại khó có thể dứt bỏ.

Trong một lần vì hai người chuẩn bị bữa sáng tình yêu, cô nhìn chiếc trường hắc mã Lý Nhai Tiết ăn com xong, mới chấp thuận để cậu rời đi, miệng vẫn không ngừng dặn dò cậu nhất định phải ăn com đúng giờ, nếu không dạ dày lại phải chịu tội.

Giữa trưa, cô không yên tâm, lại nấu cho cậu đồ tốt cho dạ dày, cố ý mang đến công ty cho cậu. Thấy cậu trước sau như một để bụng đói mà hăng hái công tác, cô trực tiếp nhét đồ ăn vào tay cậu, làm cậu ngoan ngoãn tiêu diệt sạch sẽ mới rộng lượng tha thứ cho cậu.

Vừa mới về đến nhà, cô liền nghe được âm thanh quen thuộc của hệ thống, "Đình, chúc mừng đạt được hai điểm. Hiện tại tổng cộng là một trăm linh một

điểm. Nhiệm vụ hoàn thành vượt mức, xin chúc mừng. Căn cứ vào tình trạng hoàn thành của cô và mức độ thay đổi của Lý Nhai Tiết, lần này chương học có tên là hình tượng mẹ kế nhân nãi, cô đạt mức xuất sắc.

Cô có thể chọn một trong hai món đồ khen thưởng. Một là tục duyên đàn, cô có thể kéo thời gian chương trình học, hoàn thành những việc còn chưa giải quyết. Hai là mỹ dung đàn, thanh xuân tươi đẹp, trở thành điểm sáng trong mắt người khác. Thỉnh lựa chọn."

Mặc kệ mình đã có mỹ dung đàn hay không, Liễu Xuân Oánh đều sẽ chọn tục duyên đàn. Cô không bỏ xuống được, cũng lo lắng nữa.

Cô không chút do dự chọn tục duyên đàn, nhanh chóng nuốt vào, rất mau liền mất đi cảm giác. Mà vốn dĩ trong phòng cấp cứu của bệnh viện, thân thể đang được cấp cứu của Liễu Xuân Oánh bắt đầu có phản ứng

Lúc trước có bạn hỏi mình bộ này có phải 1v1 không. Hôm nay mình đọc lại mới để ý là 1v1. Tất cả các thế giới đều là một người, chỉ là ở thế giới đầu tiên có tên khác thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 14

Lúc Lý Nhai Tiết nhận được điện thoại của em gái Lý Nhã Khiết, cả người cậu ngây dại. Cậu thật sự không thể tin được vừa mới nữa mẹ kế còn ân cần hỏi han mình, lúc này đã bị đưa vào phòng cấp cứu. Toàn thân không ức chế được run rẩy, chân nhũn ra, không chống nổi trọng lượng cơ thể. Cậu rất vất vả mới cầm được chìa khóa xe, nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài, rất nhiều lần va phải người đi đối diện.

Chu Tĩnh vẫn luôn thầm thích cậu thực sự không đành lòng, rốt cuộc lấy hết can đảm chạy đến bên người, đỡ lấy cậu nhanh chóng đi ra ngoài, mở cửa xe mình, đưa cậu đến bệnh viện.

Xe còn chưa dừng hẳn, Lý Nhai Tiết đã lao ra khỏi xe. Nếu không phải kỹ thuật lái xe của người đó vững vàng, thì thiếu chút nữa cậu bị đụng phải, làm Chu Tĩnh sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài.

Chu Tĩnh vốn định đưa cậu đến bệnh viện rồi đi, nhưng thấy cậu không tâm trí cứ treo ngược lên, cô không yên tâm, kéo cậu tìm phòng cấp cứu.

Lúc nhìn thấy bố của Lý Nhai Tiết, cô rất thẹn thùng, chỉ là lúc này mọi người đều sốt ruột chú ý tình huống trong phòng cấp cứu, không chú ý đến cô. Cô có chút thất vọng, lại cũng lý giải, cô biết mình suy nghĩ nhiều rồi.

Đèn tắt, cửa mở, bác sĩ đi ra, khuôn mặt đầy mệt mỏi, nhưng trong mắt có chút hưng phấn, hẳn là đã thành công, nhưng lúc này ba người Lý gia đều đánh mất năng lực quan sát mà họ vẫn tự hào. Họ sốt ruột tiến đến, vây quanh bác sĩ hỏi tình huống bên trong, có thể để họ vào xem hay không.

Không tận mắt nhìn thấy tình huống bên trong, bọn họ không thể yên lòng được.

"Bệnh nhân đã thoát ly nguy hiểm, có điều hiện tại còn không thể thăm hỏi. Bệnh nhân rất mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi. Tốt nhất là một người vào nhìn một cái rồi ra, chờ bệnh nhân nghỉ ngơi tốt, mọi người lại vào xem." Hôm nay có thể giải cứu bệnh nhân, bọn họ cũng rất hưng phấn. Phải biết là vừa rồi tim của bệnh nhân đã ngừng đập, là bọn họ nỗ lực cứu sống cô, bọn họ thực sự vì bản thân mà cảm thấy kiêu ngạo.

Lý Lỗi đi vào nhìn, xác định không có việc gì, ba người Lý gia mới cảm thấy tim mình rốt cuộc đã đập trở lại. Lúc này Lý Lỗi và Lý Nhã Khiết mới chú ý tới cô gái xa lạ bên người Lý Nhai Tiết. Cô gái không phải dạng người đặc biệt chói mắt, cho người khác cảm giác rất thoải mái. Hai người cũng có chút tâm tư đùa giỡn, đồng loạt đưa mắt nhìn Lý Nhai Tiết, bảo cậu giới thiệu một chút.

Lý Nhai Tiết cũng hồi phục. Thành thực mà nói cậu cũng không biết cô gái bên người mình là ai. Ngày thường ở công ty cậu chỉ biết làm việc, ngoại trừ nhân viên cùng phòng ra, trên cơ bản cậu không quen biết ai nên chỉ có thể giới thiệu đơn giản là đồng nghiệp trong công ty.

Chu Tĩnh cảm thấy mình ở lại chỗ này đợi càng thêm xấu hổ, mặt đỏ bừng. Cô thấy Lý Nhai Tiết hồi phục, cũng không còn việc gì, liền lễ phép chào người Lý gia.

Lý Lỗi tự nhiên không đồng ý. Cô bé này vừa mới giúp đỡ con trai mình, bọn họ còn chưa nói lời cảm tạ đâu.

"Bệnh nhân tỉnh, người nhà có thể vào thăm." Sau khi đưa bệnh nhân vào phòng bệnh vip, y tá tới thông báo cho ba người Lý gia. Ba người kích động, đưa cả Chu Tĩnh vào.

Liễu Xuân Oánh vừa mở mắt liền thấy bốn gương mặt đầy quan tâm, có chút cảm động, nước mắt chảy ra. Lau khô nước mắt, lúc này cô mới phát hiện có khuôn mặt của người xa lạ, còn rất vui mừng.

Biết được cô gái này giúp đỡ con riêng nhà mình, ấn tượng của cô với cô gái đó càng tốt, nhiệt tình mời cô gái đến nhà bọn họ làm khách. Liễu Xuân Oánh còn rất yếu, tất nhiên là Lý Nhai Tiết thay cô truyền lại.

Cũng bởi vì vậy, Lý Nhai Tiết liền nhớ kỹ Chu Tinh.

Ăn tục duyên đàn, thân thể Liễu Xuân Oánh tự nhiên không chuyển biến xấu, hai ngày sau bác sĩ kiểm tra, các chỉ số thân thể đều bình thường, cô rốt cuộc có thể về nhà.

Về đến nhà, Liễu Xuân Oánh liền muốn động thủ thể hiện trù nghệ của mình, không biết mình có thể tự tay làm bao nhiêu lần nữa. Đáng tiếc là cô bị ba người còn lại nhất trí phản đối, bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe.

Trước khi xuất viện, bác sĩ đã gọi ba người vào văn phòng, nói với bọn họ rằng lần này Liễu Xuân Oánh phát bệnh không hề có dấu hiệu, cũng không tìm được nguyên nhân phát bệnh, rất có khả năng lần tiếp theo cũng như vậy, mà lần sau có lẽ không có vận khí tốt như vậy nữa.

Bởi vậy, kẻ cuồng công tác Lý Nhai Tiết trực tiếp xin rời khỏi một tổ hạng mục quan trọng, mỗi ngày không tăng ca nữa, dành nhiều thời gian ở nhà bồi mẹ kế. Lý Lỗi thì xin từ chức, cả ngày ở nhà bồi bạn già của mình. Lý Nhã Khiết cũng tan học liền về nhà ngay lập tức.

Tất cả mọi người đều muốn bồi Liễu Xuân Oánh, sợ ngày nào đó bản thân sẽ hối hận.

Kỳ thật Liễu Xuân Oánh cũng rất rõ ràng. Lần này cô trở lại với bọn họ, tránh cho mình lưu lại tiếc nuối. Chương trình học trước cô rời đi quá đột ngột, ở mức độ nhất định, cô hẳn đã làm mấy người Lý Á Kiệt chậm trễ quá nhiều thời gian hưởng thụ hạnh phúc, lần này cô không muốn lại giống như vậy.

Cô hi vọng bọn họ có thể tùy tâm sở dục, tìm được một người vừa ý cùng nhau sinh hoạt.

Sáng sớm, Lý Lỗi nắm tay Liễu Xuân Oánh chậm rãi đi đến chợ bán thức ăn. Tổ hợp mỹ đại thúc và hắc lão thái quá hấp dẫn sự chú ý của người khác, nhưng hai người đều lựa chọn ngó lơ. Nhìn thấy rau quả người kia thích ăn, hai người đều hứng thú bưng bưng chọn lựa hồi lâu, cho đến khi nào lựa được thứ mình cho là tốt nhất mới thôi.

Có điều, hôm nay hơi đặc biệt, bọn họ mời Chu Tinh đến để cảm tạ, nên mua một ít đồ cô gái đó thích ăn, nhưng Liễu Xuân Oánh càng mua càng cảm thấy đây chính là đồ con riêng mình thích ăn.

Trong lòng cô bởi vì ý tưởng nào đó vui mừng hơn hờ. Nếu thật là như vậy, cô gái kia không tồi, cô rất thích.

Lúc ăn cơm, Liễu Xuân Oánh trộm quan sát Chu Tinh, thấy cô gái luôn không tự chủ được nhìn con riêng của mình, suy đoán trong lòng cô đã được chứng thực. Điều càng làm cô vừa lòng hơn là cô gái ấy không chỉ biết xoay quanh Lý Nhai Tiết. Lúc con gái nói chuyện cùng, cô ấy đều rất kiên nhẫn nghe con bé nói.

Có tình cảm với Lý Nhai Tiết, đối xử với con gái mình không tệ, với trưởng bối thì có thái độ tôn kính, cô gái như vậy thực sự rất thích hợp về nhà. Kỳ thật, cô có thể tác hợp hai người bọn họ.

Nhưng cô cũng không muốn cưỡng ép, chỉ thường mời Chu Tinh đến nhà ăn cơm. Lý Nhai Tiết cùng cô ấy làm cùng công ty, tự nhiên sẽ đi về cùng nhau, dần dần quen thuộc lên. Nếu hai người thật sự nguyện ý yêu đương, căn bản không cần Liễu Xuân Oánh nói gì, hai người sẽ thuận theo tự nhiên ở bên nhau.

Lý Lỗi cảm thấy còn quá nhiều áy náy với Liễu Xuân Oánh nên luôn nhân nhượng cô. Kỳ thật Liễu Xuân Oánh không muốn vậy, cô chỉ hy vọng anh có thể vui về.

Để làm Lý Lỗi buông xuống, Liễu Xuân Oánh không có việc gì sẽ cùng anh đi leo núi, hoặc tham gia chuyến du lịch ngắn ngày, có khi thuận tiện "hồ dịch" Lý Lỗi một chút, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Lý Nhã Khiết là người cô khó buông xuống nhất. Cô chỉ có thể tận lực lưu lại dấu vết của mình bên người cô bé, đồng thời không ngừng bồi dưỡng, làm cô bé trở nên kiên cường.

Về sau, cô bé có anh trai và bố yêu thương, kỳ thật cô không lo lắng nữa.

Thời gian chậm rãi trôi, Lý Nhai Tiết bắt đầu cùng Chu Tinh yêu đương. Lý Lỗi cũng có thể坦然 đối mặt với quá khứ, còn Lý Nhã Khiết trở thành một nữ hán tử kiên cường. Phải chịu đau đớn, khóc lóc xong, cô bé có thể kiên cường đứng dậy, lạc quan đối mặt với thử thách lớn hơn.

Những gì nên có đều có, tựa hồ đã xong hết, mà kết quả cũng không khác dự tính là bao.

Lần này, Liễu Xuân Oánh rời đi thực nhẹ nhàng. Thương cảm, rồi sẽ qua đi. Người mình để ý, người mình yêu, ở nơi mình không nhìn thấy tiếp tục vui vẻ sinh hoạt, đó mới là vui vẻ thực sự.

Giống như vậy, Lý Nhai Tiết cùng Lý Lỗi bọn họ cũng tương đối có thể tiếp thu. Điều nên làm cũng đã làm, không có nhiều tiếc nuối, chỉ cần người đó vẫn ở trong lòng mình, vĩnh viễn không bị xóa nhòa.

Trở lại hệ thống, tâm trạng Liễu Xuân Oánh thương cảm, nhưng không có tiếc nuối. Cô chờ đợi tiến hành nhiệm vụ tiếp theo.

"Đinh, chúc mừng, trợ giúp Lý Nhai Tiết thoát khỏi tâm ma, bắt đầu hướng về con đường nhân sinh, tiền đồ vô lượng, đạt được năm mươi điểm. Bởi vì nhiệm vụ lần này đã kết thúc, cũng đã phát khen thưởng, năm mươi điểm sẽ không được tính vào nhiệm vụ lần này. Cô có thể dùng năm mươi điểm này làm điểm tồn trữ hoặc trực tiếp đổi lấy vật phẩm có giá trị tương đương."

Lời nói của hệ thống vẫn rập khuôn như cũ, nhưng nội dung có thêm một vài điểm mới, cô không hiểu mấy cái tên đó lắm, "Điểm tồn trữ?"

"Điểm tồn trữ có ba cách sử dụng. Thứ nhất là tồn, chia làm có kỳ hạn và không kỳ hạn, lãi suất không giống nhau nên số điểm cũng khác nhau. Thứ hai là lưu trữ, có chức năng dự phòng. Nếu cô ở một chương trình học nào đó không thể đạt được một trăm điểm, cô có thể lấy số điểm tương ứng để bù vào. Thứ ba là mua, cô có thể dùng điểm tồn trữ để đổi lấy một số công cụ có khả năng dùng đến."

Liễu Xuân Oánh gật đầu, cảm giác khá giống ngân hàng, nhưng lại có chức năng như tiền. Nói thực có điểm như vậy rất không tệ, lúc đang ở trong chương trình học, áp lực sẽ ít đi một chút.

Cô gật đầu, lựa chọn đem năm mươi điểm kia làm điểm tồn trữ.

"Đinh, chúc mừng cô có năm mươi điểm tồn trữ, mục tiêu của chương trình học được bảo đảm, thỉnh không ngừng cố gắng. Xin nhắc nhở, mỗi điểm tồn trữ của một chương trình học chỉ có thể sử dụng một lần, thỉnh sử dụng cẩn thận."

Phun tào, cô có cảm giác bị lừa gạt. Giống như lúc đi dạo trung tâm thương mại, rõ ràng mình nhìn thấy giá có hai số thôi, kết quả lúc tính tiền mới biết mặt sau còn có một giá khác. Thật hồ người mà!

Phun tào thì phun tào, nhưng cô cảm thấy loại điểm này còn rất thực dụng. "Có thể đem số điểm vượt quá một trăm của mỗi lần đều đổi thành điểm tồn trữ được không?"

"Không thể. Điểm tồn trữ có tác dụng lớn, nhưng tính thao tác mạnh, không thể dựa vào phương thức dễ dàng như vậy để có được. Thỉnh không cần có ý tưởng không thực tế."

Cô có chút thất vọng. Cơ hội như vậy chỉ có thể gặp, không thể cầu, một lần có được đã là may mắn. Cô chỉ có thể tiết kiệm một chút, quyết định điểm này chỉ thời khắc mấu chốt mới sử dụng, như vậy mới có thể tận dụng được được chỗ tốt của nó.

"Đinh, hiện tại bắt đầu tiến hành đếm ngược, 10, 9, 8.....2, 1. Chương trình học thứ ba, hình tượng mẹ kế lâm nhảm. Thỉnh nói chuyện nhiều hơn!"

Hết thế giới thứ 2 rồi \(\overline{\nabla}\)/

Thế giới thứ 1 bị ép giảm béo cùng ăn kiêng trong đau khổ. Thế giới thứ hai bị ép phải nhẫn nhịn. Thế giới thứ ba Liễu tỷ sẽ bị hệ thống ép buộc theo kiểu mới nha (\(\overline{\nabla}\)~)

Mình vẫn chưa thi xong, nên làm được chương nào sẽ up luôn chương đó. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Hình tượng 3: Mẹ kế lâm nhảm

Sau khi biết được tên của chương trình lần này, Liễu Xuân Oánh chỉ cảm thấy thiên lôi cuốn cuộn. Chẳng lẽ nhiệm vụ lần này yêu cầu phải nói nhiều? Không thể nào, nói nhiều có thể sẽ bị người khác chán ghét đó.

"Đinh, chúc mừng cô đã đoán đúng. Trong chương trình học lần này, mỗi ngày cô không thể nói ít hơn một ngàn câu. Ngày nào không đạt tiêu chuẩn, cô sẽ bị trừ một điểm, ngược lại, nếu đạt, cô sẽ nhận được 0,5 điểm."

Hệ thống khó tính và quái dị chưa từng thấy!!! Khó thân Liễu tỷ p(-ω-、)ㄟ(¯▽¯);

Giả thiết như thế cũng không tính là khó khăn, việc đạt tiêu chuẩn tương đối dễ dàng. Nếu thuận lợi, mỗi ngày 0,5 điểm, hai trăm ngày là có thể hoàn thành, có điều hẳn là sẽ không thể đơn giản như vậy.

"Sau khi cô đạt đến 50 điểm, nếu không có bất kỳ tiến triển gì, nội dung chương trình học sẽ có sự thay đổi, số câu nói gia tăng, cụ thể thế nào thì đến lúc đó sẽ có thông báo."

Nghe hệ thống như thế, Liễu Xuân Oánh có chút tò mò không biết lần này mình gặp được dạng trẻ con nào. Hệ thống rất nhanh nói cho cô đáp án.

Lúc mở mắt ra, Liễu Xuân Oánh phát hiện lúc này bản thân đang ngồi trên ghế, phía trước có một đứa bé đáng yêu, an tĩnh nhìn cô.

Đứa bé ngoan ngoãn ngoan, rất đáng yêu, chỉ là sau khi tiếp thu tin tức trong đầu, trong mắt cô không khỏi lộ ra một tia đáng tiếc. Một đứa bé đáng yêu như thế lại có vấn đề trong giao tiếp, mắc chứng nói lắp, bởi vậy mà thấy tự ti, dần dần không nói câu nào nữa.

Nguyên thân cũng có chút ghét bỏ Lý Gia Kiệt, không có nhiều kiên nhẫn đối với con riêng. Ở trước mặt bố của Lý Gia Kiệt cũng chính là chồng, cô ấy còn khá tốt, nhưng lúc không có ai, cô ấy căn bản không thèm nhìn cậu, thấy cậu bị đứa trẻ khác bắt nạt cô ấy cũng mặc kệ, dần dà, vấn đề càng thêm nghiêm trọng.

Rốt cuộc cô hiểu rõ vì sao mình phải không ngừng nói chuyện, mục tiêu chương trình học này chính là giải quyết vấn đề đứa bé không nói lời nào.

Có điều, tình huống như thế quá đặc thù, cho dù cô ở thế giới thực cũng chưa từng gặp được, như thế này có phải là đang làm việc thừa không?

"Định, nhắc lại lần nữa, mỗi chương trình học đều căn cứ vào tình huống thực tế của cô trong thế giới thực mà triển khai. Con gái của Lý Lỗi, Lý Nhã Khiết có chứng nói lắp nhẹ, không thích nói chuyện."

Không nghĩ tới là đáp án này, trong lòng Liễu Xuân Oánh không thoải mái. Hai người đã bàn chuyện cưới hỏi, cô không ngờ bản thân lại không biết điều này. Lúc ấy cái gì cô cũng nói rõ ràng với Lý Lỗi, thế mà gã lại không nói chuyện này cho cô biết.

Một ý niệm hình thành trong tâm trí cô.

Cô thờ dài, sau khi có kinh nghiệm làm mẹ, cô càng dễ bùng nổ tình thương đối với mấy đứa bé, nhưng cho dù như thế, cô vẫn cảm thấy mình không chắc có thể làm đứa bé một lần nữa mở miệng nói chuyện. Thật là áp lực như núi!

Kể cả cô không nắm chắc, đây là điểm quan trọng nhất của chương trình học, cô cũng phải căng da đầu nghĩ cách để thực hiện.

Cô xoa đầu Lý Gia Kiệt, nhìn đồng hồ, ôn nhu hỏi, "Trưa nay con muốn ăn gì?"

Đứa bé để cho Liễu Xuân Oánh xoa đầu, nhưng thân thể lại run rẩy sợ hãi, không nói lời nào.

Cô lại thờ dài, kiểu mình nói mình nghe thế này thật không tốt, hơn nữa, nhìn đứa bé sợ mình như vậy, trong lòng cô không hề dễ chịu. Cô theo thói quen kéo Lý Gia Kiệt đang run rẩy vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra xem bên trong có gì, tính toán làm vài món đơn giản.

Vạn sự khởi đầu nan, nỗ lực là được.

"Con cần bổ sung dinh dưỡng, ăn nhiều một chút." Cô gấp bông cải xanh mình thích ăn bỏ vào trong bát của Lý Gia Kiệt.

Thân thể Lý Gia Kiệt run lên, cậu lập tức cúi đầu ăn cơm thật nhanh, nhưng không hề động vào miếng bông cải xanh kia. Ăn xong đồ ăn trong bát, cậu liền bỏ bát đĩa xuống chạy ngay về phòng ngủ, hồi lâu vẫn không thấy ra.

Cô trẻ môi, không ngờ lại có kết quả này, nhưng cô không yên tâm, cậu mới ăn một tẹo, cô sợ cậu ăn chưa no, đi gõ cửa phòng gọi cậu ra, cho dù không ăn cơm, cũng phải ra ngoài nhiều một chút mới tốt.

Đáp trả là tiếng cửa bị khóa trái.

Cô vốn định nói chuyện với Lý Gia Kiệt một chút, thấy cậu như thế, lời trong miệng không biết phải thốt ra thế nào.

Nói làm nhảm nhiều đã là hoàn thành chỉ tiêu, đạt được 0,5 điểm, cô còn tính đồng thời tháo gỡ bế tắc trong quan hệ với Lý Gia Kiệt, dựa vào sở thích của cậu mà chậm rãi đã động, làm cậu thân mật với cô hơn.

Cô không nghĩ tới nguyên thân thực sự hoàn toàn không đặt Lý Gia Kiệt trong lòng. Liễu Xuân Oánh tìm tòi một hồi, nhưng không phát hiện ra điểm nào hữu dụng.

Cô thờ dài một hồi. Nhiệm vụ lần này khó khăn hơn cô tưởng.

Nhưng điều này cũng khiến cô nhận thức rõ ràng là bản thân đang xử lý lung tung, muốn bước vào "phạm vi" của cậu, cô còn cần người khác trợ giúp, mà ngoại trừ bố đứa bé, cô không có người nào thích hợp hơn.

Buổi tối, bố đứa bé Lý Lỗi trở lại. Nhìn thấy Lý Lỗi, ban đầu cô có chút không quan tâm về trẻ tuổi của anh, nhưng trải qua hai chương trình học, năng lực thích nghi của Liễu Xuân Oánh mạnh lên rất nhiều. Chỉ cần mất chút thời gian ổn định trong phòng bếp là ổn rồi.

An tĩnh ăn cơm, tắm rửa xong, cô nằm trên giường, bắt đầu cùng Lý Lỗi nói này nói kia, hỏi anh đi làm có mệt không, ngày mai muốn ăn cái gì, đủ thứ rồi chậm rãi chuyển đề tài tới Lý Gia Kiệt.

Cô có chút ngập ngừng nói cho Lý Lỗi lo lắng của mình, không nghĩ tới đáp lại là tiếng thờ dài thật sâu của anh. Anh cũng sốt ruột, chỉ là đã hơn một năm nay, anh tìm đến không ít bác sĩ có tiếng, nhưng bệnh của đứa bé không hề có hiệu quả. Lần nào cũng được đề nghị: Tâm bệnh cần tâm được, mấy chót vẫn phải dựa vào người làm cha mẹ bọn họ.

Vì thế, anh từ bỏ chức vụ lương cao, tìm một công việc lương thấp hơn ở gần nhà, dành nhiều thời gian với con hơn, nhưng hiệu quả chỉ được rất nhỏ.

Vợ anh Liễu Xuân Oánh vẫn không thể đối xử với Lý Gia Kiệt như con đẻ, nhưng anh không có biện pháp. Anh không thể không có một người vợ, con trai cũng không thể không có một gia đình hoàn chỉnh. Hôm nay cô đột nhiên quan tâm đến con trai làm Lý Lỗi lộ ra vẻ không thể tin được, nhưng nhiều hơn là cao hứng, nếu cô có thể luôn như vậy thì tốt.

Nghe được tiếng thờ dài của Lý Lỗi, Liễu Xuân Oánh tìm muốn vọt lên tận cổ. Chẳng lẽ thực sự rất khó khăn sao?

Tương lai u ám, cả người cô đều không tốt. Cảm xúc hạ xuống, cô lật người, âm thầm ưu thương quay lưng về phía Lý Lỗi.

Lý Lỗi không ngờ tới Liễu Xuân Oánh lại phản ứng lớn như vậy, anh an ủi nói: "Không nghiêm trọng như thế đâu. Bác sĩ nói chỉ cần coi bỏ khúc mắc của Gia Kiệt, nó sẽ chậm rãi tốt lên." Nói xong anh mới cảm thấy có điều không thể hiểu được.

Nghe thấy có hi vọng, Liễu Xuân Oánh không hề chú ý Lý Lỗi đang lúng túng, cô vội hỏi anh khúc mắc của Lý Gia Kiệt là gì.

Lý Lỗi không nghĩ tới Liễu Xuân Oánh không quan tâm đến Lý Gia Kiệt như vậy, nhưng hiện tại cô có thể như thế anh vẫn cao hứng. Người không thể chỉ rõ chuyện đã qua, mà còn phải biết nhìn về phía trước, "như vậy không quan tâm Lý Gia Kiệt, nhưng nàng hiện tại có thể như vậy hẳn thật cao hứng, người không thể vẫn luôn chỉ nhớ rõ qua đi, muốn đi phía trước xem, "Lúc học lớp Ba, Gia Kiệt rất thích trả lời câu hỏi của cô giáo, lần nào cũng tích cực giơ tay trả lời, hơn nữa, trả lời cũng không tồi. Nhưng có một lần cô giáo đề nghị nó sắp xếp suy nghĩ rõ ràng rồi mới trả lời, nếu không, cứ lắp bắp không dễ nghe.

Vì vậy, lúc tan học, bạn học của Gia Kiệt bắt đầu cười nhạo nó, nói Gia Kiệt là tên nói lắp, làm cho sự tự tin của Gia Kiệt bị đá kích nghiêm trọng, từ đó trở nên không thích nói chuyện. Anh vốn cảm thấy đứa bé điềm đạm một chút cũng không có vấn đề gì, ai biết kết quả ngày càng thêm nghiêm trọng."

Liễu Xuân Oánh không ngờ tới nguyên nhân là thế này, cô có chút không tin được. Chỉ bằng vấn đề của mấy đứa trẻ mà có thể có sức ảnh hưởng tới một đứa bé lớn như vậy. Xem ra cô không thể không để bụng đến một việc rất nhỏ trong sinh hoạt thường ngày.

Biết được nguyên nhân vấn đề của Lý Gia Kiệt ở chỗ nào, Liễu Xuân Oánh thầm nói với Lý Lỗi, hẳn là nên đưa Lý Gia Kiệt ra ngoài nhiều một chút. Do vấn đề giao tiếp này, đứa bé phải tạm nghỉ học ở nhà. Không hề tiếp xúc với người ngoài thì tính cách chỉ ngày càng quái gở, đứa bé càng không nói lời nào, về sau nếu quên mất cách nói chuyện mới càng kinh khủng hơn.

Bởi vì hình tượng của Liễu Xuân Oánh trong lòng Lý Gia Kiệt không tốt, chuyện này chỉ có thể để Lý Lỗi nói cho cậu.

Cuối tuần, Lý Lỗi và Liễu Xuân Oánh dẫn Lý Gia Kiệt đến khu leo núi nổi tiếng ở ngoại thành.

Liễu Xuân Oánh chuẩn bị một phen, mang đầy đủ nước và đồ ăn, đồ ăn vẫn là cô tự làm. Trẻ con rất miễn cảm, ai đối với cậu tốt, ai đối với cậu không tốt, kỳ thật cậu đều có thể cảm nhận được rõ ràng. Chỉ là hình tượng của Liễu Xuân Oánh trong lòng Lý Gia Kiệt quá xấu, nên cậu vẫn giữ cảnh giác với cô.

Liễu Xuân Oánh vì Lý Gia Kiệt thông minh mà cảm thấy vừa cao hứng vừa thương tâm. Cô còn ngốc nghếch tùy tiện quan tâm tới cậu một chút không chừng lại làm cậu chán ghét cô.

Bởi vì Lý Gia Kiệt không thích nói chuyện, cả căn hộ đều yên tĩnh, ảnh hưởng đến Liễu Xuân Oánh cũng tận lực ít lời. Cho nên, năm ngày nay, Liễu Xuân Oánh không hề hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, bị trừ mất năm điểm, mà cô không kiếm được gì từ những mặt khác, nên tình huống hiện tại là -5 điểm. Cô nhớ tới lại muốn khóc!

Lý Gia Kiệt đi sát bên người Lý Lỗi, vẫn là ánh mắt sợ sệt, nhưng hai mắt hiểu kỳ mở to nhìn xung quanh.

Liễu Xuân Oánh biết hôm nay mình phải đảo ngược tình thế, mặt đầy vui mừng đi theo sau. Cô muốn ở một bên trò chuyện với Lý Gia Kiệt, giới thiệu cho cậu một vài kiến thức mình biết. Cô không nghĩ tới Lý Gia Kiệt lập tức thu hồi ánh mắt, căng bám sát vào người Lý Lỗi, tựa như đang tìm kiếm sự che chở.

Nhìn thấy như thế, Liễu Xuân Oánh biết mình nóng vội, trong lòng tự khuyên nhủ bản thân không nên gấp gáp. Cô thở dài một hơi, hôm nay lại bị trừ điểm rồi.

Lý Lỗi thấy một màn này, dùng ánh mắt an ủi Liễu Xuân Oánh một phen. Anh biết con trai mình phản ứng như vậy là không đúng, nhưng anh lại không thể nói cậu sai vì bác sĩ đã nói, hiện tại việc quan trọng nhất là coi bỏ khúc mắc, trong đó, điều phải ưu tiên nhất là xây dựng lại sự tự tin của Gia Kiệt.

Chỉ là như vậy anh đành phải xin lỗi Liễu Xuân Oánh, làm cô chịu ủy khuất.

Liễu Xuân Oánh ngược lại không biết suy nghĩ của Lý Lỗi, nếu biết thì cô chỉ có thể nói bội phục, cô thực sự bội phục nguyên thân.

Cả năm nay Lý Gia Kiệt chỉ ở trong nhà, không hề vận động. Thân thể kém hơn rất nhiều người, leo một lát đã thở hồng hộc, nhưng cậu vẫn cắn răng kiên trì không nói lời nào.

Liễu Xuân Oánh vẫn luôn để ý cậu, thấy cậu như vậy liền cố ý nói mình mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.

Lý Lỗi tự nhiên cũng biết Liễu Xuân Oánh cố ý, tâm tình thực vui vẻ. Liễu Xuân Oánh có thể suy nghĩ cho Gia Kiệt, đây là điều anh hy vọng.

Lý Gia Kiệt chỉ cảm thấy mẹ kế bình thường mạnh mẽ, uy vũ của mình thế mà lại yếu giống mình. Cậu sắp không chịu nổi nữa, cô liên mệt mỏi, quá vừa vặn, như vậy cậu sẽ không bị người ta nói là yếu đuối. Cậu rất vui vẻ, khỏe miệng cong cong.

Liễu Xuân Oánh chưa nói gì, lúc này cô ngậm miệng lại là tốt nhất. Cô dùng hành động nói chuyện, đưa cho Lý Lỗi đồ ăn cùng nước uống. Tránh cho Lý Gia Kiệt phản ứng quá lớn, cô đưa đồ ăn cho Lý Lỗi để anh đưa cho cậu.

Hiện tại cô chỉ có thể áp dụng phương pháp nước ấm nấu ếch, trước tiên làm cho Lý Gia Kiệt thích ứng với sự tồn tại của cô, chờ cậu lại gần mình, không còn mâu thuẫn quá lớn mới từ từ nói chuyện.

Lúc này, cô mới cảm thấy có lẽ chương trình học lần này ban đầu có mong muốn luyện sự kiên nhẫn của cô. Mà biết được điều này, ngược lại Liễu Xuân Oánh không hề sợ!

Cô mỉm cười nhìn thoáng Lý Gia Kiệt. Bé con, ta có rất nhiều kiên nhẫn nha.

Gì chứ kiên nhẫn thì Liễu tỷ có thừa, nhất là sau thế giới thứ 2.

Hôm nay vừa thi xong hai môn. Đề có 4 câu thi 3 câu làm vớ vẩn, kiểu lấy kiến thức mình học ở môn khác nhưng liên quan ghép vào ý. Không biết có qua môn được không (ㄥ—ㄥ)

Tuần sau mình còn hai môn nữa mới được nghỉ Tết. Hôm nay làm một chương cho mọi người đỡ thêm rồi đến Tết no bụng sau nha (J"3`)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 2

Lý Gia Kiệt tự nhiên rùng mình, cảm thấy bản thân giống như bị cái gì đó theo dõi. Theo bản năng, cậu nhìn về phía Liễu Xuân Oánh, thấy được nụ cười vô cùng ôn nhu của cô. Đó là một nụ cười mà cậu chưa từng nhìn thấy.

Cậu vẫn luôn tự ti. Mẹ đẻ vì khó sinh mà sớm rời đi. Ban đầu cậu cũng không cảm thấy bản thân và những người khác có gì khác nhau, chỉ là càng lớn, người nào mới gặp cậu cũng hỏi, "Mẹ cậu/cháu đâu?"

Lúc này, cậu mới phát hiện ra bản thân và những người khác không giống nhau, cậu không có mẹ. Cho nên, lúc "Liễu Xuân Oánh" trở thành một người trong gia đình, cậu rất vui vẻ bởi vì cậu cũng có mẹ.

Chỉ là sau một thời gian dài, cậu phát hiện ra không phải chỉ cần có mẹ là có thể hạnh phúc giống những người khác. Mẹ đẻ và mẹ kế có sự khác biệt rất lớn, mẹ kế căn bản không thích cậu, mà sau đó còn chán ghét cậu. Đặc biệt là lúc cậu ở ngoài bị tổn thương, về nhà cậu không chỉ không được "cô" an ủi, ngược lại "cô" còn quở trách cậu, cái này sai cái kia không đúng, tóm lại, dù thế nào đều là cậu sai.

Cậu ngày càng không thích nói chuyện, cũng ngày càng xa cách mẹ kế, thậm chí là sợ hãi phải nhìn thấy cô. Cậu sợ cô vừa nhìn thấy cậu sẽ mắng cậu không được thế này thế kia, cho đến khi cô không còn gì để nói nữa.

Bệnh của Lý Gia Kiệt phần lớn do "Liễu Xuân Oánh", cô giáo và bạn học cười nhạo chỉ là ngòi nổ, nhưng lúc này không có ai nhận ra điểm này.

Nguyên thân căn bản không để ý đến cậu, cũng không đem những việc mình làm để trong lòng, không cảm thấy bản thân chính là đầu sỏ gây tội, cho nên "cô" cũng không hề cảm thấy hổ thẹn.

"Cô" đối xử với Lý Gia Kiệt trước sau như một, làm cho tổn thương của Lý Gia Kiệt càng lúc càng lớn. Nếu không phải Liễu Xuân Oánh đến, về sau sẽ thế nào không ai có thể đoán trước được.

Chỉ một phút bỏ mặc thôi cũng có thể tạo thành tổn thương rất lớn.

Cho nên, trước kia cậu phải chịu nhiều tổn thương như vậy, chỉ với vài nụ cười ấm áp và đồ ăn ngon của Liễu Xuân Oánh mà không có sự trả giá lớn hơn thì sao có thể giải quyết được. Muốn để cho Lý Gia Kiệt hoàn toàn tha thứ, một lần nữa chấp nhận Liễu Xuân Oánh quả thật không phải một việc dễ dàng gì.

Nhìn thấy Liễu Xuân Oánh mỉm cười, Lý Gia Kiệt không chút do dự liền quay đầu.

Liễu Xuân Oánh nhìn thấy cậu phản ứng như thế, xoa cơ mặt cười đến cứng đờ. Thật mệt nha!

Biết là không thể vội vàng, dọc đường đi Liễu Xuân Oánh thành thật hơn nhiều. Lúc bọn họ cần đến mình, cô lại nhảy ra xoát cảm giác tồn tại, chỉ là lần

nào cũng bị Lý Gia Kiệt xem nhẹ.

Về đến nhà, Liễu Xuân Oánh đã mệt đến không muốn nói nữa. Thân thể này được nuông chiều từ bé, không thường xuyên vận động, có leo một ngọn núi không cao mà đã mệt như chó, trái lại, Lý Lỗi tinh thần phấn chấn. Điều duy nhất cô tương đối vui mừng có lẽ là Lý Gia Kiệt và cô cùng cảnh ngộ.

Cô tính nghỉ ngơi một lúc rồi mới đi nấu cơm, không ngờ Lý Lỗi đã tự giác vào phòng bếp, leng ca leng keng, giống như đang nấu cơm. Cùi gạo mấm muối tương dầm trà, anh biết rõ cái gì ở chỗ nào, nhìn ra được là người thường xuyên xuống bếp.

Cô thờ dài, vận khí của nguyên thân thật tốt! "Cô" tìm được một người chồng quá tốt, ban ngày vợ vàng kiếm tiền, tối về lại vợ vàng hầu hạ "cô", thật làm người ta hâm mộ, ghen tị!

Nhưng kể cả như thế, nguyên thân còn không thỏa mãn, oán giận cái này cái kia. Trước kia cô còn tưởng nguyên thân có bản lĩnh, hiện tại mới phát hiện nguyên nhân do Lý Lỗi là một người đàn ông tốt, rất biết bao dung.

Chuông di động vang lên, trên màn hình hiện lên cái tên Dịch Ngọc Mai. Cô vừa bấm nhận cuộc gọi, một giọng nói mềm mại vang lên, "Xuân Oánh, sao hôm nay không hẹn bọn mình đến nhà cậu chơi mặt chược?" Liễu Xuân Oánh nhanh chóng hỏi ngược lại, người phụ nữ có tên Dịch Ngọc Mai này là bạn chơi bài của nguyên chủ. Nguyên chủ thích chơi mặt chược, khi không có việc gì đều hẹn mấy người phụ nữ cùng chơi.

Một đám đàn bà tụ lại với nhau, không có gì ngoài nói nhà đông nhà tây, vốn không có gì cũng bị nói thành có vấn đề.

Kỳ thật ban đầu nguyên thân cũng không ghét bỏ Lý Gia Kiệt, nhưng chính đám đàn bà này xúi giục, "cô" ngày càng cảm thấy bản thân ủy khuất, ngày càng thấy chán ghét Lý Gia Kiệt.

Tóm lại, cô không nên lui tới với đám người này, ai biết tư tưởng của cô có thể bị bọn họ bẻ cong hay không, "À, thật xin lỗi. Hôm nay mình không có thời gian nên không muốn chơi mặt chược." Nói xong cô liền ngắt điện thoại, đối với người phụ nữ không có ý tốt này, cô không cần phải lễ phép làm gì.

Nhưng nếu cô thực sự dễ dàng thoát khỏi cô ta, người phụ nữ kia sẽ không chịu đựng ở bên nguyên chủ lâu như vậy.

Hôm sau Lý Lỗi còn chưa đi làm, chuông cửa đã vang lên. Cô ra mở cửa, ba người phụ nữ không khách khí tiến vào. Nhìn thấy bữa sáng trên bàn, bọn họ trực tiếp cầm lên ăn, vừa ăn vừa nói không tẻ, hỏi còn nữa không.

Liễu Xuân Oánh nhìn bọn họ ăn sạch bữa sáng cô chuẩn bị Lý Gia Kiệt, cô rất khó chịu. Tất cả, trừ Dịch Ngọc Mai, đều luôn dán mắt lên người chồng cô.

Sau khi tiễn Lý Lỗi đi làm, cô lập tức vào phòng bếp làm lại bữa sáng, đã tám giờ, cô còn không làm thì không kịp mất.

"Bọn mình đã ăn no, cậu không cần làm nữa đâu." Dịch Ngọc Mai dịu dàng nói, giả giống như một người phụ nữ ôn nhu.

"Đúng vậy. Cậu còn làm cái gì nữa. Mau lấy mặt chược ra đi, chúng ta bắt đầu chơi!" Một người phụ nữ khác trực tiếp giữ chặt lấy Liễu Xuân Oánh, quen cửa ngõ đi tìm bàn mặt chược.

Liễu Xuân Oánh ngăn cô ta lại, "Rất xin lỗi, nhưng hôm nay mình có việc, không muốn chơi!" Cho nên mấy người mau rời đi!

"U a, tính khí thật lớn nha! Cô cho rằng bọn tôi muốn đến à? Nếu không phải Ngọc Mai nói cô vô cùng đáng thương, phải ở nhà một mình với một đứa câm, chứ không ai thèm đến cái chỗ rách nát này của cô!" Vẫn là người phụ nữ kia, ngay lập tức đổi giọng, thật làm người vô cùng chán ghét.

Liễu Xuân Oánh hít sâu, nén cơn giận, đấu tranh rất lâu mới làm mình không phát lửa giận, "Vậy thì sau này mấy người đừng tới nữa!" Liễu Xuân Oánh câu không còn quan hệ gì với người phụ nữ này.

Hoàn cảnh sẽ ảnh hưởng đến con người, tiếp xúc với loại người như vậy lâu dài, sẽ bắt tri bắt giác bị thay đổi. Nguyên thân chính là ví dụ rõ ràng nhất.

"Xuân Oánh, cậu nói gì thế? Chúng ta là bạn bè, sao cậu có thể như thế được?" Quả nhiên Dịch Ngọc Mai không phải người tốt, nói như thể cô mới là người sai. Bọn họ nói như vậy, cô không tức giận thì thành thánh mẫu được rồi.

"Tôi đã nói là có việc. Mấy người có đi ra ngoài không? Nếu không, để tôi đuổi mấy người ra ngoài." Vốn có lửa giận, người phụ nữ này còn không ngừng ở trước mặt cô nói Lý Gia Kiệt là người câm. Cô nhìn đủ rồi.

Cô đẩy người ra, nhưng thân hình người phụ nữ đó cường tráng nên không thành công.

Người phụ nữ kia chưa từng bị người khác không cho mặt mũi như thế, không thêm giả bộ nữa. Cả đám đều là kẻ có tiền, trực tiếp trở mặt, nhưng lại không rời đi.

Lúc này Lý Gia Kiệt rời giường, yên lặng đi một vòng quanh phòng bếp, phát hiện quả nhiên là không có phần của mình. Cậu uống một cốc nước lớn, sau đó yên lặng lên lầu.

Lần này cậu không nên xuống nhà, ngày cuối tuần bình thường đâu có đáng vẻ này. Nếu hôm nay ba ba không đột nhiên bị gọi đến tăng ca thì thật tốt.

Cậu nhận mệnh, nhưng cậu rất đói bụng.

Nhìn thấy thói quen và ánh mắt thất vọng của Lý Gia Kiệt, Liễu Xuân Oánh không hề thấy dễ chịu, không thèm để ý đến đám người kia nữa. Cô ngăn Lý Gia Kiệt lại, lại bị thân thể sợ hãi đến run rẩy cực độ của cậu làm cho không thốt lên lời.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không chờ Liễu Xuân Oánh tự tìm ra đáp án trong đầu, bên người đã xuất hiện một người phụ nữ, "Xuân Oánh, cậu không thoải mái thì cũng không cần trút giận nên người đứa bé chứ!" Cô ta nói như thể cô muốn đánh Lý Gia Kiệt, hơn nữa trong trí nhớ của cơ thể này, nguyên chủ chưa từng đánh Lý Gia Kiệt.

Nghe Dịch Ngọc Mai nói xong, Lý Gia Kiệt càng run rẩy hơn, cậu nhớ tới chuyện trước kia.

Một người phụ nữ khác cũng xen vào, hung hăng đâm Lý Gia Kiệt một cái, "Tính toán cái gì, làm thế này là được rồi! Còn không dễ bị nhìn thấy. Hàng ngày tôi đều làm vậy với con riêng, đứa con riêng của tôi bây giờ á, vô cùng ngoan ngoãn." Nói xong cô ta còn cực kỳ đắc ý cười mấy tiếng.

Nhìn thấy Lý Gia Kiệt đang nhịn xuống không chảy nước mắt, lòng cô đau vặn. Đám người này thật quá đáng, cho dù không phải con đẻ của mình, là người lớn như thế còn đối xử tàn nhẫn với một đứa nhỏ chưa đến mười tuổi. Chẳng lẽ cô ta không có chút không đành lòng nào sao?

Chẳng trách thái độ của nguyên thân với Lý Gia Kiệt ngày càng xấu. Bị người như này ảnh hưởng, tốt mới lại! Lửa giận của Liễu Xuân Oánh đã đạt đến đỉnh điểm, vốn dốt nát nữa mới xử lý đám người này, nhưng cô không ngờ bọn họ lại được một tác tiền một thước. Đã thế, cô cũng không khách khí nữa.

Cô tiến tới trực tiếp đánh Vương tỷ để cô ta buông Lý Gia Kiệt ra, sau đó vớ lấy cái chổi trong góc nhà.

"Ai nha, Xuân Oánh, đứa bé nhỏ như vậy, cậu không được đánh." Dịch Ngọc Mai giả bộ giúp đỡ, ôm Lý Gia Kiệt vào lòng mình, ngoài miệng lại bới nhọ cô. Liễu Xuân Oánh cảm thấy đầu óc của mấy người nguyên chủ kết giao đều không bình thường!

Lý Gia Kiệt trộm nhìn thoáng qua Dịch Ngọc Mai, nếu mẹ kế cậu là cô thì tốt biết bao. Trong tất cả các dì, cô vẫn luôn đối với cậu tốt như thế.

Liễu Xuân Oánh hung hăng trừng mắt nhìn Dịch Ngọc Mai một cái, không nói lời nào. Cô muốn đánh cô ta nhất, nhưng hiện tại Lý Gia Kiệt đang ở trong ngực cô ta, nếu cô đánh cô ta, không cẩn thận sẽ làm Lý Gia Kiệt bị thương.

Cô xoay người, trực tiếp đem cái chổi quất vào mấy người phụ nữ khác, đuổi bọn họ ra ngoài, lập tức đóng cửa lại, sau đó mới xử lý Dịch Ngọc Mai.

Dịch Ngọc Mai cảm thấy hôm nay Liễu Xuân Oánh có điểm bất thường. Nếu là Liễu Xuân Oánh trong quá khứ nhất định sẽ không làm loại chuyện này. Cô ta không đánh Lý Gia Kiệt nhưng cũng không bảo vệ cậu như thế. Cô ta tùy ý để người khác bắt nạt Lý Gia Kiệt, thậm chí lúc khó chịu, cô ta còn mắng vài câu.

Hiện tại cô không chỉ nghe thấy cô ta mắng Lý Gia Kiệt câu nào, hành động còn giống như đang bảo vệ Lý Gia Kiệt. Chẳng lẽ cô ta phát hiện ra điều gì? Sẽ không, cô ta ngu như thế, bản thân đang hưởng phúc mà còn không biết. Nếu đã vậy, cô giúp cô ta thoát khỏi "khó ải" thì có gì không đúng. "Xuân Oánh, bỏ chổi xuống đi. Cậu như thế sẽ dọa Gia Kiệt đó!"

Liễu Xuân Oánh không thèm nhìn cô ta. Cô nhìn về phía Lý Gia Kiệt, "Gia Kiệt, lại đây!" Ngực khí rất nặng nề.

Lý Gia Kiệt run rẩy tránh trong ngực của Dịch Ngọc Mai, im lặng khóc. Cậu sợ hãi.

Trong mắt Dịch Ngọc Mai nhanh chóng hiện lên một tia đắc ý. Cô ta dụng tâm quả không uổng phí.

Liễu Xuân Oánh tay cầm chổi, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia bất đắc dĩ. Quá loạn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 3

Liễu Xuân Oánh bất đắc dĩ thở dài một hơi, hình tượng của cô trong lòng đứa bé hẳn rất xấu, nhưng cô cũng không làm khó cậu. Buông cái chổi trong tay, cô vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho cậu.

Dịch Ngọc Mai rất đắc ý, chỉ cần cô ta nỗ lực một phen, chắc chắn sẽ thành công. Cô ta ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Lý Gia Kiệt, ôn nhu nói: "Con không cần sợ, dì sẽ bảo vệ con!" Giọng nói của Dịch Ngọc Mai tương tự như giọng nói của Liễu Xuân Oánh ở chương trình học trước, dù nói thế nào, người nghe sẽ luôn cảm thấy thật ngọt ngào, nhu hòa, rất dễ giành được hảo cảm.

Lý Gia Kiệt hơi khựng lại, một lúc lâu sau, rốt cuộc cậu ôm lại Dịch Ngọc Mai. Cậu thoáng nhìn trộm mẹ kế của mình, thấy cô không vui, cậu có chút đắc ý.

Đắc ý trong mắt của Dịch Ngọc Mai không thể giấu nổi. Có được tín nhiệm của Lý Gia Kiệt, cô ta còn có lo gì mà không bắt được trái tim của Lý Lỗi?

Liễu Xuân Oánh bê cháo trắng và bánh bao nhỏ ra liền thấy cảnh tượng như thế. Tức giận tất nhiên có, nhưng cô biết mình không nên.

Cô nên tỏ ra nghiêm khắc trước mặt Lý Gia Kiệt, nếu không sẽ chỉ khiến cho Lý Gia Kiệt càng không có cam đảm lại gần cô, khi đó người phụ nữ không có ý tốt nào đó sẽ càng vui vẻ.

Cô thấy vô cùng may mắn vì đã trải qua một chương trình học dạy mình phải nhẫn nại thế nào. Mặt không đổi, cô ôn nhu nói: "Con mau ăn đi. Đồ lạnh không tốt cho dạ dày."

Lý Gia Kiệt đã sớm ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, cái bụng phản ứng vô cùng thành thật, khê kêu không ngừng. Cậu cảm thấy mình không nên đi qua, nhưng đồ ăn thực sự rất thơm!

Trong lòng Dịch Ngọc Mai thầm mắng Liễu Xuân Oánh phá hỏng việc của cô ta, mắt thấy bản thân lại nỗ lực một phen, nói không chừng là thành công. Cô ta không hề nghĩ xem người đàn ông cô ta đang vọng tưởng hiện tại đang thuộc về ai.

Không nói lời nào thật thống khổ, đặc biệt là không nói lời nào xong còn bị khấu trừ điểm lại càng thống khổ. Cô tính toán lại, thêm hôm nay cô bị trừ mất bảy điểm, hơn nữa tương lai mặt mờ.

Cô cảm khái một phen, lại biết bản thân không nên nói quá nhiều, nếu không bầu không khí an tĩnh này sẽ bị phá vỡ, Lý Gia Kiệt sẽ bị ảnh hưởng.

Nói xong lời cần nói, cô cũng không thúc giục Lý Gia Kiệt, để cho cậu chậm rãi tự quyết định. Cô nói nhiều sẽ chỉ làm cho Lý Gia Kiệt càng không muốn lại gần.

Dịch Ngọc Mai tất nhiên không hy vọng Lý Gia Kiệt đi qua, nhưng nếu lúc này cô ta không cho Lý Gia Kiệt ăn cơm thì sẽ không phù hợp với hình tượng cô ta vẫn biểu hiện trước mặt Lý Gia Kiệt. "Gia Kiệt, chắc con đói bụng rồi. Mau đi ăn cơm đi." Cô ta mỉm cười, quả là người tốt biết bao!

Lý Gia Kiệt vốn dĩ muốn đi qua, nghe thấy Dịch Ngọc Mai nói vậy, cậu càng cảm thấy cô ta đang quan tâm đến mình. Đây mới là mẹ trong cảm nhận của cậu, mẹ phải ôn nhu như vậy.

Liễu Xuân Oánh thật lòng chán ghét người phụ nữ này, nhưng lúc này cô không gấp được. Vừa nãy cô biểu hiện không đúng rồi, hiện tại không thể tái phạm sai lầm nữa.

Cô tri kỷ dọn sẵn bát đĩa, sợ đứa bé quá đói bụng, nên ban đầu không đặt bánh bao xuống trước mặt cậu mà chờ cậu uống mấy thìa cháo rồi mới để cậu ăn.

Hương vị rất ngon, Lý Gia Kiệt trực tiếp tiêu diệt hết sạch đồ ăn trên bàn. Đồ ăn mẹ kẻ làm ngày càng ngon.

Nhìn ra sự vừa lòng trong mắt Lý Gia Kiệt, Dịch Ngọc Mai càng không muốn rời đi, vẫn luôn ở bên cạnh Lý Gia Kiệt, biểu hiện càng ôn nhu.

Lúc mới đầu cô ta còn không ngừng nói chuyện, lời trong ý ngoài đều là nếu cô ta là mẹ cậu, cô ta nhất định sẽ đối xử với cậu thật tốt, nhưng toàn là mình nói mình nghe, nói một hồi rồi cô ta cũng không nói được gì nữa, dần dần, không khí xung quanh cô ta đầy cảm giác xấu hổ.

Liễu Xuân Oánh không để ý tới bọn họ mà lo công việc quét tước vệ sinh của mình, nhưng cô vẫn có chú ý tới bọn họ. Lý Gia Kiệt không thích cô, mà Dịch Ngọc Mai là loại người càng chọc cô ta, cô ta lại cố xông tới. Hiện tại không có ai để ý cô ta, cô muốn xem cô ta có thể nhẫn nại bao lâu.

Quả nhiên, không bao lâu, Dịch Ngọc Mai không nhịn được, bắt đầu không ngừng đi tới đi lui.

Liễu Xuân Oánh cười lạnh trong lòng, cô ta cho rằng mọi việc thực sự có thể dễ dàng như thế sao. Cô suy nghĩ, quyết định rời đi trong chớp lát, sau đó lại xuất hiện ở phòng khách, trong tay cầm bộ đồ chơi ghép hình Lý Gia Kiệt thích nhất.

Cô vừa mới bước vào đã nghe thấy Dịch Ngọc Mai nói xấu mình trước mặt Lý Gia Kiệt thì càng thêm khó chịu. Người phụ nữ này thông minh, vẫn luôn xoay quanh Lý Gia Kiệt, da mặt siêu dày, đuôi thế nào cũng không đi. Lần này cô sai rồi, lần sau cô còn cho người phụ nữ này vào cửa, thì cô chính là kẻ ngu.

Cô coi như chưa nghe thấy gì, lặng lẽ ghi thù trong lòng, yên lặng đặt bộ đồ chơi ghép hình xuống, an tĩnh không nói một câu.

Không khí quá mức yên tĩnh làm Dịch Ngọc Mai rất không quen, đặc biệt là sau khi Lý Gia Kiệt nhận được bộ đồ chơi ghép hình từ Liễu Xuân Oánh, đôi mắt cậu chưa từng đặt lên người cô ta một lần nào nữa. Cô ta không thích như vậy, muốn tiến tới chơi cùng Lý Gia Kiệt, lại không nghĩ tới Lý Gia Kiệt trực tiếp nhẫn mảy, rõ ràng là không vui khi có người quấy rầy.

Lý Gia Kiệt rất thông minh, cũng tự tin, còn rất tự lập. Đây là những gì Liễu Xuân Oánh quan sát được trong thời gian gần đây. Có điều, người phụ nữ kia đủ kiên nhẫn, đến khi Liễu Xuân Oánh đi làm cơm trưa, cô ta còn ngồi ở chỗ kia, không rời đi.

Liễu Xuân Oánh không có hào phóng mời cô ta ăn cơm, lúc nấu cơm cũng không tính phần của cô ta. Lúc này nếu cô còn để mặc cho người phụ nữ này muốn làm gì thì làm, chỉ số thông minh của cô có vấn đề.

Tuy lúc làm nhiệm vụ này cô không có quá nhiều ý tứ với Lý Lỗi, vì dù sao cô mới đến, ở mức độ nhất định hai người còn xen như người xa lạ, nhưng tiểu tam quá không biết xấu hổ, cô cũng xem đủ rồi. Hơn nữa, cô ta gây trở ngại cho việc hoàn thành chương trình học, cô nhất định phải giải quyết dứt khoát.

Chịu khổ đến 12 giờ, Dịch Ngọc Mai còn chưa rời đi, mà lúc này Lý Lỗi gọi điện thoại, nói sẽ về nhà ăn cơm. Anh cũng đoán rằng Liễu Xuân Oánh không nấu phần của mình nên lúc đi qua chợ, anh mua ít đồ muối, còn hơn mười phút nữa là về đến nhà. Người đàn ông này thực sự rất lưu luyến gia đình.

Lời này bị Dịch Ngọc Mai nghe được, cô ta vốn dĩ muốn chạy, lập tức bình tĩnh trở lại.

Liễu Xuân Oánh chỉ có thể yên lặng phỉ nhổ trong lòng, đúng là đồ không biết xấu hổ.

Lý Gia Kiệt vội đến đầu giường mở đèn, Liễu Xuân Oánh thấy Dịch Ngọc Mai dường như không nhìn thấy, trong lòng cô cười lạnh vài tiếng. Cô còn tưởng cô ta thực sự yêu thương Lý Gia Kiệt, hóa ra cũng chỉ như thế, thật dối trá.

Cô giặt khăn của Lý Gia Kiệt bằng nước ấm, đặt lên chỗ sạch sẽ, dặn dò một tiếng, bảo cậu cởi nút áo khoác.

Dịch Ngọc Mai cảm thấy đây là một cơ hội tốt để thể hiện. Cô ta không chờ Lý Gia Kiệt phản ứng đã trực tiếp cầm khăn ấm lau mạnh lên mặt cậu.

Lý Gia Kiệt chỉ cảm thấy cái gì lúc đầu mình cho là người ôn nhu, lúc sau sao lại phiền như vậy. Cậu né tránh động tác không hề ôn nhu của cô ta, không chịu nổi nữa, trực tiếp rời khỏi chỗ ngồi, trở về phòng mình.

Lúc này Liễu Xuân Oánh mới chậm rãi đi tới bên cạnh cô ta, "Bây giờ cô cần phải rời đi rồi à?" Lời nói là câu hỏi, nhưng tay cầm dao phay chứng tỏ cô không có ý tứ kia, nói trắng ra là "Cô rút đi được rồi!"

Dịch Ngọc Mai không muốn đi, sắp có thể nhìn thấy Lý Lỗi rồi. Cô ta muốn nói cho Lý Lỗi biết, cô ta mới là người phụ nữ thích hợp với anh, chứ không phải kẻ cái gì cũng không bằng cô ta như Liễu Xuân Oánh.

Thấy cô ta còn không muốn đi, Liễu Xuân Oánh trực tiếp ném dao phay xuống, cầm lấy cái chổi đi về phía cô ta. Thành thực mà nói, đánh hai người phụ nữ sáng nay cho cô cảm giác không tồi, nhưng mục đích lần này của cô chỉ là hù dọa Dịch Ngọc Mai. Gây động tĩnh lớn sẽ dọa đến Lý Gia Kiệt, cô sợ cậu sẽ ghi nhớ cảnh tượng này.

"Xuân Oánh, chúng ta là bạn bè mà! Cậu không thể đối xử với mình như vậy." Cô không biết trong đầu người phụ nữ này nghĩ cái gì. Vừa mới này cô ta còn làm về mặt không tình nguyện, từ từ đi ra ngoài cửa, đột nhiên xoay người, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn cô. Lại cái biểu tình "cậu làm sai nhưng tớ rộng lượng, không trách cậu đâu."

Con bà nó, Liễu Xuân Oánh chỉ muốn mắng chửi người. Người phụ nữ này quá không bình thường. Đây là lần đầu tiên cô gặp được loại người như này. Cô thật sự hoài nghi trên thế giới này thực sự có loại người như thế sao?

"Định, đương nhiên là có loại người như vậy. Vợ trước của Lý Lỗi ở thế giới thực chính là loại người này, mà cô ta còn ôm ảo tưởng với Lý Lỗi, muốn một lần nữa trở thành vợ của Lý Lỗi."

Liễu Xuân Oánh nghe xong, cả người đều không tốt. Lo lắng của cô lúc trước so với hiện thực thì tính là cái gì.

Nhưng hệ thống hình như hoàn toàn không chú ý tới, tiếp tục dội bom, "Định, cảnh báo, hiện tại cô đang -7 điểm. Nếu vượt quá -10 điểm, mốc điểm hoàn thành của cô sẽ từ 100 tăng lên 110 điểm, đồng thời các loại khen thưởng cũng giảm xuống một bậc. Xin hãy nỗ lực!"

Đây là một chuyện bị thương nha. Cô đang xem diễn xuất của Dịch Ngọc Mai, cảm giác như ăn phải ruồi bọ. Lúc nghe thấy cái tên Lý Lỗi, cô mới bừng tỉnh, Lý Lỗi sắp về đến nơi, cô đối xử với cô ta như vậy, Lý Lỗi có hiểu lầm không?

Suy nghĩ cẩn thận, cô cũng không muốn phá hỏng hình tượng thực nữ của mình nên buông cái chổi, trực tiếp mở cửa mời cô ta ra ngoài, vừa lúc đó Lý Lỗi đang muốn gõ cửa.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" Lý Lỗi xách đầy đồ ăn, ngoại trừ thịt kho, còn có các loại hoa quả, đa số rất đắt, đều là loại nguyên chủ khá thích ăn.

Một người đàn ông cẩn thận như vậy, chỉ là không biết trong hiện thực Lý Lỗi có được như vậy không, nếu đúng như thế thì lo lắng của cô không hề thừa.

Liễu Xuân Oánh không nói gì, cũng không biết giải thích thế nào, chẳng lẽ nói thẳng ra là cô khó chịu với người phụ nữ này nên muốn đuổi cô ta khỏi nhà. Hơn nữa, cô cũng muốn biết Lý Lỗi rốt cuộc là dạng người gì.

Dịch Ngọc Mai giả bộ đáng thương nhìn Lý Lỗi, hy vọng anh nói chuyện giúp mình.

Lý Lỗi bị cô ta nhìn đến nổi da gà. Anh biết người phụ nữ này là ai. Mỗi lần cô ta đến nhà bọn họ, đôi mắt liền đặt thẳng lên người anh, giống như anh phụ bạc cô ta vậy. Nhưng vấn đề là anh chỉ biết cô ta là phụ nhân của một ông chủ nào đó họ Trần trong tiểu khu này thôi, còn chuyện khác thì anh không biết gì.

Anh tình mắt nhìn ra người phụ nữ này không phải người tốt, từng nhắc nhở nguyên chủ vài lần, nhưng nguyên chủ vẫn luôn nói bọn họ là bạn tốt, Dịch

Ngọc Mai là người rất tốt. Anh nói thế nào "cô" đều không đồng ý, tính cách còn bị bọn họ ảnh hưởng, ngày càng nóng nảy. Anh vừa nói bọn họ một chút "cô" đã coi như nói xấu, lập tức nổi giận với anh, dần dần, trong lòng anh cũng có chút không thoải mái, thậm chí từng sinh ra ý định ly hôn.

Không có người nào so với anh hy vọng Liễu Xuân Oánh không lui tới với mấy người này. Nhóm chơi mạt chược bọn họ có ba người. Một người là Dịch Ngọc Mai. Còn có một người gọi là Vương tử, vẫn không sinh con, đem con do tình nhân của chồng mình về nuôi dưỡng, là một mẹ kế độc ác có tiếng. Một người còn lại thanh danh không được tốt lắm, nghe nói cô ta bên ngoài có người khác.

Liễu Xuân Oánh kết giao với mấy người này, có thể tốt mới lạ.

Cho nên khi nhìn thấy Liễu Xuân Oánh đột nhiên phát sinh biến hóa, liên tục mấy ngày không mời bọn họ tới chơi mạt chược, anh rất cao hứng, nhưng buổi sáng hôm nay bọn họ lại tới. Nếu không bắt buộc phải tặng ca, anh không hề muốn rời đi.

Lòng tràn đầy phiền muộn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất làm việc. Anh thực sự không nhịn được, liền trở về nhà. Không nghĩ vừa về tới nhà lại có chuyện kinh hi thế này, mắt anh lập tức sáng lên.

Nhìn thấy biểu tình của Lý Lỗi, Liễu Xuân Oánh yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4

Biết Lý Lỗi không thêm đề ý, Liễu Xuân Oánh cũng không bận tâm đến hình tượng của mình, trực tiếp vợ lấy cái chổi, đuổi Dịch Ngọc Mai cút đi.

Cô có thể nhẫn nhịn, nhưng không có nghĩa là tình cô tốt. Thế hệ của bọn họ, có ai mà không được nuông chiều, sao có thể không có chút nóng nảy.

Lý Lỗi kinh ngạc nhìn Liễu Xuân Oánh, không nghĩ tới cô cũng có một mặt mạnh mẽ như vậy, có điều anh cảm thấy cô làm như thế để giải hận. Kỳ thật anh cũng đã sớm muốn làm như vậy, nhưng vẫn đề anh là đàn ông.

Ăn cơm, nghỉ trưa, cô nằm trên giường thế nào cũng không ngủ được. Cô nóng vội, tính đi tính lại số câu nói của mình trong hôm nay, hai mươi câu, thiếu đến đáng thương.

Đầu nảy ra ý tưởng, cô lôi thơ từ ca phú ra, mười mấy chữ thành một câu, cô cũng không biết nói như vậy có hiệu quả hay không. Cô đọc một mạch bài "Thùy điệu ca đầu" của Tô Thức hai lần, liếc mắt nhìn một cái xem cách này có hiệu quả hay không. Kết quả là thực sự có thay đổi, số câu cô nói chuyện lập tức tăng lên một trăm, thật đáng mừng nha.

Cứ như vậy liên tục bốn ngày, cô không ngừng lẩm bẩm các loại thơ từ ca phú, có vài bài thơ cứ như vậy được Liễu Xuân Oánh nhớ kỹ, cái này có tính là chuyện vui ngoài ý muốn không?

Chỉ là sau một thời gian dài, hệ thống liền phát hiện ra vấn đề này, nghiêm khắc cảnh cáo Liễu Xuân Oánh không được dùng phương thức không chính đáng để lấy điểm, nếu vi phạm sẽ bị xử lý theo quy định. Hệ thống cũng nhấn mạnh lại lần nữa, lời nói phải nói với Lý Gia Kiệt mới tính.

Việc này liên quan đến lợi ích của mình, Liễu Xuân Oánh đành ngoan ngoãn mặt dày mỗi ngày ở trước mặt Lý Gia Kiệt lớn tiếng đọc chậm. Lúc mới đầu Lý Gia Kiệt còn có chút mâu thuẫn, biểu tình mất tự nhiên, làm người khác nhìn vào cảm thấy thật đáng thương; lâu rồi cậu thấy Liễu Xuân Oánh không xuống tay với mình, cũng chậm rãi thành thói quen.

Là người thì đều ích kỷ. Cô cũng không ngoại lệ.

Bởi vì việc này, Liễu Xuân Oánh cảm thấy có một số việc dù làm thế nào cũng cô không thể thích ứng thì không làm nữa chính là một loại nhẫn tâm. Cô cường bách cậu thích ứng, ôn nhu không phải sai, cô sai là vì dùng sai chỗ, điều này cũng giống như nhẫn tâm.

Phát hiện ra điều này, Liễu Xuân Oánh cảm thấy mình ngốc muốn chết, lãng phí mất mười mấy ngày. Cô nghĩ thông suốt liền không buộc bản thân phải nhẫn nại nữa, cường thế xâm nhập, làm Lý Gia Kiệt quen với sự tồn tại của mình.

Có thói quen thì rất nhiều chuyện liền dễ làm. Cho dù Lý Gia Kiệt không thêm nhìn cô, chỉ cần trái tim cường đại của mình, cô mặt không đỏ làm việc của mình.

Lý Lỗi có chút không rõ Liễu Xuân Oánh vì cái gì làm như vậy, từ khi nào cô có hứng thú với mấy thứ thơ từ ca phú này. Có điều, nghe nhiều mấy thứ này một chút cũng không có vấn đề gì, hơn nữa, anh cảm thấy trong khoảng thời gian này, Liễu Xuân Oánh mỗi ngày đều như thế, cảm giác trong nhà náo nhiệt hơn rất nhiều, trước kia quá yên tĩnh.

Không có ai nói Liễu Xuân Oánh làm như vậy không đúng, bản thân Liễu Xuân Oánh cũng không cảm thấy mình làm sai, cứ tiếp tục kiên trì như vậy.

Mỗi ngày nhìn thấy số câu nói của mình vượt qua 1000 câu, Liễu Xuân Oánh lập tức ngừng nói chuyện, sau đó không muốn mở miệng nữa, quá mệt mỏi.

Có người không ngừng nói bên tai một vài việc sẽ có tác dụng tẩy não nhất định. Dần dần, không chỉ có Liễu Xuân Oánh ngâm nga thơ từ, Lý Gia Kiệt cũng bắt đầu theo bản năng nói chuyện, chỉ là không nói thành tiếng.

Lý Lỗi thấy một màn này, kích động muốn chết. Anh cũng bắt đầu gia nhập đội ngũ với Liễu Xuân Oánh, chờ Liễu Xuân Oánh niệm đủ số câu rồi, anh lập tức cầm sách vở, tư thế muốn làm cho bệnh của Lý Gia Kiệt tốt lên.

Không có ai có thể chịu đựng người khác oanh tạc điên cuồng như thế, ngay cả đến buổi tối cũng không ngừng nghỉ, còn bày đặt kể chuyện cổ tích trước khi ngủ nữa. Lý Gia Kiệt kiên cường nhẫn nhịn ba ngày, rốt cuộc không chịu nổi, tránh ở trong phòng không chịu ra.

Khóc chết với hai vợ chồng nhà này (T▽T) Tội nghiệp Gia Kiệt!!!

Nhưng cậu có thể né tránh Liễu Xuân Oánh cũng trốn không thoát được Lý Lỗi. Buồn bực trong lòng tích đến đỉnh điểm, cậu rút cuộc bắt đầu bùng nổ, sau đó, sau đó... cậu liền thốt ra, "Con không muốn nghe nữa!"

Lý Lỗi trực tiếp cao hứng chảy ra nước mắt.

Mà hai người khác đều ngây dại. Một người kinh ngạc, hóa ra mình có thể nói, một người khác lại là "làm như vậy cũng thành công sao?"

Có hiệu quả, bác sĩ một bên ghi lại trường hợp đặc biệt của Lý Gia Kiệt, một bên cổ vũ hai người Lý Lỗi tiếp tục áp dụng biện pháp như thế, mục tiêu là làm Lý Gia Kiệt tự mình nói chuyện.

Lý Gia Kiệt thật vất vả mới có thể phát ra tiếng, bản thân cậu cũng thực quý trọng nên rất phối hợp.

Lý Lỗi phải đi làm, ban ngày cũng chỉ có Liễu Xuân Oánh ở cùng cậu. Cô cầm sách dạy cậu nói từng câu, lúc này không hề quá mức nghiêm khắc với cậu, mà sử dụng thái độ ôn nhu.

Cô vô cùng nhẫn nại. Mặc kệ Lý Gia Kiệt có nói khó hiểu cỡ nào, cô cũng giúp đỡ cậu, không ngừng cổ vũ cậu, khen cậu lại tiến bộ, mà cậu cũng có tiến bộ thật. Lúc đầu chỉ có thể đơn giản phun ra một hai chữ, bây giờ cậu có thể nói ra một câu, chỉ là còn lắp bắp. Cậu nói ra rất lao lực, cô nghe thôi cũng thấy lao lực.

Lý Gia Kiệt vất vả, lúc nói không đúng, thường sốt ruột mặt đỏ bừng, nước mắt cũng chảy ra, nhưng cậu không từ bỏ, vẫn luôn kiên trì. Liễu Xuân Oánh cũng thực vất vả, mỗi ngày phải tốn phần lớn thời gian, khảo nghiệm kiên nhẫn cực độ.

Lý Lỗi thực biết ơn sự trả giá của Liễu Xuân Oánh, cảm thấy cô thực sự thay đổi rất nhiều, đối xử với cô càng tốt hơn.

Lý Gia Kiệt cũng cảm nhận được rõ ràng Liễu Xuân Oánh thay đổi. Trước kia mẹ kế chưa bao giờ cổ vũ cậu, cũng sẽ không khen cậu nói lời hay, trừ nói cậu không tốt thì chính là nói cậu sai; bây giờ đôi khi chính cậu không chịu nổi, mẹ kế vẫn có thể mỉm cười cổ vũ cậu. Cậu có thể cảm nhận được ấm áp từ trên người cô.

Cậu ngày càng thích mẹ kế. Mỗi ngày ở trước mặt mẹ phạm sai lầm tựa hồ không có gì ghê gớm, cậu cũng ngày càng buông xuống.

Thay đổi như vậy tự nhiên làm Liễu Xuân Oánh vui vẻ, điều này chứng minh nỗ lực của cô không uổng phí. Nhưng đáy lòng cô vẫn luôn có câu hỏi, nếu cô phải đang ở tròn chương trình học mà sống ở thế giới thực, liệu cô có thể tận tâm tận lực làm những việc này không?

Bởi vì quan hệ hai người kéo gần, Lý Gia Kiệt bắt đầu thích cùng Liễu Xuân Oánh mỗi sáng sớm ra ngoài mua đồ ăn. Cậu thấy thực hạnh phúc, rất có cảm giác gia đình.

Cuộc sống bình tĩnh trôi qua, cũng thực ấm áp. Điểm của Liễu Xuân Oánh cũng nhích lên, rốt cuộc cán mốc hai mươi điểm.

Tuy rằng không kinh thiên động địa, nhưng cuộc sống như vậy làm Liễu Xuân Oánh cảm thấy thực tốt, không muốn bị phá vỡ, mãi cho đến một ngày nào đó bọn họ đi mua đồ ăn về, nhìn thấy Dịch Ngọc Mai đứng ở cửa nhà.

Khoảng thời gian này cô bận rộn, liền quên mất Dịch Ngọc Mai, bỏ qua dụng tâm kín đáo của cô ta với Lý Lỗi. Thậm chí, lúc vừa mới nhìn thấy cô ta, cô còn không nhận ra cô ta là ai.

"Tôi ly hôn với chồng!" Cô ta vừa tới đã nói mấy lời này. Cô ly hôn thì có quan hệ gì với tôi?

Cô không muốn đề ý tới cô ta. Người như vậy đối với cô mà nói chỉ là người xa lạ, đặt cô ta trong lòng, không biết sẽ lại làm ra chuyện gì xấu.

Hôm nay Dịch Ngọc Mai tới tuyên chiến. Lúc cô ta có chồng đã cảm thấy Lý Lỗi không tồi, lúc không có chồng, càng cảm thấy Lý Lỗi tốt. Cô ta nhất định phải trở thành vợ của Lý Lỗi. Thấy Liễu Xuân Oánh không biểu cảm gì, biểu tình trên mặt cô ta càng dữ tợn.

Có điều, nhìn thấy Lý Gia Kiệt ở phía sau Liễu Xuân Oánh, cô ta liền thu lại vẻ tàn nhẫn trên mặt, lộ ra nụ cười ôn nhu: "Gia Kiệt, di sẽ là mẹ con, con có cao hứng không?"

Lý Gia Kiệt không nói lời nào, trực tiếp kéo quần áo Liễu Xuân Oánh, ánh mắt yw lại, ý tứ không cần nói cũng biết.

Dịch Ngọc Mai không nghĩ tới chỉ trong hai tháng ngắn ngủi đã xảy ra biến hóa lớn như thế, trong lòng không khỏi trầm xuống. Xem ra cô ta thực sự xem thường Liễu Xuân Oánh, cho rằng cô ta ngu như vậy, tốn mấy năm vẫn không dạy dỗ được Lý Gia Kiệt, về sau cũng sẽ không thành công. Cô ta không ngờ tới cô giống như thông suốt, không chỉ thay đổi hình tượng trong cảm nhận của Lý Gia Kiệt, còn làm cho Lý Gia Kiệt ý lại mình như thế, điều này đối với cô ta không phải tin tức tốt.

Nụ cười trên mặt có chút không giữ nổi. Cô ta lấy ra một bộ đồ chơi ghép hình thật lớn đã cố ý chuẩn bị sẵn đưa cho Lý Gia Kiệt để lấy lòng cậu.

Lần trước thấy Lý Gia Kiệt mê mẩn chơi trò này, cô ta liền đặt trong lòng. Cô ta đã sớm muốn mua cái này đưa cho cậu, không nghĩ tới lại trùng hợp biểu ca nhà mình đưa cho cháu trai đồ chơi ghép hình, cháu trai không thích, cô ta liền lấy tới đưa cho Lý Gia Kiệt.

Lý Gia Kiệt tiếc mất một cái. Cậu mới không thích đâu, bị người khác mở ra mất rồi.

Liễu Xuân Oánh thờ dài một hơi. Cô thực sự không muốn lui tới với một phụ nữ như này, cô vốn dĩ đã đủ mệt mỏi rồi. Nắm lấy tay Lý Gia Kiệt, cô lách qua người cô ta.

"Cô đứng lại đó cho tôi!" Dịch Ngọc Mai tức giận, hung hăng túm lấy tay Liễu Xuân Oánh, không để cô đi. Hôm nay cô ta còn có mục đích khác là làm Liễu Xuân Oánh tức hộc máu, vì cái gì mà người tức giận lại là cô ta!

Liễu Xuân Oánh đau đến kêu lên. Người phụ nữ này có cần dùng nhiều lực thế không, rõ ràng thoát nhìn gầy không có mấy thịt. "Tôi và cô không có việc gì để nói cả. Cô ly hôn, nếu thực sự cảm thấy cô đơn tịch mịch thì mau chạy đi kiếm lấy một người khác, dù thế nào cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Việc liên quan duy nhất chính là cô mau buông tay tôi ra."

Nếu có thể, Liễu Xuân Oánh càng muốn đâm Dịch Ngọc Mai một cái, có điều vẫn là không nên dọa Lý Gia Kiệt.

Dịch Ngọc Mai đầy tức giận, Liễu Xuân Oánh này thế mà lại nói không có quan hệ? Nếu không phải cô ta chiếm lấy Lý Lỗi, việc gì cô phải tìm đến cô ta, cô có rất nhiều biện pháp làm cô ta cút đi. Hôm nay như thế đã, bên người cô không có ai, lại không phải địa bàn của mình.

Đột nhiên, Lý Gia Kiệt từ Liễu Xuân Oánh bên người chạy ra, trực tiếp cắn vào cái tay đang nắm lấy Liễu Xuân Oánh của Dịch Ngọc Mai. Cô ta kêu to một tiếng, chẳng còn chút khí thế.

Liễu Xuân Oánh không nghĩ tới Lý Gia Kiệt sẽ làm như vậy, ngây ra một lúc. Thấy Dịch Ngọc Mai quên làm bộ làm tịch, vô si phát tay đánh Lý Gia Kiệt, dùng sức rất lớn, tựa hồ có thể nghe được tiếng gió.

Cô theo bản năng nghiêng người che Lý Gia Kiệt, ôm chặt lấy cậu, bản thân bị Dịch Ngọc Mai đang tức giận cho một cái tát. Quả nhiên rất đau, âm thanh ong ong trong tai, cảm giác rất không tốt.

Âm thanh kia thực vang, Lý Gia Kiệt nghe được trực tiếp bị dọa khóc. Nếu không phải mẹ kế mà là cậu, sẽ đau đến mức nào. Cậu lớn tiếng khóc lên, gào thét Dịch Ngọc Mai. "Cút đi!"

Lý Lỗi trở về liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Hôm nay lúc đi làm, anh quên mang văn kiện dùng trong cuộc họp. Anh vốn định để Liễu Xuân Oánh mang giúp, nhưng gọi điện thoại không có người tiếp, anh lại cần dùng gấp. Anh đành bất đắc dĩ xin nghỉ trở về nhà, không ngờ tới lại nhìn thấy vợ mình bị người khác đánh, gân xanh đều nổi lên. Anh vô cùng tức giận.

Anh trực tiếp phát tay cho Dịch Ngọc Mai một cái tát. Anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng hôm nay là ngoại lệ.

Liễu Xuân Oánh cảm giác thật không tốt, âm thanh ong ong qua đi, liền không nghe được chút âm thanh nào. Rõ ràng cô nhìn thấy miệng Lý Gia Kiệt đang mấp máy nhưng bản thân lại không nghe thấy gì, có chút không thể tin, ngo ngắc gọi Lý Lỗi, "Hình như em không nghe được."

* "Thủy điệu ca đầu" của Tô Thức

水調歌頭—中秋

明月幾時有，

把酒問青天。

不知天上宮闕，

今夕是何年。

我欲乘風歸去，

又恐瓊樓玉宇，

高處不勝寒。

起舞弄清影，
何似在人間。
轉朱閣，
低綺戶，
照無眠。
不應有恨，
何事長向別時圓。
人有悲歡離合，
月有陰晴圓缺，
此事古難全。
但願人長久，
千里共嬋娟。

Phiên âm

Thủy điệu ca đầu - Trung thu

Mình nguyệt kỷ thời hữu?

Bả tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khùng quýnh lâu ngọc vĩ,

Cao xú bất thắng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian.

Chuyển chu các,

Đề ý hộ,

Chiếu vô miên.

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên.

Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,

Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,

Thử sự cố nan toàn.

Đãn nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.

Dịch nghĩa:

Trăng sáng có từ bao giờ,
Cầm chén rượu hỏi trời xanh.
Không biết là cung điện trên trời,
Đêm nay là năm nào?
Ta muốn cười gió đi,
Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc,
Nơi cao rét không chịu nổi.
Đứng lên múa, bóng trắng theo người,
Gì vui hơn ở dưới cõi đời.
Soi khắp gác tía,
Ta tà xuống cửa che màn gấm,
Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngủ.
Trăng giận gì người,
Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt.
Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,
Trăng có đêm tối, sáng, tròn, khuyết,
Việc này xưa nay khó bề trọn vẹn.
Những mong người lâu dài,
Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.
Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 5

Việc Liễu Xuân Oánh không nghe được là điều không ai nghĩ tới, may mắn chỉ là tạm thời, nhưng anh cũng có thể thấy cái tát vừa rồi của Dịch Ngọc Mai lớn đến cỡ nào, anh càng cảm thấy Dịch Ngọc Mai đáng giận.

Lý Lỗi cực kỳ đau lòng. Anh còn tự xin nghỉ một đợt thật dài để chăm sóc Liễu Xuân Oánh.

Lý Gia Kiệt khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ. Cậu không nghĩ tới mẹ kế sẽ đối đãi với mình như thế. Cậu hoàn toàn buông xuôi khúc mắc, thật lòng đối xử với cô như mẹ đẻ.

"Đình, chúc mừng, đừng cảm giải cứu Lý Gia Kiệt, đạt được mười điểm, hiện tại tổng cộng ba mươi điểm, thỉnh không ngừng cố gắng. Đồng thời hữu nghị nhắc nhở, thỉnh không cần rồi rầm việc tham gia chương trình học của mình có đáng giá hay không, có mang đến thay đổi gì hay không, sau khi hoàn thành tất cả các chương học học, cô sẽ biết rõ lựa chọn của mình rốt cuộc là gì! Đồng thời, sẽ có một kinh hi chờ đợi cô, việc này liên quan đến hạnh phúc sau này của cô, cho nên, xin hãy nghiêm túc hoàn thành chương trình học lần này đi."

Điểm khen thưởng lần này cũng không khiến cho Liễu Xuân Oánh có phản ứng quá lớn, ngược lại trong đầu cô toàn lời hệ thống nói. Cô cảm thấy rất kỳ quái, hệ thống không phải khiến cô trở thành một mẹ kế tốt đủ tư cách sao?

Hơn nữa, hóa ra cô cũng không biết bản thân tích lũy trong lòng nhiều điều nghi ngại như thế, vậy mà hệ thống lại cảm nhận được.

Cô ôm lấy Lý Gia Kiệt đã ngủ trong lòng ngực, trong lòng cô cảm thấy phiền muộn. Minh thực sự muốn tiếp tục huấn luyện như thường lệ sao? Nói thật ra, mỗi khi một chương trình học bắt đầu, thế giới đó đều khảo nghiệm năng lực nhẫn nại của cô, đủ các loại sự kiện kỳ lạ trực tiếp đối mới tam quan của

cô.

Nhưng tin tức cuối cùng của hệ thống rất hấp dẫn, cô thật sự có chút luyến tiếc. Cô đã hoàn thành hai chương trình học, chỉ cần nỗ lực thêm chút nữa liền có thể kết thúc.

Đấu tranh hồi lâu, cuối cùng cô quyết định tiếp tục kiên trì. Sau khi đưa ra được quyết định, không lâu sau cô liền thiếp đi.

Đến khi hai người một lớn một nhỏ có tầm quan trọng nhất trong lòng mình ngủ say, Lý Lỗi mới nhẹ nhàng bước ra ngoài phòng bệnh VIP. Đã xảy ra chuyện lớn như thế, nếu anh không thể cho người phụ nữ của mình sự công bằng, dạy dỗ Dịch Ngọc Mai một chút, anh không phải là đàn ông.

Anh suy nghĩ, rồi gọi điện thoại cho một người bạn của mình, yêu cầu anh ta hỗ trợ, nhưng không nghĩ tới khi anh nói ra tên của Dịch Ngọc Mai, bên kia im lặng hồi lâu, sau đó nói thẳng ra là sẽ rất phiền toái, người phụ nữ kia rất có bối cảnh, là con gái của một quan chức lớn nào đó, rất được sủng ái. Anh ta hy vọng Lý Lỗi suy xét lại, tốt nhất là có thể nhẫn nhịn bỏ qua chuyện này.

Từ nhỏ đến lớn Dịch Ngọc Mai vẫn luôn được nuông chiều. Để tránh cho cô ta bị bắt nạt, người cha làm quan lớn cho cô ta học võ, không nghĩ tới cô ta lại luyện được chút bản lĩnh. Giá trị vũ lực của cô ta có thể lớn hơn hai người đàn ông. Nguyên nhân người chồng hiện tại của cô ta đòi ly hôn với cô ta cũng là do không chịu nổi bạo lực gia đình từ cô ta, cho nên, một cái tát của cô ta có thể đánh cho Liễu Xuân Oánh bị điếc tạm thời cũng không phải chuyện kỳ quái.

Về mặt lý trí, Lý Lỗi biết thừa bản thân hẳn nên nhẫn nhịn cho qua, nhưng về mặt tình cảm, anh lại cảm thấy không thể nhịn được. Dân không thể đấu lại với quan, cho dù hiện tại anh có tiền hơn người bình thường.

"Nếu người cha làm quan lớn của Dịch Ngọc Mai xảy ra chuyện, vậy tất cả sẽ không có vấn đề gì." Nói trắng ra là, chỗ dựa của Dịch Ngọc Mai là người cha tốt của cô ta, nếu cô ta mất đi chỗ dựa, cô ta chẳng là cái gì.

Người bạn chỉ muốn nói đùa nhưng lại không nghĩ tới Lý Lỗi thật sự đặt lời nói của anh ta trong lòng.

Dịch Ngọc Mai vô cùng hối hận lúc ấy bản thân không thể tiếp tục nhẫn nhịn. Hình tượng cô ta xây dựng trước mặt Lý Lỗi bấy lâu cứ như thế bị hủy hoại toàn bộ. Nghĩ đến cái khoảng khắc anh tát mình, cô ta thật sự cảm thấy đau lòng. Nếu anh không phải Lý Lỗi, không phải là người đàn ông cô ta coi trọng thì cô ta đã sớm đánh anh ra cám.

Trang điểm một phen, cô ta cố gắng làm bản thân thoát nhìn ôn nhu xinh đẹp, mang theo hộp com cô ta cố ý đặt làm theo yêu cầu ở một nhà hàng nổi tiếng, đi đến công ty của Lý Lỗi thì lại được báo là Lý Lỗi xin nghỉ phép ở nhà.

Việc Lý Lỗi bởi vì Liễu Xuân Oánh mà xin nghỉ làm cả người Dịch Ngọc Mai chìm vào làm sương đen, "Liễu Xuân Oánh, sao mày không biến mất khỏi thế giới này đi? Đúng vậy, nếu mày biến mất, Lý Lỗi chính là của tao." Cô ta điên điên khùng khùng lầm bầm, càng nói đôi mắt mờ lớn, biểu tình cũng càng thêm kích động. Cô ta trực tiếp vứt bỏ đồ ăn trong tay, lao xuống tầng.

Nhân viên lễ tân chỉ cảm thấy người này thần kinh không bình thường. Lời nói của bệnh nhân tâm thần có thể coi thành sự thật sao? Cô gái đó khẳng định là không thể nên cũng không đặt lời nói của cô trong lòng. Hơn nữa, xã hội hiện tại là xã hội pháp chế, đâu dễ dàng làm một người biến mất.

Liễu Xuân Oánh ngủ một giấc, lúc dậy đã là buổi tối, Lý Lỗi cũng đã đến từ sớm, bên cạnh anh có mấy cái hộp giữ nhiệt, bụng cô phối hợp tình thế rậm rì vang lên.

Nhưng Liễu Xuân Oánh nghe không được âm thanh, cô chỉ cảm thấy bản thân thật sự rất đói.

Lý Lỗi cười ôn nhu biết cô không nghe được, anh cũng không nói lời nào, mở hộp giữ nhiệt ra, mùi hương lập tức tỏa ra, ngửi mùi thôi đã biết hương vị của đồ ăn không tồi, "Lần sau anh lại mua đồ ăn của quán cơm này đi, hương vị không tồi." Cô cho rằng Lý Lỗi có ý đi mua đồ ăn ở một nhà hàng nổi tiếng nào đó.

Thấy Liễu Xuân Oánh ăn uống ngon lành, trông rất thỏa mãn, anh cảm thấy bản thân về nhà vội vàng của buổi trưa chuẩn bị cũng không có gì mệt mỏi.

Ăn no, cô lười nhác nằm trên giường, về mặt đầy sáng khoái, làm Lý Lỗi cảm thấy ngứa ngáy, không nhịn được hôn ở khoe miệng cô một cái, trực tiếp dọa Liễu Xuân Oánh sợ đến mức nhảy dựng lên.

Đây là lần đầu tiên cô làm chuyện thân mật như vậy với một người đàn ông sau một thời gian dài. Trước kia thì sao? Chỉ cần cô gặp phải tình cảnh có một tạo yếu tố không hài hòa, hệ thống lập tức cắt ngang, trực tiếp đưa Liễu Xuân Oánh vào không gian huấn luyện, một góc cũng không cho cô nhìn thấy.

Cô cảm thấy hơi ngượng ngùng, trái tim đập liên hồi. Cô còn chưa từng yêu đương đã nhảy cóc xa như vậy, cô có chút không thể tiếp thu.

Lý Lỗi cũng không có ý tứ gì khác, khẩu vị của anh không nặng như thế. Ở bệnh viện làm việc này, chẳng qua anh nhìn thấy phản ứng đáng yêu của Liễu Xuân Oánh, lập tức môi liền đưa tới.

Hệ thống phát hiện, lập tức cắt ngang. Lúc Liễu Xuân Oánh quay trở lại, trên dưới toàn thân đều nóng bừng, cảm giác thật kỳ quái.

Bởi vì biết mình không phải bị điếc vĩnh viễn, tuy bác sĩ không nói mất chính xác bao nhiêu thời gian, Liễu Xuân cũng không nóng vội, ngày hôm sau, khi bác sĩ nói có thể xuất viện, cô lập tức thu dọn về nhà, mặc kệ Lý Lỗi có đồng ý hay không.

Chỉ cần nhìn thấy cái giường bệnh kia cô liền có suy nghĩ đen tối. Cô không có biện pháp, cô từng này tuổi còn chưa trải qua quá trình yêu đương chân chính, trong lòng cô cũng có khát vọng.

Cô nhớ rõ một lần nào đó ở thế giới thực, mặt cô không thể hiểu được tự dung nổi nhiều mụn. Cô đi gặp bác sĩ thì bác sĩ rất nghiêm túc nói với cô rằng cô thiếu đàn ông, âm dương không hài hòa, cần có đàn ông điều hòa.

Lúc ấy Liễu Xuân Oánh nghe thấy đáp án này, trực tiếp bị dọa, bản thân cũng mới có 29, không thể thiếu đàn ông như thế đi.

Có điều, cũng bởi nguyên nhân này, cô đẩy nhanh tiến độ xem mặt của mình, cuối cùng, rõ ràng cô biết Lý Lỗi có một đứa con gái riêng, cô vẫn suy xét thử kết giao với anh ta.

Cô cảm thấy bản thân còn nằm trên cái giường kia, cô sẽ càng suy nghĩ nhiều, đến lúc đó không biết cô có làm một số việc không hài hòa một tí nào không, dù sao đó là điều hệ thống nghiêm cấm mà.

Cô tới để làm mẹ kế, không phải tới để yêu đương.

Về đến nhà, bởi vì là người bệnh, rất nhiều chuyện được Lý Lỗi trực tiếp đảm nhiệm, lúc này Liễu Xuân Oánh mới phát hiện đồ ăn mình ăn lúc ở bệnh viện là do Lý Lỗi làm. Cô không nhìn ra tay nghề của anh lại tốt như thế.

Sau khi hoàn toàn buông bỏ khúc mắc, Lý Gia Kiệt càng thích quẩn lầy Liễu Xuân Oánh. Cậu lần lượt gấp đồ ăn mình thích vào bát của Liễu Xuân Oánh, rồi nhìn cô đến khi cô ăn vào, cậu mới mỉm cười.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy mặc kệ trẻ con vốn như thế nào, sau khi biết nghe lời đều đáng yêu như này.

Cô nhin không được hôn lên khuôn mặt nhỏ mấm mĩm của cậu, trực tiếp làm mặt Lý Gia Kiệt đỏ bừng, nhưng cậu cũng dừng cảm hôn lại Liễu Xuân Oánh một cái.

Lý Lỗi hơi ghen tị, con trai và vợ mình hôn nhau, vì sao lại không hôn anh một cái. Anh chen vào giữa hai người, nhìn bọn họ, chỉ vào khuôn mặt mình tỏ vẻ mình cũng muốn.

Liễu Xuân Oánh cười thành tiếng, không nghĩ tới Lý Lỗi cũng có một mặt ấu trĩ như này.

Rõ ràng Lý Lỗi xin nghỉ rất nhiều ngày, nhưng hình như trong khoảng thời gian này anh cũng rất vui, đi sớm về muộn, so với lúc đi làm còn bận hơn. Cô hỏi anh đang bận việc gì, Lý Lỗi cười tủm tỉm trả lời, "Anh muốn tặng em một món quà!"

Bởi vì anh thường xuyên ở bên ngoài, lại không yên tâm Liễu Xuân Oánh và Lý Gia Kiệt ở nhà, nên anh còn cố ý mời một dì giúp việc. Người này làm việc nhanh nhẹn, nhưng nhiều món có hương vị cứ na ná nhau, Lý Gia Kiệt bị tay nghề của Liễu Xuân Oánh và Lý Lỗi nuôi hư cái miệng nên thật sự ăn không đủ no. Sau khi cậu oán giận vài câu, thấy mẹ kế bắt đầu làm việc trong phòng bếp, cậu bị Lý Lỗi dạy dỗ mấy câu, bắt cậu phải nhận lỗi.

Lúc ấy Lý Lỗi thấy tai của Liễu Xuân Oánh không nghe được, làm chuyện gì đều rất nguy hiểm, đặc biệt là phòng bếp, chỉ hơi không chú ý mà không nghe được tín hiệu báo trước, nhờ xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ.

Liễu Xuân Oánh ngược lại không cảm thấy có vấn đề gì. Cô nhìn Lý Gia Kiệt dường như gầy mất một vòng, cô đau lòng, nấu cơm không biết mệt.

Lý Gia Kiệt sau khi bị Lý Lỗi dạy dỗ một hồi liền giống ba mình, lúc nào cậu cũng chăm chăm Liễu Xuân Oánh, không cho cô làm việc gì, thậm chí giặt quần áo cũng bị Lý Lỗi nhận làm.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy thực bất đắc dĩ, chỉ là tai cô không nghe được, chứ không phải tay chân có vấn đề. Cô muốn lên làm việc, kết quả là rất nhanh liền thất bại hoàn toàn, Lý Gia Kiệt quả thật là một đứa bé thông minh.

Có điều, quần áo Lý Lỗi giặt thật sự rất sạch, cô yên lặng tán thưởng anh.

Việc gì đều không phải làm, Liễu Xuân Oánh quá nhàn, hệ thống cũng bởi vì tình huống đặc thù lần này của Liễu Xuân Oánh mà đặc biệt chăm sóc cô, sử dụng phương pháp khoa học tiên tiến, tiến hành trị liệu chứng điếc cho Liễu Xuân Oánh, nếu không thì không biết bao lâu tai cô mới có tiến triển, sẽ vô cùng ảnh hưởng đến tiến độ của chương trình học.

Chuyện này hệ thống không nói ra, xem như phúc lợi ản của Liễu Xuân Oánh.

Dưới sự trị liệu tiên tiến của hệ thống, vốn đang không biết phải đợi lâu mới nghe lại được chút âm thanh, kết quả là sau một tháng, tai của Liễu Xuân Oánh có thể nghe được âm thanh rất nhỏ, Liễu Xuân Oánh lập tức cho dì giúp việc nghỉ làm, tỏ vẻ mình đã có thể làm tất cả công việc nhà.

Lý Gia Kiệt thật cao hứng, mẹ kế rốt cuộc cũng tốt lên, áy náy trong lòng cậu nhạt đi một chút. Cậu kích động ở trước mặt cô nói ra một đồng, mà Liễu Xuân Oánh càng nghe trong lòng càng cảm thấy không thoải mái, Lý Gia Kiệt lại bắt đầu nói lắp.

Bởi vì suốt một tháng nay, Liễu Xuân Oánh đều không nói chuyện đủ 1000 câu, nên tất nhiên bị trừ điểm. Tháng này có 31 ngày, mà điểm của cô vốn là 30, nói cách khác kỳ thật hiện tại cô đang -1 điểm, cảm giác mắc nợ thật say.

Cô lại một lần nữa lòi ra thơ từ ca phú, bắt đầu điên cuồng đọc, đồng thời cũng muốn để Lý Gia Kiệt lớn tiếng đọc chậm cho cô nghe, mà kế hoạch này sau một ngày thực thi đã bị bỏ dở, vì cô bị bất cóc.

Một sự kiện thần kỳ đến cỡ nào a!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 6

Liễu Xuân Oánh chỉ ra ngoài mua đồ ăn, không nghĩ tới bản thân vừa ra khỏi tiểu khu liền nhanh chóng bị kéo lên một chiếc xe taxi, cô còn chưa kịp phản kháng đã hít phải khí gì đó, hôn mê bất tỉnh, đến khi tỉnh lại lần nữa, cô phát hiện bản thân bị trói chặt tay chân ở trong một căn phòng tối om.

Bốn phía im ắng, trong lòng cô thế nào cũng không bình tĩnh nổi, vì lúc cô bị kéo lên xe, hình như cô còn nghe được tiếng kêu tê tâm liệt phế của Lý Gia Kiệt, đồng thời cô cũng lo lắng cho tương lai mờ mịt của bản thân.

Tiếng bước chân ngày càng gần nhắc nhở Liễu Xuân Oánh sắp có người đến, làm cho tim của Liễu Xuân Oánh đập liên hồi.

Lý Lỗi đang ở phòng họp đột nhiên nhận được điện thoại của bạn mình, biểu tình lập tức biến đổi, mặc kệ là đang họp với các cấp dưới, anh vội vã chạy ra ngoài.

Các vị tinh anh bị bỏ mặc trong phòng họp anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Lý Lỗi cảm thấy vô cùng may mắn khi bản thân quyết định xả giận giúp Liễu Xuân Oánh. Gần đây anh luôn cho người đi theo Dịch Ngọc Mai, nếu không hậu quả thế nào, anh không dám tưởng tượng.

Tốc độ xe đã đạt tới cực hạn, nhưng anh vẫn liên tục vượt mấy cái đèn đỏ. Anh cũng không để bụng, trong lòng nóng vội đến mức hận không thể lập tức đến được chỗ người bạn mình chỉ cho. Chỉ khi tận mắt nhìn thấy Liễu Xuân Oánh không có việc gì, anh mới yên tâm.

Nhận được tin đã bắt được Liễu Xuân Oánh, Dịch Ngọc Mai cực kỳ cao hứng, không muốn đi dạo phố nữa, định trực tiếp đến kho hàng kia. Cô ta muốn hung hăng thu thập Liễu Xuân Oánh một phen, ai bảo cô không biết điều, không nhường Lý Lỗi cho cô ta.

Kẻ nào dám đối nghịch với cô ta đều không có kết cục tốt, nếu không phải lúc trước "Liễu Xuân Oánh" coi cô ta thành bạn bè, cô ta sao có thể hiện tại mới thu thập cô.

Vui vẻ không được bao lâu, cô ta mới đi được nửa đường đã bị chặn lại, thư ký của cha cô ta bảo cô ta mau chóng rời sang nước ngoài, nếu chậm trễ sẽ không thể đi được.

Cô ta tự nhiên không chịu, cô ta sắp có thể làm Liễu Xuân Oánh hoàn toàn biến mất, cô ta muốn nhìn thấy kết quả mới chịu rời đi. Hơn nữa, ở trong lòng cô ta căn bản không hề tin cha mình sẽ thật sự có việc gì, đây nhất định là kế sách của cha, còn không phải vì muốn khuyên cô ta ít làm một số chuyện như này.

Vị thư lý sốt ruột, gã không muốn tiếp xúc với vị đại tiểu thư này, chỉ là gã cũng tham gia vào một vài chuyện, thủ trưởng đã đồng ý với gã, chỉ cần gã đưa con gái lão đi, lão sẽ bảo toàn cho gã.

Chuyện xấu dần dần xảy ra, ai cũng không nghĩ là cứ như thế kết thúc, cho dù là vị thủ trưởng ngày thường cẩn thận lại mưu trí.

Thấy biểu tình nghiêm túc của thư ký, trong lòng Dịch Ngọc Mai trầm xuống, "Chẳng lẽ là thật sự?"

Thư ký khẳng định gật đầu, lấy ra một tờ giấy.

Dịch Ngọc Mai liếc mắt một cái liền nhận ra đây chính là chữ viết của cha mình, trên đó có mấy câu viết qua loa bảo cô ta mau rời đi.

"Mọi công cụ liên lạc của cha cô đã bị tịch thu nên đành phải để tôi tới đưa cô đi." Thư ký nồng nặc nói. Gã liên tục xem đồng hồ, nếu không đi thì thật sự không còn kịp nữa rồi.

Dịch Ngọc Mai cũng nóng nảy, cha đã nói là nghiêm trọng như vậy, cô ta cho dù có ngu cũng biết mọi việc đã hỏng bét, còn liên quan đến lợi ích thiết thực của bản thân, cô ta còn quan tâm đến người khác được mới lạ.

Ngay lúc đó điện thoại của cô ta vang lên, mấy người cô ta đưa tiền làm việc gọi tới hỏi khi nào cô ta tới. Liễu Xuân Oánh đã tỉnh, bọn chúng muốn xử lý nhanh một chút.

"Còn tới cái rắm! Hiện tại bà đây có việc, chúng mày cứ việc hành động!" Ngờ kị cô ta rất không tốt, thái độ của kẻ bên kia cũng không vừa, không

biết nói gì đó khiến Dịch Ngọc Mai nổi giận lôi đình, "Tiền, tiền, tiền! Không phải bà đây đã cho chúng mày sao? Được, mấy nhày nữa tao lại đưa cho bọn mày. Bây giờ lập tức xử lý nó cho tao. Tao không muốn nhìn thấy con đàn bà kia một lần nào nữa!" Cô ta không thoải mái, người đắt tội với cô ta cũng đừng mong được thoải mái.

Thư ký thật sự không thể tin một cô gái lớn lên ôn nhu, dễ thương trước mặt lại có bản chất như thế, hơn nữa gã càng nghe lại càng cảm thấy lời nói của cô có chỗ không thích hợp. Gã theo thói quen hỏi: "Cô đang làm cái gì? Mau thu tay lại, nếu không cho dù ra nước ngoài rồi, chúng ta cũng trốn không thoát."

Dịch Ngọc Mai không để ý đến lời của thư ký. Đây không phải lần đầu tiên cô ta làm thế, vợ cũ của người chồng trước cũng bị cô ta bức bách rồi đi theo kiểu này, chỉ cần cô ta không xảy ra việc gì thì chẳng có gì ghê gớm. Hơn nữa giờ cô ta lập tức phải rời đi nên càng không có chỗ nào cố kỵ.

Chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là mấy kẻ đó, Dịch Ngọc Mai trực tiếp không nhận. Thư ký càng nghĩ càng sợ hãi, trực tiếp đoạt lấy điện thoại của cô ta gọi qua, cuộc gọi vừa thông, gã liền nghe thấy một giọng đàn ông hung tợn, "Mau chuyển tiền qua đây nếu mày không muốn bị toàn dân biết mình giết người. Ha ha... Tao có ghi âm lại đây, có muốn nghe không?"

Mặt thư ký liền đen lại. Gã ý thức được nếu bản thân thực sự đưa người phụ nữ này đi, gã mới chẳng còn cơ hội nào. Xoay người ném trả điện thoại cho Dịch Ngọc Mai, gã muốn kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Dịch Ngọc Mai thấy gã có điểm không thích hợp, lập tức đuổi theo gã. Cô ta có dự cảm, không thể để gã rời đi, nếu không cô ta sẽ thật sự không thể rời đi được.

Liễu Xuân Oánh đã sớm tỉnh lại. Vốn dĩ cô cho rằng sau khi bản thân tỉnh lại sẽ lập tức bị xử lý. Cô cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, không nghĩ tới bản thân còn có thể hấp hối giữa được một lúc nữa, hơn nữa cô còn biết được kẻ đứng sau màn là ai.

Có người tới, cô lập tức nhắm mắt giả bộ còn chưa có tỉnh lại. Không biết có phải bởi vì cô biết rõ bản thân đang ở trong thế giới của chương trình học không, xảy ra chuyện gì thật cũng không phải là bản thân chân chính, nên sau một giây kinh hoàng ngẩn ngui, cô bắt đầu trở nên thật bình tĩnh.

Có trấn định thì hành động mới ổn.

Cửa mở, mấy gã đàn ông bước vào.

"Lão đại, chúng ta lập tức xử lý con đàn bà này sao?"

"Xử lý cái rắm! Con mụ kia cho có một nhúm tiền, căn bản không đủ cho chúng ta tiêu. Rõ ràng thỏa thuận tới hiện trường đưa tiền, bây giờ không có, vụ này làm không lời." Nghe thấy thế, Liễu Xuân Oánh theo bản năng ngừng thở, chờ đợi đáp án.

"Lão đại, vậy chúng ta phải sao?"

"Thu dọn đồ đạc rồi đi!" Bọn chúng vốn tưởng có cuộc làm ăn lớn, sau đó ra nước ngoài vui chơi, không có tiền thì làm cái rắm!

"Thế còn người phụ nữ kia?" Lão đại trực tiếp cho tên đàn em một cái bạt tai, "Nếu mày không muốn sống nữa thì đi mà xử lý nó!" Nói xong gã liền mặc kệ tên kia, mang một đám người rời đi.

Liễu Xuân Oánh hết chỗ nói rồi, đây là tình huống gì thế? Cô cứ cho rằng sẽ có một màn kinh tâm động phách cơ, rốt cuộc lại kết thúc kiểu này.

"Đình, hiện tại cô đang ở thế giới của hệ thống dưỡng thành mẹ kế, không phải trong tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết. Có một số việc có thể bỏ qua thì bỏ qua luôn. Mục đích của chúng ta không phải ở vấn đề này, mà là bồi dưỡng cô trở thành một mẹ kế đủ tư cách." Nghe được nghi vấn của Liễu Xuân Oánh, hệ thống liền nhảy ra trả lời.

Lúc Lý Lỗi, anh chỉ nhìn thấy Liễu Xuân Oánh đang ngẩn người, tình huống như vậy cũng làm anh cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng không có việc gì là tốt rồi.

Anh vẫn không yên tâm, đưa Liễu Xuân Oánh đi bệnh viện kiểm tra toàn thân, cho đến khi bác sĩ kết luận, xác nhận Liễu Xuân Oánh thật sự không có chuyện gì, anh mới yên lòng.

Cô vừa về đến nhà, Lý Gia Kiệt lập tức bỏ nhào vào lòng Liễu Xuân Oánh, không ngừng khóc lóc, nói bản thân vô dụng. Nếu lúc ấy cậu có thể kêu cứu mạnh, kêu càng nhanh, nói chuyện càng nhanh hơn, không chừng những người khác có thể tới cứu mẹ kế, mẹ kế cũng không phải chịu tội.

Bởi vì chuyện này, Lý Gia Kiệt càng khao khát mãnh liệt khả năng nói chuyện bình thường, cùng với tầm quan trọng của việc nói chuyện đúng lúc. Cậu tự giác cầm sách luyện tập, một người 24 giờ, cậu liền luyện tập hơn mười tiếng đồng hồ, độ điên cuồng có thể so với tàu hỏa nhập ma.

Liễu Xuân Oánh thực cảm động, một phần vì cậu nỗ lực như vậy, phần khác vì bản thân. Cô cổ vũ cậu cố lên.

Sự việc xảy ra hoàn toàn tiêu biến cảm giác an toàn của Lý Lỗi, hơn nữa hiện tại Dịch Ngọc Mai không có tung tích. Anh không cho phép Liễu Xuân Oánh ra ngoài mua đồ ăn gì đó, anh tình nguyện để bản thân mệt mỏi, đi nhiều thêm một đoạn đường để mua đồ về nhà chứ không nguyện để cô ra cửa một bước.

Anh rất mệt, cũng biết cô thực nhàm chán nên kiến nghị cô hằng ngày cùng Lý Gia Kiệt luyện tập, mỗi người mẹ một câu con một câu, bầu không khí

tốt lên.

Hiệu quả tuy có, nhưng chỉ cần bỏ sách vở ra, Lý Gia Kiệt lập tức nói lắp. Liễu Xuân Oánh dứt khoát để Lý Gia Kiệt buông sách vở, dù có việc hay không có việc cô đều tìm cậu nói chuyện, hỏi cậu đủ loại vấn đề.

Cứ như vậy, Lý Gia Kiệt nói chuyện càng thêm linh hoạt, khả năng đáp ứng yêu cầu càng cao.

Mỗi ngày cô tốn nhiều sức lực, trả giá nhiều như thế, cho dù là mẹ đẻ cũng chưa chắc đã làm được đến thế này, người xung quanh đều nói Lý Gia Kiệt may mắn, có được một mẹ kế như vậy.

Nhưng trong lòng Liễu Xuân Oánh rất rõ ràng, ở thế giới thực cô không làm được tốt như vậy. Làm người đều có tâm tư, nếu cô có con của mình, cô thật sự không thể khẳng định bản thân có thể xử lý mọi việc một cách công bằng hay không.

Ở thế giới thực, cô đã 30 tuổi, không phải không thể có con của mình, cho nên cái ý niệm kia lại lần nữa xuất hiện trong đầu cô.

Sau khoảng hai mươi ngày, Liễu Xuân Oánh rốt cuộc có được 11 điểm, khả năng nói chuyện của Lý Gia Kiệt cũng bay vọt, ngoại trừ lúc ở ngoài vẫn hơi lắp bắp, nhưng đã có thể xem như người bình thường, Lý Lỗi bắt đầu suy xét có thể cho Lý Gia Kiệt đi học hay chưa.

Liễu Xuân Oánh cũng tán thành, con người là động vật quần cư. Hiện tại Lý Gia Kiệt còn nhỏ, được cha mẹ bảo hộ, chỉ có một mình cũng không có vấn đề gì. Nhưng nếu cậu trưởng thành, phải thích ứng với quy tắc của thế giới này, cậu sẽ lãng phí nhiều thời gian hơn so với người khác, đi nhiều đường vòng hơn.

Điều này đối sự thành công trong tương lai của một người mà nói có lẽ là đã kích trí mạng, bởi lẽ cậu có thể bỏ qua cơ hội duy nhất trong đời. Mỗi chương trình học đều khảo hạch sự thành công trong tương lai của con riêng, Liễu Xuân Oánh không thể bởi vậy mà khiến cho bản thân không đạt yêu cầu.

Lý Gia Kiệt thực sợ hãi, nhưng có ba mẹ cổ vũ, cậu gạt đầu. Sau khi kiểm tra khảo sát trình độ kiến thức, cậu trở thành một học sinh tiểu học lớp Bốn.

Cậu vừa vào học, trường liền tổ chức cuộc thi diễn thuyết mỗi năm một lần. Giáo viên tới nói chuyện với Liễu xuân Oánh, ám chỉ với Liễu Xuân Oánh rằng cô khuyên Lý Gia Kiệt không cần tham gia cuộc thi này, miễn cho cậu mất mặt.

Lúc ấy Liễu Xuân Oánh nghe thế, lập tức không cao hứng, cái gì mất mặt? Lý Gia Kiệt có được sự dũng cảm như thế là rất giỏi, cô còn vì Lý Gia Kiệt cao hứng không kịp ấy chứ.

Giáo viên thấy Liễu Xuân Oánh chấp mê bất ngộ, cũng không cho mặt mũi nữa, "Lý Gia Kiệt nói chuyện lắp bắp, lên bục diễn thuyết không phải để mất mặt thì còn để làm gì?" Các phụ huynh khác, chỉ cần gã vừa nói, người ta lập tức đồng ý rồi.

Cô không cao hứng, tôi càng không cao hứng, có người thầy giáo nào như thế sao? Cô ngắn gọn dứt khoát nói với thầy giáo, cô để Lý Gia Kiệt tham gia thi có như thế nào, Gia Kiệt nhà cô lợi hại hơn những đứa trẻ khác, cậu không chỉ có thể tham gia, còn có thể đoạt giải nữa.

Lý Gia Kiệt tan học về nhà, mở cửa liền nghe thấy những lời này. Cậu không hiểu vì sao bản thân cảm thấy ảm áp, cảm giác có người tin tưởng mình thật tốt.

Cậu vốn dĩ được thầy giáo khuyên bảo, lại bị đá kích nên không tự tin, đột nhiên cậu cảm thấy không có gì ghê gớm. Cậu nắm chặt tay, cậu không thể làm mẹ kế thất vọng.

Lặng lẽ đóng cửa phòng lại, cậu không thể để cho mẹ kế biết cậu đã trở về, cậu phải cho mẹ kế một kinh hi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 7

Liễu Xuân Oánh thực tức giận, công việc của giáo viên là giáo dục học sinh, sao có thể bởi vì một học sinh nào đó không có năng lực liền kỳ thị học sinh đó. Cô tức giận đến mức com cũng không có tâm tư làm, ngồi chờ Lý Gia Kiệt về nhà liền lập tức nói cậu nhất định phải tham gia cuộc thi diễn thuyết.

Cô nói một đồng lời với Lý Gia Kiệt, càng nói càng nhiều, Liễu Xuân Oánh bị ai phát hiện bản thân thật sự thích làm nhảm, mà không nói lời nào, cô cảm thấy có cái gì sai sai.

Lý Gia Kiệt khẳng định gạt đầu, cậu sẽ tham gia, cậu sẽ làm cho người khác biết cậu lợi hơn nhiều người.

Lúc về nhà Lý Lỗi biết chuyện này, ngược lại anh hơi không tán thành. Con trai anh biểu hiện không tốt trước mặt bạn học mới dần dần biến thành không thích nói chuyện, nếu vấn đề tương tự lại xảy ra, bệnh của con trai anh có thể tái phát hay không?

Liễu Xuân Oánh cũng cảm thấy có thể có khả năng này, nhưng cô cũng không thể phủ nhận đây cũng là một cơ hội. Ngã ở chỗ nào thì phải đứng lên từ chỗ đó, đây mới là cách thật sự có thể khắc phục vấn đề này, sau này nó sẽ không còn là vấn đề nữa.

Lý Lỗi cảm thấy lời Liễu Xuân Oánh nói có chút đạo lý, nhưng việc này liên quan đến con trai mình, anh không có gan lớn như thế mà đặt cược.

Bản thân Liễu Xuân Oánh cũng hiểu rõ, nhưng quá trình tiếp xúc với Lý Gia Kiệt nói cho cô biết, có những thời điểm người ta phải nhẫn tâm. Nếu mềm yếu thuận theo, có thể làm giảm bớt vấn đề, nhưng không giải quyết triệt để. Nó giống như thuốc giảm đau vậy, nó chỉ có thể khiến chúng ta bớt đau đớn trong một thời gian nhất định, hơn nữa, dùng lâu rồi sẽ làm chúng ta nghiện, lúc dùng nó không có hiệu quả, chúng ta chỉ càng thêm không chịu nổi.

Hai người quan điểm không đạt được nhất trí, Lý Lỗi quyết định hoãn một chút, báo danh thời gian là một tuần, chậm trễ một ngày thời gian tự hỏi hân là tới kịp.

Nhưng chiều hôm sau về đến nhà, tâm tình của Lý Gia Kiệt rõ ràng hạ xuống rất nhiều, đôi mắt còn hồng hồng, vừa nhìn liền biết là bị bắt nạt. Liễu Xuân Oánh đau lòng muốn chết, cô đã rất lâu không thấy đứa bé có bộ dạng này.

Dò hỏi lý do, cô mới biết được hóa ra là vị giáo viên kia làm trò trước mặt toàn lớp, trực tiếp từ chối đơn đăng ký của Lý Gia Kiệt.

Bộ dạng này của ông ta ngay cả Lý Lỗi cũng cảm thấy không thoải mái, anh quyết định con trai nhất định phải tham gia cuộc thi, thậm chí anh còn muốn đòi lớp cho con, một giáo viên chủ nhiệm như vậy bọn họ thật sự không yên tâm giao con trai mình cho ông ta.

Người một nhà quyết định, nhất định phải tham gia! Giáo viên không nhận đơn đăng ký, bọn họ trực tiếp chạy đến trường học, tìm gặp hiệu trưởng.

Lý Gia Kiệt vì đủ các loại nguyên nhân mà bị khơi dậy ý chí chiến đấu, Lý Lỗi thấy cậu hào hứng như thế cũng tận lực xây dựng bầu không khí cho cậu, còn Liễu Xuân Oánh làm bạn với cậu trong suốt quá trình chuẩn bị, ngày ngày lắng nghe bài thuyết trình của cậu, không ngừng chỉ ra cho cậu chỗ nào nói chưa tốt, cứ như thế cậu tiến bộ từng chút một, rốt cuộc tới ngày tổ chức cuộc thi.

Lý Gia Kiệt rất khản trương, Liễu Xuân Oánh lại càng khản trương. Đây tuy chỉ là một cuộc thi nhỏ, nhưng lại có ý nghĩa đặc biệt.

Vận khí của Lý Gia Kiệt cũng không phải rất tốt, bốc thăm phải thứ tự cuối cùng. Lúc ấy tất cả mọi người đều đã mệt nhọc, căn bản không có đủ kiên nhẫn lắng nghe Lý Gia Kiệt nói gì. Nếu người diễn thuyết không có khả năng dùng lời nói của mình kéo lại bầu không khí của toàn hội trường, khả năng thất bại sẽ rất cao.

Giáo viên chủ nhiệm lớp cũ của Lý Gia Kiệt biết được thứ tự cậu bốc được, ông ta hừ một tiếng, "Chuẩn bị bị chê cười đi!"

Vị giáo viên này thật sự không có tố chất, may mắn là con trai bọn họ đã đổi giáo viên, chẳng sợ bởi vậy mà phải tốn nhiều tiền.

Biết Lý Gia Kiệt khản trương, Liễu Xuân Oánh dù có việc hay không có việc đều tìm cậu nói chuyện, ý đồ dời đi lực chú ý của cậu, làm cậu quên bản thân đang tham gia cuộc thi, giúp cậu thả lỏng.

Có điều, bởi vì cô khản trương nên theo thói quen cô liền nói nhiều. Đây là di chứng.

Với trình độ của các bạn nhỏ trên sân khấu, có một hai bạn đặc biệt xuất sắc, Liễu Xuân Oánh phân tích cho Lý Gia Kiệt một số kỹ năng để giành thắng lợi. Nói xong tất cả, Liễu Xuân Oánh dần bình tĩnh trở lại, cô cảm thấy rất có khả năng nắm chắc.

Rốt cuộc đến lúc Lý Gia Kiệt lên sân khấu, cô mới phát hiện ra bài diễn thuyết Lý Gia Kiệt nói hoàn toàn không phải bài mà cậu vẫn luyện tập với cô, đó là một bài cô chưa từng nghe qua.

Lý Gia Kiệt mới nói câu đầu tiên, Liễu Xuân Oánh liền cảm động, bởi vì tựa đề của bài diễn thuyết là "Cảm ơn mẹ Liễu Xuân Oánh của con." Cậu dùng ngôn ngữ vô cùng thuần thực, ngữ cảm phong phú, câu chuyện có buồn có vui, rất hấp dẫn sự chú ý của người nghe, so với những bài diễn thuyết trước chỉ có ca ngợi non song gấm vóc thì được đánh giá cao hơn không ít.

Liễu Xuân Oánh đột nhiên cảm thấy bản thân trả giá không có gì không đáng, bởi vì cô đã nhận được hồi báo. Không ít người vì bài diễn thuyết của Lý Gia Kiệt mà chảy nước mắt, cảm thụ khắc sâu, sôi nổi vỗ tay cho Lý Gia Kiệt.

Lý Lỗi nghe con trai mình cảm ơn Liễu Xuân Oánh, tay phải gắt gao cầm lấy tay Liễu Xuân Oánh. Bọn họ là người một nhà tương thân tương ái.

Bản thân Lý Gia Kiệt cũng không nghĩ tới mình sẽ đạt được hạng nhất. Cậu cảm thấy không thể tin được, nhưng cũng bởi vậy mà cậu cảm thấy nói chuyện trước mặt người lạ hình như không có gì ghê gớm cả. Vượt qua bờ vực, cậu tràn đầy tự tin, việc nói năng cũng tiến bộ thần tốc.

Một tuần sau, cậu nói năng không khác người thường là bao, người bình thường hoàn toàn không đoán ra được cậu từng nói lắp.

Đêm đó Lý Lỗi hứng thú bưng bưng, đem Liễu Xuân Oánh lật qua lật lại bù cho quá khứ, mà Liễu Xuân Oánh lại ngây ngốc trong không gian. Quan trọng nhất vẫn là...

"Đinh, chúc mừng, trợ giúp Lý Gia Kiệt vượt qua khó khăn, trở thành người khỏe mạnh, khen thưởng là số điểm sẽ trực tiếp tăng lên 50 điểm. Hiện tại tổng cộng là 50 điểm, thỉnh không ngừng cố gắng."

Lúc hệ thống nói lời này, số điểm của Liễu Xuân Oánh đã là 45, đồng nghĩa là cô bận rộn lâu như thế cũng chỉ được có 5 điểm. Cô muốn học máu, 5 điểm này thật quý.

Cò kè mặc cả, hệ thống cuối cùng bị cô nói cảm động, cảm thấy lương tâm bất an, trực tiếp tặng Liễu Xuân Oánh tư tàng của nó, một viên kim cương màu đỏ cực kỳ đẹp, có thể sử dụng ở thế giới thực.

Liễu Xuân Oánh lập tức nhận lấy, sự tình đã không thể thay đổi, có chút phần thưởng an ủi cũng được.

Học sinh nhận được khen thưởng, giáo viên chủ nhiệm cũng có thể nhận được số tiền thưởng nhất định. Giáo viên chủ nhiệm lớp cũ của Lý Gia Kiệt mặt mày coi Lý Gia Kiệt thành học sinh của lớp ông ta, không biết xấu hổ đi lĩnh tiền thưởng.

Nhà trường không cho, ông ta ngược lại nói trường học xử lý bất công, rõ ràng lúc đăng ký Lý Gia Kiệt vẫn là học sinh của ông ta nên tiền thưởng phải thuộc về ông ta.

Lúc biết chuyện, Liễu Xuân Oánh cảm thấy tam quan của mình bị phá hủy. Người này da mặt thật dày, quả là một kẻ không bình thường.

Nói đến việc không bình thường khiến Liễu Xuân Oánh nhớ tới Dịch Ngọc Mai. Trên thế giới này có lẽ không có ai có tin tức không bình thường hơn cô ta.

Sau khi cha cô ta bị bắt, cô không còn nhìn thấy cô ta. Có tin đồn nói bởi vì cô ta cũng tham dự vào chuyện của cha cô ta nên thuộc vào nghi phạm, cho nên bị bắt; cũng có tin đồn là cô ta đã sớm bỏ chạy ra nước ngoài, căn bản không có lá gan trở về.

Cho dù kết quả thế nào, không có Dịch Ngọc Mai quấy rầy, cuộc sống của bọn họ an tĩnh, ngọt ngào.

Lý Lỗi đến bây giờ vẫn luôn đặt chuyện của Dịch Ngọc Mai trong lòng, sợ xảy ra chuyện gì. Chưa hoàn toàn giải quyết chuyện này, anh không có cách nào thấy an tâm.

Nhắc tới người, người lập tức xuất hiện. Ngày hôm sau Liễu Xuân Oánh liền nhìn thấy cô ta.

Dịch Ngọc Mai hiện tại so với quá khứ rạng rỡ thì tiêu tụy hơn rất nhiều, nhưng vẫn có chút diễm đam đáng yêu. Nếu không phải biết rõ bản tính của cô ta, cô thật sự không thể móc nối hình tượng của cô ta với tính cách ngoan độc.

Nhìn thấy Liễu Xuân Oánh, Dịch Ngọc Mai lộ ra nụ cười. Trong khoảng thời gian này cô ta trốn đông trốn tây, cuộc sống thê thảm vô cùng. Lúc ấy cô ta đuổi theo thư ký, không ngờ thư ký càng đi càng nhân, cô ta bắt taxi đuổi theo nhưng căn bản không đuổi kịp.

Lúc cô ta tìm được nhà của thư ký, cô ta mới phát hiện thư ký cũng đã bị khống chế, mà bản thân lại bị truy nã.

Trốn đông trốn tây, cô ta tìm đến mấy người bạn. Rõ ràng mấy người này trước kia nói ngon nói ngọt trước mặt cô ta, bây giờ tất cả đều không chỉ rất ăn ý đen mặt từ chối cô ta, mà còn gọi điện thoại báo cảnh sát. Nếu không phải cô ta thông minh thì có lẽ đã sớm bị bắt.

"Xuân Oánh, chúng ta là bạn bè, cô để tôi ở lại nhà cô mấy hôm." Da mặt của Dịch Ngọc Mai vẫn luôn rất dày. Rõ ràng hai người đã sớm vạch mặt, cô ta còn có thể làm như không có việc gì xảy ra nói những lời này, Liễu Xuân Oánh tự nhận bản thân không làm nổi.

"Ai là bạn bè với cô?" Liễu Xuân Oánh trực tiếp chối bỏ cô ta, nghĩ đến giá trị vũ lực khủng bố của cô ta, cô cảm thấy tai mình lại ơ ơ. Cô xoa đầu khó chịu, nhưng vẫn đứng chắn trước cửa, không cho cô ta đi vào.

Vừa lúc đó Lý Gia Kiệt tan học về nhà, thấy Dịch Ngọc Mai ngăn mẹ kế của mình lại, nhớ đến lúc trước cô ta hung hăng tát mẹ kế một cái khiến cho mẹ bị điếc, tinh thần cậu khẩn trương cao độ, cậu trốn sang một bên, trực tiếp gọi điện thoại cho Lý Lỗi, bảo anh chạy nhanh trở về, xử lý người xấu, bảo vệ mẹ kế.

Lý Lỗi vốn đang thu dọn văn kiện, nghe tin lập tức chạy đi, vừa đi vừa gọi điện thoại báo cảnh sát, để bọn họ mau đến bắt người.

Vụ án của cha Dịch Ngọc Mai rất được cấp trên coi trọng, anh tin tốc độ của bọn họ hẳn sẽ rất nhanh, nhưng anh càng tin tưởng bản thân hơn. Anh dùng toàn lực chạy tới, hi vọng có thể sớm về nhà một chút, bảo vệ Liễu Xuân Oánh.

Không cách giữa Liễu Xuân Oánh và Dịch Ngọc Mai thực sự rất xa, vừa vặn nhìn thấy Lý Gia Kiệt. Cô vốn đã ổn định, bình tĩnh lại, tìm đã lập tức giật thót lên. Sao hôm nay đưa nhoe lại về nhà sớm như vậy? Không phải cậu đang chơi bóng rổ với bạn sao?

Nếu nhìn thấy cậu, không biết Dịch Ngọc Mai có đánh chủ ý lên người cậu không.

Lúc thấy Lý Gia Kiệt rời đi, cô thở phào một hơi. Tốt quá, nhưng cô vẫn cảm thấy kỳ quái vì sao hôm nay Lý Gia Kiệt về sớm như thế.

Sau cuộc thi diễn thuyết, Lý Gia Kiệt không còn khúc mắc, tất xấu nói lắp được chữa khỏi, người cũng trở nên càng tự tin, dần dần, cậu có một vài bạn bè cùng thích thể thao, không có việc gì liền cùng nhau chơi bóng rổ. Liễu Xuân Oánh và Lý Lỗi đều cảm thấy trước đây Lý Gia Kiệt ở nhà quá nhiều, đi ra ngoài vận động nhiều một chút cũng tốt, cho nên hai người không hạn chế thời gian chơi ở ngoài của cậu, chỉ cần cậu hoàn thành việc của mình là được.

Một đám trẻ con cùng tuổi chơi với nhau, trò chơi rất nhiều, thường không chú ý đến thời gian. Mỗi ngày cậu đều về nhà tương đối muộn, cô nào biết

hôm nay cậu lại cố tình về sớm.

Ngược lại với Liễu Xuân Oánh, Lý Gia Kiệt lại thấy vô cùng may mắn bởi mình đã vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó về nhà trước, nếu không, nghĩ đến việc bản thân cũng có thể bảo vệ mẹ kế, cậu kiều ngạo vô cùng, nếu bản thân có thể lợi hại hơn một chút thì càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 8

Tiếng xe cảnh sát âm ỉ truyền đến, sắc mặt Dịch Ngọc Mai liền biến đổi. Cô ta hung hăng trừng mắt nhìn Liễu Xuân Oánh. Cô ta không do dự lập tức quay đầu rời đi. Cô ta không nghĩ tới Liễu Xuân Oánh lại ghé thăm như thế, mặt ngoài tỏ ra bình tĩnh, làm bộ cái gì cũng không biết, đằng sau lại ngăm trộm báo cảnh sát. Cô không biết sao người phụ nữ này lại đột nhiên trở nên thông minh.

Liễu Xuân Oánh thờ phào một hơi, còn tiếp tục như vậy cô sẽ không nhịn được mà run sợ.

Có điều, cô không nghĩ Dịch Ngọc Mai vốn đã chạy xa, không biết vì cái gì đột nhiên chạy trở lại. Liễu Xuân Oánh giật mình, luống cuống tay chân mở cửa nhà, trốn vào trong.

Nghe được tiếng đập cửa ỳnh ỳnh, tim Liễu Xuân Oánh cũng run rẩy theo. Móa, lực sát thương quá cường hãn, người này căn bản không nên làm phụ nữ. Cô yên lặng chăm nắn cho bản thân, vận khí của mình thật quá tốt.

"Cô đang làm gì vậy hả?" Nghe thấy giọng đàn ông quen thuộc, Liễu Xuân Oánh kích động muốn khóc, giống như tìm được người dựa vào.

Dịch Ngọc Mai dừng động tác điên cuồng, trở nên thật ôn nhu, "Lý Lỗi, đã lâu không gặp! Em rất yêu anh." Cô ta biểu tình kích động, muốn nhào vào lòng anh.

Lý Lỗi chỉ cảm thấy người phụ nữ này có bệnh tâm thần. Trước kia anh căn bản không biết người phụ nữ này là ai, cũng không biết vì sao người phụ nữ này lại coi trọng anh, còn làm hại con trai và vợ anh như vậy. Mấy người lúc trước có quan hệ không tồi với vợ anh đều là cô ta tìm đến, nếu không phải Liễu Xuân Oánh đột nhiên thay đổi, cuộc sống sau này của anh.....hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Ấn tượng của anh đối với Dịch Ngọc Mai trước nay đều không tốt. Sau khi điều tra, anh càng không thấy vui vẻ gì với cô ta. Một người phụ nữ có trái tim như độc bọ cạp như thế, đó còn có thể coi là phụ nữ sao?

Không chút suy nghĩ, anh trực tiếp đẩy cô ta ra, mặt đầy chán ghét.

Dịch Ngọc Mai hoàn toàn không thể tin được, người đàn ông ôn tồn lễ độ cô ta yêu sẽ đối xử với mình như vậy, cô ta bị đá kích sâu sắc.

Mà Lý Gia Kiệt đứng một bên cảm thấy ba mình thật đẹp trai, ba có thể đánh được người xấu nha!

Tiếng xe cảnh sát ngày càng gần, Dịch Ngọc Mai phục hồi tinh thần. Mặc kệ nói gì đi nữa, mạng vẫn quan trọng hơn, cô ta nhìn Lý Lỗi một cái thật sâu, chuẩn bị rời đi.

Lý Lỗi nhìn ra ý định của cô ta, tiến lên ngăn cản. Anh không thể cô ta trốn thoát một lần nữa. Nếu lần sau xuất hiện tình huống như này, anh lại không thể xuất hiện đúng lúc, kết quả thế nào, anh tuyệt đối không chấp nhận được.

Ánh mắt Dịch Ngọc Mai sáng lên, cho rằng Lý Lỗi luyến tiếc cô ta rồi đi, liếc mắt đưa tình nói, "Lý Lỗi, em biết anh luyến tiếc em, nhưng hiện tại em có việc gấp, cần phải rời đi. Sau này em còn tìm đến anh." Nói xong cô ta liền muốn lách sang bên cạnh.

Lý Lỗi đen mặt, lần nữa xác định người phụ nữ này có bệnh tâm thần, thần kinh nào khác với người bình thường.

"Mau, ở nơi đó!" Rốt cuộc cảnh sát tới, một đám người hô lớn chạy tới. Dịch Ngọc Mai biết bản thân không thể chậm trễ nữa, vội vàng chạy đi, lại bị Lý Lỗi không chừa, cô ta cảm thấy không thể tin được.

Lý Gia Kiệt càng thêm sùng bái Lý Lỗi, vừa rồi ba ba thật quá đẹp trai.

Đem Dịch Ngọc Mai giao cho cảnh sát, lo lắng trong lòng Lý Lỗi rốt cuộc buông xuống. Người phụ nữ này sau này gặp phải vấn đề gì, về sau sẽ thế nào, anh căn bản không quan tâm, chỉ cần cô ta hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của bọn họ là tốt rồi.

Mở cửa ra, Liễu Xuân Oánh lập tức bỏ nhào vào lòng Lý Lỗi. Vừa rồi cô thật sự sợ muốn chết, bóng ma tâm lý đặc biệt nặng.

Anh ôn nhu an ủi một hồi, rốt cuộc cô tốt lên không ít.

Nếu ở thế giới thực, một người đàn ông có năng lực, có trách nhiệm, lại ôn nhu chuyên nhất thật sự làm người khác không thể không yêu. Nhưng điều Liễu Xuân Oánh cảm thấy kỳ quái chính là rõ ràng hệ thống nói mọi hình tượng đều xây dựng trên Lý Lỗi trong hiện thực, nhưng mỗi lần cô đối mặt với Lý Lỗi đều không thấy được bóng dáng của người trong thế giới thực. Kỳ quái nhất là Lý Lỗi trong mỗi chương trình học đều có bộ dáng giống nhau.

Không chỉ có thế, hoàn cảnh gia đình của Lý Lỗi trong hiện thực không tốt như trong chương trình học. Cô từng tiếp xúc với anh ta nhiều lần, biểu hiện của Lý Lỗi cũng không thể hiện là người có tố chất và trách nhiệm như trong chương trình học. Nói cách khác, Lý Lỗi ở hiện thực có thể xem như làm một người đàn ông tốt trong số đàn ông ở huyện nhỏ, nhưng thật sự không tốt như vậy.

Hơn nữa, quan hệ giữa người với người mỗi lần cũng không giống nhau làm Liễu Xuân Oánh vô cùng hoài nghi, người đàn ông cô đang đối mặt có phải là thật không? Hay là bởi vì bản chất của Lý Lỗi thật sự tốt như vậy, nhưng do thời gian tiếp xúc không dài, cô còn không thấu hiểu anh ta? Nếu thật sự là như vậy, Liễu Xuân Oánh cảm thấy bản thân có thể đánh cược một lần.

Cô dò hỏi hệ thống, hệ thống lấy lý do vượt quá quyền lợi của nó mà từ chối trả lời.

Không có Dịch Ngọc Mai quấy rầy, cả tòa nhà yên tĩnh hơn nhiều, không còn tiếng đánh mặt chược ồn ào nhốn nháo, cũng không có người phụ nữ nào lớn tiếng hét to con riêng xứng đáng bị bắt nạt, như vậy xem ra an tĩnh rất nhiều.

Nhưng cũng không phải thật sự an tĩnh. Nếu nói là an tĩnh thì kỳ thật trước kia càng thêm an tĩnh, bởi trừ bỏ những người phụ nữ đó, cả căn nhà yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất, không hề có sinh khí, mà hiện tại cả căn nhà mỗi ngày mỗi chỗ đều tràn ngập tiếng cãi nhai của Liễu Xuân Oánh. Càng khoa trương hơn là mỗi lần Liễu Xuân Oánh nhìn thấy việc gì, cô sẽ liên tục nói về nó trong nửa giờ.

Tuy Lý Gia Kiệt và Lý Lỗi có lúc cảm thấy rất phiền, nhưng không thể không nói trong bầu không khí như vậy, bọn họ cảm nhận được nhiều nhất vẫn là ấm áp và quan tâm. Cảm giác đó bọn họ rất thích.

Đặc biệt là Lý Gia Kiệt, cậu càng vui vẻ. Cậu rất thích Liễu Xuân Oánh đưa mình tới trường. Mỗi lần Liễu Xuân Oánh xuất hiện, cậu sẽ vô cùng cao hứng và kiêu ngạo nói, "Đây là mẹ tớ."

Liễu Xuân Oánh không quen nhìn cậu khoe khoang như vậy, tuy trong lòng cô rất cao hứng, nhưng cô vẫn lải nhải không dứt, cô đến khi Lý Gia Kiệt phải vào học mới ngừng.

"Lý Gia Kiệt, mẹ cậu nói thật nhiều!"

"Ai nói, mẹ tớ đang quan tâm tới tớ thôi!"

Liễu Xuân Oánh nghe được lời Lý Gia Kiệt nói, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng cô cũng phát hiện bản thân có vấn đề lớn. Cô cảm thấy bản thân càng có xu hướng phát triển thành bác giá, thời kỳ tiền mãn kinh đến sớm. Cô cảm thấy bản thân không thể tiếp tục như vậy. ㊟

Buổi tối cô lôi kéo Lý Lỗi nói chuyện cùng mình, hỏi anh xem mình có nên sửa lại cái tật xấu này không, dù sao hiện tại nhiệm vụ cũng không yêu cầu nữa, cô làm một mẹ kế kiêu lời cũng không có gì không tốt.

"Không sao, anh và Gia Kiệt đều thích em như bây giờ!" Lý Lỗi thành thật nói ra suy nghĩ của bản thân, nhưng rõ ràng là Liễu Xuân Oánh không tin. Cô âm thầm hạ quyết tâm sửa lại, mặt ngoài vẫn tiếp tục lải nhải với Lý Lỗi, kết quả là cuộc nói chuyện kéo dài đến nửa đêm, Lý Lỗi lăn ra ngủ rồi, sau đó cô rút cuộc mới ngậm miệng lại.

Quyết tâm có đủ, nhưng mới qua nửa ngày cô liền không nhịn được, theo thói quen lẩm bẩm mất nửa ngày, cô mới phát hiện bản thân tái phát.

Liễu Xuân Oánh thỏa hiệp sự thật bản thân thành người thích lảm nhảm

"Đình, chúc mừng, hoàn thành hình tượng mẹ kế lảm nhảm sơ cấp, đạt được 10 điểm khen thưởng. Hiện tại tổng điểm là 60, thỉnh không ngừng cố gắng!" Nghe xong khen thưởng của hệ thống, cả người Liễu Xuân Oánh đều cảm thấy không tốt. Chẳng lẽ cô phải bước lên con đường lảm nhảm một đi không trở lại sao?

Nhưng trên thực tế trái tim treo ngược rốt cuộc buông xuống. Trong khoảng thời gian này, cô không gặp được một nhiệm vụ ản nào, số điểm vốn từ từ tăng lên, giờ lại không nhúc nhích. Liễu Xuân Oánh rất nóng vội, lo lắng nhớ xảy ra trường hợp không đạt đủ 100 điểm như hệ thống nói, hiện tại cô thấy nó có động tĩnh, nghĩa là cô vẫn có hi vọng.

Liễu Xuân Oánh khôi phục lại trạng thái lảm nhảm làm Lý Gia Kiệt vui vẻ muốn chết.

Không biết có phải do Liễu Xuân Oánh nói họ luôn phân của hai người còn lại trong nhà hay không mà hai người ngày càng ít nói, người ngoài gọi đây là mỹ nam lạnh lùng.

Tuổi tác của Lý Gia Kiệt tăng lên, khuôn mặt bánh bao đáng yêu chậm rãi trở nên góc cạnh. Tuổi cậu không lớn nhưng ngoại hình lại khiến bao nhiêu cô gái nhỏ trưởng thành sớm trông hoa si. Hơn nữa, cậu có cái đầu thông minh, mặc kệ ở thời đại nào, loại học sinh được hoan nghênh luôn là người có thành tích tốt.

Lý Gia Kiệt được không ít bạn học nữ yêu thích, thậm chí còn người làm theo mấy tình tiết nào tàn trong phim thần tượng, theo đuổi tới tận nhà. Lúc ấy, Liễu Xuân Oánh mới biết con riêng của mình được hoan nghênh cỡ nào.

Nhìn thân thể còn chưa cao đến 1m60 của Lý Gia Kiệt, cô vô cùng hoài nghi, hơn nữa, yêu sớm như thế không phải quá nóng vội sao? Thành thực mà nói, với cái người phải trải qua quá trình xem mặt bí hiểm, Liễu Xuân Oánh vô cùng hối hận vì sao lúc còn là học sinh, bản thân không kết giao với một ai đó, nếu thế thì cô sẽ không gặp phải chuyện bây giờ.

Cho nên nói đến vấn đề yêu đương này, tư tưởng của Liễu Xuân Oánh đã xảy ra sự thay đổi rất lớn. Cô cũng không cảm thấy yêu đương ở thời học sinh có gì không tốt, chỉ là hiện tại Lý Gia Kiệt còn quá nhỏ, mới có 12 tuổi, có thể làm gì? Khả năng làm cậu thay tính đổi nết còn rất lớn nữa.

Cô điều Lý Gia Kiệt sang một căn phòng khác, rốt cuộc có thể phát huy bốn phía công lực tán nhảm của mình.

Lúc vừa mới bắt đầu còn thấy rất bình thường, nhóm người ái mộ của Lý Gia Kiệt đều cảm thấy Liễu Xuân Oánh là một di rất hiền lành, nói rất có đạo lý, còn thấy bản thân không tốt, sau này không thể cùng Lý Gia Kiệt vào cùng một trường học, cho nên hiện tại điều quan trọng là nỗ lực học tập, đuổi kịp bước chân của Lý Gia Kiệt.

Chỉ là sau một thời gian dài, các cô gái nhỏ liền không chịu nổi, cãi lại một chút.

Lúc sau, các cô vô cùng đồng tình với Lý Gia Kiệt, bác gái thời kỳ mãn kinh quả nhiên là không thể trâu chọc. Họ cũng không có lá gan đến nhà Lý Gia Kiệt một lần nữa, để cho Lý Gia Kiệt có một ít cơ hội thờ đóc.

Ngay cả bản thân Liễu Xuân Oánh cũng không nghĩ tới lại đạt được hiệu quả như vậy. Xem ra, cái tật xấu làm nhảm này của cô đã trở thành một vũ khí sắc bén. Cô yên lặng chăm cho bản thân một cây nến.

Lý Gia Kiệt thực không thích mẹ kế ngăn người. Ngay cả khoảng thời gian bị cậu chán ghét, mẹ kế vẫn sôi sục ý chí chiến đấu. Cậu thẹn thùng tiến tới thơm Liễu Xuân Oánh, lặng lẽ an ủi cô, "Mẹ kế, con yêu mẹ!"

Quá thẹn thùng, cậu ngượng ngùng không dám tiếp tục xuất hiện trước mặt Liễu Xuân Oánh, trực tiếp chạy vào phòng ngủ của mình, kể cả lúc ăn cơm vẫn không đi ra.

Liễu Xuân Oánh bởi vì chuyện này mà nhắc đi nhắc lại nửa ngày, Lý Lỗi dờ khóc dờ cười, trực tiếp hôn cô thật sâu mới dừng lại, kết quả đêm nay cả nhà đều không ăn cơm.

"Đinh, chúc mừng, thành công đánh lui người ái mộ của Lý Gia Kiệt, bảo vệ cậu thiếu niên Lý Gia Kiệt khỏe mạnh trưởng thành, đạt được 5 điểm. Hiện tại, tổng điểm là 65, thỉnh thoảng cố gắng!" Nghe thấy làm như vậy cũng có thể nhận được điểm, không biết vì sao Liễu Xuân Oánh đột nhiên có liên tưởng không tốt.

"Đinh, không tồi, sau này Lý Gia Kiệt trưởng thành sẽ càng cao lớn đẹp trai hơn, so với chồng hiện tại của cô Lý Lỗi cũng không sánh kịp. Để khiến cậu trở thành một người đàn ông tốt, tính cách tốt như chồng cô, tránh để khi trưởng thành cậu bước lên con đường hư hỏng, xin hãy cố lên!"

Liễu Xuân Oánh chỉ muốn nói quá khó! Một người không có bất kỳ kinh nghiệm yêu đương gì như cô mà làm chuyện này, cần người truyền kinh nghiệm nha!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 9

Hệ thống đồng ý cung cấp trợ giúp, trong tay nó có giáo trình liên quan, nhưng điều kiện tiền đề là Liễu Xuân Oánh trả cho nó 5 điểm, nói là xem mặt mũi người quen, đã giảm giá, nếu không cô phải tốn mất 10 điểm.

Liễu Xuân Oánh rất rối rắm. Cô cảm thấy điểm lần này thật sự khó kiếm, hơn nữa đã lâu rồi cô không nhận được nhiệm vụ ẩn, rất có khả năng cô sẽ không đạt đủ 100 điểm, như vậy sẽ không thể kết thúc được chương trình học lần này.

"Cô cứ nghĩ kỹ đi. Nếu cô có kinh nghiệm về việc này, sau này cô và Lý Lỗi không ở bên nhau đi nữa thì cô cũng có thể dựa vào kiến thức lần này tìm một người khác." Vấn đề này là điểm yếu của Liễu Xuân Oánh, cuối cùng, sau khi chần chờ một hồi, cô liền cắn răng mua giáo trình yêu đương loại đơn giản nhất.

Nhưng cô rất nhanh liền hối hận. Cô cứ tưởng giáo trình sâu xa cỡ nào, chẳng hạn như có thể cho cô tự mình trải nghiệm các kiểu yêu đương khác nhau, sự thật lại là ép buộc cô xem đủ loại phim thân tượng.

Cốt truyện nào tàn cầu huyết làm Liễu Xuân Oánh không nở nhìn thẳng, rất muốn nôn mửa. Người kia rõ ràng là nữ, rốt cuộc đôi mắt heo của hắn bị hạt đến cỡ nào mới có thể cho rằng thân thể của cô gái đó có cấu tạo giống hần cơ chứ? Còn nữa, đôi mắt heo của hắn phải sáng suốt đến mức nào mới có thể đem hai người hoàn toàn không giống nhau nhận thành một người?

Cô muốn hủy bỏ, sau đó mới phát hiện chương trình có tính cưỡng chế, mỗi ngày cô phải xem đầy đủ ba giờ đồng hồ mới có thể rời đi.

Đối diện với cái màn ảnh kia suốt ba giờ đồng hồ làm tiêu biến toàn kích động của Liễu Xuân Oánh, so với ba giờ làm việc nhà còn mệt hơn. Cô nằm ngửa trên sofa, không muốn động đậy.

Lý Gia Kiệt rất kỳ quái, thắc mắc vì sao mẹ kế đột nhiên hiền ừ ừ như thế. Cô quan tâm lại gần, dùng mu bàn tay áp lên trán cô, thử xem cô có bị bệnh hay không.

Trong lòng Liễu Xuân Oánh cảm thấy ấm áp, nhưng cô vẫn không muốn ngồi dậy, chỉ lác đác tỏ vẻ bản thân không có việc gì.

Lý Gia Kiệt rất không yên tâm, chờ Lý Lỗi về đến nhà cậu lập tức nói với anh. Lý Lỗi nhìn sang, thấy Liễu Xuân Oánh quả nhiên không có chút tinh thần nào cả, liền lôi kéo cô đi bệnh viện.

Liễu Xuân Oánh thấy mình không có bệnh thì đi bệnh viện làm gì, cô sống chết không muốn đi. Lúc này cô chỉ cần để nghỉ ngơi thả lỏng đầu óc là tốt nhất.

Sau một thời gian, Lý Lỗi và Lý Gia Kiệt đều phát hiện gần đây Liễu Xuân Oánh hay ngẩn ngơ, mấy câu nói kỳ lạ từ miệng cô thoát ra thường làm Lý Lỗi và Lý Gia Kiệt dở khóc dở cười, nghiêm khắc hạn chế thời gian cô xem phim truyền hình, nhưng hiển nhiên là hiệu quả cực ít.

Liễu Xuân Oánh cũng khổ không nói nổi, mỗi ngày đều bị tra tấn, thường nói hai ba câu oán giận phim truyền hình nào tàn, cô cũng cảm thấy bản thân không bình thường.

Cho đến khi hệ thống thật sự cảm thấy Liễu Xuân Oánh là gỗ mục không thể dẻo, nó mới phát từ bỏ ngừng việc dạy dỗ, Liễu Xuân Oánh cảm thấy mình rất cuộc sống lại.

Nhưng sau đó cô lại lo lắng, làm sao bây giờ? Tinh thần cô vô cùng khẩn trương, Lý Lỗi thật sự không nhìn nổi, hỏi nguyên nhân, sau khi biết liền cười. Gia Kiệt còn nhỏ như vậy, cô lo lắng không phải quá sớm sao? "Xem ra em thật sự rất nhân!" Nói xong anh lập tức đề nghị người Liễu Xuân Oánh bắt đầu vận động.

Nháy mắt, Liễu Xuân Oánh lần nữa xuất hiện trong không gian phong bế, đợi rất lâu mới thấy bản thân quay lại nằm trên giường. Từ lúc mới đầu còn mặt đỏ tim đập cho đến bây giờ bình thản ung dung, thời gian thật là một thứ đáng sợ.

Cô vô cùng hoài nghi bản thân cứ quen đối mặt với đàn ông như thế, đến lúc cô hoàn toàn đủ tư cách, trở lại thế giới thật sinh sống, cô còn có thể cùng một người đàn ông khác làm việc này sao? Rất không tự nhiên đó, biết không?

Thân thể vận động quá độ, Liễu Xuân Oánh rất mau liền ngủ mất.

Hiệu quả không tồi, Lý Lỗi vẫn luôn dựa vào phương thức này giải quyết vấn đề ở Liễu Xuân Oánh. Làm nhiều, hai người ngoài ý muốn có kinh hi, Liễu Xuân Oánh mang thai.

Lúc này, Liễu Xuân Oánh sẽ không bao giờ suy nghĩ nhiều nữa. Hệ thống cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện này, suy nghĩ khen thưởng Liễu Xuân Oánh mười điểm, còn cổ vũ cô không ngừng cố gắng.

Cô không còn gì để nói. Loại chuyện như sinh con này mà dùng câu "không ngừng cố gắng" có chút không thích hợp.

Lý Gia Kiệt cũng không biết tâm tình của mình thế nào. Cậu vừa cảm thấy cao hứng lại vừa khổ sở. Ba mẹ vốn dĩ chỉ thuộc về mình, sau này sẽ có một người chia sẻ với mình, nhưng theo như lời ba nói, như vậy sẽ tăng thêm một người yêu thương cậu.

Cậu đề tâm vào việc này, hơn nữa sắp thi chuyển cấp, Lý Gia Kiệt không mấy để ý đến người khác, các cô gái bắt đầu cảm thấy cậu không dễ nói chuyện, chỉ đứng xa nhìn cậu ở một khoảng cách thỏa đáng nhất.

Bởi vậy, vấn đề làm Liễu Xuân Oánh lo lắng cứ như thế được giải quyết.

"Định, chúc mừng, hoàn thành nhiệm vụ, thành công ngăn cản những cô gái không có ý tốt muốn làm bạn gái của Lý Gia Kiệt, đạt được khen thưởng 10 điểm. Hiện tại tổng điểm là 80, thỉnh không ngừng cố gắng!"

Liễu Xuân Oánh mới biết được, việc bản thân lo lắng bấy lâu nay cứ như thế kết thúc. Cô hết chỗ nói rồi. Bản thân xem nhiều phim nào tàn thế để làm gì? Tuy nhiên, vấn đề được giải quyết vẫn làm cô rất vui vẻ.

80 điểm, cô cảm thấy thắng lợi trong tầm mắt, chỉ là hiện tại có phải quá sớm không.

Nhưng sau khi đưa bé trong bụng đạp một cái, Liễu Xuân Oánh cảm thấy té bào não của mình không đủ để dùng, hơn nữa lần này cô phản ứng vô cùng lợi hại, ăn cái gì nôn cái đấy. Mặt vốn dĩ còn tí thịt, hiện tại cơ bản chỉ như da bọc xương.

Toàn thân liên tục nóng nảy, một chút tinh thần cũng không có, cô đâu còn tinh lực tự hỏi chuyện khác.

Lý Lỗi và Lý Gia Kiệt đều lo lắng muốn chết, không hề yên tâm khi để Liễu Xuân Oánh ở nhà một mình. Cũng may là Lý Gia Kiệt đã thi xong, cơ bản không có việc gì làm, có thể ở nhà cả ngày chăm sóc Liễu Xuân Oánh.

Nhưng trong mắt Liễu Xuân Oánh cậu chỉ có học hành, tự nhiên cô sẽ từ chối đề nghị này. Trẻ con sao có thể ở nhà suốt này được. Khoảng thời gian trước cậu thật vất vả mới có được mấy người bạn, hiện tại phải nắm chặt thời gian nuôi dưỡng tình bạn, trở thành bạn tốt cả đời mới đúng.

Tình bạn thời niên thiếu là chân thành nhất, cũng khó quên nhất, ở tuổi này mà không có bạn bè mới thật sự bi ai.

Cô hoàn toàn quên mất, ở thế giới thật hay trong chương trình học, cô đều là một trạch nữ không hơn không kém.

Cho nên ý kiến của cô trực tiếp bị hai người đàn ông một lớn một nhỏ bỏ qua.

Nhỏ thì ở nhà cả ngày chăm sóc người, lớn thì có việc hay không đều đi tìm cái gọi là phương thuốc cổ truyền, khiến cho toàn công ty biết vợ anh có thai, ai cũng nói anh là người biết thương vợ, Liễu Xuân Oánh thật sự rất may mắn.

Bản thân Liễu Xuân Oánh cũng cho là vậy. Lý Gia Kiệt vì chăm sóc cô mà trưởng thành không ít, cũng hiểu chuyện hơn nhiều. Có lúc bản thân Liễu Xuân Oánh còn cảm thấy mấy thứ mình nôn ra vô cùng ghê tởm, cậu vẫn có thể mặt không đổi sắc xử lý sạch sẽ, thái độ chăm sóc vô cùng tri kỷ và cẩn thận, tuy ngoài mặt tỏ ra lạnh lùng.

Đồng thời trù nghệ của cậu cũng có tiến bộ rất lớn. Liễu Xuân Oánh vào phòng bếp, ngửi thấy mùi dầu khói liền không thoải mái, ôm ống nhỏ không buông tay, đầu còn tâm tư nấu cơm. Lý Gia Kiệt không có biện pháp phải đành chịu cường chế bắt đầu luyện tập trù nghệ.

Ban đầu còn có Lý Lỗi đứng một bên chỉ đạo, sau đó, Lý Lỗi đi làm, cậu chỉ có thể tự mình sờ soạng. Di truyền tay nghề tốt từ ba, phương diện này cậu có thiên phú, mất hai ngày ngăn ngừa để cơm từ nửa sống nửa chín đến có thể nuốt xuống, sau một tuần thì đã trở thành mỹ vị.

Cậu hoàn toàn có tiềm năng trở thành một người đàn ông bốn tốt, sau này, bởi vì việc này, mỗi lần nhìn thấy Lý Gia Kiệt bụng đồ ăn lên, Liễu Xuân Oánh đều không nhận được khen ngợi vài câu.

Lý Gia Kiệt ngoài mặt không phản ứng gì đặc biệt, nhưng tai hơi hồng hồng, khoe mắt cong lên, thể hiện cậu vui vẻ, mỗi ngày cậu càng bỏ nhiều thời gian trong phòng bếp hơn.

Dần dần, đến cơm chiều cũng bị cậu nhận làm.

Lý Lỗi rất cao hứng, trực tiếp dính bên người Liễu Xuân Oánh, quan tâm hỏi han cô, chào hỏi đứa bé trong bụng cô.

"Đinh, chúc mừng, xây dựng cơ sở vững chắc để Lý Gia Kiệt trở thành một người đàn ông bốn tốt, đạt được khen thưởng 10 điểm. Hiện tại tổng điểm là 90, khoảng cách tới thăng lợi chỉ còn một bước, thỉnh không ngừng cố gắng!"

Lúc này nhận được tin tức, đây cũng không phải là tin tốt, ít nhất trước mắt Liễu Xuân Oánh cảm thấy như vậy, nhưng cô rất nhanh đã bị đứa bé trong rốn đi sự chú ý, cũng liền quên mất chút bất an trong lòng.

Dưới sự cần cù chăm sóc của một người đàn ông một lớn một nhỏ, Liễu Xuân Oánh rút cuộc bình an vượt qua thời kỳ nôn nghén, bắt đầu nghênh đón cuộc sống hạnh phúc ăn ngon ngủ ngon. Trong khoảng thời gian này, bụng cô lớn lên trông thấy.

Thậm chí ban ngày Lý Lỗi đi làm, lúc về nhà đã cảm thấy bụng của Liễu Xuân Oánh lớn hơn một vòng. Gân xanh trên mặt đều nổi lên, căng phình, có chút dọa người.

Cùng với bụng lớn lên là cân nặng của cô tăng lên, cả người đầy thật, tùy tiện nhéo một chút liền nắm được một đồng thịt lớn. Liễu Xuân Oánh cảm thấy mình quá béo, bác sĩ cũng đề nghị Liễu Xuân Oánh ăn ít cơm, đi lại nhiều hơn. Nếu không, lúc sinh sẽ rất khó khăn, tuy y học hiện giờ tốt hơn trước kia rất nhiều, nhưng càng an toàn vẫn tốt hơn.

Lý Lỗi biết chuyện này, tâm tình đi làm cũng không có. Anh xin nghỉ dài hạn, suốt ngày không phải đỡ Liễu Xuân Oánh chậm rãi đi dạo trong tiểu khu thì cũng là thành thạo mắt xa cho Liễu Xuân Oánh.

Nhìn đến Liễu Xuân Oánh vất vả như vậy, Lý Gia Kiệt đột nhiên lý giải được. Tuy rằng hiện tại cậu cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng sâu trong nội tâm, cậu vẫn hơi tự ti, vì sao mẹ đẻ cậu có thể bỏ cậu rời đi, vì sao mẹ không dừng cảm hơn, chăm sóc bản thân, yêu bản thân nhiều hơn.

Nhưng hiện tại cậu đã biết, có thể mang thai cậu, cho cậu sinh mệnh, mẹ cậu kỳ thật đã rất dũng cảm. Mẹ rất yêu cậu, cho nên mới tình nguyện vứt bỏ sinh mệnh của mình cũng muốn để cậu có thể đi vào thế giới này.

Hóa ra cậu còn có một người yêu thương mình đến thế. Cậu thậm chí nói cảm ơn mẹ kế ở đáy lòng, cảm ơn cô đã giúp cậu hiểu rõ ràng chuyện này.

Liễu Xuân Oánh đang ăn táo thì tay bỗng khựng lại, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, "Đinh, chúc mừng, hoàn toàn làm Lý Gia Kiệt buông xuống tự ti, trở nên tự tin, tích cực hướng về phía trước, sau này gặp khó khăn đều không thành vấn đề, đạt được khen thưởng 10 điểm. Hiện tại tổng điểm là 100, nhiệm vụ hoàn thành, xin chúc mừng!"

Liễu Xuân Oánh vỗ nước ối, rõ ràng còn cách ngày dự sinh một tháng, làm hai người đàn ông một lớn một nhỏ trực tiếp bị dọa sợ.

Sắc mặt hai người trắng bệch, đầu óc mơ hồ, tay chân luống cuống đưa Liễu Xuân Oánh đi bệnh viện. Đến khi hai người phục hồi tinh thần, Liễu Xuân Oánh đã bị đẩy vào phòng sinh.

Nghe thấy tiếng kêu rên thống khổ bên trong, sắc mặt hai người đàn ông càng trắng bệch, nhìn lẫn nhau, lo lắng tình hình bên trong.

Lý Lỗi nhớ lại tình huống người vợ trước của mình lúc sinh con hình như cũng giống với tình huống hiện giờ. Anh đi đến bên cạnh Lý Gia Kiệt, ôm lấy cậu, an ủi cậu cũng là muốn làm bản thân bình tĩnh trở lại.

Rất nhanh có tiếng trẻ con khóc vang lên, hai người yên lòng, đã kết thúc rồi.

Vội vàng tiến đến đợi bác sĩ đi ra, nhìn đứa bé đỏ hồng, Lý Lỗi đầy tiếc thương nhìn vào bên trong phòng sinh, Liễu Xuân Oánh vất vả rồi.

"Bác sĩ, mau lên, bệnh nhân đột nhiên xuất huyết!" Một y tá hoảng loạn chạy từ bên trong ra. Các cô đang chuẩn bị đưa sản phụ đến phòng bệnh nghi ngờ, kết quả liền nhìn thấy phía dưới của sản phụ không hiểu sao lại xuất hiện một đống máu, liền vội vàng xen xét, sự tình đã nghiêm trọng.

Tình huống như vậy chưa từng xuất hiện, cho dù các cô từng trải, cũng cảm thấy không thích hợp, vội vàng chạy ra tìm bác sĩ.

Sắc mặt bác sĩ biến đổi, xuất huyết không phải là chuyện gì tốt.

Tay Lý Lỗi mềm nhũn, nếu không phải y tá bên cạnh đề ý, giúp đỡ lấy, đứa bé trên tay anh thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

Chợt hi chợt bị, biến hóa lớn như thế, cho dù là một người trầm ổn như Lý Lỗi cũng không chịu nổi.

Anh muốn đi vào, chỉ nhìn thấy ánh mắt đáng tiếc của bác sĩ.

Liễu Xuân Oánh không nghĩ tới nhiệm vụ của mình cứ thế kết thúc. Cô còn chưa hồi phục tinh thần, hệ thống lại cho cô thêm mười điểm khen thưởng. Nguyên nhân hình như là do cô rời đi, Lý Lỗi thương tâm quá mức, dưới tình huống như thế, Lý Gia Kiệt phải chăm sóc cả ba và em trai, vội tới vội đi, gặp phải rất nhiều chuyện, dần thật sự thành thực.

"Đình, chúc mừng, hiện tại tổng điểm là 110, vượt qua 100 điểm, phẩm hạnh và năng lực của Lý Gia Kiệt đều rất tốt, chỉ cần có cơ hội, nhất định có thể trở thành một người xuất sắc. Cuối cùng, cô đã hoàn thành mục tiêu của chương trình học. Hiện tại cô có hai sự lựa chọn khen thưởng, một là....."

Hiện tại Liễu Xuân Oánh không có tâm tư nghe lời vô nghĩa của hệ thống. Cô trực tiếp hỏi hệ thống lần này có đan kéo dài không, lần này cô cứ như vậy rời đi, chẳng phải ba người ở lại càng thêm khó tiếp thu sao.

Hệ thống tiếc nuối nói với cô là không có.

Đã không có, cảm xúc của Liễu Xuân Oánh bắt đầu hạ xuống, đối với khen thưởng gì đó cũng không có hứng thú, chỉ bảo hệ thống tùy tiện cho cô một cái, rốt cuộc nó là gì, có tác dụng gì, cô cũng chưa xem.

Hệ thống không hài lòng với biểu hiện của Liễu Xuân Oánh, nhưng cô lại không làm sai cái gì, nó không thể thực thi trừng phạt với cô. Hơn nữa, hiện tại cô đang có vấn đề phải suy nghĩ, một khi cô bắt đầu chương trình học tiếp theo, cô sẽ lập tức khôi phục, cho nên hệ thống nhanh chóng báo tên chương trình học, đưa Liễu Xuân Oánh tới thế giới tiếp theo.

"Chương trình học tiếp theo có tên là hình tượng mẹ kế bán manh, xin hãy cố gắng bán manh đi!"

Thế giới thứ ba là thế giới mình thấy tiếc nuối nhất, nếu Liễu tỷ có được đan kéo dài, Lý Gia Kiệt và đứa bé sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn, hạnh phúc hơn, Lý Lỗi cũng không phải đau khổ như thế. Cả hai người vợ đều vì sinh con cho mình mà chết, chắc chắn Lý huynh sẽ không lấy thêm một người nào nữa đâu, mà còn cảm thấy dần vật nữa. (ㄗ—ㄗ)

Thế giới này tiết lộ rất nhiều về nam chính, cuối cùng còn có một bất ngờ nữa.

Thế giới sau cũng sẽ có tiếc nuối, nhưng theo kiểu khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Hình tượng 4: Mẹ kế bán manh

Lúc Liễu Xuân Oánh mở mắt ra, cô đã bị một tiếng khóc chói tai đâm thẳng vào màng nhĩ. Gấu con nhà ai mà có khả năng hô hấp tốt để khóc to như vậy?

Xoa đầu, cô phát hiện bây giờ bản thân không biết vì sao lại bị thương, tay cô đụng phải chất lỏng dính dính, vừa nhìn liền thấy đỏ rực, có vị sát nồng đậm. Liễu Xuân Oánh lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Lúc này cô cảm thấy quá kích thích!

Lần mở mắt tiếp theo, cô đã được đưa đến bệnh viện. Một giọng nam quen thuộc lạnh lùng vang lên, "Cô tỉnh rồi!" Ngay sau đó hình như anh quay người, âm thanh biến đổi, vô cùng nghiêm khắc, "Còn không mau qua xin lỗi đi con đi!"

Sột sột soạt soạt một hồi lâu, Liễu Xuân Oánh liền nhìn thấy một thiếu niên khoảng 15 tuổi đang nín thở, vẻ mặt đầy ý không phục. Dường như cậu đang nỗ lực chuẩn bị tâm lý, một lúc sau cậu mới nhỏ giọng nói: "Thực xin lỗi!" Nếu không phải thấy môi cậu giật giật, cô còn tưởng cậu không nói gì.

"Hôm nay chưa ăn cơm sao? Giọng nhỏ quá! Nói to lên!" Liễu Xuân Oánh đang muốn nói không có gì, đã bị giọng nam đột nhiên truyền đến làm khiếp sợ. Lần này giọng nói của mấy người trong gia đình này đều mạnh mẽ thế này sao?

Thiếu niên nín thở càng chặt, không ngừng hít sâu, hết lớn, "Thực xin lỗi!"

Liễu Xuân Oánh hoàn toàn không biết đây là tình huống gì, nhưng trong tiềm thức cô cảm thấy không để Lý Lỗi tiếp tục nói là tốt nhất, "Không sao!" Không biết có phải do sinh bệnh không mà giọng của Liễu Xuân Oánh quá nhỏ, mấy người đang ngồi đều không nghe thấy cô nói, người đàn ông Lý Lỗi lại quát lớn, làm cậu thiếu niên Lý Á Kiệt tiếp tục nói xin lỗi.

Nhìn thấy ba mình và anh trai như vậy, đứa nhỏ Lý Nhai Tiết mới hơn ba tuổi sợ hãi khóc thét, chạy tới trước mặt Liễu Xuân Oánh, lôi kéo chân của cô, nũng nịu nói, "Mẹ kẻo nhỏ, mẹ kẻo tha thứ cho anh trai đi. Mẹ kẻo bị thương không phải do lỗi của anh trai đâu. Đó là do lúc xoay người mẹ kẻo không cẩn thận ngã xuống đụng phải góc bàn nên mới bị thương! Là anh trai trở về phát hiện mẹ kẻo bị thương mới gọi 120 đưa mẹ kẻo đi bệnh viện mà."

Liễu Xuân Oánh hoàn toàn không thể tìm được trong đầu chút tin tức nào tương ứng. Cô nghĩ đến việc mình bị ngã đụng đầu, có phải thân thể này không có ký ức không? Nếu đúng thì thân thể này quá thể thâm rồi.

Kỳ thật cô rất tin tưởng lời Lý Nhai Tiết nói, thứ nhất là vì đứa trẻ còn nhỏ, khả năng cậu nói dối quá thấp, thứ hai là vì nhìn biểu hiện từ ban đầu của Lý Á Kiệt, cô cảm thấy lòng tự trọng của đứa bé này còn cao hơn người bình thường, kình thường việc nói dối.

Nhưng nếu sự thật đúng như đã nói, quan hệ giữa nguyên thân và đứa lớn hẳn không hề tốt, ít nhất là đứa lớn không thích nguyên thân. Dưới tình huống như vậy, cô phải trả lời thế nào thì đứa lớn mới không giận cô?

Thấy Liễu Xuân Oánh như vậy, ba người đang ngồi đều cho rằng Liễu Xuân Oánh sẽ không đồng ý, Lý Lỗi lại lần nữa quát lớn, làm Lý Á Kiệt tiếp tục xin lỗi, cho đến khi nào Liễu Xuân Oánh tha thứ mới thôi.

Tiếng trẻ con khóc ầm ĩ cùng giọng đàn ông thành thực quát lớn làm đầu Liễu Xuân Oánh run rẩy từng hồi, cô cũng cao giọng hét, "Không cần ầm ĩ nữa! Tôi tha thứ cho cậu bé. Hơn nữa, việc này có thể không liên quan đến cậu ấy thật. Với lại, hình như tôi bị mất trí nhớ."

Hết lên xong, cô tiêu hao hết sức lực của cơ thể, rất mệt mỏi!

Mà sau khi ba người nghe rõ Liễu Xuân Oánh nói cái gì, toàn bộ phòng bệnh liền trở nên yên tĩnh một cách kỳ quái.

"Xuân Oánh, em không cần làm trò, dùng mãi một chiêu trò không vui chút nào đâu." Cô không nghĩ tới Lý Lỗi lại nói ra lời này. Vừa nãy cô thấy anh rõ ràng nghe được lời cậu em trai giải thích mà vẫn bắt anh trai xin lỗi, cô còn tưởng rằng anh không biết phân biệt đúng sai khác với những chương trình học trước, ai ngờ anh lại quá nghiêm túc trong việc phân biệt đúng sai.

Có điều, cô cũng rất tò mò nguyên chủ của cái thân thể này vì sao lại dùng cái lý do cầu huyết như mất trí nhớ, giờ để cô chịu khổ. "Tôi không nói dối." Về mặt Liễu Xuân Oánh đầy nghiêm túc, "Nếu anh không tin, anh có thể cho bác sĩ đến khám!"

Lý Lỗi suy nghĩ, quyết định mời bác sĩ vào khám xem có vấn đề gì không, ra đến cửa thì bị Liễu Xuân Oánh gọi lại, "Lúc ở trên đường tôi có tỉnh lại một lần," cô chỉ Lý Á Kiệt 15 tuổi, "Lúc ấy cậu bé này cách tôi rất xa! Việc tôi bị thương hẳn nhất định không có liên quan gì đến cậu ấy!"

Thấy cô nói chuyện giúp Lý Á Kiệt, ba người khác trong phòng đều kinh ngạc, vợ mình (mẹ kẻo nhỏ) thể mà lại nói chuyện giúp Á Kiệt (anh trai). Vốn đang hoài nghi Liễu Xuân Oánh nói dối, cả đám đều bắt đầu tin tưởng lần này Liễu Xuân Oánh đúng là mất trí nhớ thật, nếu không cô sao có thể sẽ thay đổi lớn như vậy, có điều, vẫn nên tìm bác sĩ khám lại, nói không chừng còn có khả năng là do vấn đề khác.

Lý Lỗi đi ra ngoài, đứa trẻ lớn tuổi hơn tuổi vẻ mặt không tình nguyện đi đến trước giường bệnh, giọng nói lí nhí, "Cảm ơn!" Cậu không muốn nói với Liễu Xuân Oánh những lời này, nhưng từ nhỏ ba đã dạy cậu phải có lễ phép, Liễu Xuân Oánh giúp cậu, cậu nên nói lời cảm ơn.

Đứa bé này thật không được tự nhiên.

"Trong đầu người bệnh có máu bầm, chèn lên dây thần kinh, nên người bệnh mới không nhớ được chuyện gì. Đồng thời người bệnh còn bị chấn động não nhẹ, phải nằm viện quan sát mấy ngày." Liễu Xuân Oánh nghe những lời này của bác sĩ, càng nghe càng cảm thấy quen thuộc. Đây không phải tình tiết thường thấy trong mấy phim thần tượng cổ trang mà cô bị ép xem liên tục ba giờ đồng hồ trong chương trình học trước sao? Cô không còn gì để nói nữa!

"Khi nào tôi mới có thể nhớ lại chuyện trước kia?"

"Sau khi máu bầm tan có lẽ cô có thể khôi phục ký ức!"

Xác định Liễu Xuân Oánh thật sự mất trí nhớ, ba người Lý Lỗi lại gần dựa giới thiệu bản thân. Lý Lỗi quả nhiên vẫn là Lý Lỗi, chẳng qua lần này thân phận hơi đặc thù, là quân nhân, nên thường xuyên không ở nhà. Chẳng trách lúc này cô cảm thấy anh giáo dục Lý Á Kiệt đặc biệt giống huấn luyện tân binh.

Lý Nhai Tiết vừa giới thiệu bản thân xong liền bạch bạch chạy vào lòng Liễu Xuân Oánh. Không biết cậu học được ở ai, vát và duỗi cánh tay ngắn nhỏ của mình nhẹ nhàng vỗ vào lưng Liễu Xuân Oánh, an ủi: "Mẹ kế nhỏ không phải sợ, có Nhai Tiết ở đây!"

Liễu Xuân Oánh sùng sốt, sau đó vui vẻ, đứa nhỏ như vậy quá làm người khác yêu thích. Đặc biệt là nhìn khuôn mặt nhỏ bụ bẫm của cậu, cô không nhịn được muốn hôn mấy cái. "Nhai Tiết thật đáng yêu!"

Lý Nhai Tiết then thùng trốn vào trong chăn, vừa nãy mẹ kế nhỏ hôn mình, cậu thật hạnh phúc.

Cậu vẫn luôn hy vọng mẹ kế nhỏ cũng có thể giống mẹ của bạn học cùng mẫu giáo với cậu, mỗi ngày mẹ kế đều có thể hôn cậu thể hiện sự yêu thương đối với cậu. Tuy cô giáo cũng thường hay hôn cậu, khen cậu đáng yêu, nhưng cô giáo không phải mẹ. Hôm nay cậu rốt cuộc đạt được ước nguyện, cậu rất vui vẻ. Cậu vô cùng hy vọng mỗi ngày mẹ kế nhỏ đều sẽ hôn cậu như vậy.

Nhìn một đứa trẻ đáng yêu lại dễ dàng tiếp nhận mình như vậy, tình mẹ trong Liễu Xuân Oánh tràn lan. Cô cũng đáp lại Lý Nhai Tiết, ôm lấy cậu.

Nhìn em trai nhà mình dễ dàng bị người phụ nữ kia mua chuộc như vậy, trong lòng Lý Á Kiệt xem thường một phen, chờ đến khi nào Nhai Tiết lớn lên một chút, nhóc sẽ biết người phụ nữ này tuyệt đối không có lòng tốt! Mẹ kế làm gì có lòng tốt như vậy, đặc biệt là loại mẹ kế như của nhà bọn họ, nhưng dù sao đó cũng là em trai mình, cậu không thể dễ nhóc ngu ngốc mắc lừa.

Cậu tiến tới muốn bế lấy Nhai Tiết rời khỏi cái ôm của Liễu Xuân Oánh, lễ phép nói: "Ngoan, chúng ta về nhà, không quấy rầy dì nghỉ ngơi!"

Mất Lý Nhai Tiết thấy bản thân sắp rời khỏi ngực mẹ kế nhỏ, cậu khóc lớn, "Không cần, người ta ở cùng mẹ kế nhỏ cơ!" Vừa nãy mẹ kế nhỏ thật ôn nhu, so với thái độ của mẹ kế nhỏ lúc trước muốn biết anh trai làm gì thì càng ôn nhu hơn.

Tiếng khóc chói tai lần nữa làm Liễu Xuân Oánh đau đầu. Cô xoa đầu cậu, "Không sao, để đứa bé ngủ cạnh tôi đi. Giường này rất lớn." Giường của phòng bệnh VIP hai người lớn nằm cũng không thành vấn đề, cũng từ điểm này cô nhìn ra gia đình Lý Lỗi ở nhiệm vụ này không bình thường.

Lý Lỗi cũng cảm thấy Lý Nhai Tiết sẽ quấy rầy Liễu Xuân Oánh nghỉ ngơi, ý bảo Lý Á Kiệt tiếp tục, cứng rắn quát, "Còn không câm miệng!" Lực sát thương mười phần, Lý Nhai Tiết sợ hãi nhìn ba mình. Cậu không dám nói gì, nhưng nước mắt chảy không ngừng.

Liễu Xuân Oánh nhìn thấy mà trong lòng mềm nhũn, cô trừng mắt liếc Lý Lỗi một cái, "Anh không thể nói chuyện nhẹ nhàng sao? Nhai Tiết còn nhỏ, anh xem anh vừa khiến nó sợ đó!" Nói xong, cô ôm lấy Lý Nhai Tiết trong lòng Lý Á Kiệt, nhẹ nhàng an ủi cậu. "Nhai Tiết, mẹ kế nhỏ cũng muốn ở cùng con mà!"

Lý Nhai Tiết vừa nghe được, lập tức nín khóc mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh. Bộ dáng đáng yêu làm Liễu Xuân Oánh lại nhịn không được hôn cậu mấy cái.

Lý Nhai Tiết cười trộm, cũng cho Liễu Xuân Oánh mấy cái hôn, nước miếng bôi đầy mặt Liễu Xuân Oánh.

Lý Á Kiệt khinh thường bĩu môi, lần này còn giả bộ thật giống!

Lý Lỗi lại hơi ngây dại, chưa từng có ai dám đưa mắt ra hiệu cho anh đâu. Một Liễu Xuân Oánh lần nào gặp cũng không dám to tiếng với anh, người mà mỗi lần làm gì sai đều sẽ cúi đầu, nói bản thân mất trí nhớ, nhưng cô chưa từng dám phản bác anh.

Trong lúc nhất thời anh có chút phản ứng không kịp, quan trọng nhất chính là anh lại cảm thấy Liễu Xuân Oánh của bây giờ rất đáng yêu! Cô làm trái tim ngủ say thật nhiều năm của anh bắt đầu đập thành thịch, anh ngờ ngác nhìn thoáng Liễu Xuân Oánh, sau đó mặt đỏ đi ngoài làm gì bản thân anh cũng không biết.

Cũng may bình thường anh hay mặt than, người trong phòng không phát hiện ra điểm khác thường.

Lý Á Kiệt không yên tâm để em trai mình đơn độc ở Liễu Xuân Oánh. Cậu rất sợ người phụ nữ kia lại ngằm làm chiêu trò gì mê hoặc em trai cậu. Cậu ngồi trên sô pha trong phòng bệnh, đáng vẻ đầy phòng bị, chỉ cần Liễu Xuân Oánh làm chiêu trò gì, cậu lập tức ngăn cản cô.

Không nghĩ tới người vốn dĩ nằm ở trên giường lại vẫy tay với cậu, ý bảo cậu đi qua.

Lý Á Kiệt hừ trong lòng một tiếng, tiểu gia là người cô có thể vẫy tay gọi qua được sao? Cậu lại không phải thằng em trai ngốc kia đâu. Cậu làm bộ không nhìn thấy, cúi đầu chơi di động, hành hạ chết một đám người xấu, giống như đang nỗ lực bỏ qua thứ gì đó trong lòng mình.

Đối với việc Lý Á Kiệt có phản ứng như vậy, Liễu Xuân Oánh không hề cảm thấy kỳ quái. Cô hôn Lý Nhai Tiết, "Nhai Tiết ngoan, con giúp mẹ kế nhỏ cảm ơn anh trai con nhé!"

Lý Nhai Tiết cảm thấy rất thú vị, cười hi hi tiếp nhận nhiệm vụ, tụt từ trên giường xuống, cười tủm tỉm chạy tới chỗ anh trai mình.

Mà Lý Á Kiệt nhìn em trai cách mình ngày càng gần, biểu tình vô cùng khẩn trương! Tới rồi!

Quyển 4 - Chương 2

Lúc khuôn mặt của em trai và của mình tiếp xúc với nhau, Lý Á Kiệt nghe được tiếng tim mình đập thình thịch, thật mềm mại.

Sau một giây thất thần ngẩn ngui, cậu lập tức khôi phục lại bình thường, ghét bỏ lau mặt mình, "Bản muốn chết!" Nói xong, cậu chạy vào WC, rửa mặt rồi mới đi ra.

"Anh trai xấu!" Lý Á Kiệt không phối hợp làm đau lòng Lý Nhai Tiết, hai mắt nước mắt lưng tròng, làm Liễu Xuân Oánh nhìn mà cảm thấy cực kỳ đau lòng. Cô cũng không biết nguyên nhân vì sao, cô chỉ cảm thấy đứa nhỏ này rất đặc biệt, rất dễ dàng khiến cô mềm lòng.

Cô vẫy tay, gọi cậu lại gần, môi hôn lên khuôn mặt nhỏ bụ bẫm, an ủi cậu, "Nhai Tiết ngoan nào, không khóc nữa. Khóc nữa là không ai yêu đâu!"

"Anh trai xấu! Ghét bỏ con!" Liễu Xuân Oánh biết Lý Á Kiệt không phải thực sự ghét bỏ, chỉ là cậu quá ngạo kiều, không muốn thừa nhận thôi. Nhưng lúc này Liễu Xuân Oánh cảm thấy nên hòa theo đứa nhỏ nói vẫn tốt hơn.

"Đừng rồi, anh trai xấu, Nhai Tiết đừng cảm nhát. Con là một người đàn ông nhỏ, không được khóc nha!" Nói rồi cô không nhịn được lại hôn lên mặt cậu. Còn cứ tiếp tục như này, Liễu Xuân Oánh cảm thấy một ngày nào đó bản thân sẽ trở thành một bà di kỳ quái.

Lý Á Kiệt đứng trong phòng vệ sinh nhìn chăm chăm nửa bên mặt mình hồi lâu, rồi cuộc vẫn hạ quyết tâm rửa sạch sẽ. Lúc đi ra, cậu liền nghe được Liễu Xuân Oánh đang nói xấu bản thân, sắc mặt lập tức không tốt, "Quả nhiên là Liễu Xuân Oánh không có lòng tốt."

Cậu không thể hiểu được tại sao bản thân lại cảm thấy như phải chịu tổn thương rất lớn. Cậu tức giận, mặt mày khó chịu, trừng mắt liếc Liễu Xuân Oánh một cái. Cậu sẽ không bị cô lừa đâu.

Liễu Xuân Oánh chỉ cảm thấy vận khí của mình quá "tốt".

Lý Nhai Tiết được mẹ kế nhỏ an ủi vẫn còn tức giận nhìn anh trai nhà mình. Hừ, anh trai không yêu cậu, còn có mẹ kế nhỏ yêu cậu.

Lý Á Kiệt bị em trai nhà mình đối xử như vậy thì càng tức giận. Thằng nhóc ngu ngốc này, nhận giặt làm cha.

Tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền đến, Lý Lỗi rất nhanh sau đó liền xuất hiện ở phòng bệnh. Tuy vừa anh mới vận động, nhưng hơi thở, giọng nói anh vẫn không hề thay đổi, "Có nhiệm vụ khẩn cấp, anh phải đi một tháng. Còn một tiếng nữa là xuất phát, em tự chăm sóc tốt bản thân! Nói xong, anh nhìn hai đứa nhỏ, "Các con cũng vậy."

Cô không biết phải nói gì nữa. Người này nói nhiều thêm một cậu, ôn nhu hơn một chút thì không được sao, cứ nhạt nhẽo như thế ai biết được là anh đang quan tâm.

Cô cúi đầu. Quả nhiên cô liền nhìn thấy Lý Nhai Tiết vốn đã ngừng khóc lại bắt đầu chảy nước mắt, nhưng không biết vì sao, cậu vẫn cố gắng không phát ra âm thanh. Cô nhìn sang Lý Á Kiệt, thấy cậu cũng không khác mấy. Tuy cậu đứng thẳng tắp, học theo bộ dáng của Lý Lỗi, mặt không biểu tình, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự thất vọng.

Hai đứa nhỏ này hẳn đều khát vọng được yêu thương, nhưng lại không có cách có được tình thương mà bọn họ muốn. Hàng năm ba ở ngoài, người duy nhất ở bên bọn họ là một mẹ kế không có chỗ nào tốt, nhưng cho dù là vậy, có lẽ vì khát vọng nên Lý Nhai Tiết mới có thể dính lấy nguyên thân.

Cô cảm thấy bản thân nên làm điều gì đó. Cô nghĩ đến chủ đề của chương trình học lần này, dễ thương. Cô quay đầu, thừa dịp Lý Lỗi cúi xuống giúp cô sửa sang lại chăn, cô cố gắng nhòm dậy hôn anh một cái. "Đây là hôn tạm biệt! Anh chú ý an toàn. Nhai Tiết, đến lượt con, mau chúc ba may mắn đi."

Lý Nhai Tiết tròn to đôi mắt nhìn Liễu Xuân Oánh, cậu thật sự có thể sao?

"Làm cái gì thế! Người lớn như thế rồi, đừng có làm mấy trò cổ quái, kỳ lạ nữa đi! Em đang dạy hư trẻ con đó!" Lý Lỗi phản ứng lại. Anh sờ lên mặt, không nhịn được lau sạch, trong lòng anh tràn đầy ngọt ngào, đây là quà vợ mình tặng, nhưng ngoài mặt lại nghiêm trang dạy dỗ Liễu Xuân Oánh.

Liễu Xuân Oánh mất đi ký ức thay đổi rất nhiều, có điều anh thích cô của bây giờ.

Lý Nhai Tiết sợ hãi nhìn người ba nghiêm túc của mình, lại quay đầu nhìn mẹ kế nhỏ đang mỉm cười với mình. Rốt cuộc cậu nhắm mắt lại, hôn lên mặt ba một cái, thật kích động.

Liễu Xuân Oánh thấy cậu không dám thờ ơ mạnh, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, an ủi. "Nhai Tiết thật hiểu chuyện, bé như vậy đã biết quan tâm đến ba, giỏi quá!"

Được mẹ kể nhỏ khích lệ, trong lòng cậu vốn dĩ còn thấp thòm lập tức bình tĩnh lại. Cậu ngẩng đầu ưỡn ngực, cũng cảm thấy bản thân thật giỏi.

"Em trai xong rồi, đến lượt anh trai!" Nói xong cô đưa mắt nhìn về phái Lý Á Kiệt.

Lý Á Kiệt nghe được, tim lập tức đập thình thịch, ngay từ đầu cậu đã muốn làm thế, nhưng xưa nay ba cậu luôn nghiêm túc, từ nhỏ tới lớn, ba đều yêu cầu với bọn họ rất cao. Cậu đã lớn như này, trong trí nhớ lại không hề có cảnh tượng làm nũng nào trước mặt ba cả, nhưng có thể làm như vậy sao?

Cậu xụ mặt, cố gắng không biểu hiện ra tâm tình thật sự của mình. Cậu không phải là trẻ con!

Liễu Xuân Oánh không biết nói gì. Thằng nhóc ngao kiều này, xem ra cô phải kích thích một chút mới được, "Xem ra anh trai không quan tâm đến ba ba!"

Lý Á Kiệt nghe thấy thế, hung hăng trừng mắt liếc Liễu Xuân Oánh một cái. Quả nhiên là mẹ kế, tâm địa độc ác. Người cậu sùng bái nhất chính là ba cậu đó. Để chứng minh, cậu cũng hôn một cái lên mặt của ba ba nhà mình.

Liễu Xuân Oánh thấy vậy, trong lòng trộm cười, trẻ con vẫn hoàn là trẻ con. Trong lòng cô yên lặng tán thưởng bản thân, làm không tồi! Nhưng mục đích chặn chính còn chưa đạt tới. "Vợ và bọn nhỏ đã thể hiện tình yêu, có phải ba ba cũng nên hồi báo một chút? Coi như có qua có lại!"

Trong lòng Lý Lỗi còn đang tận hưởng dư vị cùng người nhà thân cận. Tuy anh là người nghiêm túc, tính tình bảo thủ, đối xử với con cái và vợ quá mức nghiêm khắc, lại thời gian dài không ở nhà, anh vẫn cho rằng người nhà đều oán giận mình, không nghĩ tới anh vẫn chiếm một vị trí trong lòng bọn họ.

Chẳng qua bảo anh làm hành động hôn môi với người nhà, anh cảm thấy có chút khó khăn, biểu tình trên mặt càng thêm nghiêm túc.

Hai anh em đều nhìn trộm ba mình, bọn họ chưa từng được trải nghiệm đâu, rất chờ mong.

Nhìn ra vẻ mặt khát vọng của người nhà, rốt cuộc anh hạ quyết tâm, khuôn mặt cứng đờ, cứng nhắc chạm môi lên mặt ba người.

Liễu Xuân Oánh cũng không tiếp tục khó xử anh. Cô yên lặng, nhưng rõ ràng bản thân Lý Lỗi chưa từng nhìn cô một cái. Sau khi hôn xong, ánh mắt anh luôn nhìn quanh, nhưng lại không nhìn vào mặt ba người trong nhà, đây là..... anh thẹn thùng nha!

Một lát sau, rốt cuộc thắng không nổi sự ngượng ngùng trong lòng, thời điểm còn chưa tới, anh đã vội vàng rời đi. Trong lòng hò hét, anh sao lại làm ra những hành động như thế!

Lý Lỗi đi rồi, ánh mắt sáng lấp lánh của Lý Nhai Tiết nhìn Liễu Xuân Oánh, "Mẹ kế nhỏ, mẹ kế thật lợi hại. Nếu mẹ kế luôn không khỏi bệnh thì thật tốt!" Cậu thật sự rất thích mẹ kế nhỏ bị mất ký ức. Tuy mới qua mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi, cậu đã miễn cảm nhận được sự bất đồng. Mẹ kế nhỏ của hiện tại làm cậu cảm thấy rất ấm áp, thật thoải mái.

Lý Á Kiệt thu hồi sự kinh hi trên mặt. Em trai khờ khạo nhà mình đắc tội với đại ma đầu rồi. Cậu từ từ đến gần Liễu Xuân Oánh, chuẩn bị lúc Liễu Xuân Oánh nổi điên lên, cậu sẽ ôm em trai rời khỏi ngực cô, miễn cho nhóc bị thương.

Chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra. Rất nhiều lần cậu vừa về nhà liền thấy Liễu Xuân Oánh vì em trai nói sai mấy câu nhéo cậu nhóc rất nhiều, em trai không nhịn được khóc thành tiếng.

Rõ ràng thảm như vậy, nhưng em trai gốc của cậu lại có trí nhớ ngắn, không nhớ được đau. Một khi Liễu Xuân Oánh cười với nhóc, vẫy tay, cậu nhóc lập tức tung ta tung tăng chạy tới.

Có điều, cậu cũng hiểu rõ đó là bởi vì em trai khát vọng tình thương của mẹ. Tuy cậu và em trai giống nhau, sinh ra đã không có mẹ đẻ, nhưng tốt xấu gì cậu cũng được hưởng thụ sự quan tâm của mẹ vài năm, không như người phụ nữ này.

Cậu thở dài, nếu người phụ nữ này giống mẹ đẻ của em trai thì tốt biết bao. Cậu lắc đầu, sao có thể chứ!

Cậu chờ Liễu Xuân Oánh phát hỏa, không nghĩ tới cô lại cười thành tiếng. Chắc là bệnh của cô phát tác đi! Cậu nghĩ ngợi, chân đã chạy ra ngoài cửa, chuẩn bị gọi bác sĩ.

Liễu Xuân Oánh đương nhiên vui vẻ, mấy lời Lý Nhai Tiết nói thể hiện cậu phát hiện ra sự bất đồng, mà đặt lên so sánh, cậu càng thích Liễu Xuân Oánh hiện tại hơn, nói cách khác, cô càng được hoan nghênh, cô có thể không cao hứng sao?

Bác sĩ nghe được tiếng chuông, vội vã chạy tới, chuẩn bị công cụ ra trận, cẩn thận kiểm tra lại đầu một lần nữa cho Liễu Xuân Oánh, kết quả ông không phát hiện ra tình huống gì khác thường, bảo người nhà cứ yên tâm.

Liễu Xuân Oánh lúc này mới biết đây không phải kiểm tra theo quy định. Có điều, Lý Á Kiệt thật sự là một thiếu niên tốt.

Ở viện khoảng một tuần, về đến nhà, nhìn căn biệt thự rộng lớn, Liễu Xuân Oánh chất lưỡi. Cái nhà này quá mức nổi bật, làm người hàng năm chỉ quanh quẩn ở huyện nhỏ như cô được khai sáng.

Lý Nhai Tiết gắt gao đi theo Liễu Xuân Oánh. Trải qua khoảng thời gian một tuần vừa rồi, cậu càng thích dính lấy Liễu Xuân Oánh, ngay cả việc đi học mẫu giáo cậu thích nhất cũng không đi, muốn ở lại bệnh viện cùng mẹ kế nhiều hơn.

Liễu Xuân Oánh cảm động rồi tỉnh rồi mù, không nhìn được lại hôn cậu mấy cái, quá đáng yêu rồi.

Lý Á Kiệt lại không yên tâm. Tuy cậu không muốn thừa nhận là do Liễu Xuân Oánh, chẳng qua cậu là một học sinh cao trung, áp lực học hành rất nặng, mỗi ngày đều như chạy thi với thời gian, hơn nữa thành tích của cậu tốt, giáo viên lo lắng thành tích của cậu giảm xuống nên không phê chuẩn cho cậu nghỉ học.

Không thể chăm sóc Liễu Xuân Oánh, cậu cũng tốn tâm tư vào việc khác. Cậu tự mình tìm một người giúp việc nghe nói rất không tồi giúp đỡ chăm sóc Liễu Xuân Oánh. Cậu còn đặt cơm ở một quán cơm gia đình nổi tiếng, bảo bọn họ phải người đưa cơm đến bệnh viện mỗi ngày. Sau khi xem xét thấy không còn vấn đề gì, cậu mới yên tâm đi học.

Vốn dĩ những việc này đều nên do Liễu Xuân Oánh tự mình sắp xếp, ai bảo hiện tại cô cái gì cũng không biết. Cậu đành phát từ bi nhận làm những việc này.

Mà Liễu Xuân Oánh bởi vậy lại lần nữa xác nhận, Lý Á Kiệt thực không tồi, giáo đường rất tốt.

Cô cứ tưởng về đến nhà cũng được hưởng thụ cuộc sống quần áo tới duỗi tay, cơm tới há mồm. Ai bảo điều kiện của mục tiêu lần này quá tốt, có điều kiện để mời người giúp việc.

Tối giờ ăn cơm tối, cô mới phát hiện căn bản không có ai đưa cơm tối, cần tự mình làm.

Mở tủ lạnh ra, cô phát hiện bên trong đầy đủ, tất cả đều tươi mới, nhìn đến giấy nhắc mới biết hóa ra là Lý Á Kiệt có ý bảo người giúp việc mua, vệ sinh cũng mời người giúp việc làm, thật cẩn thận.

Giờ đã quá muộn, cô hỏi Lý Nhai Tiết thích ăn cái gì, kết quả phát hiện tất cả đều là đồ ngọt, hơn nữa cậu còn kén cá chọn canh, vô cùng không tốt.

Liễu Xuân Oánh tự nhiên sẽ không làm đồ ngọt cho cậu. Cô suy nghĩ, căn cứ trên thời gian và khẩu vị, cô quyết định hầm bí đỏ, vừa khỏe mạnh lại còn không dễ bị mập.

Lý Nhai Tiết ăn một lần liền yêu món này, hy vọng ngày mai cũng có thể ăn.

Việc này đơn giản, Liễu Xuân Oánh vỗ ngực, gạt đầu đồng ý.

Lý Nhai Tiết nghe được, chạy tới dùng cái miệng đầy nước miếng hôn lên mặt Liễu Xuân Oánh. Cậu cười vui vẻ, giống như một con sóc nhỏ đáng yêu, làm người thật muốn sờ đầu cậu.

Tay ngứa ngứa, cô sờ khuôn mặt nhỏ của cậu, trong lòng thật vui vẻ. Đây là việc chưa từng xảy ra, vì sao lại thế?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 3

Liễu Xuân Oánh rất muốn biết nguyên nhân. Cô còn chưa chủ động mở miệng, hệ thống đã gấp không chờ nổi mà xuất hiện, "Đinh, cô chỉ cần bỏ ra 5 điểm, cô sẽ có thể biết được điều cô muốn."

Liễu Xuân Oánh cảm thấy hơi đất. Cô vừa mới bắt đầu đã tiêu mất 5 điểm, có phải hơi quá xa xỉ không. Cô cò kè mặc cả, rốt cuộc hạ giá xuống còn 3 điểm, hai bên đều nhường nhau một chút.

Cô sáng khoái thanh toán. Trong đầu cô lập tức có thêm một vài sự kiện, cô chậm rãi sắp xếp lại, biểu tình trên mặt ngày càng kích động, nước mắt cũng rơi ngày càng nhiều. Ban đầu cô đã cảm thấy kỳ quái. Cô hoàn toàn không biết kết cục của bọn họ ở nhiệm vụ thứ ba như thế nào, hóa ra là muốn cô tự mình quyết định.

Chẳng trách cô sẽ đặc biệt mềm lòng với Lý Nhai Tiết, bởi đó là đứa con từ bụng cô chui ra; cũng chẳng trách cô rất dễ dàng hiểu rõ suy nghĩ của Lý Á Kiệt, bởi cô đã sống với cậu một khoảng thời gian thật dài.

(Đoạn này hơi khó hiểu. Cơ bản là Lý Á Kiệt và Lý Nhai Tiết của thế giới này có tính cách hoàn toàn giống Lý Gia Kiệt và đứa bé Liễu tỷ sinh ở thế giới trước. Kết cục của Lý Gia Kiệt và đứa bé ở thế giới trước mọi người đã biết, đến thế giới này hệ thống đặt ra một hoàn cảnh tương tự nhưng Liễu tỷ không chết vì rong huyết mà còn sống, có thể coi như để Liễu tỷ bù đắp cho hai đứa trẻ của thế giới trước.)

Nhưng nguyên nhân gì mà bối cảnh gia đình hoàn toàn thay đổi, cô từng dò hỏi hệ thống, nhưng hệ thống trực tiếp cự tuyệt trả lời. Cho dù Liễu Xuân Oánh có bỏ ra bao nhiêu điểm, nó đều từ chối. Điều này càng khiến cho Liễu Xuân Oánh nghi hoặc.

Cô còn muốn suy nghĩ sâu xa hơn thì cảm thấy trên mặt ươn ướt, đứa bé nào đó kiên trì không ngừng lay người cô làm cô bừng tỉnh. Vừa mở mắt, cô

liền nhìn thấy đôi mắt nhỏ úy khuất của cậu.

Cô cười, hôn lên mặt cậu. Sau khi biết bé khác biệt, cô càng yêu thích bé hơn.

Lý Nhai Tiết rất tủi thân. Rõ ràng vừa nãy mẹ kể nhỏ còn rất tốt, đột nhiên liền không để ý đến bé. Cho dù bé bán manh làm nũng thế nào trước mặt cô, cô vẫn không thèm nhìn bé. Bé cảm thấy đau lòng, chẳng lẽ mẹ kể nhỏ khôi phục lại trạng thái trước kia sao? Cậu không cần đâu!

Bé nước mắt lưng tròng bồi một lớp lại một lớp lên mặt mẹ kể nhỏ, cô vẫn không để ý tới bé. Rốt cuộc bé không nhịn được khóc hu hu mấy tiếng.

Bé vô cùng đau lòng, mặc kệ Liễu Xuân Oánh vừa dỗ dành vừa hôn bé, bé cũng không nín. Tiếng khóc chói tai làm Liễu Xuân Oánh vừa đau đầu lại vừa đau lòng.

Lý Á Kiệt tan học về nhà chứng kiến cảnh tượng này, cậu hung hăng trợn mắt liếc Liễu Xuân Oánh một cái. Cậu cho rằng cô lại bắt nạt em trai ngốc của cậu.

Liễu Xuân Oánh rất vô tội mở to mắt, vô cùng đáng thương nhìn cậu, hy vọng cậu có thể nghĩ ra cách gì làm Lý Nhai Tiết nín khóc. Bé khóc đến khan cả tiếng, mà đầu cô thì choáng váng.

Ánh mắt của Liễu Xuân Oánh khiến cho một người chưa từng trải nghiệm qua như Lý Á Kiệt cảm thấy không được tự nhiên. Cậu vốn định nói nặng lời với cô mấy cô, nhưng cậu lại không mở miệng được, chỉ có thể một mình buồn bực.

Cậu ôm lấy em trai mình, nghiêm khắc nhìn bé, "Em quên ba nói cái gì rồi sao?"

Ngoài dự đoán, Lý Nhai Tiết sứt sứt vài cái, cố gắng không cho nước mắt chảy ra. Thế này cũng quá lợi hại rồi!

Cô bội phục nhìn Lý Á Kiệt, cảm thấy rất là kiêu ngạo, trong này cũng có một phần công lao của cô. Theo thói quen, cô hôn lên má cậu, tỏ vẻ mình hưng phấn, còn không quên khích lệ cậu. "Con thật lợi hại!"

Cho dù bây giờ cậu đã lớn đến mức nào thì trong trí nhớ của Liễu Xuân Oánh, cậu vẫn là đứa bé cần có cô cổ vũ.

Thân thể Lý Á Kiệt lập tức căng thẳng. Cậu có chút không thể tin được khi thấy Liễu Xuân Oánh thân thiết với mình như vậy. Cậu ôm Lý Nhai Tiết chạy vào phòng ngủ của mình, tìm đập thành thịch. Cậu tuyệt đối sẽ không bị viên đạn bọc đường của Liễu Xuân Oánh đánh bại.

Tâm tình bình tĩnh lại, lúc này cậu mới phát hiện mình vẫn luôn ôm lấy em trai, mà em trai cậu lại đẩy tò mò nhìn chăm chăm cậu. Mặt cậu đỏ lên. Vừa rồi hình như cậu không có hành động nào bất thường đúng không?

"Anh, mặt anh đỏ!" Thật lạ lùng, lần đầu tiên bé nhìn thấy biểu cảm này trên mặt anh trai.

Lý Á Kiệt vẫn luôn cho rằng bản thân thông minh, trưởng thành hơn em trai rất nhiều nên cậu sẽ không thừa nhận mình sẽ có biểu tình ấu trĩ như thế. Cậu nghiêm mặt, "Em nhìn nhầm rồi!"

Lý Nhai Tiết xoa mắt mình, chẳng lẽ do bé khóc nhiều?

Lúc Liễu Xuân Oánh nhìn thấy bọn họ lần nữa, cô liền thấy hai đứa trẻ một lớn một nhỏ, một đứa vô cùng nghiêm túc, một đứa đầy vẻ nghi hoặc. Cô rất hiếu kỳ, tiến lại gần cho mỗi người một cái hôn, rồi đưa ra nghi vấn của mình.

Lý Á Kiệt bất chấp đáng về không được tự nhiên của bản thân, vội vàng che cái miệng đang muốn nói của em trai: "Chúng con đói bụng!"

Liễu Xuân Oánh nghe được liền nóng nảy. Ai nha, biết thế cô đi nấu cơm sớm hơn. Cô nhớ ra trong tủ lạnh còn một ít hoa quả tươi liền lấy ra rửa sạch sẽ, đưa cho bọn họ ăn trước cho đỡ đói. "Anh trai, con để ý em trai con một chút. Hoa quả này lạnh, không thể ăn nhiều. Con cũng vậy!"

Nói xong, cô lập tức vội vội vàng vàng chạy vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Không biết vì sao, Lý Á Kiệt cảm thấy Liễu Xuân Oánh như này rất quen thuộc.

Bởi vì đã biết đây là phần kéo dài của chương trình học, cho nên Liễu Xuân Oánh trực tiếp làm vài món dự theo sở thích của Lý Á Kiệt. Đương nhiên Lý Nhai Tiết cũng có phần, bé chỉ cần một bát bí đỏ là xong.

Nhìn thấy trên bàn ăn toàn đồ ăn mình thích, Lý Á Kiệt cảm thấy rất lý thú, đặc biệt là Liễu Xuân Oánh không ngừng gấp đồ ăn cậu thích vào bát của cậu. Cậu im lặng nhìn thoáng qua, lạnh nhạt ăn cơm. Liễu Xuân Oánh bị mất trí nhớ lại biết sở thích của cậu cơ đấy!

Liễu Xuân Oánh nhìn Lý Á Kiệt ăn toàn bộ đồ ăn thì vui vẻ cười. Cô biết là sẽ như vậy mà.

Lý Nhai Tiết thấy mẹ kể nhỏ chỉ gấp đồ ăn cho anh trai, bé không hài lòng bĩu môi, đặt bát nhỏ của mình trước mặt Liễu Xuân Oánh, hai mắt sáng ngời long lanh nhìn cô chăm chăm.

Cô bật cười, đứa nhóc này. Cô gấp một ngọn cải xanh bỏ vào bát bé.

Lý Nhai Tiết mếu máo, bé không thích ăn rau đậu. "Mẹ kè nhỏ, con muốn ăn món kia!" Bé chỉ vào món thịt kho tàu có màu sắc đẹp mắt, nuốt nước miếng.

Liễu Xuân Oánh đột nhiên thấy không thích cách xưng hô "mẹ kè nhỏ" này, có điều, cô cũng biết không thể lập tức thay đổi. Cô đè xuống sự không vui trong lòng, bắt đầu dạy dỗ Lý Nhai Tiết. Bây giờ cậu còn nhỏ, cô không thể một mực thuận theo bé, nếu không sau này một khi bé có điều gì không vừa ý, bé sẽ cảm thấy tủi thân, "Em trai là đàn ông, mà đàn ông thì không được kén ăn. Con xem anh trai con không hề kén ăn." Vừa nói cô vừa dùng ánh mắt ra hiệu với Lý Á Kiệt, bảo cậu phối hợp.

Lý Á Kiệt phát hiện cách gọi của Liễu Xuân Oánh đã thay đổi, gọi là anh trai, em trai cảm giác thân thiết hơn nhiều, hơn nữa vai vế cũng phân biệt rõ ràng hơn. Đối với cách giáo dục em trai hiện tại của cô, Lý Á Kiệt cũng không ngăn cản, liền gấp một miếng rau thật lớn ăn luôn.

Cậu cũng cảm thấy em trai quá mức kén ăn. Cậu từng dạy bảo bé, nhưng vừa mới tốt lên một chút, người phụ nữ kia lập tức tỏ thái độ với cậu, mà phương thức biểu hiện duy nhất của cô là nuông chiều em trai. Em trai ngốc lại cho rằng cô yêu bé, không nghĩ tới là làm hại bé.

Có điều, hôm nay Liễu Xuân Oánh thay đổi làm cậu vô cùng vui mừng, chỉ là không biết cô lại có âm mưu gì khác.

Thấy mẹ kè nhỏ và anh trai đều bắt mình ăn thứ rau xanh khó ăn kia, bé mếu máo, chuẩn bị sử dụng ma âm để làm nũng, không nghĩ tới mẹ kè nhỏ lại nhìn thấu tính toán của bé. Bé vừa mở miệng, trong nháy mắt cô trực tiếp gấp một miếng rau nhỏ vào miệng bé. Bé theo bản năng nhai mấy cái, đôi mắt lập tức sáng lên, "Thật ngon." Bé không bài xích nữa.

Lý Á Kiệt cũng cảm thấy sau khi cô bị mất trí nhớ, tay nghề của Liễu Xuân Oánh trở nên tốt hơn rất nhiều, cậu ăn nhiều hơn một bát cơm.

Bữa trưa hôm sau, lúc ăn cơm ở trường, cậu vô cùng hoài niệm đồ ăn tối hôm qua. Cậu mím môi, ba từng dạy dỗ là phải biết chịu khổ, không thể lúc nào cũng chỉ biết hưởng thụ, cậu đành ăn sạch đồ ăn, không lãng phí chút đồ ăn nào.

Anh trai đi học, chỉ có mỗi mẹ kè nhỏ ở nhà với bé. Bé nhàm chán chơi ghép hình một mình, rốt cuộc sau khi bé nhìn mẹ kè nhỏ lần thứ mười, bé buông đồ chơi ghép hình, đi sau mẹ kè nhỏ, nhìn cô vội tới vội lui quét dọn nhà cửa.

Nhà lớn, Liễu Xuân Oánh cũng không nghĩ một mình làm xong, nhưng phòng ngủ là nơi riêng tư, Liễu Xuân Oánh từ chối để người giúp việc theo giờ làm thay. Cô tự mình chậm rãi bày trí, cảm giác rất có thành tựu.

"Mẹ kè nhỏ, mẹ kè nhỏ có mệt không? Mẹ kè nhỏ uống nước này!" Lý Nhai Tiết thấy Liễu Xuân Oánh mệt đến nổi mồ hôi đầy đầu, bé bình bịch chạy xuống lầu, rót một cốc nước mang lên đưa cho Liễu Xuân Oánh.

Liễu Xuân Oánh cảm thấy ấm áp, cười tủm tỉm nhận lấy uống cạn, nhưng nếu bé không gọi cô là mẹ kè nhỏ thì càng tốt. "Em trai ngoan, lần sau con không cần gọi mẹ là mẹ kè nhỏ, có được không? Mẹ không thích đâu. Con gọi là mẹ thôi nhé?"

Lý Nhai Tiết cảm thấy việc đó không có gì ghê gớm. Bé còn nhỏ, chỉ cảm thấy hai cách xưng hô đều giống nhau, chẳng có gì khác nhau. Bé gọi mẹ kè nhỏ bởi vì lúc ở ngoài bị người hỏi, sau đó bé cảm thấy cách xưng hô mẹ kè nhỏ này rất êm tai nên bé mới gọi cô là mẹ kè nhỏ.

Nếu mẹ kè nhỏ không vui thì bé không gọi nữa! Bé hô một tiếng giòn tan, "Mẹ."

Liễu Xuân Oánh kích động đến mức toàn thân run rẩy, "Ài!" Cuối cùng cô không nhịn được mà ôm lấy bé, hôn mấy cái. Có điều, cô nhớ ra mình vừa bận trước bận sau quét dọn vệ sinh, còn chưa tắm rửa sạch sẽ, cảm thấy thế nào cũng không tự nhiên. Cô vội vàng đuổi Lý Nhai Tiết vào phòng tắm, định tắm rửa cho bé, sau đó bản thân cũng tắm luôn.

"Con không cần! Mẹ ra ngoài đi! Con muốn tự tắm cơ! Ba nói đàn ông phải tự tắm!" Lời lẽ lớn lao của Lý Nhai Tiết vượt qua dự đoán của Liễu Xuân Oánh. Cô không nghĩ tới Lý Lôi giáo dục hai đứa trẻ tốt thế, rất có tính tự lập.

Cô vui mừng cười đồng ý, nhưng không rời đi. Cô không yên tâm đứng ngoài cửa chờ Lý Nhai Tiết tắm xong mới xử lý bản thân.

Ăn cơm trưa xong, Liễu Xuân Oánh phát hiện bản thân cực kỳ nhàm chán, hoàn toàn không tìm được việc gì để làm, cảm giác đó vô cùng khó chịu. Cô hỏi han Lý Nhai Tiết xem nguyên thân trước kia sống thế nào.

Lý Nhai Tiết mở to đôi mắt long lanh, vô cùng tự nhiên trả lời: "Mẹ chơi mạt chược ạ!"

Cô không biết nói gì nữa, hóa ra lại là chơi mạt chược. Nhưng nếu cô đi chơi mạt chược, Lý Nhai Tiết phải làm sao bây giờ? "Thế con thì sao?"

Lý Nhai Tiết trầm mặc, một hồi lâu mới cẩn thận hỏi, "Mẹ, hôm nay mẹ có thể không đi chơi mạt chược được không? Nhai Tiết ở nhà một mình rất cô đơn!"

Nhìn đôi mắt nhỏ hơi sợ sệt của Lý Nhai Tiết, tim cô đau muốn chết. Nguyên chủ thật tàn nhẫn mới có thể bỏ mặc một đứa trẻ ở nhà một mình. Cô vội vàng tiến tới an ủi, "Mẹ không đi, sau này cũng không đi."

Lý Nhai Tiết nghe được đáp án như thế thì cười vui vẻ, nhưng bé vẫn không yên tâm, đòi móc ngón tay với Liễu Xuân Oánh mới thôi. "Mẹ đã đồng ý thì nhất định phải được đó! Mẹ đã móc tay là không được đổi ý đâu!"

Liễu Xuân Oánh tự nhiên gật đầu, mặc kệ nguyên thân là người thế nào, hiện tại đây là cô, Liễu Xuân Oánh. Cô phải làm gương tốt, trực tiếp thực hiện

trước mặt Lý Nhai Tiết. Cô tắt điện thoại, tỏ vẻ không còn muốn liên lạc với đám bạn chơi bài nữa, thậm chí, cô còn tính đổi số điện thoại.

Xuất phát từ tâm lý muốn bồi thường cho bé, hơn nữa nếu ở nhà cô cũng không biết phải làm gì, cô định đi ra ngoài chơi một chút. Cô hỏi xem Lý Nhai Tiết muốn đi đâu, không nghĩ tới bé lại muốn đi gặp anh trai.

Hai mắt Liễu Xuân Oánh sáng lên, tình cảm của anh em thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 4

Mang theo vài món quà nhỏ, Liễu Xuân Oánh dắt tay Lý Nhai Tiết ra ngoài.

Vốn dĩ Liễu Xuân Oánh muốn bế Lý Nhai Tiết, nhưng bé tự nhận bản thân là người đàn ông nhỏ, có thể tự đi. Liễu Xuân Oánh ngẫm lại thấy cũng đúng, trẻ con tuy có thể rất được quan tâm nhưng không thể sùng quá mức, nếu không sẽ sinh hư, việc của mình thì phải tự mình làm.

Đến trường học, sau khi khai báo kỹ càng tỉ mỉ, hai người tìm đến phòng học của Lý Á Kiệt. Nhìn Lý Nhai Tiết giống như chú ong nhỏ đáng yêu nhào vào lòng Lý Á Kiệt, cô khẽ cười.

Quan hệ giữa hai anh em tốt đẹp, cô tự nhiên thấy cao hứng. Một gia đình không có sự ảm áp, thì đứa trẻ sinh ra sao có thể hiểu được cách yêu thương người khác.

Em trai đến làm khuôn mặt nghiêm túc của Lý Á Kiệt lộ ra nụ cười ôn nhu, khiến cho bạn học của cậu kinh ngạc đến rơi cằm, hiếm khi mọi người thấy Lý Á Kiệt lộ ra vẻ ôn nhu.

Bọn họ vốn cảm thấy Lý Á Kiệt không tệ, nhưng thấy cậu lúc nào cũng mang dáng vẻ lạnh băng, cao cao tại thượng không thích hợp làm bạn bè, nhân duyên của cậu vẫn luôn rất thâm đậm, hiện tại bọn họ cảm thấy có lẽ do bọn họ không hiểu biết về cậu kĩ càng mà thôi.

Bọn họ vốn là cho dù biết Lý Á Kiệt chơi bóng rổ vô cùng hay nhưng cũng chưa từng nghĩ đến chuyện mời cậu vào đội tham gia thi đấu, bây giờ suy nghĩ của bọn họ đã thay đổi.

Chuyến đi này lập tức thay đổi vận mệnh vốn có của Lý Á Kiệt.

Liễu Xuân Oánh chỉ tới thăm Lý Á Kiệt, đưa cho cậu ít đồ ăn vặt mình đã chuẩn bị, chờ em trai và cậu trò chuyện mấy cậu, làm nũng một lúc rồi rời đi.

Lý Á Kiệt cảm thấy rất vui vẻ, nhưng vẫn mạnh miệng nói, "Đi toàn làm điều thừa, lãng phí thời gian!" Thăng nhóc này còn chưa vừa lòng.

Cô muốn đại nhân đại lượng bỏ qua cho cậu, chỉ mở to đôi mắt vô cùng đáng thương nhìn cậu, ý tứ bản thân không vui.

Lý Á Kiệt thấy thái độ của Liễu Xuân Oánh cảm thấy choáng váng. Người đã lớn như vậy, còn làm bộ dễ thương cái gì! Cô lại không phải là em trai cậu.

Bị cô nhìn thế cậu cảm thấy không quen, ngạo kiều ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi. Đi đến chỗ bọn họ không thể nhìn thấy, cậu mới trộm nở nụ cười, nâng niu những thứ đồ ăn vặt đó ôm vào ngực. Sau một lần được ăn những món này, cậu liền không thể quên được.

Cậu vốn định ăn mảnh, nhưng mùi thơm lại không thể giấu được. Cậu bị bạn học phát hiện, người nhiều thế lớn tranh đoạt mất. Nhờ thế mà tất cả mọi người đều biết, người có quan hệ tốt với Lý Á Kiệt còn có thể được ăn đồ ăn cực kỳ ngon, bất tri bất giác, Lý Á Kiệt người gặp người thích, nhân duyên tốt vô cùng.

Lý Á Kiệt chỉ cảm thấy không thể hiểu được.

Thêm một ngày nữa là đến cuối tuần, đứa nhỏ tràn đầy tinh lực đòi đi công viên giải trí. Liễu Xuân Oánh thấy dù sao bản thân không có việc gì làm, thà đi chơi cùng đứa bé còn hơn, nên cô cũng gật đầu đồng ý.

Nhưng Lý Á Kiệt lại không muốn đi. Cậu đã lớn rồi. Làm một người đàn ông nhỏ thành thực, cậu sẽ không đi đến mấy chỗ ấu trĩ như thế. Tuy kỳ thật cậu chưa từng đi, nhưng trong lòng cậu cũng muốn đi một chút.

Lần đầu tiên Lý Nhai Tiết đi công viên giải trí, khỏi cần bàn cũng biết bé kích động cỡ nào. Trước kia bé từng được nghe bạn bè kể ở đó chơi vui thế nào, bé vẫn lưu luyến không quên, nhưng trong nhà không có ai có thể đưa bé đi. Hiện tại nguyện vọng rốt cuộc có thể thực hiện, bé tự nhiên sẽ gấp không chờ nổi, nhưng anh trai không đồng ý, bé thật đau lòng.

Hai mắt ngập nước nhìn anh trai nhà mình, bé kéo tay áo cậu, làm nũng nói, "Anh trai, đi đi mà!"

Mặt đơ của Lý Á Kiệt có chút không duy trì được, Liễu Xuân Oánh chạy ra thêm tí lửa, cũng nhìn cậu chăm chăm với vẻ mặt tội nghiệp.

Lý Á Kiệt đỡ trán, Liễu Xuân Oánh bị mất trí nhớ hành động càng giống em trai cậu, cảm giác giống như hai đứa trẻ vậy. Cậu đắn đo hồi lâu, rồi cuộc gặt đầu đồng ý. Mặc kệ Liễu Xuân Oánh có mục đích gì, có cậu ở đó, cô tuyệt đối không thể tổn thương em trai đáng yêu nhà cậu.

Lý Nhai Tiết vui vẻ trực tiếp ôm lấy Lý Á Kiệt găm qua găm lại, bôi đầy nước miếng lên mặt cậu.

Liễu Xuân Oánh cũng thừa thế tiến lên, hôn cậu mấy cái.

Lý Á Kiệt nghiêm mặt, bình tĩnh lau khô nước miếng trên mặt. Nhưng cậu vẫn có chút không quen, đành hung hăng trợn mắt liếc Liễu Xuân Oánh một cái.

Liễu Xuân Oánh không chút áp lực nhận lấy, ít nhất bây giờ cậu không trực tiếp chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, đúng không? Như thế là đã tiến bộ rất nhiều. Nguyên nhân vì sao lại yêu cầu hình tượng mẹ kế bán manh, chính là vì trong chương trình học này, cả Lý Lỗi và Lý Á Kiệt đều quá muộn tao, tình nguyện giấu kỹ sự quan tâm cùng tình yêu thương dưới đáy lòng, cho dù có làm cho người khác hiểu lầm, bọn họ cũng không muốn thể hiện ra bên ngoài.

Mà công việc của Liễu Xuân Oánh là khiến cho bọn họ học được dũng khí biểu đạt ra ngoài.

"Đinh, chúc mừng, hiểu biết đầy đủ về bản chất của hình tượng mẹ kế bán manh, tìm được phương hướng chính xác, khen thưởng 2 điểm. Thịnh không ngừng cố gắng, dũng cảm không biết xấu hổ tiếp tục bán manh!"

Cô không có gì để nói. Cái gì gọi là không biết xấu hổ cơ?

Bắt hai chuyến xe, cuối cùng bọn họ cũng đến công viên giải trí. Thật ra nhà bọn họ có xe, nhưng không có người lái, nên bọn họ đành đi xe buýt để bảo vệ môi trường. Tuy hơi phiền toái, nhưng hai đứa nhỏ dường như đã thành thói quen.

Rõ ràng hoàn cảnh gia đình không tồi, nhưng hai đứa trẻ rất tốt, trên người không hề có tí kiêu căng nào của đám trẻ nhà có tiền.

Dọc đường đi, Lý Á Kiệt không nói gì cả. Nếu Liễu Xuân Oánh không lái xe, cậu cũng lười mở miệng. Trước kia chỉ cần Liễu Xuân Oánh ra khỏi nhà thì kiểu gì cũng sẽ lôi chiếc xe mấy triệu kia ra khoe, dường như ước gì có thể khiến cho cả thế giới biết cô ta có tiền, thái độ như thế thật sự làm người ta cảm thấy cô ta không có tố chất.

Mà chiếc xe kia là chiếc xe duy nhất trong nhà, vẫn là do trước kia Liễu Xuân Oánh lấy lí do nhà quá xa không tiện mà mua về.

Khi đó, cậu nghe thấy cái lí do ấy liền cười nhạo vài tiếng trong lòng. Bên ngoài tiểu khu có trạm dừng xe buýt, muốn đi đâu cũng được. Hơn nữa, phạm vi hoạt động của Liễu Xuân Oánh trước kia mất trí nhớ chỉ có vài chỗ, ngoại trừ quán mặt chược ngoài tiểu khu thì chính là các quán bar, căn bản cô ta không cần đi quá xa.

Nhưng lúc trước ba thấy cô ta còn nhỏ đã gả cho người, còn phải chăm sóc hai đứa nhỏ, vì muốn đền bù cho cô ta, nên ba mới đồng ý mua, ai biết cô ta lại lựa chọn một chiếc xe quý giá như vậy.

Cô đột nhiên trở nên tiết kiệm, cùng cậu chen chúc trên xe buýt, cậu nhất thời cảm thấy không quen. Nhưng cậu cảm thấy mẹ kế của bây giờ cũng không tệ lắm. Nếu cô đối đãi thật lòng, cứ luôn như này thì thật tốt. Cậu hy vọng cô vĩnh viễn không nhớ lại được.

À, không đúng, còn không cần hôn cậu nữa. Cậu là người lớn, không cần ôm ấp an ủi giống như trẻ con.

Liễu Xuân Oánh đương nhiên không biết còn có chuyện như vậy. Ở hiện thực, cô không hề biết lái xe. Trước kia cô từng đăng ký học lái xe, nhưng sau đó, ngay cả giáo viên cũng phải bãi phục sự ngu xuẩn của cô, chẳng màng cũng chẳng thêm nói cô, mặc kệ cô mầy mò. Vì thế, sau ba năm, cô vẫn chưa lấy được bằng lái xe.

Liễu Xuân Oánh cũng nghĩ thoáng, nếu không lấy được thì thôi. Ngồi xe không cần nhọc lòng, lại nhẹ nhàng, chỉ cần có người lái cho là được.

Ba người đều lần đầu tiên đến công viên giải trí. Liễu Xuân Oánh cảm thấy bản thân là trưởng bối, hẳn nên sắp xếp tốt toàn bộ hành trình, chăm sóc tốt bọn họ. Không nghĩ tới sau khi cô hỏi thăm bảo vệ, biết nơi nào với nơi nào, cần làm gì, Lý Á Kiệt đã bình tĩnh cầm ba tấm vé vào cửa của khu nhà mà lại đây.

Cô không biết nói gì nữa. Đứa trẻ này thật sự..... lợi hại! Cô thấy thật kiêu ngạo, cậu so với người làm mẹ là cô đây còn lợi hại hơn. Trường Giang sống sau xô sóng trước, vì con cái của mình, sống trước tình nguyện chết trên bờ cát. "Á Kiệt, con thật lợi hại!" "Nói xong cô ngồi xồm xuống, nói với Lý Nhai Tiết, "Anh trai có phải rất lợi hại không?"

Lý Nhai Tiết rất nể tình gặt đầu, Liễu Xuân Oánh cười trộm trong lòng, "Chúng ta có nên khen thưởng anh trai một chút không?" Lý Nhai Tiết hiểu ý của Liễu Xuân Oánh, hăng hái gặt đầu, tung ta tung tãe đến chỗ anh trai nhà mình, ôm lấy đùi cậu, dùng sức kéo tay áo cậu, bảo cậu cúi người xuống.

Bị em trai nhà mình làm như thế, một tên đệ khổng như Lý Á Kiệt biết rõ kết quả sẽ thế nào nhưng vẫn hạ mình, sau đó lập tức bị em trai nhà mình bôi nước miếng đầy mặt.

Thấy dáng vẻ này của Lý Á Kiệt, Liễu Xuân Oánh trộm cười, vô cùng vừa lòng. Thừa dịp cậu không phòng bị, cô cũng tiến tới khen thưởng cậu.

"Đình, chúc mừng, đạt được hình tượng mẹ kế bán manh sơ cấp, khen thưởng 10 điểm, thỉnh không ngừng cố gắng. Có điều, nghiêm trọng cảnh cáo, hiện tại Lý Á Kiệt đã 15 tuổi, không phải đứa trẻ 8, 9 tuổi trong trí nhớ của cô, xin hãy chấp nhận sự thật này, không nên quá mức ý lại mỗi chiều hôn môi này. Thỉnh phát huy chủ đề dễ thương này, chậm rãi làm tan chảy cậu ta!"

Bị hệ thống nhắc nhở, cảm xúc hơi hạ xuống. Lý Á Kiệt 15 tuổi, Lý Nhai Tiết 4 tuổi, cô vẫn luôn coi Lý Á Kiệt như đứa trẻ 10 tuổi mà đối đãi, kỳ thật không phải vì muốn né tránh việc bản thân không có ở đây mấy năm sao.

Mà hiện tại là lúc cô nên nhận thức rõ ràng sự thật, cô đã nợ Lý Nhai Tiết 4 năm, cũng để cho Lý Lỗi và Lý Á Kiệt vất vả bốn năm.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ cười tủm tỉm của Lý Nhai Tiết, nghe tiếng cười vui vẻ của bé, nắm chặt tay, cô sẽ từ từ đền bù.

Cô vội vàng đuổi theo, bảo vệ hai đứa nhỏ. Càng gần các khu vui chơi, lượng người càng nhiều. Tránh cho bọn họ bị người khác chen lấn, Liễu Xuân Oánh đứng ở phía ngoài, để bọn họ dựa vào bồn hoa.

Lý Á Kiệt nhìn thoáng qua Liễu Xuân Oánh đang cười tủm tỉm, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Liễu Xuân Oánh bắt được ánh mắt của cậu, tiếp nhận mà cười với cậu.

Lý Á Kiệt lập tức quay đầu, không muốn nhìn nàng.

Tới nhà ma, Liễu Xuân Oánh rốt cuộc không cười nổi. Cô nhát gan, phần lớn nguyên nhân mà cô không lái xe chính là vì sợ hãi, là loại người còn không có lá gan đi xe đạp, cô vào nhà ma mà không kêu gào đã rất tốt rồi. Nhưng đây là trò chơi Lý Nhai Tiết muốn chơi, cô làm mẹ, không đi cùng cô thấy không yên tâm!

Gan của hai đứa bé lớn hơn dự đoán. Lúc Lý Nhai Tiết nhìn thấy Bạch Vô Thường do nhân viên đóng giả đột nhiên xuất hiện, bé còn cười ha ha thành tiếng. Lý Á Kiệt vẫn luôn mặt không đỏ, tim không loạn, mặt dơ từ đầu đến cuối, khiến cho nhân viên công tác cảm thấy không có thành tựu khi dọa cậu.

Thật sâu trong lòng cô cảm thấy bản thân không nên như vậy, cho dù là sợ hãi thì cô cũng nên dũng cảm đi ở phía trước. Cho đến khi cô rốt cuộc không không chế được mà hét chói tai, ngược lại cô khiếp cho nhân viên công tác giật mình.

Lý Á Kiệt xem thường Liễu Xuân Oánh sâu sắc. Vừa nhìn đã biết là giả, cậu không biết cô đang sợ cái gì, mà đã sợ còn cố chịu đựng, cậu thật sự phục cô. Nhưng nhìn đôi mắt đáng thương của cô, cậu không biết thế nào lại cảm thấy bản thân không nên nói nặng lời, chỉ có thể vô cùng buồn bực dẫn trước, tránh cho cô nhìn thấy mấy thứ giả này.

Liễu Xuân Oánh cực kỳ cảm động. Đứa bé này vẫn quan tâm đến cô trước sau như một, cô quả nhiên không lo không cho cậu.

"Đến nơi rồi, đi đi ra ngoài trước đi! Nhát gan thì đừng tới để mà mất mặt." Cảm động của Liễu Xuân Oánh nhảy mắt hóa hư vô. Nếu không phải nhìn thấy sự quan tâm trong mắt cậu, cô thật sự bị cậu khiến cho tức chết. Thằng oát này, nói chuyện dễ nghe không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Mẹ Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.